Ráchel, která mě kdysi milovala

Prolog

Tulák, vandrák bez cíle, trosečník stvoření; tím vším tenhle svět byl.

Bezpočet století jen padal, sám a beze smyslu, padal chladnými a osamělými místy mezi slunci. Generace hvězd následovaly jedna po druhé, sunuly se v majestátních obloucích přes jeho pusté nebe. K žádné z nich nepatřil. Byl to svět sám pro sebe, naprosto sám pro sebe. V jistém smyslu ani nebyl součástí galaxie; jeho klopýtavá dráha protínala galaktickou rovinu, jako když skrz kulatou desku dřevěného stolu proženete hřebík. Patřil k velkému nic.

A velké nic bylo nablízku. Na úsvitu dějin lidstva toulavý svět proťal oponu mezihvězdného prachu, která přikrývala nicotně malou oblast poblíž horního okraje obrovské čočky galaxie. Dál ležela hrstka hvězd - asi tak třicet, opravdu jen hrstka. A pak prázdno, tma temnější než cokoli, co kdy potulný svět poznal.

A jak padal skrze zastíněné hraniční oblasti, potkal roztroušené lidi.

Jako první ho našli Imperiálové, kteří byli na vrcholu své závratné, opilé expanze, v dobách, kdy se Federální impérium Staré Země stále ještě pokoušelo vládnout všem lidským světům rozptýleným v neskutečně obrovských prostorách. První lidskou lodí, která se kdy dostala za Pokušitelovu roušku, byla válečná loď Mao Ce-tung, ochromená při nájezdu Hrangů, jejíž posádka zemřela v bojových postaveních a kterou motory stále posouvaly do drajvu a zase z něj. Z Maa byla troska, bez vzduchu, zato plná groteskních mrtvol, které bezcílně poletovaly po chodbách a snad tak jednou za sto let vrazily do zábradlí. Jenže jeho počítače stále pracovaly a ve slepých cyklech prováděly své rituály a pátraly dost důkladně, aby zanesly do map bezejmennou toulavou planetu, když se jen pár světelných minut od ní loď vynořila z drajvu. Skoro o sedm století

později narazil na Mao Ce-tunga a na něm na tuto informaci jeden obchodník z Toberu.

Tehdy to už nebylo nic nového; svět byl mezitím objeven podruhé.

Druhou objevitelkou byla Celia Marcyanová. Její Lovec stínů kroužil kolem temné planety po jeden standardní den - bylo to za doby Mezivládí, která nastala po Zhroucení. Tulák ale pro Celii nic neznamenal, byly to jen skály a led a nikdy nekončící noc, a tak dlouho netrvalo a vydala se zase na cestu. Nicméně ji bavilo dávat jména, a než odletěla, dala jedno i tomuhle světu. Nazvala ho Worlorn a nikdy neřekla proč a co to znamená, a tak z něj byl Worlorn. A Celia zmizela k jiným světům a jiným příběhům.

Dalším návštěvníkem se v roce 46 p.i. stal Kleronomas. Jeho hlídková loď se tu nakrátko stavila a zmapovala pustiny. Planeta vydala svá tajemství jeho senzorům; zjistil, že je vetší a bohatší než většina planet, má zmrzlé oceány a zmrzlou atmosféru, které jen čekají na osvobození.

Někdy se tvrdí, že jako první na Worlornu přistáli Torno a Walberg roku 97 p.i., při své šílené výpravě přes celou galaxii. Je to pravda? Nejspíš ne. Každý svět v lidském okrsku má své vyprávění o Tomovi a Walbergovi. jenže loď Zasněný děvka se nikdy nevrátila, takže kdo může vědet, kde přistála?

Pozdější pozorování měla v sobě víc věcnosti a méně legend. Worlorn byl bez hvězdy a bez využití a zajímavý byl jen okrajově. Ocitl se téměř na všech hvězdných mapách Periferie, kraje s řídce osídlenými světy, jenž leží mezi jako dým tmavými plyny Pokušitelovy roušky a samotným Velkým černým mořem.

A pak, v roce 446 p.i., začal Worlorn studovat jistý astronom z Wolfheimu, a tehdy poprvé se někdo obtěžoval dát si všechny koordináty dohromady. Tím se vše změnilo. Ten Wolfman, ten astronom se jmenoval Ingo Haapala a od počítače odcházel velice rozrušen, jak se to Wolfmanům stává často. Worlorn se totiž měl dočkat dne, dlouhého a jasného dne.

Na nebi všech vnějších světů planulo souhvězdí jménem Ohnivé kolo; jako div bylo notoricky známo dokonce i hluboko uvnitř, na Staré Zemi. Středem souhvězdí byl červený superobr, Čep, Čertovo oko, Satanáš - měl desítky jmen. Na oběžné dráze kolem něj, ve stejné vzdálenosti, v úhledné formaci, jako šest soch ze žlutého plamene, které se točí kolem jediného středu, byly další hvězdy:

Trojská slunce, Satanášovy děti, Čertova koruna. Na jménech nesešlo. Důležité bylo samo Kolo, šest středně velkých žlutých hvězd poklonkujících kolem svého obřího rudého pána, zároveň nejnepravděpodobnější i nejstabilnější vícehvězdný systém, jaký byl zatím objeven. Kolo byla stálá atrakce, nová záhada pro lidstvo, přesycené starými záhadami. Na civilizovanějších světech přicházeli vědci s teoriemi, jež je vysvětlovaly; za Pokušitelovou rouškou kolem něj vznikl kult a lidé mluvili o zaniklé rase hvězdných inženýrů, kteří přesunuli celá slunce, aby si zbudovali pomník. Jak vědecké spekulace, tak pověrčivost a uctívání živily zájem nadšenců po několik dekád, pak ale začal opadat; velice rychle se na záležitost zapomnělo.

Wolfman Haapala oznámil, že Worlorn jedinkrát proletí kolem Ohnivého kola, v rozmáchlé a pomalé hyperbole, do samotné soustavy nikdy nevstoupí, ale dostatečně se přiblíží. Padesát standardních let slunečního světla; pak zase pryč, do tmy Periferie, kolem Posledních hvězd, do Velkého černého moře mezigalaktické prázdnoty.

Byla to neklidná století, kdy Vznešený Kavalaan a další vnější světy ochutnávaly první doušky hrdosti a stále úzkostněji si hledaly místo v roztříštěných dějinách lidstva. A každý ví, co se dělo pak. Ohnivé kolo bylo vždy pýchou vnějších světů, ale dosud pýchou bez planet.

Když se Worlorn blížil ke světlu, nastalo na něm bouřlivé století: roky tajícího ledu a sopečné činnosti a zemětřesení. Zmrzlá atmosféra trošku po trošce ožívala a děsivé vichry brečely jako obludná nemluvňata. Tomu všemu lidé z vnějších světů čelili, s tím bojovali.

Terraformovači přišli z Toberu v Roušce, meteotechnici z Šerozory, další pracovní skupiny dorazily z Wolfheimu a Kimdissu a z pi-Emerelu a ze Světa Blackwinova oceánu. Lidé ze Vznešeného Kavalaanu měli nad vším dohled, protože Vznešený Kavalaan si na tuláka dělal nárok. Zápas trval přes sto let a ti, kdo zahynuli, jsou dodnes pro děti Periferie napůl opředeni mýtem. Ale konečně byl Worlorn přizpůsoben člověku. Vyrostla města, pod světlem Kola se dařilo podivným lesům, lidé vypustili zvířata, aby dodala planetě života.

V roce 589 p.i. byl zahájen Festival, Satanáš zaplňoval čtvrt nebe a jeho děti zářily kolem něj. Prvního dne Tobeřané nechali svůj

stratoštít kolísat, aby se mraky hýbaly a sluneční světlo lilo v kaleidoskopických vzorech. V dalších dnes se začaly slétat lodě. Z vnějších světů, ze světů za nimi, z Tary a Daronne na druhé straně Roušky, z Avalonu a z Jamisonova světa, ba i z míst tak vzdálených, jako je Newholme a Starý Poseidon - a dokonce i ze samotné Staré Země. Po pět standardních let se Worlorn sunul k perihéliu; po pět roků letěl od něj. V roce 599 p.i. byl Festival ukončen.

Worlorn vstoupil do soumraku a řítil se vstříc tmě.

Kapitola 1

Za oknem popleskávala voda o kůly dřevěného chodníku vedoucího podél průplavu. Dirk ťLarien zvedl hlavu a uviděl, jak kolem v měsíčním světle zvolna proplouvá dlouhý černý člun. Na přídi stál osamělý člověk opřený o tenké tmavé bidlo. Všechno se docela jasně rýsovalo, protože měsíc Braque byl nad hlavou, velký jako pěst a velice jasný.

Za ním byl klid a kouřová tma, nehybná opona, která skrývala vzdálenější hvězdy. Oblak prachu a plynů, pomyslel si. Pokušitelova rouška.

Začátek přišel dávno po konci: ševelkam.

Byl zabalený do mnoha vrstev stříbrné fólie a měkkého tmavého sametu, přesně tak, jak jí ho před lety dal. Ten večer jej rozbalil a posadil se k oknu, z něhož byl výhled na široký špinavý kanál, po kterém trhovci hnali bidly čluny s ovocem, bez konce, sem a zase tam. Klenot byl právě takový, jak si jej Dirk vybavoval: sytě rudý, s tenoučkými černými žilkami, ve tvaru slzy. Vzpomínal si na den, kdysi na Avalonu, kdy mu jej esper vybrousil.

Po dlouhé době se jej dotkl.

Klenot byl hladký a na konečku prstu jej zamrazil a hluboko do jeho mozku začal ševelit. Vzpomínky a sliby, na které nezapomněl.

Neměl žádný zvláštní důvod být tady na Braque a nikdy se nedozvěděl, jak ho našli. Ale našli ho, a tak Dirk ťLarien dostal svůj šperk zpátky.

„Gwen," pronesl tiše a sám pro sebe, jen proto, aby tomu slovu zase dal tvar a cítil jeho důvěrně známé teplo na jazyku. Jeho Jenny, jeho Guinever, vládkyně opuštěných snů.

Je to sedm standardních let, vzpomínal a prstem hladil chladný, tak chladný klenot. Připadá mu to ale jako sedm životů. A všechno je pryč. Co tak teď od něj může chtít? Muž, který ji miloval, ten druhý Dirk ťLarien, který rozdával sliby a klenoty, je po smrti.

Dirk zvedl ruku a odhrnul si z očí pramen šedohnědých vlasů. A najednou, aniž by to chtěl, se rozpomněl, jak si Gwen odhrnovala vlasy pokaždé, když ho chtěla políbit.

V tu chvíli si připadal velice unavený a ztracený. Pečlivě živený cynismus se chvěl v základech a jemu na ramena dopadla tíha, přízrak tíhy, váha toho, čím kdysi byl a čím už není. Opravdu se za ty roky změnil - a říkal té změně zmoudření, jenže teď to vypadalo, že všechna ta moudrost najednou hořkne. Jeho roztěkané myšlenky probíraly všechny sliby, které porušil, sny, které odložil a pak zavrhl, ideály, kterým se zpronevěřil, zářivé zítřky, které ustoupily suchopáru a zkáze.

Proč ho přinutila se rozpomínat? Uteklo příliš času a jemu, nejspíš i jim oběma, se toho příliš přihodilo. A kromě toho nikdy nepočítal s tím, že by ševelkam použila. Bylo by to hloupé gesto, pubertální romantická póza. Žádný rozumný dospělý by ho k tak absurdnímu závazku neužil. Nemůže tam, samozřejmě že ne. Sotva měl čas prohlédnout si Braque, má vlastní život, důležité věci na práci. Po vší té době od něj přece Gwen nemůže očekávat, že vyrazí k vnějším světům.

Rozmrzele natáhl ruku a vzal si drahokam do dlaně; pěst se kolem té drobnosti hromotlucky sevřela. Rozhodl se, že to vyhodí z okna, do tmavé vody průplavu, vyhodí to i se vším, co to znamená. Jenže jakmile měl šperk ve dlani, stalo se z něj ledové předpeklí a vzpomínky se proměnily v dýky.

...protože tě potřebuje, ševelil klenot. Protože jsi to slíbil.

Nepohnul rukou. Nerozevřel pěst. Chlad v jeho dlani přešel kamsi za bolest, do otupělosti.

Ten druhý Dirk, ten mladší, Gwenin Dirk. Ten to slíbil. Jenže ona zrovna tak, vzpomněl si. Tehdy dávno na Avalonu. Starý esper, scvrklý Emerelec s velice skromným Nadáním a s rudě zlatými vlasy, vybrousil dva klenoty. Přečetl si v Dirku ťLarienovi, vycítil všechnu jeho lásku k Jenny, a pak toho z ní vložil do šperku tolik, kolik mu jeho bídné psionické schopnosti dovolovaly. Potom udělal totéž pro Gwen. Pak si klenoty vyměnili.

Byl to jeho nápad. Nic nemusí vydržet věčně, říkal jí. A tak jeden druhému slíbili: pošli mi tuhle vzpomínku a já přijdu. Ať budu kdekoli, ať to bude kdykoli, ať se mezi námi stane cokoli. Přijdu, hned a bez vyptávání.

Jenomže to byl vyhořelý slib. Šest měsíců po tom, co jej opustila, jí Dirk poslal klenot. Nepřišla. Po tom by od ní jaktěživ neočekával, že se bude dožadovat jeho slibu. Přesto se to stalo.

Opravdu očekává, že přijde?

A se smutkem si uvědomoval, že ten, kým byl tehdy, ten by za ní přišel, bez ohledu na všechno, i na to, jak moc ji nenávidí - anebo miluje. Jenže tenhle hlupák je dávno pod zemí. Čas a Gwen ho zabili.

Přesto dál naslouchal klenotu a vnímal své staré city i novou znavenost. A konečně vzhlédl a pomyslel si: třeba nakonec ještě není úplně pozdě.

Je mnoho způsobů, jak cestovat mezi hvězdami, některé jsou nadsvětelné a některé ne a všechny jsou pomalé. Člověku by zabralo většinu života, než by se přepravil z jednoho konce lidského okrsku na druhý - a to je lidský okrsek, potroušené světy patřící člověku a veliká prázdnota mezi nimi, velice drobnou částečkou galaxie. Braque však byla blízko Roušky a blízko vnějších světů, jež leží za ní, a byly tu jisté obchodní spoje, a tak Dirk sehnal loď.

Jmenovala se Hrůza ze zapomenutých nepřátel a z Braque létala na Taru a pak skrz Roušku na Wolfheim a pak na Kimdiss a posléze i na Worlorn - a cesta, dokonce i n.s. drajvem, jí trvala přes tři standardní měsíce. Dirk věděl, že z Worlornu se Hrůza pohne dál, na Vznešený Kavalaan a na pi-Emerel a k Posledním Hvězdám, načež to obrátí a stejnou fádní trasou to vezme zpátky.

Kosmoport byl vybudován, aby stihl odbavit dvacet lodí denně; teď tam odbavovali tak jednu měsíčně. Jeho valná část byla zavřená, temná, opuštěná. Hrůza přistála uprostřed té malé části, která byla stále v provozu, a tyčila se jako obr vedle shluku soukromých lodí a zčásti rozebrané nákladní lodí z Toberu.

Část rozlehlého terminálu, automaticky funkční, ale přesto bez života, byla stále jasně osvětlena, ale Dirk přes ni rychle přešel do tmy, do prázdné nezemské tmy, která plakala nedostatkem hvězd. Byli tam, čekali na něj, hned za hlavními dveřmi, víceméně jak to očekával. Kapitán Hrůzy odeslal laserovou zprávu, jen co se loď z drajvu vynořila do normálního prostoru.

Takže Gwen Delvanová mu přišla naproti, jak ji o to žádal. Ale nepřišla sama. Gwen a muž, kterého přivedla s sebou, si povídali tlumenými, opatrnými hlasy, když vyšel z terminálu.

Dirk se zastavil hned za dveřmi, usmál se tak uvolněně, jak to jen dokázal, a spustil na zem jedinou lehkou tašku, kterou nesl. „Haló," ozval se tiše. „Slyšel jsem, že se tu koná nějaký Festival."

Když zaslechla jeho hlas, otočila se a pak se rozesmála, tak, jak si to až příliš dobře pamatoval. „Kdepak," namítla. „Máš asi tak deset let zpoždění."

Dirk se ušklíbl a potřásl hlavou. „A kruci," utrousil. Potom se znovu usmál a ona došla k němu a objali se. Ten druhý muž, ten cizí muž jen stál a bez jediné známky rozpaků se díval.

Bylo to krátké objetí. Sotva ji Dirk stačil obejmout, už se odtáhla. Nato stáli blízko sebe a oba se dívali, co s tím druhým provedla léta.

Byla starší, ale v podstatě stejná, pokud nějaké změny zaznamenal, bude to nejspíš chybou jeho paměti. Veliké zelené oči nebyly až tak veliké a zelené, jak si je pamatoval, a taky je o maličko vyšší a snad i těžší, než se mu vybavovalo. Ale je na dosah; usmívá se stále stejně a stejné má i vlasy, jemné a tmavé, padají jí přes ramena jako lesklý proud tmavší než sama noc vnějších světů. Gwen na sobě měla bílý rolák a kalhoty s páskem z pevné chameleoní látky, které teď přešly do temně černé, a kolem hlavy širokou čelenku - stejně lak se ráda oblékala už na Avalonu. Nové ovšem bylo, že teď má na ruce náramek. I když podle umístění by se mu mělo říkat spíš náloktek. Masivní věcička z chladivého stříbra vykládaného nefritem jí obepínala levé předloktí. Rukávy roláku měla vyhrnuté, takže byl vidět.

„Jsi hubenější, Dirku," prohlásila.

Pokrčil rameny a vrazil ruce do kapes bundy. „Jsem," souhlasil. Po pravdě řečeno byl skoro vyzáblý, i když od toho, jak se stále krčil, měl pořád trochu zakulacená, povislá ramena. Léty zestárnul i jinak: vlasy měl teď víc šedé než hnědé, ačkoli dřív tomu bylo naopak, a nosil je skoro stejně dlouhé jako Gwen, i když ty jeho byly kudrnaté a zašmodrchané.

„Dlouho jsme se neviděli," ozvala se Gwen.

„Sedm standardních," přikývl. „Nenapadlo mě, že..."

V tu chvíli si ten druhý, vyčkávajíc a cizí muž odkašlal, jako by jim chtěl připomenout, že tu nejsou sami. Dirk po něm střelil pohledem a Gwen se otočila. Muž popošel blíž a zdvořile se uklonil. Byl menší a tělnatý a velice plavý, jeho vlasy se zdály skoro bílé. Na sobě měl křiklavě barevný, zelený a žlutý hedvábný oblek a na hlavě

drobnou černou pletenou čepičku, která i přes úklonu vydržela na místě.

„Arkin Ruark," představil se Dirkovi.

„Dirk ťLarien."

„Arkin se mnou pracuje na výzkumu," vysvětlila Gwen.

„Na výzkumu?"

Zamrkala. „Ty ani nevíš, kvůli čemu tu jsem?"

Nevěděl. Ševelkam mu poslali z Worlornu, a tak měl jistotu jen v tom, kde ji najde. „Jsi přece ekoložka," povídá. „Na Avalonu..."

„Ovšem. Ústav. To je už dávno. Skončila jsem tam, vzala jsem si doporučení a od té doby žiju na Vznešeném Kavalaanu. Dokud mě neposlali sem."

„Gwen patří ke Shromáždění Nefritoceli," řekl Ruark. Nasadil u toho nevýrazný a nucený úsměv. „Já tu zastupuji Imprilskou akademii. Z Kimdissu. Znáte Kimdiss?"

Dirk přikývl. Takže Ruark je Kimdísí, je z vnějších světů a pracuje pro jednu z jejich univerzit.

„Imprilu i Nefritoceli jde o totéž, víte? Prozkoumat ekologické interakce na Worlornu. Za Festivalu se to jaktěživo neprovedlo důkladně, protože vnější světy nejsou v ekologii tak zdatné, ani jeden. Je to a.i.-věda, věda z dob před Mezivládím, jak se říká na Emerelu. Ale my jsme s výzkumem začali. My dva s Gwen se známe ze dřívějška, jsme tu ze stejných důvodů a docela nám jaksi dělá dobře spolu pracovat a zjistit, co se dá."

„Nejspíš," kývl Dirk. Zatím ho jejich výzkum nijak mimořádně nezajímal. Chtěl si promluvit s Gwen. Podíval se na ni. „O tom všem mi budeš muset povědět pak. Až si popovídáme. Aspoň předpokládám, že si chceš promluvit."

Věnovala mu podivný pohled. „Jistě, ovšem. Musíme toho probrat hodně."

Zvedl tašku. „Tak kam?" zeptal se. „Moc bych neprotestoval proti koupeli a nějakému jídlu."

Gwen si vyměnila pohled s Ruarkem. „Zrovna jsme o tom s Arkinem mluvili. Může tě ubytovat. Jsme ve stejné budově. Jen pár pater od sebe."

Ruark přikývl. „Rád, rád. Je to potěšení, udělat něco pro přátele - a s Gwen přátelé jsme, že?"

„Hm," utrousil Dirk. „Tak nějak jsem si myslel, že budu bydlet u tebe, Gwen."

Chvilku se na něj nedokázala podívat. Zabloudila očima k Ruarkovi, pak na zem, do temného nočního nebe, teprve potom se zadívala na něj. „Možná," řekla, teď už bez úsměvu a opatrně. „Ale ne teď. Nemyslím, že by to bylo ideální, aspoň ne hned. Domů ale samozřejmě poletíme. Máme tu letoun."

„Tudy," ozval se Ruark dřív, než mohl Dirk sesbírat slova. Něco tu bylo velice podivné. Na palubě Hrůzy si za ty měsíce cesty přehrál scénu jejich setkání stokrát a někdy si ji představoval něžnou a plnou lásky, někdy to zase byl vzteklý konflikt a často bylo setkání slzavé - ale nikdy nebylo takovéhle, trapné a nešikovné, navíc celé za přítomnosti cizího člověka. Začínal si klást otázku, co přesně je Arkin Ruark zač a jestli je jeho vztah s Gwen právě takový, jak tvrdí. Jenže oni toho moc nenapovídali. Nevěděl, co má říct a co si myslet, a tak jen pokrčil rameny a nechal se vést k letounu.

Šli jen kousek. A když došli ke stroji, byl z něj Dirk celý pryč. Na cestách už viděl spoustu typů létajících strojů, ale ani jeden podobný tomuhle: byl veliký a ocelově šedý, měl zaoblená a svalnatá trojúhelníková křídla a vypadal skoro jako živý, jako by to byl veliký létající rejnok vyrobený z kovu. Mezi křídly byla zasazena malá čtyřmístná kabina a pod špičkami křídel zahlédl zlověstné rourky. Podíval se na Gwen a ukázal prstem. „To jsou lasery?" Přikývla a usmála se jen maličko. „V čem to krucinál lítáš?" zeptal se. „Vypadá to jako válečný stroj. To se nás chystají napadnout Hrangové? Něco podobného jsem neviděl od té doby, kdy jsme na Avalonu obcházeli muzea patřící Ústavu."

Gwen se zasmála, vzala mu tašku a hodila ji na zadní sedadlo. „Nasedni," poradila mu. „Letoun je naprosto v pořádku, vyrobili ho na Vznešeném Kavalaanu. Začali vlastní vyrábět teprve nedávno. Má vypadat jako jedno zvíře, černá kvíla. To je létající dravec a k tomu sesterské zvíře Shromáždění Nefritoceli. V jejich folkloru hraje náramnou roli, je to něco jako totem."

Nastoupila si za řízení a Ruark si trochu nešikovně vylezl vedle ní. Přes pancéřované křídlo si vlezl dozadu. Dirk se ani nehnul. „Ale má to lasery!" naléhal.

Gwen si vzdychla. „Nejsou nabité a nikdy nebyly. Všechny čluny vyrobené na Vznešeném Kavalaanu mají nějaké zbraně. Vyžaduje to jejich kultura. A nemyslím jen Nefritocel. Rudomosaz, Braith a Pevnost Šanabran jsou stejné."

Dirk člun obešel a nastoupil si vedle Gwen, ale netvářil se nijak nadšeně. „Cože?"

„To jsou čtyři kavalarské pevnostní koalice," vysvětlila. „Něco jako menší národy, anebo velké rodiny. Jsou od obojího trochu."

„Ale k čemu ty lasery?"

„Vznešený Kavalaan je drsná planeta," odpověděla Gwen.

Ruark se pohrdavě zasmál. „Ale Gwen," vybafl, „to je naprostá lež, naprostá!"

„Lež?" štěkla.

„Ovšem," kývl Ruark. “A naprostá proto, že napodobuje pravdu a poloviční lež je ta nejhorší."

Dirk se otočil na sedadle a ohlédl se po tělnatém plavovlasém Kimdísím.

„Vznešený Kavalaan kdysi býval drsná planeta, plná násilí, to je pravda. Ale pravda taky je, že dnes je násilí v Kavalarech. Jsou to nepřátelští lidé, od prvního do posledního, a často i xenofobní a rasističtí. Pyšní a svárliví. Ty jejich vznešené války a soubojový kodex... ano, právě proto mají kavalarské čluny zbraně. Aby s nimi mohli bojovat ve vzduchu. Varuji tě, ťLariene"

„Arkine!" sykla Gwen a Dirka její nakvašený tón překvapil. Rázně zapojila gravitační mřížku, sevřela páku a člun sebou škubl dopředu, odtrhl se od země, na protest zakvílel a pak rychle nabíral výšku. Přístav pod nimi byl jasně ozářen jen tam, kde mezi menšími vesmírnými loděmi stála Hrůza ze zapomenutých nepřátel, všude jinde ale tonul ve stínu. A kolem se až k neviděnému obzoru, kde tmavá země splývala s ještě tmavším nebem, rozkládala tma. Nebe nad nimi osvětloval jen jemný poprašek hvězd. Tohle byla Periferie, nahoře mezigalaktický prostor, dole prachová opona Pokušitelovy roušky; svět vypadal opuštěněji, než si Dirk kdy představoval.

Ruark se nabručeně podvolil a po dlouhou dobu na vnitřek člunu doléhalo tíživé ticho.

„Arkin je z Kimdissu," ozvala se posléze Gwen a nuceně se zasmála. Dirk ji ale měl v paměti příliš dobře, než aby se tím nechal oklamat; není ani o trochu méně napjatá než v tu chvíli, kdy se utrhla na Ruarka.

„Nerozumím." Dirk se cítil velice hloupě, protože ti dva zřejmé předpokládali, že by se tak cítit měl.

„Nejsi z vnějších světů," prohlásil Ruark. „Avalon, Baldur, to je jedno. Vy tam uvnitř Roušky Kavalary neznáte."

„Ani Kimdísí," přidala Gwen už trochu klidněji.

Ruark zavrčel. „Sarkasmus" objasnil Dirkovi. “Kimdísí a Kavalaři... jaksi spolu nevycházíme, víš? Gwen se ti snaží říct, že jsem v zajetí předsudků a že mi nemáš věřit."

„Ano, Arkine," přikývla. “Dirku, on nezná Vznešený Kavalaan, nerozumí jeho kultuře a lidem. Jako všichni Kimdísí ti napovídá jen to nejhorší, ale všechno je složitější, než by připustil. Na to nezapomeň, až tě tenhle úlisný mizera bude zpracovávat. Nemělo by to být těžké. Za starých dob jsi mi říkával, že ke každému problému se dá přistoupit ze třiceti stran."

Dirk se zasmál. „To je úplná pravda. I když v posledních letech jsem si začal říkat, že těch třicet bude asi málo. Ale stejně nechápu, o co jde. Tak například tenhle člun - dali ti ho jako služební? Anebo něčím podobným musíš lítat prostě proto, že pracuješ pro Shromáždění Nefritoceli?"

„No tohle," vyprskl Ruark. „Dirku, pro Shromáždění Nefritoceli nikdo nemůže pracovat. Ne, k tomu buď patříš, nebo nepatříš, jiná možnost není. Nejde pracovat pro Nefritocel, jenom být z Nefritoceli!"

„Ano," Gwen se do hlasu znovu vrátila nazlobenost. „A já jsem z Nefritoceli. Ráda bych, abys na to pamatoval, Arkine. Někdy mě začínáš rozčilovat."

„No tak, Gwen," vyrazil Ruark velice neklidně. „Jsi moje přítelkyně, spřízněná duše. Prali jsme se spolu s velikými problémy. Nikdy bych tě neurazil a nechtěl jsem ani teď. Jenomže ty nejsi Kavalar a nikdy nebudeš. Za prvé jsi na to příliš žena, skutečná žena, nejenom eynkethi, natož betheyn."

„Že ne? Že nejsem? Nosím ale svazek nefritu a stříbra," loupla očima po Dirkovi. „Pro Jaana," dodala. „Tohle je vlastně jeho stroj, proto jím létám, abych ti odpověděla na původní otázku. Kvůli Jaanovi."

Ticho. Nebylo slyšet nic kromě větru, který proudil kolem nich, jak se propadali do tmy, a který si pohazoval Gweninými dlouhými rovnými vlasy i Dirkovými kudrnami. Tenké šaty z Braque protínal jako nůž. Dirk se krátce zamyslel, proč nemá letoun bublinový kryt, jen nevelký čelní, který není skoro k ničemu. Pak si založil ruce pevně na prsou a zabořil se do sedadla. „Jaan?" optal se tiše. Byla to otázka. Věděl, že přijde i odpověď, a děsil se jí už jen podle toho, jakým tónem, s jak podivnou vyzývavostí Gwen to jméno pronesla.

„On nic neví," utrousil Ruark.

Gwen si vzdychla a Dirk vycítil, jak moc je napjatá. „Je mi to líto, Dirku. Myslela jsem si, že to budeš vědět. Je to už dávno. Myslela jsem si... prostě že ti to poví někdo z našich společných známých z Avalonu."

„Už se s nikým nestýkám," odpověděl Dirk opatrně. „Myslím z těch lidí, co jsme znávali. Však víš, hodně cestuju. Braque, Prométeus, Jamisonův svět." Vlastní hlas mu zněl tupě a nevhodně. Odmlčel se a polkl. „Kdo je Jaan?"

„Jaantony Riv Vlk Vznešený-Nefritocel Vikar," odtušil Ruark.

„Jaan je můj..." zaváhala. „Nevysvětluje se to snadno. Já jsem Jaanova betheyn, crobetheyn jeho teyna Garseho." Střelila po něm pohledem, jen na chviličku zvedla oči od řízení a pak je zase sklopila. Na Dirkově obličeji nebylo poznat, že by pochopil.

„Manžel," pokrčila potom rameny. „Promiň, Dirku. Není to úplně přesné, ale jedním slovem se to nedá vyjádřit líp. Jaan je můj manžel."

Dirk se choulil na sedadle se založenýma rukama a neříkal nic. Byla mu zima a bylo mu zle a nechápal, co tu dělá. Vzpomněl si na ševelkam, ale pořád nechápal. Musela mít nějaký důvod, proč mu ho poslala, to jistě, a časem mu ho poví. Ostatně mohl těžko očekávat, že bude pořád sama. V přístavu si dokonce na krátko pomyslel, že snad Ruark... a nevadilo mu to.

Když mlčel až příliš dlouho, Gwen se po něm podívala znovu. „Promiň," opakovala. „Dirku? Víš... neměl jsi sem jezdit."

To máš pravdu, pomyslel si.

Pak všichni tři mlčeli. Slova už dozněla - a nebyla to ta, která Dirk chtěl slyšet, ale slova, která neměnila nic. Je tady na Worlornu, Gwen sedí vedle něj, jenže najednou je cizí. Oba jsou si cizí. Bezvládně seděl, sám se svými myšlenkami, a studený vítr ho hladil do tváří.

Na Braque si bůhvíproč myslel, že ho ševelkamem volá zpátky, že ho zase chce. Jediné, co ho trápilo, byla otázka, jestli má vyrazit, jestli se k ní má vrátit, jestli ji tenhle Dirk ťLarien ještě dokáže milovat a být milován. A najednou věděl, že to bylo celé nesmyslné.

Pošli mi tuhle vzpomínku a já přijdu - bez vyptávání. Takový slib, ten jediný slib složil. Nic víc.

Začínal zuřit. Proč mu tohle provedla? Měla v ruce klenot a vnímala jeho city. Mohla se dovtípit. Nemůže být tolik v nouzi, aby to stálo za to, že on si oživí vzpomínky.

Pak se k Dirku ťLarienovi konečně navrátil klid. Pevně stiskl víčka a zase viděl průplav na Braque a dlouhý černý říční člun, který mu na krátko připadal tak důležitý. A vzpomněl si na svoje odhodlání zkusit to znovu, zkusit zase být tím, čím býval, čím by snad mohl být - stejně tak pro sebe jako pro ni.

Namáhavě se narovnal, uvolnil si ruce, otevřel oči a posadil se a čelil kousavému větru. Pak se záměrně podíval na Gwen a věnoval jí ten starý, nesmělý úsměv, který měl jen pro ni. „Jenny, mně je to taky líto," začal. „Ale na tom nesejde. Nevěděl jsem to, ale nesejde na tom. Jsem rád, že jsem přijel, a ty bys měla být ráda taky. Sedm let, to je hodné, no ne?"

Krátce se na něj podívala, pak se vrátila pohledem k přístrojům a nervózně si olízla rty. „Ano. Sedm let,'to je až moc dlouho, Dirku."

„Setkám se s Jaanem?"

Přikývla. „A taky s Garsem, jeho teynem."

Někde dole uslyšel tekoucí vodu, řeku ztracenou ve tmě. Zvuk se rychle vytratil; letěli docela rychle. Dirk nahlédl přes bok člunu, kolem křídel, k ženoucí se tmě, a pak hlavu zvedl. „Potřebovali byste víc hvězd," prohlásil zamyšleně. „Připadám si tu, jako když slepnu."

„Vím, jak to myslíš," usmála se Gwen a Dirkovi najednou bylo líp než za dlouhou dobu.

„Pamatuješ se na nebe na Avalonu?" nadhodil.

„Ano. Samozřejmě."

„Tam je fůra hvězd. Je to nádherný svět."

„Worlorn má taky svoje krásy," poznamenala. „Kolik toho o něm víš?"

„Něco málo," pokrčil rameny a pořád se díval na ni. „Vím o Festivalu a vím, že celá planeta je bludná - a to je tak asi všechno. Jedna žena na lodi mi povídala, že to tu objevili Tomo a Walberg při lom svém výletě na konec galaxie.*

„Ani moc ne," řekla Gwen, „Ovšem ta povídačka má své kouzlo. Ale všechno, co uvidíš, je součást Festivalu. Celá planeta. Účastnily se toho všechny světy Periferie a kultura každého z. nich našla výraz v jednom ze zdejších měst Je tu čtrnáct měst za čtrnáct světů Periferie. Kromě toho je tu vesmírný přístav a Občina. to je něco jako společný park. Občina není moc zajímavá, dokonce ani přes den

ne. Za Festivalu se tam konaly trhy a sportovní utkání." „Kde děláte ten výzkum?"

„V divočině," odpověděl Ruark. „Za městy a za horskou stěnou."

„Podívej se," vybídla ho Gwen.

Dirk se podíval. Na obzoru matně rozeznal horský hřeben, zubatou temnou přehradu, která od Občiny stoupala tak vysoko, že stínila nižší hvězdy. Vysoko na jednom vrcholku dřepěla jiskřička krvavě rudého světla, a jak letěli, rostla. Začínala být vyšší a vznosnější, i když ne jasnější; barva zůstávala stále stejně zamžená, výhružně rudá, až to Dirkovi poněkud připomnělo ševelkam.

„Tam jsme doma," utrousila Gwen. „To je město Larteyn. Lar je starokavalarsky nebe. Město Vzneseného Kavalaanu. Někteří lidi mu říkají Ohnivá pevnost."

Na první pohled bylo vidět proč. Kavalarské město bylo zasazené do horského svahu, skála byla pod ním a skálu mělo za zády, a tak bylo i pevností - bylo hranaté a masivní, silně obehnané stěnami, s úzkými okny podobnými střílnám. Dokonce i věže, které rostly za stěnami města, byly těžké a pevné. A nízké; hora se za nimi tyčila a odlesky světla zalévaly její skály skvrnami jako od krve. Sama městská světla se ale nezrcadlila; stěny a ulice Larteynu žhnuly vlastním matným ohněm.

„Zářivec," odpověděla mu Gwen na nepoloženou otázku. „Za dne pohlcuje světlo a v noci je vydává. Na Vzneseném Kavalaanu se používal hlavně ve šperkařství, ale pro Festival ho vytěžili po tunách a pak poslali na Worlorn."

„Barokně působivé," poznamenal Ruark. „Kavalarsky působivé." Dirk jen přikývl.

„Měl jsi ho vidět za starých časů," poznamenala Gwen. „Za dne pil Larteyn světlo ze sedmi sluncí a v noci ozařoval celé hory jako ohnivá dýka. Teď už kámen hasne, protože Kolo je co hodinu dál od něj. Za dalších deset let město vyhasne docela, jako vychladlé oharky."

„Nevypadá moc velké," řekl Dirk. „Kolik lidí tam žilo?"

„Kdysi kolem milionu. Vidíš jen špičku ledovce. Město je vestavěné do hory."

„Velice kavalarské," přisadil si Ruark. „Hluboko ukrytá pevnost, útočiště ve skále. Ale teď je prázdné. Poslední údaj říká, že včetně nás má dvacet obyvatel."

Člun přeletěl vnější hradbu, zasazenou přímo na okraji široké skalní římsy, a naposledy kolmo klesl kolem skály a zářivce. Dirk dole zahlédl široké cesty a řady pomalu se třepetajících tenkých vlajek a veliké tesané chrliče se žhnoucíma zářivcovýma očima. Budovy byly z bílého kamene a z ebonitu a oheň kamene se na jejich stěnách odrážel v dlouhých rudých pruzích podobných rozevřeným ranám na bocích temných přikrčených zvířat. Přeletěli přes věže a kopule a ulice a kroutící se uličky a široké třídy a nekryté dvory a přes obrovský amfiteátr pod širým nebem s mnoha řadami sedadel.

Pusto, všude pusto. Na rudě osvícených ulicích Larteynu se nepohnul ani živáček.

Gwen ve spirále klesla na střechu podsadité černé věže. Když se vznášela nad plochou a pomalu zeslabovala gravitační mřížku, aby klesali, Dirk si na portu pod nimi povšiml dvou dalších strojů: štíhlé a žluté kapky a pozoruhodného starého vojenského letounu, jenž vypadal jako z armádního výprodeje, který se odehrál před sto lety. Byl olivově zelený, hranatý a pokrytý pancířem, na předním krytu měl laserové dělo a vzadu pulzní trysky.

Posadila jejich kovového rejnoka mezi oběma čluny a pak vyskočili na střechu. Když došli k sadě výtahů, Gwen se k němu obrátila a tvář měla v malátném narudlém světle brunátnou a podivnou. „Je už pozdě," prohlásila. „Radši si všichni odpočineme."

Dirk proti svému propuštění nic nenamítl. „A co Jaan?" nadhodil jen.

„Uvidíte se zítra," odpověděla. „Potřebuju si s ním nejdřív promluvit."

„Proč?" chtěl vědět, ale Gwen se už odvrátila a vyšla ke dveřím. Pak přijel trubkový výtah a Ruark ho chytil za rameno a vtáhl dovnitř.

Jeli dolů, vstříc spánku a snům.

Kapitola 2

Tu noc si odpočal velice pomálu. Pokaždé, když už upadal do spánku, ho sny zase vzbudily; ta trhavá vidění byla napuštěná jedem a po probuzení si je pamatoval jen způli. Budil se znovu a znovu po celou noc. Konečně to vzdal. Místo toho se začal přehrabovat ve svých věcech, dokud nenašel klenot v jeho stříbrném a sametovém obalu, pak s ním seděl ve tmě a opájel se jeho chladnými přísliby.

Hodiny ubíhaly. Pak Dirk vstal, oblékl se, klenot si strčil do kapsy a zašel si ven, podívat se, jak vychází Kolo. Ruark spal jako zabitý, ale nechal kvůli Dirkovi překódovat dveře, takže dostat se ven nebyla žádná obtíž. Jel výtahy zpátky na střechu, seděl na chladném kovovém křídle šedého letounu a tak přečkal poslední kousíčky noci.

Podivné svítání, matné a hrozivé, a také dalo vzejít zamženému dni. Nejdřív zaplavila obzor jen nejasná oblačná záře, černorudé šmouhy, které jako by malátně napodobovaly zářivec, z něhož bylo město. Pak vyšlo první slunce: žlutá kulička, kterou Dirk pozoroval nechráněnýma očima. Za pár minut se na jiné části obzoru objevilo druhé, trošku větší a jasnější. I obě dohromady, ačkoli byla na první pohled víc než jen hvězdy, stále vydávala méně světla, než kolik jej odrážel buclatý měsíc na Braque.

Zakrátko se nad Občinu začal šplhat i Čep. Zprvu to byla jen matně narudlá čárka ztracená v obyčejném ranním svitu, ale postupně jasněla, až konečně Dirk spatřil, že to není žádný odraz, ale koróna obrovského rudého slunce. A jak vycházelo, svět růžověl.

Podíval se dolů do ulic. Všechny kameny Larteynu teď potemněly; jejich záři bylo vidět jen tam, kam stále dopadaly stíny, a navíc slabě. Svit se nad městem usazoval jako našedlý příkrov promísený smírně vybledlou červenou barvou. Všechno noční osvětlení v chladném a chabém světle pohasínalo a ztichlé ulice jako by mluvily o smrti a zkáze.

Den na Worlornu. Stejně je šero.

„Loni bylo jasněji," ozval se hlas za jeho zády. „Teď je den od dne víc šero a chladno. Z šesti hvězd v Čertově koruně jsou už dvě v zákrytu za Satanášem a nejsou k ničemu. Ostatní jsou pořád menší a dál. Sám Satanáš na Worlorn shlíží pořád, ale jeho světlo je hodně narudlé a slábne. Worlorn proto žije v pomalu se šinoucím soumraku. Ještě pár let a sedm sluncí se smrskne na sedm hvězd. Pak se zase vrátí led."

Muž stál nehybně, díval se do úsvitu, nohy měl mírně rozkročené a ruce zapřené v bok. Byl vysoký, pružný a svalnatý - a dokonce i teď v ranním chladu přišel od pasu nahoru nahý. Do bronzova rudá pokožka byla ještě rudější díky světlu Satanáše. Měl vysedlé, ostré lícní kosti, výraznou a hranatou bradu, vlasy mu už ustupovaly z čela, ale měl je stejně černé jako Gwen a padaly mu až na ramena. A na předloktích, na snědých předloktích porostlých jemnými černými chlupy, nesl dva masivní náramky. Nefrit a stříbro na levé paži, litinu a rudý zářivec na pravé.

Dirk dál seděl na rejnočím křídle, ani se nepohnul. Muž se na něj zadíval. „Vy jste Dirk ťLarien a kdysi jste byl Gweniným milencem."

„A vy jste Jaan."

„Jaan Vikar ze Shromáždění Nefritoceli," upřesnil jeho společník. Popošel blíž a zvedl ruce prázdnými dlaněmi napřed.

To gesto Dirk odněkud znal. Vstal a přitiskl své dlaně na ty Kavalarovy. Při tom si všiml ještě něčeho. Jaan měl na sobě pás z černého nablýskaného kovu a po boku laserovou pistoli.

Vikar zachytil jeho pohled a usmál se. „Všichni Kavalaři chodí ozbrojeni. Je to tradice, které si ceníme. Doufám, že vás to nešokuje a nepohoršuje tolik, jako Gwenina přítele z Kimdissu. A pokud ano, je to vaše chyba, ne naše. Larteyn patří ke Vznešenému Kavalaanu a nemůžete čekat, že naše kultura bude shodná s vaší."

Dirk se zase posadil. „To ne. Měl jsem to asi čekat, aspoň po tom, co jsem slyšel včera. Připadá mi to ale podivné. Probíhá tu snad někde válka?"

Vikar se skoro neznatelně usmál, vlastně jen maličko odhalil zuby. „Vždycky někde probíhá válka, ťLariene. I sám život je válka." Odmlčel se. „To vaše jméno... ťLarien. Nezvyklé. Nic podobného jsem zatím neslyšel a můj teyn Garse také ne. Na kterém světě jste se narodil?"

„Na Balduru. To je daleko odsud, na druhé straně od Staré Země. Ale skoro se na něj nepamatuju. Když jsem byl ještě hodně malý, odstěhovali se rodiče na Avalon."

Vikar přikývl. „A podle toho, co mi říkala Gwen, jste hodně cestoval. Které světy jste viděl?"

Dirk pokrčil rameny. „Prométheus, Rhiannon. Tenkamen, Jamisonův svět a pár dalších. Samozřejmě znám Avalon. Dohromady kolem deseti, většinou světy primitivnější než Avalon, kde byla poptávka po mých vědomostech. Když člověk předtím dělal pro Ústav, obyčejně si lehko najde práci, i když není nijak obzvlášť šikovný nebo nadaný. Mně to vyhovuje. Cestuju rád."

„Ale až doposud jste nikdy nebyl za Pokušitelovou rouškou. Jen v chumelu, nikdy ve vnějších světech. Zjistíte, že tady je ledaco jinak, ťLariene."

Dirk se zamračil. „Jaké slovo jste to použil? Chuml?" „Chumel," opravil ho Vikar. „Víte, to je z wolfmanského slangu. Znamená to zmatek nebo nepořádek. Převzal jsem ten výraz od několika Wolfmanů, se kterými jsem se přátelil za studií na Avalonu. Označuje hvězdnou sféru mezi vnějšími světy a koloniemi první a druhé generace okolo Staré Země. Právě v chumelu Hrangové saturovali hvězdy a vládli světům svých otroků a bojovali s Imperiály. Většina z planet, které jste jmenoval, byla už tehdy známa a ta pradávná válka je těžce zasáhla, takže na nich nastaly zmatky. Zato Avalon je kolonie druhé generace a kdysi to bylo středisko sektoru. A to je, jak snad uznáte, u tak vzdáleného světa v tak rozháraných dobách veliký rozdíl."

Dirk přikývl na souhlas. „Je. Něco maličko o dějinách vím. Ale vy toho o nich podle všeho víte hodně."

„Jsem historik," kývl Vikar. „Většinu kariéry jsem zasvětil snaze vydolovat fakty z mytologie svého rodného světa, Vznešeného Kavalaanu. Nefritocel mě s obrovskými náklady vyslal na Avalon, abych právě s tímto záměrem propátral databáze starých počítačů. Nicméně jsem tam strávil dva roky jako student, měl dost volného času a začal jsem se velice zajímat o širší dějiny lidstva."

Dirk neřekl nic, jen vyhlížel ke svítání. Rudý kotouč Satanáše už zpola vystoupal nad obzor a bylo vidět i třetí žlutou hvězdu. Byla od ostatních mírně k severu a měla už velikost pouhé hvězdy. „Rudá hvězda je superobr," zauvažoval Dirk nahlas. „Ale tady nevypadá o

moc větší než slunce Avalonu. Musí být pořádně daleko. Už by mělo být chladněji a měl by se šířit led. A přitom je jenom chládek."

„To je naše dílo," prozradil mu Vikar s trochou hrdosti. „Tedy po pravdě řečeno ne dílo Vzneseného Kavalaanu, ale lidí z vnějších světů jistě. Na Toberu se zachovala valná část technologie silových polí, kterou za dob Zhroucení vládli Imperiálové ze Staré Země, a Tobeřané k tomu v následujících stoletích i ledaco přidali. Bez jejich štítu by se žádný Festival nebyl konal. V perihéliu by žár Satanáše a Čertovy koruny spálil Worlornu atmosféru a uvedl moře do varu, ale toberský štít jeho sílu zadržel a měli jsme dlouhé a jasné léto. Teď podobným způsobem štít zadržuje teplo. Má ale svá omezení... jako všechno. Zima přijde."

„Nenapadlo mě, že se potkáme takhle," změnil téma Dirk. „Proč jste sem nahoru přišel?"

„Náhoda. Kdysi dávno mi Gwen říkala, že se rád díváte na úsvit. A pověděla mi i další věci, Dirku ťLariene. Vím toho o vás mnohem víc než vy o mně."

Dirk se zasmál. „To je určitě pravda. Já do včerejška ani nevěděl, že existujete."

Jaan Vikar se tvářil zatvrzele a vážně. „Jenomže já existuji. Nezapomeňte na to a můžeme být přátelé. Doufal jsem, že vás zastihnu o samotě a stačím vám to povědět, než se ostatní probudí. Tohle není Avalon, ťLariene, a dneska není včera. Je to umírající festivalový svět, svět bez zákona, takže se všichni musíme jako klíšťata držet těch zákonů, které jsme si přivezli s sebou. Nepodrobujte ty moje zkoušce. Od svého pobytu na Avalonu se snažím brát sám sebe jako Jaana Vikara, ale jsem pořád Kavalar. Nenuťte mě, abych se choval jako Jaantony Riv Vlk Vznešený-Nefritocel Vikar."

Dirk vstal. „Nevím jistě, jestli je mi jasné, co tím myslíte," prohlásil. „Ale mám dojem, že se dokážu chovat dost srdečně. A rozhodně proti vám vůbec nic nemám, Jaane."

Vypadalo to, že Vikara to uspokojuje. Zvolna přikývl a pak sáhl do kapsy kalhot. „Tohle je doklad mého přátelství a péče o vás," vysvětlil. V ruce držel černý kovový odznak na límec ve tvaru maličkého rejnoka. „Budete to nosit, dokud budete tady?"

Dirk si tu věc z jeho dlaně vzal. „Pokud na tom trváte," pokrčil rameny a usmíval se tomu, jak se ten člověk chová obřadně. Připevnil si odznak na límec.

„Svítání je tu matné," prohlásil Vikar, „a den není o moc lepší. Pojďte dolů. Vzbudím ostatní a najíme se."

Byt, ve kterém Gwen bydlela s oběma Kavalary, byl obrovský. Obývacímu pokoji s vysokým stropem vévodil krb dva metry vysoký a dvakrát tak dlouhý, nad ním byla břidlicově šedá římsa, kde trůnily rozšklebené světélkující chrliče bránící popelu padat ven. Vikar vedl Dirka kolem krbu a přes nekonečný sytě černý koberec do jídelny, která nebyla o moc menší. Dirk se posadil na dřevěnou židli s vysokým opěradlem, jednu z dvanácti, které stály kolem obrovského stolu, a jeho hostitel zatím šel sehnat jídlo a společnost.

Vrátil se za chviličku a nesl tác s natenko nakrájeným hnědým masem a košíček sušenek. Položil vše před Dirka, pak se zase otočil a zmizel.

Sotva odešel, otevřely se jiné dveře a vešla ospale se usmívající Gwen. Měla na sobě starou čelenku, vyšisované kalhoty a plandavý zelený svršek se širokými rukávy. Zahlédl, jak se jí na levé paži zablýskl těsný náramek z nefritu a stříbra. A krok za ní vešel jiný muž, skoro tak vysoký jako Jaan, ale o několik let mladší a podstatně štíhlejší, oblečený v kombinéze z hnědorudé chameleoní látky s krátkými rukávy. Podíval se na Dirka bystrýma očima, které byly tak modré, že modřejší Dirk jaktěživ neviděl, a zasazené v pohublé tváři s ostrými rysy, kterou zakrýval ryšavý plnovous.

Gwen se posadila. Rudovous se zastavil před Dirkovou židlí. „Jsem Garse Nefritocel Janaseg," oznámil. Napřáhl dlaně. Dirk vstal a přitiskl mu na ně ruce.

Povšiml si, že tenhle Garse Nefritocel Janaseg má u pasu, v koženém pouzdře, které drží stříbřitý pásek z ocelové kroužkoviny, laserovou pistoli. Na pravé paži měl černý náramek, dvojče toho Vikarova - železo a něco, co vypadalo jako zářivec.

„Kdo jsem já, to nejspíš víte," řekl Dirk.

„Ovšem," odpověděl Garse. Usmíval se poněkud zlomyslně. Oba se posadili.

Gwen už chroupala sušenku. Když se Dirk znovu posadil, natáhla ruku přes stůl, dotkla se prstem rejnočího odznáčku na jeho límci a usmála se, jako by to byl nějaký utajený žert. „Vidím, že jste se už s Jaanem našli," utrousila.

„Tak nějak," přikývl Dirk a právě v tu chvíli se Vikar vrátil, v pravé ruce měl vratce narovnané čtyři korbílky a v levé nesl džbán s černým pivem. Všechno to vyložil doprostřed stolu, pak zašel do

kuchyně naposledy pro talíře a příbory a pro sklenici se sladkou žlutou pastou; doporučil jim, ať si ji namažou na sušenky.

Zatímco byl pryč, Janaseg posunul korbílky přes stůl ke Gwen, poněkud panovačným tónem jí řekl „Nalij", a pak zase věnoval pozornost Dirkovi. „Prý jste první muž, kterého poznala," prohlásil, když Gwen nalévala pivo. „Odnesla si od vás pozoruhodně mnoho nedobrých návyků," usmíval se chladně. „Mám sto chutí vzít to jako urážku a dožadoval se od vás zadostiučinění."

Dirk se tvářil zmateně.

Gwen naplnila tři ze čtyř korbelů pivem a pěnou. Jeden postavila před židli, kde seděl Vikar, druhý před Dirka, ze třetího se důkladně napila. Pak si hřbetem ruky otřela ústa, usmála se na Janasega a podala mu prázdný korbel. „Pokud chceš chudáku Dirkovi vyhrožovat kvůli mým zvykům," řekla, „tak to bych asi já musela vyzvat Jaana za všechny ty roky, kdy jsem snášela tvoje zlozvyky."

Janaseg obracel v rukou prázdný korbel a kabonil se. „Betheyn. Čubko," ucedil pak milým, konverzačním tónem. A nalil si sám pivo.

Vikar se vrátil chvilku poté. Posadil se, napil se ze svého korbílku a dali se do jídla. Dirk brzy zjistil, že pivo ke snídani mu docela vyhovuje. I sušenky důkladně namazané sladkou pastou mu chutnaly výtečně. Maso bylo dost suché.

Janaseg a Vikar ho při jídle zahrnovali otázkami, zato Gwen jen seděla, tvářila se pobaveně a moc toho neříkala. Dva Kavalaři byli jako den a noc. Jaan Vikar se při řeči předkláněl (pořád ještě na sobě od pasu nahoru nic neměl a co chvíli zívl a roztržitě se poškrábal) a udržoval přátelský a zvídavý tón, často se usmíval a vůbec působil podstatně uvolněnějším dojmem než předtím na střeše. Přesto Dirkovi připadalo, že to je chtěné, že je napjatý a jen se snaží vypadat uvolněně; dokonce i projevy neformálnosti, všechno to usmívání se a škrábání, vypadaly nacvičené a strojené. Garse Janaseg seděl vzpřímeněji než Vikar, jaktěživ se nepoškrábal a udržoval všechnu kavalarskou obřadnost řeči, ale přitom se zdál být uvolněný nefalšovaněji, jako člověk, kterého omezení daná kulturou baví a kterého by ani nenapadlo se od nich snažit osvobodit. Mluvil živě a jízlivě; urážky z něj sršely tak lehce jako z ohnivého kola při ohňostroji jiskry a většinu jich mířil na Gwen. Pár jich odrazila, ale chabě. Janaseg byl v té hře mnohem lepší než ona. Většinou to mělo podobu nezávazného, laskavého špičkování, ale několikrát měl Dirk

pocit, že zachytil stopu skutečného nepřátelství. Vikar se pokaždé, když to mezi nimi zajiskřilo, mračil.

Když se Dirk zmínil, že strávil rok na Prométheu, Janaseg toho honem využil. „Poslechněte, ťLariene," vybafl, „považujete adapty za lidi?"

„Samozřejmě," přikývl Dirk. „Jsou to lidé. Usadili je tam Imperiálové kdysi dávno, za války. Moderní Prométhejci jsou prostě jen potomci starého Sboru ekologického boje."

„To je sice pravda," uznal Janaseg, „ale přesto bych s tím závěrem nesouhlasil. Manipulovali s vlastními geny do té míry, že podle mého názoru úplně ztratili právo nazývat se lidmi. Motýlí lidé, podmořští lidé, lidé, co dokážou dýchat jedy, kteří vidí ve tmě jako hruunové, lidé se čtyřma rukama, hermafroditi, vojáci bez žaludků, chovné samice bez vědomí... to všechno nejsou lidé. Abych se vyjádřil přesně, jsou to nelidé."

„Ne, tenhle výraz jsem už slyšel," namítl Dirk. „Na spoustě světů patří do hovorové mluvy, jenže znamená něco jiného, totiž tvory, kteří zmutovali natolik, že se už nemohou křížit s představiteli genetického základu. A Prométhejci si dávají záležet, aby se tomuhle vyhnuli. Jejich vůdci, kteří jsou mimochodem velice normální lidé a mají jen malé adaptace v zájmu dlouhověkosti a podobně, zkrátka jejich vůdci pravidelně podnikají nájezdy na Rhiannon nebo Tenkamen a snaží se zajmout obyčejné lidi pozemského typu."

„Jenomže ani na Zemi není v posledních pár stoletích každý normálního pozemského typu," přerušil jej Janaseg. Pak ale pokrčil rameny. „Neměl jsem vám skákat do řeči, že? Stejně je Stará Země příliš daleko. Slyšíme jen sto let staré klepy. Pokračujte."

„Už jsem řekl, co jsem říct chtěl. Adapti jsou stále lidé. Dokonce i ti z nejnižších kast, ti nejgroteskněji, kteří nejsou nic než nepodařené pokusy, které chirurgové zavrhli, mají schopnost se křížit s ostatními. Proto je sterilizují. Bojí se jejich potomstva."

Janaseg polkl hlt piva a zadíval se na něj těma bystrýma modrýma očima. „Takže křížit?" Usmál se. „A jestlipak jste za ten rok, co jste tam byl, měl možnost vyzkoušet si to osobně, ťLariene?"

Dirk zrudl a zjistil, že sklouzl pohledem ke Gwen, jako by to všechno bylo svým způsobem její chyba. „Nedržel jsem posledních sedm let celibát, jestli mluvíte o tomhle," štěkl.

Janaseg se za provokaci odměnil úsměvem a zadíval se na Gwen. „Zajímavé," oslovil ji, „člověk, který strávil pár let ve tvojí posteli, okamžitě propadl zvěrstvu."

Po obličeji jí přeběhl hněvivý výraz; k tomu, aby to poznal, ji Dirk znal stále dost. Ani Jaan Vikar se netvářil zrovna potěšeně. „Garsi," pronesl varovně.

Janaseg vycouval. „Omlouvám se, Gwen. Nechtěl jsem tě urazit. Bezpochyby získal ťLarien zálibu v mořských pannách a motýlích ženách nezávisle na tobě."

„Zajedete si do divočiny, ťLariene?" zeptal se Vikar nahlas, aby druhému Kavalarovi znemožnil dál rozvíjet hovor stejným směrem.

„Ani nevím," utrousil Dirk a napil se. „Měl bych?"

„Nikdy bych ti neodpustila, kdyby ses tam nepodíval," usmála se Gwen.

„Tak pojedu. Co je na tom tak zajímavého?"

„Ekosystém utváří se a umírá naráz. Na Periferii se ekologie na dlouhou dobu stala zapomenutou vědou. Ani teď by vnější světy nedaly dohromady víc zkušených ekoinženýrů, než bys spočítal na obou rukou. Když začal Festival, lidé vysadili na Worlornu organismy ze čtrnácti rozdílných světů a skoro vůbec nepřemýšleli o tom, jaké mezi nimi nastanou interakce. Vlastně šlo o víc než čtrnáct světů, pokud budeme počítat i spoustu druhů, které se stěhovaly víckrát: ze Země na Newholme, pak na Avalon a zněj na Wolfheim a potom třeba na Worlorn.

A my tu s Arkinem studujeme, co z toho vzešlo. Věnujeme se tomu už pár let a ještě zbývá dost práce, aby nás to zaměstnalo na další dekádu. O výsledky se asi budou velice zajímat všichni zemědělci na vnějších světech. Zjistí díky tomu, které druhy z fauny a flóry Periferie mohou bez nebezpečí zavádět na svých domovských světech, za jakých podmínek to udělat a které působí na ekosystém jako jed."

„Obzvlášť jedovatě se projevují zvířata z Kimdissu," zavrčel Janaseg. „Asi jako sami manipulátoři."

Gwen se na něj usmála. „Garse se zlobí, protože to vypadá, že černým kvílám hrozí vyhubení," vysvětlila Dirkovi. „A opravdu je to ostuda. I na samotném Vznešeném Kavalaanu je lidé pronásledovali natolik, že je jejich druh ve vážném ohrožení, a tak jsme doufali, že se snad uchytily a rozmnožily ty, které vysadili tady před dvaceti lety, abychom je mohli odlovit a vzít zpátky na Vznešený Kavalaan,

než přijde zima. Jenže to tak nedopadlo. Kvíla je obávaný dravec, ale doma nemůže soupeřit s člověkem. A na Worlornu si zase její ekologickou niku přivlastnili přemnožení straškové z Kimdissu."

„Většina Kavalarů bere kvílu jen jako škodnou a jako hrozbu," přidal se Jaan Vikar. „V přirozeném habitatu často zabíjí lidi, a tak lovci z Braithu a Rudomosazi a z Pevnosti Šanabran berou kvílu jako tu nejcennější lovnou zvěř. Výjimka je jen jedna. Nefritocel je odjakživa bere jinak. Existuje pradávný mýtus z dob, kdy Kay Železný kovář a jeho teyn Roland Vlk-Nefrit bojovali sami proti vojsku démonů z Lameraanských vršků. Kay se zhroutil k zemi a Roland sice stál nad ním, ale byl oslaben zraněními, když tu z vršků přiletěly kvíly, mnohé i v houfech, a byly černé a bylo jich tolik, že zastínily slunce. Hladově napadly vojsko démonů a jednoho po druhém sežraly, zato Kaye a Rolanda nechaly naživu. Později, když teyna-teyn založili jeskyni se ženami a s ní i první nefritocelskou pevnost, staly se kvíly jejich sesterskými zvířaty a také znakem. Od té doby žádný Nefritocelský nezabil kvílu a podle báje kdykoli, když je muž z Nefritoceli v nebezpečí, objeví se kvíla, vede jej a chrání."

„Pěkná báje," pochválil Dirk.

„Je to víc než jen báje," přidal se Janaseg. „Mezi Nefritoceli a kvílami je nějaké spojení, ťLariene. Možná je to psionický jev, možná ti tvorové mají vědomí, možná jde jen o instinkt. Nepředstírám, že vím, co za tím je. Ale to spojení existuje."

„Pověra," máchla rukou Gwen. „Nesmíš to Garsemu moc vyčítat. Není to jeho chyba, že se mu nikdy nedostalo pořádného vzdělání."

Dirk si natřel pastu na sušenku a podíval se na Janasega. „Jaan se zmínil, že je historik, a co dělá Gwen, to vím. Ale co vy? Co vy děláte?"

Modré oči se na něj chladně upřely. Janaseg neřekl nic.

„Je to jen dojem," utrousil Dirk, „ale myslím, že ekolog asi nebudete."

Gwen se rozesmála.

„Na dojem to je velice přesné, ťLariene," ucedil Janaseg.

„Tak co vlastně děláte na Worlornu? A když jsme u toho..." přesunul se očima k Jaanovi. „Co může na tomhle místě zajímat historika?"

Vikar si přidržel ve velikých dlaních korbel a zamyšleně upil. „To je zcela prosté," opáčil. „Jsem Kavalar, Vznešený ze Shromáždění Nefritoceli. Tento svazek mě nefritem a stříbrem poutá ke Gwen

Delvanové. Moji betheyn vyslala Vznešená rada na Worlorn, a tak je přirozené, že jsem tu s ní a můj teyn také. Rozumíte?"

„Snad. Takže aby měla Gwen společnost?"

Janaseg se zatvářil velice nepřátelsky. „My Gwen chráníme," utrousil mrazivě. „Obyčejně před její vlastní pošetilostí. Vůbec by tu neměla být, ale je tady, a tak tu musíme být i my. A co se týče předchozí otázky, ťLariene, patřím k Nefritoceli, jsem teyn Vzneseného-Nefritocel Jaantonyho. Můžu dělat cokoli, co po mně moje pevnost požaduje: lovit nebo sedlačit, vést souboje nebo vznešenou válku proti našim nepřátelům, plodit děti v lůnech našich eynkethi. Tyhle věci dělám. A čím jsem teď, to už víš. Řekl jsem ti svoje jméno."

Vikar po něm loupl očima a krátkým gestem pravice jej přiměl zmlknout. „Ber nás jako opožděné turisty," poradil Dirkovi. „Studujeme, touláme se, chodíme křížem krážem po lesích a po mrtvých městech, bavíme se. Lovili bychom kvíly do klecí, aby je mohli odvézt zpátky na Vznešený Kavalaan, jenže zatím jsme nenašli ani jednu." Vstal a zároveň dopil do dna. „Den utíká a my pořád sedíme," oznámil a odložil korbel na stůl. „Jestli si chcete zaletět do divočiny, musíte to udělat brzy. Překonat hory trvá nějakou dobu, dokonce i v letounu, a zůstávat tam venku po setmění není rozumné."

„Hm?" Dirk dopil pivo a otřel si hřbetem ruky rty. Zdálo se, že ubrousky ke kavalarskému stolování nepatří.

„Kvíly nebyly na Worlornu nikdy jedinými predátory," vysvětlil Vikar. „V lesích se plíží a číhají dravci ze čtrnácti světů, a ti ještě nejsou to nejhorší. Lidé jsou horší. Worlorn je teď prázdný svět, kde neplatí žádný zákon, a jeho stíny a pustiny jsou plné podivných věcí."

„Takže byste se měl na ten výlet ozbrojit," doporučil Janaseg. „Anebo ještě lepší by bylo, kdybychom s vámi letěli my dva s Jaanem, pro vaše bezpečí."

Vikar ale zavrtěl hlavou. „Ne, Garsi. Potřebují letět sami, aby si promluvili. Nechápeš, že to tak bude lepší? Přeji si to." Pak si naložil talíře a vykročil ke kuchyni. Kousek od dveří se ale zastavil, ohlédl se přes rameno a na chvilku se zadíval Dirkovi do očí.

A Dirk se rozpomněl, co mu říkal za úsvitu na střeše. Jenomže já existuji. Nezapomeňte na to.

„Jak je to dlouho, co jsi naposled jel na aeroskútru?" zeptala se jej Gwen chvilku poté, co se sešli na střeše. Převlékla se do kombinézy z chameleoní látky, jednoho kusu oděvu s páskem, který ji pokrýval od vysokých bot až ke krku šeře matnou narudlou barvou. Pásek, kterým si stahovala černé vlasy, byl ze stejné látky.

„Naposled? Asi jako kluk," odpověděl Dirk. Na sobě měl úplně stejný oblek jako ona; dala mu ho, aby v lese nebyli vidět. „Na Avalonu. Ale vynasnažím se. Kdysi jsem jezdíval dost dobře."

„Tak nasedej," kývla Gwen. „Nebudeme moct letět nijak daleko ani moc rychle, ale na tom asi nesejde." Otevřela nákladní prostor šedivého letounu ve tvaru rejnoka a vyndala dva drobné stříbrné balíčky a dvoje vysoké boty.

Dirk si zase jednou sedl na křídlo letounu, přezouval se do nových bot a zavazoval si je. Gwen rozložila skútry, dvě nevelké plošiny z měkkého, jako látka tenkého kovu, sotva tak velké, aby se na nich dalo vůbec stát. Když je rozkládala na zemi, Dirk zahlédl na spodních stranách šikmo překřížené dráty vestavěné gravitační mřížky. Na jeden si stoupl, pečlivě umístil nohy, kovové podrážky vysokých bot se pevně uchytily a plošina ztuhla. Gwen mu podala ovládání a on si je upnul i k pasu, pro případ, že by mu vyklouzlo z dlaně.

„S Arkinem používáme skútry, když se přesunujeme po lese," vykládala Gwen a zavazovala si vkleče boty. „Letoun má samozřejmě desetkrát větší rychlost, ale není vždycky jednoduché najít mýtinu dost velkou na přistání. Skútry jsou dobré na všední práci, pokud se nesnažíš dovézt si moc výbavy nebo toho stihnout příliš a ve spěchu. Garse tvrdí, že to jsou hračky, ale..." Vstala, vkročila na plošinu a usmála se. „Můžeme?"

„Jasně," řekl Dirk a prstem přejel stříbrnou destičku v pravé dlani. Jen o trochu příliš silně. Skútr vystřelil vzhůru a dopředu a vzal s sebou jeho nohy a spodní část těla, zatímco to ostatní se potácelo vzadu. Málem si otloukl hlavu o strop a pak už stoupal do nebe, smál se jako blázen a visel pod plošinou.

Gwen vyletěla za ním, stála na plošině a s dovedností, jaká se rodí jen z dlouhého cviku, stoupala proti větru jako zapomenutý džin na zbylém útržku z kouzelného koberce. Když se dostala k Dirkovi, pohrál si s ovládáním dost, aby se dostal hlavou vzhůru, i když pořád se ještě potácel sem a tam a zuřivě se snažil udržet rovnováhu. Na rozdíl od letounů neměly skútry žádné gyroskopy.

„Fjůůů," vypískl, když se k němu přiblížila. Gwen se rozesmála, doletěla za něj a dala mu pořádnou herdu do zad. To mu úplně stačilo, zase se překotil a svištěl po nebi nad Larteynem jako nějaký potřeštěný kolotoč.

Gwen byla za ním a něco křičela. Dirk zamrkal a všiml si, že by mohl vrazit do stěny vysoké ebonitově tmavé věže. Začal si pohrávat s ovládáním, proletěl kolem ní a pořád jen s námahou udržoval vyrovnanou pozici.

Byl už vysoko nad městem a stál vzpřímeně, když ho dohnala. „Drž se ode mě," varoval ji s mírným úsměvem, ale cítil se hloupě a nešikovně a zároveň hravě. „Ještě jednou mě převrátíš, ženská, a vezmu si ten lítající tank a sestřelím tě laserem!" Naklonil se ke straně, zase se narovnal, ale přehnal to s tím a s vyjeknutím se překotil na druhou stranu.

„Ty ses opil," překřikovala Gwen sílící vítr. „Neměl jsi to u snídaně tak přehnat s pivem." Byla teď nad ním, ruce měla složené na prsou a s hraným pohoršením se dívala, jak se zmítá.

„Mám dojem, že ten krám je stabilnější, když z něho visím hlavou dolů," odtušil Dirk. Konečně se dopracoval něčeho jako rovnováhy, i když paže pořád rozpřahoval, takže bylo jasné, jak málo si věří, že ji udrží i dál.

Gwen se spustila na jeho úroveň, zařadila se vedle něj, letěla jistě a sebevědomě a tmavé vlasy za ní vlály jako divoce se třepetající černá vlajka. „Jak to jde?" křikla, když byli bok po boku.

„Myslím, že se do toho dostávám!" hlásil Dirk. Pořád se držel rovně.

„To je dobře. Podívej se dolů!"

Poslechl ji a zadíval se vedle té žalostné jistoty plošiny pod svýma nohama k zemi. Už pod nimi nebyl Larteyn ani jeho temné věže a ztemnělé ulice ze zářivce. Vystřídal je velice dlouhý svah ubíhající hluboko dolů, přes prázdnotu sešeřelého nebe až k Občině. Zahlédl tam dole řeku, klikatící se vodní nitku v tmavé zeleni. Pak se mu mírně roztočila hlava, zaťal ruce a znovu se převrátil.

Tentokrát, když visel hlavou dolů, Gwen sletěla k němu. Znovu si založila ruce a odfrkla si. „Ty jsi ale trouba, ťLariene," oznámila mu. „Nechceš radši lítat hlavou nahoru?"

Zavrčel na ni, anebo se o to pokusil, ale vítr ho zbavil dechu, a tak se mohl jen šklebit. Pak se obrátil. Nohy ho od toho všeho začínaly

bolet. „Koukej!" křikl vyzývavě, aby dokázal, že podruhé ho už výška nevyděsí.

Gwen byla zas vedle něj. Prohlédla si ho a přikývla. “Děláš ostudu všem dělem z Avalonu a všem skútristům vůbec," prohlásila. „Ale nejspíš to přežiješ. Tak co, podíváme se teď do divočiny?"

„Až po tobě, Jenny!"

„Tak to otoč. Letíme špatným směrem. Musíme přes hory." Natáhla volnou ruku, chytila se ho a spolu opsali široký oblouk, dokud nebyli obrácení k Larteynu a k horám. Město z dálky vypadalo šedé a vybledlé, protože kvůli slunci jeho hrdé stavby ze zářivce potemněly. Hory se tyčily jako temná hradba.

Letěli spolu k nim a nabírali strmě výšku, až byli vysoko nad Ohnivou pevností, dost vysoko, aby přeletěli přes vrcholky. To byla tak zhruba největší výška, jaké aeroskútry dokázaly dosáhnout; letoun by přirozeně vystoupal podstatně výš. Na Dirka to ale bylo vysoko až dost. Kombinézy z chameleoní látky úplně zešedly a zbělaly a on byl vděčný, že ho oděv hřeje; vítr mrazil a pochybný worlornský den nebyl o moc teplejší než zdejší noc.

Drželi se za ruce, občas křikli nějakou poznámku, nalétali proti větru hned tím a hned oním směrem, přeletěli jednu horu a klesli po svahu na protější straně do zastíněného skalnatého údolí, pak zase vzletěli přes další hřeben, přes jako nůž ostré vrcholky ze zeleného a černého kamene, přes vysoké a tenké vodopády a hluboké propasti. V jednom okamžiku ho Gwen vyzvala k závodu, on křikl, že přijímá, a pak se řítili kupředu tak rychle, jak jim to skútry a vlastní umění dovolovaly, dokud se nad ním Gwen konečně nesmilovala a nevrátila se zpátky a nevzala ho znovu za ruku.

Horské pásmo začalo klesat na západ stejně náhle, jako klesalo na východní straně; jeho bariéra byla dost vysoká, aby divočinu odstiňovala od svitu stále ještě stoupajícího Kola. „Dolů?" tázala se Gwen a on přikývl. Pak pomalu klesali ke změti zeleně. To už byli ve vzduchu přes hodinu; Dirk celý trnul od kousavého worlornského větru a většina těla halasně protestovala proti tak nedbalému nakládání.

Přistáli až hluboko v lese, vedle jezera, které spatřili při sestupu. Gwen sletěla k zemi po elegantní křivce a brzy stála na mechem porostlém břehu, kousek od vody. Dirk dostal strach, že vrazí do země a zlomí si nohu, a tak mřížku vypnul příliš brzy a poslední metr padal.

Gwen mu pomohla odpojit boty od skútru a společně mu pak vytřepali mokrý písek a mech ze šatů a z vlasů. Nato se posadila vedle něj a usmála se. Vrátil jí úsměv a políbil ji.

Vlastně se o to pokusil. Když napřáhl ruku, že ji obejme, odtáhla se a on se vzpamatoval. Spustil ruku a přestal se usmívat. „Promiň," ucedil. Podíval se stranou, na jezero. Voda byla olejnaté zelená a poklidnou hladinu zdobily ostrůvky nějakých fialových hub. Nic se nehýbalo, jen poblíž na mělčině jako by zahlédl víření hmyzu. Les byl ještě tmavší než město, protože hory stále zakrývaly většinu Satanášova kotouče.

Gwen napřáhla ruku a dotkla se jeho ramene. „Ne, to já se omlouvám," řekla tiše. „Taky jsem zapomněla. Bylo to skoro jako na Avalonu."

Podíval se na ni a přinutil se k mírnému úsměvu, ale cítil se zoufale. „Ano. Skoro. Chyběla jsi mi, Gwen, i přes to všechno. Anebo ani tohle bych neměl říkat?"

„Nejspíš nemel," přikývla. Znovu se vyhnula pohledu na něj a oči se jí zatoulaly kamsi přes jezero. Protější břeh se ztrácel v mlze. Dlouho se jen dívala do dálky a nehýbala se, jen jednou se trošku otřásla chladem. Dirk sledoval, jak její oděv pomalu bledne a nabírá skvrnitou bělavou a zelenavou barvu, aby se podobal zemi, na které seděli.

Konečně natáhl ruku a nejistě se jí dotkl. Škubla sebou a setřásla ji. „Ne."

Dirk vzdychl, nabral si hrst studeného písku a propouštěl jej mezi prsty „Gwen." Zaváhal. „Jenny, já nevím, jak..."

Střelila po něm pohledem a zamračila se.

„Tak se nejmenuju, Dirku. A nikdy jsem se nejmenovala. Kromě tebe mi tak nikdy nikdo jiný neříkal."

Ublíženě zamrkal. “Ale proč..."

„Protože to nejsem já!"

„Nikdo jiný," zopakoval. “Tehdy na Avalonu mě to prosté napadlo a zdálo se mi. že se to k tobě hodí, tak jsem ti tak říkal. A myslel jsem si, že se ti to líbí."

Zavrtěla hlavou. “Je to dávno. Nechápeš to. Nikdy jsi to nechápal. Začalo to pro mě znamenat víc a víc než na začátku, Dirku. Pořád víc a víc, a ty věci, které to jméno s sebou neslo, nebyly dobré. Pokoušela jsem se ti to vysvětlit, už tehdy jsem se snažila, To je ale

dávno pryč. Byla jsem mladší, skoro dítě. Nenašla jsem správná slova."

“A teď?" Do hlasu se mu začínal vkrádat hněv. “Teď je najdeš, Gwen?"

„Ano. Kvůli tobě, Dirku. A je jich víc, než pro kolik najdu využití." Usmála se. jako by to byl nějaký soukromý žert, a potřásla hlavou, až vlasy ve větru zavlály. “Víš, tajná jména můžou být dobrá věc. Něco zvláštního, co je jen mezi dvěma. Jako je to s Jaanem. Vznešení mají dlouhá jména, protože vykonávají hodně úloh. On může být Jaan Vikar, třeba pro wolfmanského přítele na Avalonu, anebo Vznešený-Nefritocel v radě Shromáždění, Riv při modlitbě a Vlk ve vznešené válce, a přitom ještě jiné jméno, tajné jméno může mít v posteli. A je to spravedlivé, protože všechna ta jména, to je on. To uznávám. Některé součásti jeho života mám radši než ty druhé, mám radši Jaana než Vlka nebo Vznešeného-Nefritocele, ale to všechno k němu po právu patří. Kavalarské přísloví říká, že člověk je součtem všech svých jmen. Na Vznešeném Kavalaanu jsou jména velice významná. Jména jsou velice významná všude, ale Kavalaři tuhle pravdu ctí víc než většina národů. Věc bez jména nemá žádnou podstatu. Pokud něco existuje, mělo by to mít jméno. A stejně tak když věci dáš jméno, jistým způsobem a v jisté míře ta věc začne existovat, dopracuje se k bytí. To je další kavalarské rčení. Rozumíš, Dirku?"

„Ne."

Zasmála se. „Jsi stejný popleta jako vždycky. Tak poslouchej: když Jaan přišel na Avalon, byl Jaantony Nefritocel Vikar. To bylo celé jeho jméno. Jeho nejdůležitější součástí byla první dvě slova: Jaantony je jeho pravé, křestní jméno, Nefritocel je označení pevnosti a závazku. Vikar je jméno, které si sám vymyslel jako dospívající chlapec. Taková jména si berou všichni Kavalaři, obvykle to bývají jména jiných Vznešených, které obdivují, bájných postav nebo jejich vzorů a hrdinů. Tak se uchovala spousta příjmení ze Staré Země. Panuje přesvědčení, že když si chlapec zvolí jméno hrdiny, získá tím něco z jeho vlastností. A zdá se, že na Vznešeném Kavalaanu to funguje.

Jméno Vikar, které si vybral Jaan, je trochu nezvyklé, a to v řadě ohledů. Zní jako jednoduše převzaté jméno ze Staré Země, ale není to tak. Jaan byl podle všeho zvláštní dítě - zasněný, velice náladový kluk, až příliš zahleděný sám do sebe. Když byl malý, rád

poslouchal, jak eyn-kethi zpívají a vyprávějí, což není u kavalarského chlapce v pořádku. Eyn-kethi jsou totiž ženy určené k rozmnožování, věčné matky pevnosti, normální dítě by se s nimi nemělo stýkat častěji, než musí. A když byl Jaan starší, býval většinou o samotě, prozkoumával jeskyně a opuštěné šachty v horách. Držel se v bezpečné dálce od svých pevnostních bratří a já mu to nezazlívám. Odjakživa ho ostatní jen trápili a v podstatě neměl přítele, dokud nepotkal Garse. Ten byl o dost mladší, ale přesto na konci dětství zaujal úlohu Jaanova ochránce. Nakonec se všechno změnilo. Když se Jaan přiblížil věku, kdy pro mladíka začne platit soubojový kodex, najednou se začal věnoval nauce o zbraních a velice rychle je ovládl. Je to opravdu neskutečné, ale dneska je nehorázně rychlý a berou ho jako smrtelně nebezpečného, dokonce nebezpečnějšího než Garse, jehož umění je v zásadě instinktivní.

Nebylo tomu tak ovšem vždycky. Když ale nastal čas, aby si Jaantony vybral jméno, měl dva velké hrdiny, jenže ani jednoho si netroufl vznešeným předložit. Oba totiž nebyli z Nefritoceli, a co hůř, byli to napůl vyhnanci, zloduši kavalarských dějin, charismatičtí vůdci, kteří byli poraženi a které pak po generace lidé uráželi a haněli. Jaan proto jejich jména spojil a k tomu trochu kouzlil s hláskami, až výsledek vypadal jako staré příjmení dovezené ze Země. Vznešení to přijali bez jakéhokoli podezření. Stejně šlo jen o jeho volené jméno, nejméně důležitou součást jeho totožnosti. O tu část, která je až poslední ze všech."

Zamračila se. „A právě k tomu tím vyprávěním mířím. Když Jaantony Nefritocel Vikar přijel na Avalon, byl z větší části jen Jaantony Nefritocel. Jenomže na Avalonu sejde hlavně na příjmeních, takže zjistil, že je hlavně Vikar. Pod tím jménem ho zapsali na Akademii a i učitelé mu říkali Vikar, takže s tímhle jménem prožil dva roky. Velice brzy začal kromě Jaantonyho Nefritocele být také Jaan Vikar. Myslím, že mu to víceméně vyhovovalo. Od té doby se stále snaží zůstat Jaanem Vikarem, i když po návratu na Vznešený Kavalaan to nebylo snadné. Pro Kavalary bude navždy Jaantony."

„Kde přišel ke všem těm ostatním jménům?" Dirk se na to zeptal, sám nevěděl proč. Její vyprávění mu učarovalo a jako by mu nabízelo nové zorné úhly na to, co Jaan Vikar povídal tehdy za svítání na střeše.

„Když jsme se vzali, odvezl mě zpátky do Nefritoceli a stal se Vznešeným, který je automaticky členem Rady vznešených," začala. „Tím pádem dostal do jména to slovo ‚vznešený' a s ním získal právo vlastnit majetek nezávislý na pevnosti, vykonávat náboženské oběti a vést své kethi, pevnostní bratry, do války. K těm účelům dostal také válečné jméno, cosi jako hodnost, a církevní jméno. Kdysi byla tahle jména nesmírně důležitá. Teď už tolik ne, ale jako zvyk se to udrželo."

„Chápu," kývl Dirk, i když to zcela nechápal. Kavalaři si podle všeho manželství nějak náramně považují. „A co to má co dělat s námi?"

„Hodně," Gwen zase velice zvážněla. „Když se Jaan dostal na Avalon a lidé mu začali říkat Vikare, změnil se. Stal se z něj Vikar, hybrid jeho dvou obrazoboreckých idolů. Tuhle moc jména mají, Dirku. A tím způsobila náš pád. Ano, milovala jsem tě. Moc. Já jsem milovala tebe, ale ty jsi miloval Jenny."

„Ty jsi byla Jenny!"

„Ano a ne. Tvoje Jenny, tvoje Guinever. Říkal jsi to znovu a znovu. Těmi jmény jsi mě oslovoval stejně často, jako jsi mi říkal Gwen, ale měl jsi pravdu. Byla to tvoje jména. Ano, líbilo se mi to. Co jsem tehdy věděla o jménech a pojmenovávání? Jenny zní docela hezky a Guinever má slávu legendy. Co jsem věděla?

Jenže jsem se poučila, i když jsem nikdy nenašla správná slova. Potíž byla v tom, že ty jsi miloval Jenny, jenomže Jenny nebyla totéž co já. Možná to byla postava na mně založená, to snad, ale hlavně to byl přízrak, přání, sen, který jsi sám vytvořil. Navlékl jsi ho na mě, miloval jsi nás obě a já po čase zjistila, že se stávám Jenny. Jakmile něco pojmenuješ, dáváš tornu existenci. V pojmenování je všechna pravda, a taky všechny lži, protože nic nepokřivuje tolik jako falešné jméno, falešné jméno, které změní jak realitu, tak zdání.

Chtěla jsem. abys miloval mé. ne ji. Byla jsem Gwen Delvanová a ráda bych bývala byla tou nejlepší Gwen Delvanovou, jakou by to šlo. ale přitom zůstala sama sebou, bránila jsem se, aby se ze mé stávala Jenny, a ty jsi zase prosazoval. aby ti Jenny zůstala, a nikdy jsi to nepochopil, A proto jsem tě opustila." Dokončila výklad chladným vyrovnaným tónem, s tváří podobnou masce, a pak od něj zase odvrátila pohled.

Konečné pochopil. Sedm let se mu to vůbec nedařilo, ale teď to aspoň na chvilku měl. Tak kvůli tomuhle, pomyslel si, poslala

ševelkam. Ne aby ho povolala zpátky, kdepak. Aby mu konečné vysvětlila, proč ho zavrhla. A je v tom kus logiky. Jeho vztek náhle vystřídala malátná melancholie. Písek ho studil a volně mu protékal mezi prsty.

Všimla si. jak se tváří, a její výraz zněžněl. “Promiň, Dirku," ozvala se. “Ale zase jsi mi řekl Jenny. Musela jsem ti povědět pravdu. Nikdy jsem nezapomněla a mám pocit, že ty taky ne, a roky jsem na to myslela. Bylo to tak pěkné, tedy dokud to pěkné bylo, říkala jsem si. Jak se to mohlo tak zvrtnout? Děsilo mě to, Dirku. Opravdu mě to děsilo. Pokud to mohlo špatně dopadnout s námi, s Dirkem a se mnou, pak není jisté nic a na nic se nedá spolehnout. Ten strach mě na dva roky ochromil. Ale s Jaanem jsem konečně pochopila. A najednou jsem našla správné vysvětlení. Je mi líto, jestli je to vysvětlení pro tebe bolestné. Vědět to ale musíš." “Doufal jsem..."

“Tak nedoufej," upozornila ho. „Nezačínej s tím, Dirku. Přestaň. Ani to nezkoušej. Je po všem. Smiř se s tím. Pokud bychom to zkusili, zabijeme se."

Vzdychl a připadal si obklíčený ze všech stran. Po celý ten dlouhý rozhovor se jí jedinkrát nedotkl. Připadal si bezmocný

“Předpokládám, že Jaan ti neříká Jenny.- utrousil konečně s hořkým úsměškem.

Gwen se zasmála. “Ne. Jako Kavalarka mám tajné jméno a tím mi říká. Ale to jméno jsem přijala, v tom není žádná potíž. Je to moje jméno."

Jen pokrčil rameny. “Takže jsi šťastná?"

Gwen vstala a vytřepala si písek z nohavic. “S Jaanem... spoustu věcí bych těžko vysvětlovala. Kdysi jsi byl můj přítel, Dirku, a ten nejlepší. Jenže jsi tu hodné dlouho nebyl. Nenaléhej. Teď právě by mi přítel přišel vhod. Povídám si s Arkinem a on mi naslouchá a snaží se, ale pomoct mi příliš nemůže. Je až moc zaujatý a ke Kavalarům a jejich kultuře je slepý. Ano, máme s Jaanem a Garsem mezi sebou problémy, pokud se ptáš na tohle. Těžko o nich ale mluvit. Dej mi čas. Počkej, prosím tě, a buď zase můj přítel."

Jezero leželo v neustálém rudošedém soumraku zcela klidně. Díval se na hladinu hustě pokrytou rozrůstajícími se skvrnami řas a hub a v mysli se zase zatoulal k průplavu na Braque. Takže mě potřebuje, řekl si. Možná ne tak, jak doufal, ale aspoň něčím jí prospět může. Chytil se toho jako klíště; chtěl jí prospět, potřeboval

jí nějak prospět. „Ale stejně," prohlásil a povstal. “Stejně spoustě věcí nerozumím, Gwen. A jejich až moc. Pořád jsem nezapomněl, že většina včerejší konverzace šla tak nějak mimo mě, ani jsem nevěděl, na co se ptát. Můžu to ale zkusit. Myslím, že ti to dlužím. Za pár věcí."

„Počkáš?"

„A budu naslouchat, až na to dojde."

„Tak to jsem ráda, že jsi přijel," přikývla. „Potřebuju tu mít někoho zvenčí. Načasoval sis to dobře, Dirku. To bylo štěstí."

To je mi zvláštní, takové štěstí, pro které sis sama poslala, pomyslel si. Neřekl ale nic. „Co dál?"

„Ukážu ti les. Kvůli tomu jsme sem koneckonců přiletěli." Sebrali aeroskútry a od zamlklého jezera se vydali k čekajícímu hustému lesu. Nemohli se držet žádné stezky, ale podrost nebyl hustý, a tak se šlo snadno, mohli si vybrat kudy. Dirk mlčel, rozhlížel se po lese, ramena měl svěšená a ruce vražené hluboko do kapes. Všechen hovor obstarala Gwen, mluvila tiše a zbožně, jako když dítě šeptá ve veliké katedrále. Většinou ale jen ukazovala, na co se má podívat.

Stromy okolo jezera byly dobře známé, druhy, které Dirk viděl už tisíckrát. Tohle byl tak říkajíc domácký les, porost, který si člověk bral s sebou od slunce ke slunci a vysazoval na všech světech. Kořeny měl na Staré Zemi, ale tak docela jako pozemský les nevypadal. Na každé nové planetě si lidstvo našlo nové oblíbence, rostliny a stromy, které mu pak přirostly k srdci stejně jako ty, co pocházejí až ze Země. A jak se hvězdolodi sunuly dál, semenáčky z těchto světů provázely vícenásobně zakořeněné vzdálené potomky Terry a vznikal domácký les.

Dirk a Gwen jím procházeli zvolna, stejně jako mnozí jiní na mnoha jiných světech. Stromy znali. Byly tu javory a kleny, duby i paduby, stříbrné jedle, jedovaté borovice i jilmolše. Lidé z vnějších světů je sem přivezli, stejně jako je jejich předkové dovezli na Periferii, prostě aby vytvořili dotyk domova, ať už se domov nachází kdekoli. Tenhle les ale vypadal odlišně.

Dirkovi po nějakém čase došlo, že to je světlem. Procezeným světlem, které se tak ochable line z nebe, malátným narudlým svitem, který tu na Worlornu mají místo dne. Je to les soumraku. Tyčí se ve zpomaleném čase, v do dáli roztaženém podzimu, a umírá.

Pak se podíval důkladněji a uviděl, že javory jsou holé a uschlé lisu leží dole. Už se nezazelenají. I duby byly holé.

Zastavil se, zvedl list klenu a spatřil, že rudé žilky zčernaly. I stříbrné jedle byly vlastně spíš matně šedé.

Teď už přijde jen rozklad.

V některých částech už začal. V jedné opuštěné rokli, kde byl humus silnější a černější než kde jinde, Dirk ucítil pach. Tázavě se zadíval na Gwen. Sklonila se, zvedla hrst té černé hmoty a přistrčila mu ji k nosu. Odvrátil se.

„Rostl tu mech," vysvětlila mu posmutněle. „Přivezli ho až z Eshellinu. Ještě loni byl celý zelený a šarlatový a protkaný drobnými kvítky. Hniloba se šíří rychle."

Zašli hlouběji do lesa, dál od jezera a od hradby hor. Teď už měli všechna slunce skoro nad hlavami, Satanáš byl matný a nafouklý jako krví promáčený měsíc a nerovně ho obklopovala čtveřice malých žlutých hvězd či sluncí. Worlorn se přesunul příliš daleko a špatným směrem; účinky Kola jsou ty tam.

Pochodovali přes hodinu, když se ráz okolního lesa začal měnit. Změna se přikrádala pomaličku a nenápadně, skoro příliš postupně, než aby ji Dirk zaznamenal. Gwen mu to ale ukázala. Důvěrně známá směska domáckého lesa se vytrácela, vyklízela místo něčemu podivnějšímu, jedinečnému, nezkrocenému. Štíhlé černé stromy s šedivým listím, vysoké hradby trnitých keřů, jejichž lístky měly červené špičky, schýlené stromy podobné smutečním vrbám, ale pobledle, fosforescenčně modravé, velké boulovité tvary pokryté nezdravě temnými cákanci... na všechno Gwen ukazovala a říkala jména. Jeden druh byl čím dál tím hojnější: vysoký nažloutlý strom, kterému z voskovitého kmene po celé délce vyrůstaly propletené větve a z těch menší větvičky a z těch zase a ještě menší, až vzniklo načínané dřevěné bludiště. „Škrtiče," poznamenala Gwen - a Dirk brzy zjistil proč. Tady v hloubi lesa jeden škrtič vyrostl vedle majestátní jedle, vyslal své pomotané nažloutle voskovité větve, aby se promísily s těmi rovnými a důstojně šedými, kořeny zaryl pod kořeny jedle a kolem nich a dusil rivala ve stále sílícím sevření. Jedle už skoro nebyla vidět: vysoká mrtvá tyč v bující mase škrtiče.

„Škrtiče pocházejí z Toberu," vysvětlila Gwen. „A dobývají tu les stejně, jako to dělají tam. Klidně jsme jim mohli říct, že se to stane, ale jim by to stejně bylo jedno. Zdejší lesy jsou tak jako tak

odsouzené ke zkáze a bylo to jasné ještě před tím, než je vysázeli. Dokonce i škrtiče pomřou, i když až jako poslední."

Šli dál a škrtiče stále houstly, až ovládly celý les. Tady byl porost hustší a temnější a projít se dalo hůř. Zakopávali o napůl do země zavrtané kořeny, pokroucené větve se křížily nad nimi jako napřahující se paže obřích zápasníků. Tam, kde rostly dva nebo tři škrtiče blízko sebe, jako by se smísily a vznikla jedna složitá zauzlenina. Tehdy je museli Gwen s Dirkem obcházet. Další rostlinný život tu skoro nebyl, udržely se jen trsy černých a fialových hub u pat žlutých stromů a provazy parazitických šlemenů.

Byla tu ale zvířata.

Dirk si všiml, jak se něco míhá temnou spletí škrtičů a slyšel vysoké, štěbetavé volání. Konečně jedno zvíře spatřil. Sedělo jim rovnou nad hlavami, na tlusté žluté větvi, a dívalo se dolů na ně; bylo velké jako pěst, zcela nehybné a tak nějak... průhledné. Dotkl se Gwen na rameni a ukázal na ně hlavou.

Ona se ale jen zaculila a tiše se zasmála. Pak sáhla nahoru po schouleném tvorečkovi a vzala ho do dlaně. Když napřáhla ruku k Dirkovi a otevřela dlaň, měla v ní jen prach a mrtvou tkáň.

„Někde tu bude hnízdo strašků," vysvětlila. „Než dospějí, svlékají čtyřikrát nebo pětkrát kůži a tu pak nechávají jako stráž, aby odstrašovala jiné dravce." Napřáhla ruku. „Jestli tě zajímají, támhle je jeden živý."

Dirk se podíval a na chviličku zahlédl mihnout se něco maličkého a žlutého s ostrými zuby a obrovitýma hnědýma očima. „Umějí i lítat," upozornila ho Gwen. „Mají od přední končetiny k zadní nataženou blánu a plachtí mezi stromy. Jsou to predátoři. Loví ve smečkách a dokážou složit i kořist stokrát větší, než jsou sami. Člověka ale obyčejně nenapadnou, leda by jim vlezl rovnou do hnízda."

Strašek už zmizel, ztratil se v bludišti větví, ale Dirk měl pocit, že na chviličku koutkem oka zahlédl jiného. Všude byla spousta průsvitných shozených kůží, které se upřeně dívaly z větví jako mrňaví zamračení duchové. „Tohle jsou ty věci, které tak rozčilují Janasega, co?"

Gwen přikývla. „Strašci se úděsně rozmohli i na Kimdissu, ale tady jsou dokonale ve svém živlu. Výborně si vyhoví se škrtiči a v té motanici větví se dokážou pohybovat rychleji než kdokoli jiný. Zkoumali jsme je dost důkladně. Čistí celý les. Posléze by všechno

ostatní zvířectvo vybili a sami pomřeli hladem, ale na to nebudou mít čas. Dřív selže štít a přijde zima." Maličko unaveně trhla rameny a pak si opřela loket o nízko rostoucí větev. Jejich kombinézy už dávno přešly do stejně špinavě žluté barvy jako okolní les, ale teď se jí rukáv vyhrnul a Dirk spatřil tlumený záblesk nefritu a stříbra.

„Zbylo tu hodně zvířat?"

„Dost," odpověděla. Ve vyšisovaně rudém světle vypadalo stříbro zvláštně. „Samozřejmě ale ne tolik, jako to bývalo. Utekla většina zvíral z domáckého lesa. Stromy umírají a zvířata to vědí. Stromy z vnějších světů jsou ale bůhvíproč odolnější Kde zasadili lesy z Periferie, drží se život ještě s dostatečnou silou. Škrtiče, duchovce, modré vdovy... budou se rozrůstat až do konce. A s nimi i jejich staří i noví nájemníci. Dokud nepřijde zima."

Gwen mávla rukou líně sem a zase tam a náramek na něj mrkal, pokřikoval na něj. Závazek, připomínka i zákaz, to vše naráz, slib lásky z nefritu a stříbra. A on má jenom maličký ševelkam ve tvaru slzy a plný blednoucích vzpomínek.

Zvedl hlavu a skrz divoce se křížící žluté větve škrtičů se zadíval na Čertovo oko, které dřepělo na nebi jako nešikovně uříznutý plátek, vypadalo spíš utahaně než čertovsky, víc lítostivě než pekelnicky. Zachvěl se. „Vrátíme se," navrhl Gwen. „Mám z tohohle místa depresi."

Nesetkal se s žádným odporem. Našli si mýtinku stranou od tísnících se škrtičů, kde mohli rozložit stříbrnou kovovou látku skútrů. Pak oba vzletěli a vydali se na dlouhou cestu zpátky do Larteynu.

Kapitola 3

Znovu se řítili nad horami a tentokrát si Dirk vedl lépe; prohrával o méně než prve, ale to zlepšení nic neudělalo s jeho náladou. Po většinu únavné cesty letěli mlčky, stranou od sebe a Gwen pár metrů napřed. Za zády měli zlomené, oněmělé Ohnivé kolo a Gwen vypadala proti nebi přízračně a čarodějně a vždycky mimo dosah. Dirkovi se melancholie umírajícího worlornského lesa vsákla až do morku kostí, prohlížel si Gwen unavenýma očima, viděl ji coby figurku v kombinéze vybledlé jako zoufalství, s vlasy lesknoucími se v narudlém světle. Vítr se do nich opíral, myšlenky se míhaly v barevném zmatku a jedna se vracela častěji než jiné. Není to jeho Jenny, není a nikdy ani nebyla.

Dvakrát za let Dirk spatřil, nebo si myslel, že spatřuje, nefritový a stříbrný záblesk, stejně mučivý jako předtím v lese. Pokaždé se přinutil uhnout pohledem a zadíval se do protáhlých, řídkých černých mraků potroušených po holém a prázdném nebi.

Když dorazili do Larteynu, šedý létající rejnok i olivově zelený bojový letoun na střeše nebyly. Na místě zůstala jen Ruarkova žlutá kapka. Přistáli nedaleko - Dirk při tom zase nešikovně klopýtl, jenže teď na tom nebylo nic veselého, bylo to jen hloupé - a nechali skútry a vysoké boty na střeše. U zdviží si krátce promluvili, ale Dirk už v tu chvíli zapomínal, o čem vlastně. Pak Gwen odešla.

Arkin Ruark na něj trpělivě čekal ve svých pokojích při patě věže. Dirk si našel mezi pastelovými stěnami a sochami a kimdisskými rostlinami v květináčích křeslo. Uvelebil se a chtěl jen odpočívat a nemyslet, ale Ruark k němu přišel, smál se a pohazoval hlavou, až mu plavé vlasy nadskakovaly, a vrazil mu do ruky vysokou zelenou sklenici. Byla z křehkého a tenkého křišťálu, rovná, nezdobená, jen na obrubě rychle roztával ledový pásek. Napil se, víno bylo zelené a studené a jemu do krku vtrhla chuť kadidla a skořice.

„Vypadáš naprosto utahaně, Dirku," prohlásil Kimdísí, jen co si došel pro vlastní sklenici a hlučně zapadl do pleteného křesílka ve stínu nakloněné černé rostliny. Listy podobné čepelím mu vrhaly na buclatou a usměvavou tvář tmavé, pruhované stíny. Popíjel, hlučně víno usrkával a Dirkovi začal velice brzy lézt na nervy.

„Taky je dneska z čeho," odtušil nezávazně.

„Pravda," kývl Ruark. „S Kavalary je vždycky z čeho být unavený - ha? Naše milá Gwen, Jaantony a k tomu Garsík, to je pořádná dávka. Co ty na to?"

Dirk neřekl nic.

„Ale aspoň jsi to sám viděl," pokračoval Ruark s úsměvem. „Chtěl jsem, aby ses sám rozhlédl. Než ti budu něco říkat. Ale zapřísáhl jsem se, že ti něco povím, zapřísáhl sám před sebou. Gwen se mi svěřila. Bavíme se jako přátelé, chápeš, a já ji i Jaana znám už z Avalonu. Tady jsme si ale ještě bližší. Nemůže o tom mluvit tak zlehka, to ne, ale se mnou se baví, nebo bavila, a tak ti to povědět můžu. Nezradím tím její důvěru. Myslím, že by ses to dozvědět měl."

Od vína jako by mu sahaly ledové prstíky až do prsou. Dirk cítil, jak únava odchází. Jako by napůl spal, jako by Ruark mluvil už dlouho a jemu to všechno uteklo. „O čem to mluvíš?" zeptal se. „Co bych měl vědět?"

„Proč tě Gwen potřebuje," odpověděl Ruark. „Proč poslala... tu věc. Rudou slzu. Však víš. Já to vím. Pověděla mi to."

Dirk byl najednou zcela při smyslech, zajímalo ho to, ale také mátlo. „Pověděla ti to..." začal, ale pak se zarazil. Gwen ho požádala, ať počká; slib dal sice kdysi dávno, ale pořád platí. Snad by poslouchat měl, snad je pro ni prostě moc těžké říct mu to sama. Ruark to asi ví. Je její přítel, sama to v lese řekla, jediný, s kým si může promluvit. „A co?"

„Musíš jí pomoct, Dirku, musíš jí nějak pomoct."

„Pomoct? Ale jak?"

„Aby se osvobodila. Aby unikla."

Dirk odložil sklenici a podrbal se na hlavě. „Před kým?"

„Před nimi. Před Kavalary."

Zamračil se. „To myslíš Jaana? Dneska jsem se s ním i s Janasegem setkal. Ona Jaana miluje, i když to nechápu."

Ruark se rozesmál, chvíli popíjel víno a pak se znovu zasmál. Na sobě měl trojdílný oděv z hnědých a zelených čtverců, seděl, plácal

nesmysly a Dirk uvažoval, nakolik je ten tělnatý ekolog opravdu jen šašek.

„Tak miluje, ano? To řekla?" dorážel Ruark. „A víš to úplně jistě? Ha?"

Dirk zaváhal a pokusil se rozpomnět, co přesně říkala, když spolu mluvili u nehybného zeleného jezera. „Úplně jistě ne," pokrčil rameny. „Ale tak nějak to bude. Je přece jeho... jak tomu říkají?"

„Betheyn?" pomohl mu Ruark.

Dirk přikývl. „Ano, betheyn. Manželka."

Ruark se krátce zasmál. „Ne, zcela špatně. V autě jsem dobře poslouchal. Gwen to vyložila špatně. No, ne docela, ale stačilo to, abys získal nesprávný dojem. Betheyn není manželka. Částečná nepravda je ta největší lež, co může být, že ano? Co bys řekl, že znamená teyn?"

Zarazilo ho to. Teyn. Na Worlornu to slovo slyšel snad stokrát. „Přítel?" odhadl, i když správný význam neznal.

„Než aby teyn byl přítel, to už je spíš betheyn manželka," posmíval se Ruark. „Měl by ses toho o vnějších světech naučit víc, Dirku. Kdepak. Betheyn je výraz pro ženu ve starokavalarštině, je to pevnostní manželka vázaná nefritem a stříbrem. Jistě, svazek nefritem a stříbrem může mít v sobě mnoho citu, ba i mnoho lásky. Nicméně musím ti oznámit, že pro tohle standardní pozemské slovo není ve starokavalarštině žádný výraz. Zajímavé, ne? Můžou se milovat, aniž by pro to měli slovo, příteli ťLariene?"

Dirk neodpověděl. Ruark pokrčil rameny, napil se a pak pokračoval. „Na tom koneckonců nesejde, ale mysli na to. Mluvil jsem o nefritu a stříbru. Ano, Kavalaři do toho svazku často vkládají lásku, někdy lásku betheyn ke Vznešenému, ba i obráceně. Nebo když už ne lásku, aspoň zalíbení. Ale ne vždy a ne nutně! Chápeš?"

Dirk zavrtěl hlavou.

„Kavalarské svazky tvoří zvyk a povinnosti," vykládal Ruark a naléhavě se u toho předkláněl. „Láska je něco, co může náhodně přijít pak. Říkal jsem ti, že jsou uvyklí násilí. Četl jsem dějiny i legendy. Gwen se s Jaanem poznala na Avalonu, a ona je nečetla. Nebo ne dost. Jaan Vikar ze Vzneseného Kavalaanu, copak to asi je, že by nějaká planeta? Sama pořádně nevěděla. Pravda. Jejich vzájemná náklonnost sílila... jestli chceš, říkej tomu i láska... a došlo i na sex a on jí navrhl, jestli nechce nést jeho nefrit a stříbro - a

najedou z ní byla betheyn, i když pořád nic moc nevěděla. Byla v pasti."

„V pasti? Jak to, v pasti?"

„Prostuduj si dějiny! Násilí na Vznešeném Kavalaanu je dávno pryč, ale kultura se nezměnila. Gwen je betheyn Jaana Vikara a betheyn je pevnostní manželka, manželka, ano, milenka, ale i víc. Taky majetek a otrokyně, ovšem, a zrovna tak i dar. Jeho dar Shromáždění Nefritoceli, za ni si koupil svá vznešená jména, tak. Když poručí, musí mít děti, ať sama chce nebo nechce. A musí přijmout Garseho jako milence, ať chce nebo nechce. Když Jaan padne v souboji s mužem z jiné pevnosti, než je Nefritocel, třeba z Braithu nebo Rudomosazi, Gwen přejde k tomu muži, jako zavazadlo, jako majetek - a stane se jeho betheyn, nebo možná jen eyn-kethi, pokud už vítěz nosí nefrit a stříbro. Když Jaan zemře přirozenou smrtí nebo v souboji s jiným mužem z Nefritoceli, Gwen připadne Garsemu. Na její vůli v těch záležitostech nebude záležet. Koho zajímá, jestli ho nenávidí? Kavalary rozhodně ne. A co když zemře i Garsík, ha? Inu, v tom případě z ní bude eyn-kethi, pevnostní chovná samice, bude nadosmrti degradována k tomu, aby si jí po libosti posloužil kterýkoli z kethi. A kethi, to v podstatě znamená pevnostní bratři, tedy všichni muži v rodině. A Shromáždění Nefritoceli je obrovská rodina, tisíce a tisíce mužů a kdokoli z nich ji může mít. Jak že to Jaana nazývá? Manžel? Kdepak. Žalářník. Nic jiného není, on ani Garse, možná to jsou milující žalářníci, pokud věříš, že někdo takový může milovat stejně jako ty nebo já. Jaantony si naší Gwen cení a ví proč, protože díky ní je teď Vznešený-Nefritocel, ona je jeho betheyn, jeho dar, kdyby zemřela nebo ho opustila, bude z něj tuctový starý muž s prázdnýma rukama, vysmívaný, bez hlasu v Radě. Zotročil ji, nemiluje ji a od Avalonu utekly roky, ona je starší a moudřejší a teď už ví." Poslední věty Ruark vyrážel zuřivě, bez dechu, s pevně sevřenými rty.

Dirk váhal. „Takže on ji nemiluje?"

„Vznešený miluje svou betheyn tak, jak milujeme svůj majetek. Nefrit a stříbro, to je pevný svazek, ale svazek povinnosti a majetnictví. Ne lásky. Ta je jinde, pokud ji Kavalaři vůbec mají, najdeš ji u zvoleného bratrství, mezi duchovními dvojčaty a milenci a bojovými sourozenci, vždy oddanými, kteří přinášejí potěšení a přijímají rány utřené druhému, kteří druhému ulehčují bolest, to je to pevné pouto na celý život."

“Teyn," ucedil Dirk trochu otupěle a hlavou se mu zběsile honily myšlenky.

„Teyn!" Ruark přikývl. “Kavalaři mají i při svém sklonu k násilí skvělou poezii. Většina oslavuje teyn, svazek železa a zářivce, a žádná neopěvuje nefrit a stříbro."

Vše hladce zapadlo na místo. “Chceš říct," ozval se Dirk, že ona a Jaan se nemilují a že Gwen je jen otrok? A přesto ho neopustila?"

Ruarkův naducaný obličej zarudl. „Neopustila? Takový nesmysl! Přinutili by ji, aby se vrátila. Vznešený musí svou betheyn střežit a chránit. A zabil každého, kdo by se pokusil mu ji ukrást."

„A ona mi poslal klenot..."

„Gwen se mnou mluví. Vím to. Jakou jinou naději má? Kavalary? Jaantony zabil už dvakrát v souboji. Žádný Kavalar by se jí ani nedotkl, a i kdyby, k čemu? A co já? Má ve mně nějakou naději?" Přejel si měkkýma rukama po těle, jako by se pohrdavě odsuzoval. „Ty, ťLariene, ty jsi Gwenina naděje. Ty, kterému patřila. Ty, který jsi ji kdysi miloval."

Dirk zaslechl jakoby z veliké dálky vlastní hlas. „Miluju ji pořád."

„To je dobře. Myslím si, že Gwen... i když by to nepřiznala... myslím si, že... že je na tom stejně. Jako dřív. Jako nikdy s Jaantonym Rivem Vlkem Vznešeným-Nefritocel Vikarem."

To zvláštní zelené víno se na něm podepsalo víc, než by si pomyslel. Jediná sklenka, jediná vysoká sklenka a kupodivu se s ním místnost roztočila a Dirk ťLarien se udržoval ve vzpřímené poloze jen s námahou a slyšel nemožné a začínal pochybovat. Ruark zprvu říkal nesmysly, napadlo ho, ale potom jeho řeči začaly dávat smysl až příliš. Všechno vysvětlil, vážně všechno, a bylo to naprosto jasné, a jasné bylo i to, co musí Dirk udělat. Ale je to tak opravdu? Místnost se vlnila, temněla a pak se zase rozjasňovala a Dirk cítil tu jistotu a tu byl zase velice nejistý. Co musí udělat? Něco, něco pro Gwen... Musí zjistit, kde je pravda, a potom...

Sáhl si na čelo. Pod šedohnědými prameny vlasů vyskakovaly perličky potu. Ruark mlčky stál a tvářil se poplašeně. „Propána, udělalo se ti po vínu zle!" vyrazil potom Kimdísí. „Jsem to ale hlupák! Taková chyba. Víno z vnějších světů a žaludek z Avalonu, no ovšem. Pomůže něco sníst. Něco sníst." Rychle odspěchal a v chůzi zavadil o rostlinu v květináči, takže se za ním černá kopí rozkývala a roztančila.

Dirk naprosto nehybně seděl. Z veliké dálky slyšel rachocení talířů a hrnců, ale nevěnoval tomu pozornost. Pořád se potil, zamyšleně krčil čelo a připadalo mu, že to je všechno prapodivně složité. Logika jako by mu byla nedostupná, přes všechnu snahu mu unikaly i ty nejjasnější myšlenky. Zachvěl se, protože náhle se k životu probraly dávno mrtvé sny, v hlavě se mu vlnily lesy škrtičů a Kolo pálilo a žhnulo nad rozkvetlým poledním porostem na Worlornu. Dokázal by to, přinutil by je, probudil by je, ukončil by dlouhý soumrak a pak by měl Jenny, svou Guinever, navždy po boku. Ano. Ano!

Když se Ruark vrátil s vidličkami a s miskami měkkého sýra a nějakých červených hlíz a teplého masa, Dirk už byl klidnější a ochladí. Hostitel se kolem něj ochomýtal, ale on jen vzal misky a napůl ve vytržení jedl. Zítra, slíbil si. Promluví si s nimi zítra u snídaně, vytáhne z nich tolik pravdy, co to půjde. Pak bude moct jednat. Zítra.

* * *

„...neusiloval jsem o urážku," říkal právě Vikar. „Nejsi žádný hlupák, Lorimaare, ale myslím, že teď se pošetile chováš."

Dirk strnul ve dveřích, v těžkých dřevěných dveřích, které právě bez rozmýšlení rozrazil. Všichni se otočili a zadívali se na něj: čtyři páry očí, Vikar se podíval poslední a teprve až když dořekl, co říct chtěl. Když se včera večer rozcházeli, Gwen mu řekla, ať přijde na snídani (jen on sám, protože Ruark a Kavalaři se navzájem vyhýbali, co to jen šlo), a teď byl ten správný čas, krátce před svítáním. Nečekal ale, že přijde doprostřed takovéhle scény.

V obývacím pokoji podobném jeskyni byli čtyři lidé. Gwen, neučesaná a s ospalýma očima, seděla na krajíčku nízkého dřevěného gauče potaženého kůží, který stál před krbem ozdobeným dvěma rozšklebenými kamennými hlavami. Garse Janaseg stál hned za ní, ruce měl založené a mračil se. Vikar a cizí muž stáli proti sobě vedle krbové římsy. Všichni tři muži byli svátečně oblečeni a ozbrojeni. Janaseg měl těsné kalhoty a popelavě šedou košili s vysokým límečkem a dvěma řadami litinových knoflíků na prsou. Pravý rukáv měla kratší, aby bylo vidět těžký náramek ze železa a s temně se lesknoucími zářivci. Vikar byl také celý v šedé, jen bez dvou řad knoflíků; jeho košile měla vepředu výstřih do písmene V, který sahal

skoro až k pasu, takže bylo na pozadí tmavých chlupů na prsou vidět nefritový medailon na železném řetězu.

Dirka jako první oslovil nově příchozí, ten cizí muž. Stál sice zády ke dveřím, ale když ostatní vzhlédli, otočil hlavu a zakabonil se. Byl o hlavu vyšší než Vikar i Janaseg, takže nad Dirkern se přímo tyčil, a to i když byl od něj několik metrů daleko. Pokožku měl tmavě hnědou a vypadala ještě tmavší, protože měl na sobě mléčně bílý oblek, přes který si přehodil krátkou fialovou skládanou pláštěnku. Bílými pramínky protkané šedé vlasy mu spadaly na široká ramena a oči - odštěpky obsidiánu v hnědé tváři pokryté stovkami rýh a vrásek - se nedívaly nijak přátelsky. A přátelsky nezněl ani jeho hlas. Rychle sjel Dirka pohledem a pak zcela prostě řekl: „Vypadni."

„Cože?" O moc pitomější odpověď se už asi najit nedala, ale Dirka prostě nic jiného nenapadlo.

„Řekl jsem, ať vypadneš," zopakoval obr v bílém. Stejně jako Vikar měl obě předloktí odhalená, aby byly vidět náramky, téměř identické náramky z nefritu a stříbra na levé a železa a zářivce na pravé paži. Cizincovy nápažní ozdoby ale byly velice odlišné co do zdobení a vzorů. Jediná věc, kterou měl opravdu do detailu stejnou, byla střelná zbraň u boku.

Vikar si založil ruce, jako je už předtím měl Janaseg. „Jsme v mém obydlí, Lorimaare Vznešený-Braithu. Nemáš právo chovat se hrubé k těm, které jsem sem pozval." „Ostatně pozvání je právě to, co tys jaksi nedostal, Braithský," připojil se s jedovatým úsměvem Janaseg.

Vikar se na svého teyna zadíval a pak zavrtěl rázně a krátce hlavou. Ne. Ale co mu zakazuje? podivil se Dirk.

„Přišel jsem za tebou s velkou křivdou, Jaantony Vznešený-Nefritoceli, a s vážnou záležitostí," rozlehl se hlučně hlas obra v bílém. „Musíme se o tom bavit před člověkem z jiného světa?" Znovu a stále zamračeně si Dirka přeměřil. „Navíc před pačlověkem, podle toho, co vím."

Vikar mu odpověděl klidně, ale pevně. „Už jsme spolu skončili, příteli. Mou odpověď znáš. Moje betheyn má mou ochranu. Kimdísí a tento muž právě tak." Ukázal mávnutím ruky na Dirka a pak si paže zase založil „pokud si někoho z nich tří vezmeš, chystej se i na mě

Janaseg se usmál. „A ostatně to není pačlověk," přidal se štíhlý rudovousý Kavalar. „Je to Dirk t'Larien, korariel Nefritoceli, ať se ti to líbí, anebo ne." Janaseg se mírně natočil k Dirkovi a ukázal mu na cizince v bílém. „Dirku, tohle je Lorimaar Reln Sněžná liška Vznešený-Braith Arkellor."

„Náš soused," ozvala se poprvé z gauče Gwen. „Žije taky v Larteynu."

„Ale daleko od všech Nefritocelských," upřesnil Kavalar. Netvářil se nijak spokojeně. Zamračený výraz jako by se mu usadil na tváři natrvalo, černé oči přeskakovaly z jednoho na druhého, plné mrazivého vzteku, a konečně spočinuly na Vikarovi. „Jsi mladší než já, Jaantony Vznešený-Nefritoceli, a tvůj teyn je ještě mladší, takže bych vám záměrně nečelil v souboji. Nicméně kodex požaduje své, jak oba víme, a nikdo z nás by neměl zajít příliš daleko. Mám pocit, že vy mladí se až moc často pohybujete na hranici kodexu - a Vznešení z Nefritoceli nejvíc ze všech a..."

„A já nejvíc ze všech Vznešených z Nefritoceli," dořekl za něj Vikar.

Arkellor potřásl hlavou. „Kdysi, když jsem byl ještě malé dítě v pevnosti Braith, docházelo k soubojům jen pro to, že jeden skočil druhému do řeči, jako ty teď mně. Staré mravy opravdu upadly. Muži ze Vznešeného Kavalaanu mi měknou před očima."

„Myslíš, že nejsem dost tvrdý?" zeptal se Vikar tiše.

„Ano a ne, Vznešený-Nefritoceli. Jsi podivný člověk. Máš v sobě tvrdost, kterou nelze popřít, a to je dobře, ale na Avalonu jsi načichl palidskou měkkostí, protože ses stýkal se slabými a pošetilými. Nelíbí se mi tvoje betheyn, ta čubka, a nelíbí se mi tvoji ‚přátelé'. Kdybych byl mladší, v hněvu bych na tebe udeřil a poučil bych tě o staré pevnostní moudrosti, o věcech, na které tak snadno zapomínáš."

„Vyzýváš nás na souboj?" zeptal se Janaseg. „Používáš totiž silná slova."

Vikar spustil paže k bokům a pak ležérně jednou rukou máchl. „Ne, Garsi. Lorimaar Vznešený-Braith nás na souboj nevyzývá. Že ne, vznešený příteli?"

Arkellor počkal s odpovědí snad o pár uderu srdce příliš dlouho. „Ne," prohlásil. „Ne. Jaantony Vznešený-Nefritoceli neusiloval jsem o žádnou urážku."

„A žádné ses nedopustil," přikývl Vikar s úsměvem.

Vznešený z pevnosti Braith se neusmál. „Ať vám štěstí přeje," zavrčel neochotně. Dlouhými kroky došel ke dveřím a Dirk měl právě tak čas spěšně uhnout stranou. Pak Lorimaar zamířil ke schodům vedoucím na střechu. Dveře se za ním zavřely.

Dirk popošel k ostatním, ale vypadalo to, že společnost dlouho nezůstane. Janaseg se mračil, vrtěl hlavou a rychle se odklidil do jiné místnosti. Bledá a otřesená Gwen vstala a Vikar pokročil blíž k Dirkovi.

„Není dobře, že jsi toho byl svědkem," začal Kavalar. „Ale snad to pro tebe bude poučné. Přesto lituji, žes tu byl. Nerad bych, abys měl o Kavalarech stejné mínění jako Kimdísí."

„Nechápu to," prohlásil Dirk. Vikar mu položil ruku kolem ramen a vedl ho k jídelně. Gwen šla hned za nimi. „O čem to mluvil?"

„O lecčem. Vysvětlím ti to. Ale musím se ti svěřit ještě s jednou věcí, které je mi líto. Ta slíbená snídaně ještě není nachystaná." Usmál se.

„To nic, počkám." Vešli do jídelny a posadili se; Gwen byla pořád zamlklá a znepokojená. „Jak mě to nazval Garse?" optal se Dirk. „Kora... nevím, jak dál. Co to znamená?"

Vikar jako by zaváhal. „Korariel. Je to starokavalarské slovo. Význam se za ta staletí měnil. Dnes a tady a když je používáme Garse nebo já, znamená chráněný. Chráněný námi. Nefritoceli."

„To je spíš ten význam, jaký by sis ty přál, Jaane," ozvala se Gwen nakvašeně. „Pověz mu skutečný význam!"

Dirk čekal. Vikar si založil ruce a očima klouzal z jednoho z nich na druhého. „No dobrá, Gwen, když si to přeješ." Obrátil se k Dirkovi. „Plný, starší význam je ‚chráněný majetek'. Můžu jen doufat, že to nevezmeš jako urážku. Nemyslím to tak. Slovo korariel označuje lidi, kteří nepatří k pevnosti, ale které střežíme a kterých si ceníme."

Dirk se rozpomněl na všechno, co mu včera večer napovídal Ruark, na slova, která vnímal skrz mírnou špičku ze zeleného vína. Ucítil, jak se mu vztek plazí nahoru hrdlem jako rudá záplava, a vší silou jej potlačil. „Nejsem zvyklý být něčím majetkem," poznamenal kousavě, „i když třeba velmi ceněným. A před kým mě to jako máte chránit?"

„Před Lorimaarem a jeho teynem Saanelem," odpověděl Vikar. Naklonil se přes stůl a pevně Dirkovi stiskl paži. „Garse to slovo vypustil možná ukvapeně, ťLariene, ale v tu chvíli mu připadalo

vhodné... staré slovo pro starou situaci. Je nevhodné, ano, to uznávám, protože ty jsi člověk, myslící bytost, ne něčí majetek. Bylo ale vhodné použít je před takovým Lorimaarem, který tyhle věci chápe poněkud odlišně. Pokud tě to tolik znepokojuje - a já vím, že Gwen tyhle věci rozčilují hodně, pak se velice omlouvám, že můj teyn to slovo použil."

„Za omluvu děkuji," snažil se Dirk zaujmout rozumnou pozici. „Ale to není celé. Pořád nevím, co se děje. Kdo je ten Lorimaar? Co chce? A proč je potřeba mě před ním chránit?"

Vikar vzdychl a pustil Dirkovu paži. „Odpověď nebude nijak jednoduchá. Musím se vrátit do dějin našeho lidu, k tomu málu, co vím, a k mnohému, co jsem si domyslel." Otočil se ke Gwen. „Pokud oba souhlasíte, mohli bychom se u toho výkladu najíst. Přineseš snídani?"

Přikývla a odešla. Po několika minutách se vrátila s velikým tácem vysoko naloženým černým chlebem, třemi druhy sýra a vajíčky natvrdo, s jasně modrými skořápkami A samozřejmé s pivem. Vikar se předklonil a opřel lokty o stůl. Oni jedli, on mluvil.

“Vznešený Kavalaan byl svět násilí," začal. “Kromě Zapomenuté kolonie je to nejstarší z vnějších světů a celé ho dlouhé dějiny jsou dějinami bojů. Bohužel ale také z větší části jde o výmysly a legendy plné etnocentrických lží Přesto se těmto bájím věřilo, a to až do doby po Mezivládí. kdy se vrátily hvězdné lodě.

V pevnostech Shromáždění Nefritoceli se například chlapci učili, že ve vesmíru je jen třicet hvězd a že Vznešený Kavalaan je jeho středem. Lidstvo pochází právě odsud ze spojeni sopky a blesku se zrodili Kay Železný kovář a jeho teyn Roland Vlk-Nefrit. Z ústí sopky vyšli ještě c žhaví do světa plného démonů a oblud a po mnoho let se toulali sem tam a prožívali různá dobrodružství. Posléze přišli k hluboké jeskyni pod horou a uvnitř našli desítku žen, prvních žen na světě. Ty ženy se děsily démonů a nechtěly vyjít ven. Proto Kay a Roland zůstali s nimi. hrubě že jich zmocnili a učinili z nich eyn-kethi. Jeskyně se stala jejich pevností, ženy jim porodily mnoho synů a tím započala Kavalarsky civilizace.

Podle pověstí byla cesta vzhůru těžká. Všichni synové eyn-kethi byli potomky Kaye a Rolanda, a tak byli rozmarní a nebezpeční a měli tvrdé hlavy. Došlo k mnoha sporům. Jeden syn, paličatý a zlý John Uhel-Černý, nakonec vzplál závistí ke svým kethi, pevnostním bratrům, protože neuměl lovit tak dobře jako oni, a začal je zabíjet.

A v naději ze tím získá něco z jejich dovedností a síly, zvvkl si jíst jejich maso Jednoho dne ho při takové hostině přistihl Roland a pak syna hnal přes hory a bičoval velikým bičem. Poté se John do Nefritoceli už nevrátil, založil si vlastní pevnost v uhelném dole a jako teyna si zvolil démona. Tak se zrodila kanibalská Šlechta pevnosti zvané Hlubokodolská sídla.

Podobně byly založeny další pevnosti, i když jiným Vzbouřencům připisují nefritocelské legendy přece jen o mnoho víc dobrých vlastností než Johnovi Uhel-Černému. Roland a Kay byli přísní vládci, nebylo snadné s nimi vyjít. Například Šan Mistr Meče byl silný a spravedlivý a odešel se svým teynem a svou betheyn až po dramatické hádce s Kayem, který nerespektoval jeho svazek nefritu a stříbra. Šan založil Pevnost Šanabran. Nefritocel uznává, že jeho rod je zcela lidský, a to odjakživa. To platí i pro většinu velkých pevností. Ty, které podlehly, jako Hlubokodolská sídla, legendy tolik nešetřily.

Bájí je velice mnoho a jsou často poučné. Například pověst o neposlušných kethi. První lidé z Nefritoceli věděli, že jediný bezpečný domov je hluboko pod skalami -pevnost v kameni, jeskyně nebo důl. Pozdější lidé tomu ale nevěřili, roviny se jejich naivním očím zdály být širé a otevřené a lákavé. Proto vyšli ven i s eyn-kethi a s dětmi a vystavěli vysoká města. Tak byli pošetilí. Pak z nebes sletěl oheň a zničil je, roztavil a pokroutil věže, které budovali, spálil téměř všechny a ti, kdo přežili, prchali v hrůze do podzemí, kam za nimi plameny nemohly. A když jejich eyn-kethi porodily, děti nebyly vůbec lidské, byli to démoni. Někdy se dokonce děti prokousaly samy dělohy ven."

Vikar se odmlčel a zhluboka se napil z džbánku. Dirk už byl se snídaní skoro u konce, a tak jen bezmyšlenkovitě lovil po talíři pár drobků sýra a mračil se. „To je všechno fascinující, ale mám strach, že pořád nechápu, jak to souvisí se mnou," prohlásil.

Vikar se znovu napil a vzal si kousek sýra. „Buď trpělivý " vyzval ho.

„Dirku," utrousila Gwen, „v těch čtyřech pevnostních koalicích, které vydržely, se dějiny v mnoha ohledech liší, ale na dvou významných událostech se shodnou všichni. To jsou základní kameny kavalarského mýtu. Všichni mají v nějaké podobě pověst o spálení měst. Té době se říká Čas ohně a démonů. A téměř slovo od

slova stejně se ve všech pevnostech vypráví i mladší příběh - o době Truchlivého moru."

„Správně," přikývl Vikar. „Ta vyprávění, to byly jediné zdroje informací o starých dobách, se kterými jsem mohl pracovat. Když jsem se narodil, nikdo duševně zdravý na Kavalaanu jim už nevěřil."

Gwen si zdvořile odkašlala.

Vikar po ní loupl očima a usmál se. „Ano, dobře, že mě Gwen opravila. Několik duševně zdravých Kavalarů jim přece jen věřilo," dodal. „Jenže pochybovači neměli ke věření nic jiného, chyběla jim alternativní pravda, které by se chytili. Většině lidí na tom jednoduše nesešlo. Když se začalo zase cestovat vesmírem, když z Wolfheimu a Toberu a později i z Kímdissu přiletěli na Kavalaan lidé, zjistili, že jsme dychtiví naučit se ztraceným technologickým dovednostem. A také nás učili, výměnou za klenoty a za kovy. Brzy jsme měli hvězdné lodě, ale dějiny pořád žádné." Usmál se. „Všechnu pravdu, kterou teď o minulosti známe, jsem našel při svých studiích na Avalonu. Bylo toho málo, ale stačilo to. Z velkých databank Akademie jsem vyhrabal zapadlé záznamy o nejstarší kolonizaci Vzneseného Kavalaanu.

Bylo to dost pozdě ve Dvojí válce. Skupina osadníku odletěla z Tary na svět za Pokušitelovou rouškou, kde doufali najít bezpečný úkryt před Hrangy a jejich otrockými rasami. Počítače naznačují, že na nějaký čas jim to vyšlo. Zjistili, že planeta je drsná a zvláštní, ale bohatá. Rychle vybudovali vyspělou kolonii zaměřenou na dolování. Jsou záznamy o tom, že obchod mezi Tarou a kolonií probíhal asi dvacet let, ale pak planeta za Rouškou náhle zmizela z lidských dějin. Na Taře si toho sotva všimli. Byly právě ty nejkrutější válečné roky."

„A ty si myslíš, že tou planetou byl Vznešený Kavalaan?" zeptal se Dirk.

„Je to zcela jisté," upřesnil Vikar. „Souhlasí souřadnice a svědčí o tom i jiné fascinující údaje. Tak například: kolonie se jmenovala Cavanaugh. Snad ještě znepokojivější ale je, že osoba, která stála v čele první expedice, se jmenovala Kay. Kay Smithová. Byla to žena."

V tu chvíli se Gwen usmála.

„A ještě jsem zjistil další věc," pokračoval Vikar, „a to zcela náhodně. Asi si pamatuješ, že většina vnějších světů se do Dvojí války nikdy nezapletla. Civilizace na Periferii jsou dětmi Zhroucení,

nebo dokonce i dob po něm. Žádný Kavalar nikdy neviděl Hranga a zrovna tak nikoho z jejich mnoha otrockých ras. Já zrovna tak, ovšem jen dokud jsem nepřiletěl na Avalon a nezačal jsem se zajímat o širší rámec lidských dějin. A když jsem si četl jedno dílo o válce v chumelil, narazil jsem na zobrazení různých polovědomých otroků, které Hrangové nasazovali jako úderné jednotky na planetách, které neuznali za hodné své okamžité pozornosti. Ty z chumelu pocházíš, Dirku, takže ty mimozemské tvory určitě znáš. Noční hruuny, nesmírně silné a divoké válečníky ze světa se silnou gravitací, kteří vidí daleko v infračerveném pásmu. Okřídlené daklyloidy, které pojmenovali podle náhodné podobnosti s jakýmsi prehistorickým zvířetem ze Země. A nejhorší ze všech, githyanki, pijáky duší, kteří měli děsivé psionické schopnosti."

Dirk přikyvoval. „Jednoho dva hruuny jsem dokonce na cestách viděl. Ti ostatní jsou víceméně vyhubeni, jestli se nepletu."

„Možná," odtušil Vikar. „Já jsem si ale ta vyobrazeni, co jsem našel, prohlížel dlouho a znovu a znovu jsem se k nim vracel. Něco mě na nich znepokojovalo. Konečně jsem se dopátral pravdy. Hruunové, daktyloidi, githyanki... všichni se trochu podobali obludným soškám, které najdeš u brány každé kavalarské pevnosti. Jsou to démoni z našich mytologických cyklů, Dirku!"

Vikar vstal a začal pomalu rázovat po místnosti. Pořád mluvil, hlas měl vyrovnaný a ovládaný, rozrušení bylo poznat právě jen na tom, že chodil sem tam. „Když jsme se s Gwen vrátili do Nefritoceli, rozvinul jsem svou teorii založenou na starých bájích, na cyklu Píseň démonů, který napsal velký básník a dobrodruh Jamis-Lev Taal, a na údajích z databank Akademie. Posuď sám: kolonie Cavanaugh se rozvíjí, na pláních stojí města, pod horami se rozlézají do dálky šachty. Pak Hrangové srovnají města se zemí jadernými údery. Přežijí jen lidé v důkladných úkrytech, v divočině a v dolech. Aby planetu ovládli, vyšlou pak Hrangové výsadek složený ze svých otroků. Jenže odletí a sto let se nevracejí. Z dolů se stanou první pevnosti, později se vyhloubí v kameni i další. Když jsou města pryč, horníci se vrátí k primitivnější technologii a brzy zavedou kulturu jednoznačně orientovanou na přežití. Po nekončící generace bojují s otroky Hrangů i mezi sebou. Zároveň se pod radioaktivními troskami měst rodí lidské mutace..."

Dirk konečně vstal. „Jaane," začal.

Vikar přestal rázovat, otočil se a nakrčil obočí.

„Byl jsem až nehorázně trpělivý," prohlásil Dirk. „Chápu, že to všechno se tě nesmírně dotýká. Je to tvoje práce. Ale dožadoval jsem se jistých odpovědí - a chci je hned."

Zvedl ruku a odpočítával na prstech otázky. „Kdo je Lorimaar? Co chce? Proč je potřeba mě před ním chránit?"

Povstala i Gwen. „Dirku, Jaan to vykládá, abys měl informace, díky kterým to pochopíš. Nebuď tak-"

„Ne!" Vikar ji pohybem ruky umlčel. „Ne, ťLarien má pravdu, kdykoli o těch věcech mluvím, příliš se nechám unést. Dobrá, odpovím ti tedy přímo. Lorimaar je velice tradičně založený Kavalar, je konzervativní natolik, že vyčnívá z řady dokonce i na Kavalaanu. Je to člověk z jiných dob. Pamatuješ si, jak jsem ti včera dal odznak a oba s Garsem jsme tě varovali, že po setmění tu pro tebe nemusí být bezpečno?"

Dirk přikývl. Ruka mu vyletěla nahoru a dotkla se drobného odznáčku, který měl připevněný na límci. „Ano."

„Tu starost jsme měli kvůli Lorimaarovi Vznešenému-Braithovi a jiným podobným, ťLariene. A důvody se nevysvětlují snadno."

„Zkusím to já," navrhla Gwen. „Poslouchej, Dirku. Vznešení Kavalaři, lidé z pevností, se po století navzájem respektují. Jistě, bojovali a vedli války, dokonce natolik, že asi dvacet pevností a koalic zcela zničili, takže zbyla jen čtveřice moderních pevností. Ovšem uznávali se navzájem jako lidské bytosti, pro které platí zákony vznešené války a také soubojový kodex. Byli tu ale i další, samotáři žijící v horách, lidé, kteří sídlili pod troskami měst, rolníci. Jsou to jen dohady, moje a Jaanovy dohady, ale je jisté, že takoví lidé opravdu existovali. A Vznešení je nechtěli uznat za lidi. Jaan ze svých dějin něco vynechal, víš... jen se tak neošívej. Vím, že by to bylo dlouhé vyprávění, ale tohle je významná věc. Pamatuješ se, jak mluvil o tom, že otroci Hrangů se podobají třem druhům démonů z kavalarských bájí? Jediná potíž je v tom, že otrocké rasy jsou tři, ale druhy démonů jsou čtyři. Nejhorší a nejzlejší z démonů jsou palidé.

Dirk se zamračil. „Palidé? Lorimaar řekl, ze jsem pačlověk. Já myslel, že to je víceméně něco jako nelidé."

Jenže není," řekla Gwen. „Nelidé, to je všeobecně rozšířený výraz, ale slovo palidé se používá jen na Vznešeném Kavalaanu. Báje tvrdí, že dokážou měnit tvar, jsou to lidodlaci a lháři. Mohou mít jakýkoli tvar, ale nejčastěji vypadají jako lidé a pokoušejí se vetřít se do pevností. Uvnitř pak mohou potají udeřit a zabíjet.

Ti ostatní, co přežili, rolníci a horalové a mutanti a ostatní nešťastníci na Cavanaughu, to jsou palidé. Lidodlaci. Nemohou se vzdát, neplatí na ně pravidla vznešené války. Kavalaři je hubili a nikomu z nich nevěřili, že je člověk. Brali je jako mimozemská zvířata. To, co z nich zbylo, po staletí pro zábavu lovili. Muži z pevností vždycky lovili ve dvojicích, teyn-a-teyn, aby se po návratu mohli navzájem zapřísáhnout, že ten druhý je člověk."

Dirk se tvářil vyděšeně. „A to se dělá pořád?" Gwen pokrčila rameny. „Málokdy. Moderní Kavalaři si přiznali hříchy dějin. Dokonce ještě než přiletěly hvězdolodě, zakázaly Nefritocel a Rudomosaz, dvě nejprogresivnější koalice, hon na palidi. Lovci měli takový zvyk. Když z nějakého důvodu nechtěli pačlověka zabít hned, ale chtěli ho jako svou osobní kořist na později, označili si ho. Byl z něj korariel a nikdo jiný se jej nesměl dotknout, jinak došlo k souboji. Takže kethi z Nefritoceli a Rudomosazi vyjeli a sehnali všechny palidi, co našli, usadili je ve vesnicích a snažili se je od divošství, do kterého upadli, vrátit k civilizaci. Koho chytili, toho označili jako korariel Kvůli tomu pak vypukla krátká vznešená válka. Nefritocel proti Pevnosti Sanabran. Nefritocel vyhrál a slovo korariel dostalo novy význam. Chráněný majetek "

„A Lorimaar?" dožadoval se Dirk. „Jak ten do toho zapadá?"

Zlomyslně se usmála a na chviličku mu připomněla Janasega. „V každé kultuře zbude pár skalních, obránců víry, fundamentalistů. Braith je nejkonzervativnější koalice a asi tak desetina tamních, jak aspoň odhaduje Jaan, pořád věří na palidi. Ti, kdo věří, jsou většinou lovci, kteří věřit chtějí, a skoro všichni jsou z Braithu. Lorimaar a jeho teyn a pár jejich kethi si sem vyjeli na lov. Zvěř je tu rozmanitější než na Vznešeném Kavalaanu a nikdo tu v myslivosti neprosazuje žádná omezení. Vlastně nejen v myslivosti, v ničem. Festivalové dohody dávno prošly. Lorimaar si může zabít, co ho napadne."

„Včetně lidí," řekl Dirk.

„Pokud nějaké najde," namítla. „Larteyn má teď myslím dvacet obyvatel... s tebou jedenadvacet. To jsme my, jeden básník jménem Kirak Rudomosaz Cavis, který bydlí ve staré strážní věži, a dva lovci, ale zákonní lovci z Šanabranu. Ostatní jsou z Braithu. Loví palidi, a když palidi nenajdou, tak jinou zvěř. Většinou jsou o generaci starší než Jaan a dost krvežízniví. Kromě vyprávěnek, které slýchali doma v pevnostech, a možná kromě pár nezákonných honů

v Lameraanských vrškách nevědí o starém lovu nic než to, co říkají legendy. A všichni div nepuknou tradicemi a frustrací." Usmála se.

„A tak to jde pořád dál? Nikdo s tím nic neudělá?"

Jaan Vikar si založil ruce. „Musím se ti k něčemu přiznat, ťLariene," prohlásil vážně. „Včera jsme ti s Garsem lhali, když ses pul, proč jsme tady. Vlastně jsem lhal jen já. Garse řekl pravdu aspoň zčásti. Že musíme chránit Gwen. Není z Kavalaanu a Braithští by ji s radostí zabili jako pačlověka, kdyby ji nechránil Nefritocel. Totéž platí pro Arkina Ruarka, který o tomhle všem nic neví, dokonce ani neví, že je pod naší ochranou. Ale je. Je to korariel Nefritoceli.

Nicméně k pobytu tady máme mnohem víc důvodů. Bylo naprosto nezbytné, abych opustil Vznešený Kavalaan. Když jsem dostal vznešená jména a publikoval své teorie, stal jsem se mocným a slavným v Radě, ale zároveň mě začali nenávidět. Hodně lidí s náboženskými sklony urazilo moje tvrzení, že Kay Železný kovář byla žena. Jen kvůli tomuhle mě vyzvali šestkrát na souboj. V tom posledním Garse soupeře zabil a já zranil jeho teyna natolik vážně, že nikdy nebude chodit. Nechtěl jsem, aby to došlo tak daleko. A připadalo mi, že na Worlornu nepřátelé nebudou. Rada Nefritoceli vyslala Gwen na ten ekologický výzkum na moje naléhání.

Jenomže zároveň mi došlo, co tady tropí Lorimaar. Už si získal první trofej a zvěsti o tom se dostaly do Braithu a pak i k nám. Promluvili jsme si o tom s Garsem a rozhodli jsme se, že to zarazíme. Situace je krajně výbušná. Kdyby se Kimdísí dozvěděli, že Kavalaři zase loví palidi, s chutí by to rozhlásili po všech vnějších světech. Mezi Kimdísí a Kavalary není žádná náklonnost, jak už asi víš. Samotných Kimdísí se nebojíme, protože mají víru a filozofii stejné nenásilné jako Emerelec. Ale na Periferii jsou i nebezpečnější světy. Lidé z Wolfheimu jsou nestálí a rozkolísaní; Tobeřané by mohli vypovědět obchodní dohody, kdyby zjistili, že jejich opožděné turisty loví Kavalaři. Kdyby se zprávy dostaly až za Roušku, mohl by se proti nám obrátit i Avalon a nás by vyloučili z Akademie. Takové riziko nesmíme podstoupit. Lorimaarovi a jeho společníkům je to jedno a pevnostní rady nemůžou udělat nic. Tady nemají žádnou pravomoc -a navíc jedině Nefritocel se aspoň maličko stará o to co se děje světelné roky daleko, na umírajícím světě. Proto jsme s Garsem proti lovcům z Braithu sami.

Do nynějška to nepřešlo v otevřený střet. Cestujeme, kam se dá, navštěvujeme všechna města, pátráme po všech, kdo zůstali na Worlornu. Koho najdeme, z toho je korariel. Ale našli jsme jen pár lidí... zdivočelé dítě, co se za Festivalu ztratilo v lesích, pár Wolfmanů v Haapalově městě, lovce kovo rohů z Tary. Každému jsem dal znamení své přízně," usmál se, „malý černý železný odznak ve tvaru kvíly. Zabere nablízko, odežene toho lovce, který se dostane až k nim. Kdyby se dotkli kohokoli, kdo takový odznak má, někoho z mých korariel, byla by to urážka vedoucí k souboji. Lorimaar sice zuří a prská, ale nevyzve nás. To by byla jeho smrt."

„Rozumím," kývl Dirk. Sáhl si k límci, odepnul železný odznáček a hodil ho na stůl mezi zbytky snídaně. „Tak to je roztomilé, ale ten odznáček si nech. Nejsem ničí majetek. Starám se o sebe sám už dlouho a zvládnu to i dál."

Vikar se zamračil. „Gwen, nemohla bys ho přesvědčit, že by bylo moudřejší, kdyby..."

„Nemůžu," odsekla. „Vážím si toho, o co se snažíš, Jaane, to víš sám. Ale chápu, jak to Dirk bere. Mně se taky nelíbí, že jsem pod ochranou, a být majetkem odmítám." Mluvila úsečně a rozhodně.

Vikar si je bezmocně prohlížel. „Jak chcete," prohlásil. Sebral odhozený Dirkův odznak. „Ale něco ti povím, t'Lariene. Nacházet lidi se nám dařilo líp než Braithským jen proto, že jsme prohledávali města, zatímco oni loví v lesích, protože jsou to bezmocní otroci starých zvyklostí. V divočině málokdy někoho najdou. Až do nynějška neměli ani ponětí, co vlastně s Garsem děláme. Jenže dnes ráno za mnou Lorimaar Vznešený-Braith přišel s křivdou, protože včera narazil on a jeho teyn na lovu na vhodnou zvěř, ale nemohli si ji ulovit.

Tou kořistí byl muž, který si na skútru letěl přes hory." Zvedl odznak ve tvaru kvíly. „Kdybys neměl tohle," ohlásil, „byli by tě přinutili přistát nebo tě sestřelili laserem z nebe, pronásledovali by tě divočinou a nakonec by tě zabili." Vložil si odznak do kapsy, významně se na Dirka chvíli díval a pak odešel.

Kapitola 4

„Smůla, že jsi ráno musel narazit na Lorimaara," ozvala se Gwen, když je Jaan opustil. „Nebylo proč tě do toho zatahovat... a já doufala, že tě ušetřím všech nepříjemných detailů. Doufám, že až odletíš z Worlornu, zachováš to v tajnosti. Ať se o Braithské postarají Jaan a Garse. Stejně nikdo jiný nic neudělá, jen se o tom bude mluvit a na Vznešeném Kavalaanu budou pomlouvat nevinné. A v první řadě nic neříkej Arkinovi! Kavalary nesnáší a v mžiku by vypadl zpátky na Kimdiss." Vstala. „A navrhuji teď mluvit o příjemnějších věcech. Máme něco málo času pro sebe, můžu ti dělat průvodce, jen než budu muset zase do práce. Proč by si člověk měl těch pár dnů nechat pokazit od těch braithských řezníků."

„Jak myslíš," odtušil Dirk, který jí velice chtěl vyhovět, ale kterým přesto celá ta záležitost s Lorimaarem a palidmi otřásla. „Něco máš v plánu?"

„Mohla bych tě zase zavést do lesů," odpověděla Gwen. „Táhnou se div ne donekonečna a jsou tam k vidění stovky úžasných věcí: jezera plná ryb větších než člověk, hmyzí stavby vyšší než tahle budova, které přitom vystavěl hmyz menší než nehet, neskutečná jeskynní soustava, kterou pod horami objevil Jaan... Jaan je vůbec rozený jeskyňář. Jenomže si myslím, že dneska bychom měli zvolit jistotu. Nechceme Lorimaarovi sypat tolik soli do ran, jinak by na nás s tím svým tlustým teynem mohl podniknout lov a Jaan by byl ztracený. Dneska ti ukážu města.

Jsou taky ohromující... a navíc mají takovou dekadentní krásu. A jak Jaan říkal, Lorimaara zatím nenapadlo lovit tam."

„Tak dobře," souhlasil Dirk, i když pramálo nadšeně.

Gwen se rychle oblékla a zavedla ho na střechu. Skútry byly tam, kam si je včera odložili. Dirk se pro ně sehnul, ale Gwen mu stříbřitou kovovou látku sebrala z rukou a hodila dozadu do letounu ve tvaru šedého rejnoka. Pak vzala boty a ovladače a nacpala je

dovnitř také. „Dneska žádné skútry," vysvětlila, „na to toho sjezdíme až moc."

Dirk přikývl a pak si oba přes křídla naskočili na přední sedadla letounu. Z worlornského nebe měl pocit, že by se měl spíš vracet z výpravy, a ne se na ni vydával.

Vítr kolem letounu zběsile skučel a Dirk na chvilku převzal řízení, aby si Gwen mohla svázat dlouhé černé vlasy. Jak svištěli po nebi, i jeho vlastní šedohnědá kštice povlávala jako zběsilá, ale byl příliš zabraný do úvah, než aby si toho všímal, natož se tím nechal otrávit.

Gwen je vedla vysoko nad horským valem a pak na jih. Poklidná Občina s mírnými travnatými vršky a klikatícími se řekami se táhla po jejich pravici do dálky, dokud nesplynula s obzorem. Když hory zmizely vzadu, daleko vlevo se dal rozeznat okraj divočiny. Dokonce i z téhle výšky bylo jasně vidět, které oblasti zamořily škrtiče, protože tam jako by se v temnější zelené barvě šířila žlutá rakovina.

Letěli mlčky skoro hodinu, Dirk byl zabraný do myšlenek, snažil se ve všem rozebrat, ale marně. Konečně se na něj Gwen s úsměvem podívala. „Ráda takhle lítám," prohlásila. „Dokonce i v tomhle krámu. Připadám si svobodná a čistá, odříznutá ode všech problémů, které jsou tam dole. Chápeš, co tím myslím?"

Dirk přikývl. „Ano. Nejsi první, od koho tohle slyším. Stejně to bere hodně lidí. Včetně mě."

„Jasně," kývla. „Brávala jsem tě do vzduchu, pamatuješ se? Tehdy na Avalonu? Létala jsem celé hodiny, od svítání do tmy, a ty jsi jenom sedal s rukou vysunutou z okénka a díval ses do dálky a na tváři jsi měl ten zasněný výraz." Znovu se usmála.

Vzpomínal si na to dobře. Ty výlety byly náramné. Nikdy toho moc nenamluvili, jen se na sebe čas od času podívali, a kdykoli se setkali pohledem, rozzářili se. Nedalo se s tím nic dělat; jakkoli rázně to potlačoval, úsměv se mu vždycky prodral na tvář. Teď mu to ale připadalo příšerně daleko a ztracené.

„Proč sis na to vzpomněla?" zeptal se.

„Kvůli tobě," mávla rukou. „Jak se tu krčíš a ruku necháváš viset ven. Dirku, Dirku. Pěkně podvádíš. Myslím, že jsi to udělal schválně, abych musela myslet na Avalon a usmívala se a měla chuť tě zase obejmout. Pcha."

Oba se rozesmáli.

A Dirk se skoro bez přemýšlení naklonil na druhou stranu a položil jí paži kolem ramen. Na chviličku se mu zadívala do obličeje, pak mírně pokrčila rameny a podmračený výraz ustoupil smířenému povzdechu a konečně trochu nejistému úsměvu. A neodtáhla se.

Letěli se podívat na města.

Ranní město bylo jako jemně pastelová vidina usazená v širokém zeleném údolí. Gwen sedla s letounem uprostřed jednoho z terasovitých náměstí a asi hodinu se procházeli po širokých bulvárech. Město bylo elegantní, vystavěli je z kvádrů mramoru s jemným růžovým žilkováním a z jiného, bledého kamene. Ulice byly široké a co chvíli se kroutily, budovy byly nízké a na pohled křehké, postavené z leštěného kamene a barevného skla. Co krok nacházeli parčíky a rozlehlá nákupní střediska a všude byla výtvarná díla: sochy, malby, fresky na slepých zdech a na chodnících, kamenné zahrady, skulptury vystříhané ze stromů.

Teď ale byly parky zanedbané a přerostlé a vše porostla modrozelená tráva. Po chodnících se plazily černé liány, velké kontejnery na rostliny na krajích parků byly často prázdné, zelené skulptury přerostly do groteskních tvarů, o jakých se jejich tvůrcům nemohlo ani zdát.

Pomalu tekoucí modrá řeka město dělila na poloviny i menší části, klikatila se sem a zase tam v meandrech stejně hojných jako ulice na jejích březích. Gwen s Dirkem se posadili na chvilku u vody, ve stínu zdobné dřevěné lávky, a dívali se, jak se na hladině vznáší rudý, rozmazaný odraz Satanáše. Seděli a ona mu vykládala, jak město vypadalo dřív, za Festivalu, než oni přijeli na Worlorn. Postavili je lidé z Kimdissu, říkala, a nazvali je Dvanáctý sen.

Možná teď sám sen snil. A pokud ano, ze spánku se už nemá probrat. V jeho vyklenutých síních se prázdně rozléhala ozvěna, zahrady se měnily v pochmurnou džungli a brzy se změní i ve hřbitovy. Na ulicích, předtím plných smíchu, se teď ozývalo jen šelestění' suchého listí, které hnal vítr. Pokud je Larteyn umírající město, uvažoval Dirk usazený pod lávkou, pak Dvanáctý sen je už po smrti.

„Arkin chtěl, abychom si operační základ nu udělali tady," oznámila Gwen. „Ale zakázali jsme mu to. Bylo jasné, že pokud máme pracovat spolu, bude nejlepší bydlet ve stejném městě, a Arkin chtěl vybrat Dvanáctý sen. Já jsem nechtěla a dodnes nevím, jestli mi to odpustil. Kavalaři postavili Larteyn jako pevnost, Kimdísí tohle

město zase jako umělecké dílo. Za starých časů prý bylo ještě o moc I krásnější. Když Festival skončil, rozebrali nejpěknější budovy a z náměstí odvezli ty nejlepší sochy." „Ty jsi hlasovala pro Larteyn?" podivil se Dirk. „Chtěla jsi tam bydlet?"

Zavrtěla hlavou. Vlasy už měla zase rozpuštěné, a tak se rozletěly. S úsměvem se Dirka dotkla. „Ne, to chtěli Jaan a Garse. Já... já jsem nehlasovala ani pro Dvanáctý sen. Nikdy bych tu nedokázala žít. Příliš silně je tu cítit rozklad. V tomhle úplně souhlasím s Keatsem: nic není tak melancholické jako zmírající krása. Tady bylo mnohem víc krásy než v Larteynu, i když Jaan by prskal, kdyby to slyšel. Proto je tu teď smutněji. A kromě toho v Larteynu máme aspoň nějakou společnost, i když vlastně jenom Lorimaara a jemu podobné. Tady nezbyl nikdo, jen přízraky."

Dirk se rozhlédl na řeku, kde veliké rudé slunce, vysáté a zajaté, přízračně nadskakovalo s pomalým sledem vlnek. Skoro viděl ty přízraky, o kterých vykládala, mačkaly se k oběma břehům a žalostně opěvovaly dávno ztracené věci. A byl tu ještě jeden přízrak, který byl jen jeho: lodník z Braque, který se odrážel dlouhou černou tyčí a plul po proudu. Ten lodník si plul pro Dirka a byl pořád blíž a blíž. A jeho černý člun byl nízko nad hladinou a byl plný prázdnoty.

Proto vstal a vytáhl na nohy i Gwen, ale řekl jen to, že už chce jít dál. A utekli před přízraky zpátky na terasu, kde čekal letoun.

Ten je pak zase vynesl nahoru, ke druhé mezihře složené z větru a nebe a tichého zamyšlení. Gwen letěla ještě dál na jih a pak na východ a Dirk se díval a dumal a mlčel. Sem tam se na něj podívala a nevolky se u toho usmála.

Konečně se dostali k moři.

Odpolední město postavili na pobřeží rozeklaného zálivu, kde tmavozelené vlny pěnily a rozbíjely se o rozkládající se mola. Kdysi se město jmenovalo Musquel nad Mořem, hlásila Gwen, když nad ním kroužili v dlouhé spirále. Vyrosilo zároveň s ostatními worlornskými městy, ale působilo starodávně. Ulice Musquelu byly jako hadi se zlámanými obratli, spíš dlážděné uličky vinoucí se cik cak mezi nakloněnými věžemi z mnohobarevných cihel. Celé město bylo cihlové. Modré cihly, červené cihly, žluté, zelené, oranžové, malované a proužkované a tečkované cihly, cihly spojené maltou černou jako obsidián nebo rudou jako Satanáš na nebi, spojené do bláznivých, neuspořádaných vzorů. A snad ještě rozvernější byly

malované krámské plachty stánků, které ještě pořád lemovaly klikaté ulice a dřepěly opuštěně na vylidněných dřevěných molech.

Přistáli na molu, které vypadalo pevněji než ostatní, poslouchali chvíli zvuk od vlnolamů a pak vyšli do města. Bylo celé prázdné, plné snad jen prachu. Vylidněnými ulicemi se prohánět vítr, věže s báněmi byly pusté, naducané rudé slunce shůry ubíjelo všechny kdysi veselé barvy. Cihly se už drolily; prach z nich lezl všude, byl různobarevný a dusil. Musquel nebyl postavený příliš důkladně a teď bylo po něm stejné jako po Dvanáctém snu.

„Dost primitivní," rozhlédl se Dirk mezi troskami. Stáli na křižovatce dvou uliček, kde vyhloubili hlubokou studnu a její okraj obezdili kamenem. Dole popleskávala tmavá voda. „Celé jako by to bylo z předvesmírných dob a podle nápisů platí totéž i o kultuře. Na Braque je to podobné, ale ne do téhle míry. Mají něco málo ze staré technologie, různé drobky a zbytky, které církev nezakazuje. Musquel vypadá, jako by nic takového neměl."

Přikývla, přejela rukou jemně po okraji hrazení a dolů do trny shodila proud prachu a kamínku. Nefrit a stříbro se jí na levé paži matně zaleskly, Dirk po nich střelil očima a znovu musel zamrkat a položit si otázku, co to vlastně znamená. Je to otrocký cejch, anebo znamení lásky? Pak tu myšlenku ale zahnal, protože se mu o tom přemýšlet nechtělo

„Lidé, co Musquel postavili, toho mají velice málo," říkala zrovna. „Pocházejí ze Zapomenuté kolonie, které ostatní obyvatelé vnějších světů někdy říkají Léthie, ale kterou tamní vždycky označují jako Zemi. Na Vznešeném Kavalaanu jim říkají Ztracení. Kdo jsou, jak se na ten svět dostali a odkud..." usmála se a pokrčila rameny. „Nikdo neví. Byli tu ale před Kavalary a nejspíš i před lodí Mao Ce-tung, i když ta podle historických záznamů doletěla za Pokušitelovu roušku jako první lidské plavidlo. Konzervativní Kavalaři jsou pevně přesvědčeni, že Ztracení jsou palidé a démoni z Hrangu, ale prokázalo se, že se s lidmi z líp známých světů bez problémů kříží. Zapomenutá kolonie je ovšem v první řadě osamělý svět, o který se ostatní skoro nezajímají. Mají kulturu doby bronzové, hlavně rybářskou, a starají se jen sami o sebe."

„Tak to mě překvapuje, že se vůbec vydali sem," poznamenal Dirk, „a že se obtěžovali vystavět tohle město."

„Hm?" usmála se a smetala do studny další rozdrolený kámen, až to dole šplouchalo. „Jenomže svoje město musel postavit každý,

všech čtrnáct kultur z vnějších světů. Tak se to dohodlo. Zapomenutou kolonii našli před pár stoletími z Wolfheimu, a tak sem Wolfheim a Tober Ztracené v podstatě dokopali. Sami Ztracení neměli žádné vesmírné lodě. A doma byli rybáři, tak z nich udělali rybáře i tady. A zase z Wolfheimu, ve spolupráci se Světem Blackwinova oceánu, jim oživili moře. Oni tu lovili do pletených sítí z loděk, byli to drobní černí lidé, jejich ženy chodily do pasu nahé, co ulovili, to pak pekli návštěvníkům v nekrytých jámách. Uličky oživovali jejich bardi a pouliční zpěváci. Za Festivalu se snad každý stavil v Musquelu, poslechnout si jejich staré báje a najíst se pečených ryb a projet se na pronajaté loďce. Nemyslím si ale, že by sami Ztracení město nějak moc milovali. Zmizeli všichni do posledního ani ne do měsíce po konci Festivalu. Dokonce ani nesundali ty plachty z krámků - a kdybys prolezl pár domů, i teď najdeš rybářské nože a šaty a pár kosti."

„Tys to zkoušela?"

„Ne. Ale slyšela jsem to. Svého času tu nějakou dobu bydlel Kirak Rudomosaz Cavis, ten básník, co teď žije v Larteynu, toulal se tu a psal básně."

Dirk se rozhlédl, ale nebylo co si prohlížet. Blednoucí cihly a pusté ulice, okna beze skel, podobná jamkám tisícovek slepých očí, malované krámské plachty pleskající hlučně ve větru. Nic. „Zas jedno město duchů," poznamenal.

„Ne," zavrtěla Gwen hlavou, „myslím, že ne. Ztracení nikdy do Musquelu nedali duši... ostatně ani do Worlornu. Jejich přízraky odletěly s nimi domů."

Dirk se zatřásl a město mu najednou připadalo ještě prázdnější než před chvilkou. Prázdnější než prázdné. Podivná představa. „Takže Larteyn je jediné město, kde aspoň někdo žije?" zeptal se.

„Není," odvrátila se od studně. Vykročili spolu po uličce, namířili zpátky k moři. „Jestli chceš, ukážu ti teď jedno, kde nějaký život je. Pojď."

Když byli zase ve vzduchu, vydali se na další cestu skrze shlukující se šero. Většinu odpoledne strávili letem k Musquelu a toulkami po něm; Satanáš byl nízko nad západním obzorem a jeden z jeho čtyř žlutých průvodců už zmizel z dohledu. Zase byl soumrak, teď už ne jen na pohled, ale i fakticky.

Dirk byl velice neklidný a sedl si za řízení, Gwen mu seděla po boku, paži měla hodně zlehka položenou na jeho rameni a ukazovala

mu, kudy letět. Skoro celý den už utekl, a přitom on toho měl tolik na srdci, na tolik věcí se chtěl zeptat, v tolika záležitostech se rozhodnout. A přitom nic z toho neudělal. Brzy to doženu, sliboval si Brzy.

Letoun tichounce, skoro neslyšně předl a poslouchal na dotyk. Země dole temněla a oni polykali kilometry. Gwen řekla, že život najdou vepředu, na západě, když poletí k soumraku.

Večerní město tvořila jedna jediná stříbrná budova s patou ve zvlněných pahorcích hluboko pod nimi a hlavou vysoko v mracích, o dva kilometry výš. Bylo to město světla, jeho boky bez oken se kovově leskly a zářily. Blyštící, oslnivé světlo šplhalo po jeho klenoucím se trupu ve vlnách, ty začínaly úplně dole, kde bylo město ukotveno hluboko do mateční horniny, pak jasněly a valily se vzhůru, kde se budova měnila v obří jehlu. Rychleji a výš stoupala vlna světla, vzhůru po tom neskutečném svahu, až se v oslepujícím, nádherném záblesku dostala k mraky obklopené stříbrné věžičce. Tou dobou se za ní už ale vydaly tři další vlny.

„To je Výzva," ozvala se Gwen, když se už blížili. „Tak se jmenuje a takové má být. Postavili je urbanité z pi-Emerelu, kteří doma žijí v černých ocelových věžích rozmístěných na pahorkatině. Každé emerelské město je národ a stát, to vše v jediné věži, a většina Emerelců rodnou budovu ani nikdy neopustí." (I když ti, kdo to udělají, jak Gwen dodala, se pak stávají těmi největšími tuláky celého vesmíru.) „Výzva, to jsou všechny ty emerelské věže v jednom, je stříbrná a bílá, ne černá, dvakrát vznosnější a třikrát vyšší. Pi-emerelská arkologická filozofie vyvedená v kovu a plastech, poháněná jadernou fúzí, automatická, počítači řízená, samoopravná. Emerelci se chvástali, že je Výzva nesmrtelná, prý je nejvyšším důkazem toho, že sláva technologií z Periferie (přinejmenším tedy těch z Emerelu) září stejným leskem jako ta z Newholmu nebo Avalonu nebo možná i samotné Staré Země."

V trupu města byly tmavé vodorovné škvíry - přistávací porty pro letouny - rozmístěné každých deset pater. Dirk na jednu zamířil, a když byl nedaleko, černá škvíra se mu na přivítanou rozsvítila. Otvor byl jistě deset metrů vysoký; nebylo nic snadnějšího než přistát na rozlehlé plošině ve stém patře.

Když už vystupovali, odnikud je oslovil zvučný bas. „Vítáme vás. Jsem Hlas Výzvy. Jak vás mohu rozptýlit?"

Dirk se krátce ohlédl a Gwen se mu vysmála. „To je mozek města," vysvětila. „Superpočítač. Říkala jsem ti, že tohle město pořád žije."

„Jak vás mohu rozptýlit?" zopakoval Hlas. Vycházel ze stěn.

„Uvidíme," odpověděl zkusmo Dirk. „Myslím, že bychom se něčeho najedli. Dokážete nás nakrmit?"

Hlas neodpověděl, zato se několik metrů od nich odsunul panel ve stěně a zevnitř vyjel bezhlučný čalouněný vůz, který zastavil až u nich. Nasedli a vozidlo s nimi vyrazilo otvorem v další ochotně se rozestoupivší stěně.

Jeli na měkkých balonových pneumatikách skrz několik bezchybně čistých bílých chodeb, kolem nespočetných očíslovaných dveří, hrála jim k tomu konejšivě hudba. Dirk zběžně poznamenal, v jak drsném kontrastu jsou bílá světla k sešeřelému večernímu nebi na Worlornu, a chodby okamžitě přešly do měkké, tlumené modré barvy.

Vůz s tlustými pneumatikami je vyložil před restaurací a robočíšník, který mluvil velice podobně jako Hlas, jim nabídl jídelníčky a vinné lístky. Na obou byl veliký výběr, a nejen z kuchyně pi-Emerelu nebo vnějších světů. Byla tu i proslulá jídla a dobré ročníky vín ze všech roztroušených světů lidské říše, ba i pár lakových, o jakých Dirk jaktěživ neslyšel. Na jídelníčku bylo pod každým pokrmem drobným písmem vytištěno, ze kterého světa pochází. Dumali nad tím dost dlouho. Konečně si Dirk vybral rožněného písečného draka na másle, bylo to jídlo z Jamisonova světa, a Gwen si poručila modrý kaviár v sýrovém těstíčku, specialitu ze Starého Poseidonu.

K tomu si vybrali lehké bílé víno. Robot je přinesl zmrzlé v kostce, ale když ji rozbil, bůhvíjak bylo hned tekuté a správně chladné. Právě tak je třeba je podávat, vyložil Hlas. Jídlo dorazilo na nahřátých talířích, stříbrných a vykládaných kostí. Dirk utrhl svému pokrmu pařátek, oloupal krunýř a okusil bílé, rozsýpající se maso.

„To je k neuvěření," kývl dolů k talíři. „Nějakou dobu jsem žil na Jamisonově světě, tamní mají tyhle rožněné písečné draky nejradši čerstvé, ale tenhle za nimi vůbec nezaostává. Je mražený? Jak ho sem dopravili? Krucinál, na to museli Emerelci potřebovat celou flotilu, aby sem dostali všechny potřebné potraviny."

„Maso není mražené," ozvala se odpověď. A nebyla to Gwen, ta se na něj jen s pobaveným úsměvem dívala. Odpověděl mu Hlas.

„Před Festivalem navštívila obchodní loď z Emerelu jménem Specialita tolik světů, co to jen šlo, a všude sbírala a konzervovala vzorky jejich nejlepších pokrmů. Cesta byla dlouho plánována a zabrala třiačtyřicet standardních let. Vystřídali se na ní čtyři kapitáni a zrovna tolik posádek. Konečně loď dorazila na Worlorn a v kuchyních a bionádržích Výzvy odborníci odebrané vzorky znovu a znovu klonovali, aby se celé ty zástupy hostů najedly. Zázrak s rybami a chleby, ovšem ne v podání nějakého falešného proroka, nýbrž pi-emerelských vědců."

„To zní velice rafinovaně," utrousila Gwen a uchichtla se.

„To zní jako předem nacvičený projev," prohlásil Dirk. Pak ale pokrčil rameny a vrátil se k jídlu. Gwen právě tak. Když nepočítáme robočíšníka a Hlas, večeřeli sami, uprostřed restaurace postavené pro stovky hostů. Všude kolem nich vyčkávaly prázdné, ale dokonale čisté stoly s tmavými ubrusy a leskle stříbrným jídelním náčiním. Zákazníci zmizeli už před deseti lety; Hlas a město však měly nekonečnou trpělivost.

Po jídle a kávě (byla černá a hutná, se smetanou a kořením, přesněji řečeno směsí koření z Avalonu blahé paměti) se Dirk cílil malátně a uvolněně a bylo mu asi za celou tu dobu, co je tady na Worlornu, nejlíp po těle. Jaan Vikar i svazek nefritem a stříbrem (i teď, v tlumených světlech v restauraci, šperk temně a krásně zářil a kupodivu jako by ztratil hodně ze své hrozby a významu), oboje to bůhvíjak přestalo být důležité... když je zase s Gwen. Seděla proti němu, popíjela z porcelánového šálku a po svém se zasněně a odtažitě usmívala. Vypadala velice dostupně, velice se podobala té Jenny, kterou kdysi znal a miloval, podobala se paní ševelkamu.

„Pěkné," kývl - a myslel tím všechno, co kolem nich bylo.

A Gwen mu přikývnutí oplatila. „Ano, pěkné," souhlasila s úsměvem a Dirka zabolelo touhou po ní, po Guinever s velikýma zelenýma očima a nekonečnými černými vlasy, po té. které na něm záleželo, po jeho duchovním dvojčeti.

Předklonil se a díval se do šálku. Z kávy nešla vyčíst žádná věštná znamení. Bude si s ní muset promluvit. „Vůbec celý tenhle večer je pěkný. Jako na Avalonu."

Když znovu cosi špitla na souhlas, pokračoval. „Zbylo z toho něco, Gwen?"

Vyrovnaně se na něj podívala a dál popíjela kávu. „To není poctivá otázka, Dirku, a ty to víš. Vždycky něco zbude. To jest

pokud to, co bylo, bylo skutečné. Pokud nebylo, pak na tom nezáleží. Když ano, něco zůstane, kousíček lásky, troška nenávisti, zoufalství, výčitky, touha. Ledaco. Ale něco jistě."

„Já ti ani nevím," vzdychl si Dirk a stočil pohled dolů a pryč od ní. „V tom případě jsi nejspíš jediná skutečná věc, co jsem kdy měl."

„Smutné," utrousila.

„Ano, asi ano," přikývl a zase zvedl oči. „Mně toho zbylo hodně, Gwen. Láska, nenávist, výčitky, všechno. Jak jsi říkala. Touha." Zasmál se.

Ona se ale jen usmála. „Smutné," zopakovala.

Nechtěl to nechat tak. „A ty? Zbylo něco, Gwen?"

„Ano. Nebudu to popírat. Něco ano. A pořád to roste a sílí."

„Láska?"

„Nedotírej," odrazila ho jemně a odložila šálek. Robočíšník číhající vedle ní ho znovu dolil, rovnou se smetanou a kořením. „Prosila jsem tě o to."

„Nemůžu jinak," namítl. „Dost těžké je už jenom být blízko tebe a mluvit o worlornských nebo kavalarských zvycích - nebo i o těch lovcích. O těch věcech mluvit nechci!"

„Jistě. Dva někdejší milenci si mají povídat. Dost obyčejná situace a obyčejné napětí. Oba mají strach, nevědí, jestli zkusit znovu otevřít ty staré brány, nevědí, jestli ten druhý chce, aby ty spící myšlenky probudili, anebo aby je nechali být. Pokaždé, když si vzpomenu na Avalon, říkám si: chce, abych o tom mluvila, anebo se modlí, ať o tom nezačnu?"

„To asi záleží na tom, co bys říkala. Jednou jsem už zkusil začít to celé odznovu. Pamatuješ se? Hned potom. Poslal jsem ti svůj ševelkam. Nikdy jsi neodpověděla a nepřišla." Mluvil klidně, s jen neznatelnými stopami výčitek a lítosti, zato bez hněvu. Bůhvíjak se stalo, že hněv ztratil... aspoň pro tuhle chvíli.

„Přemýšlel jsi někdy, proč to?" zeptala se Gwen. „Když mi ho doručili, brečela jsem. Tehdy jsem ještě pořád byla sama, ještě jsem nepotkala Jaana a někoho jsem hrozně moc potřebovala. Kdybys mi zavolal, byla bych se vrátila."

„Já jsem tě volal. Ale tys nepřišla."

Nasadila neveselý úsměv. „Ale Dirku... ševelkam přišel v krabičce a s ním kratičký vzkaz. ‚Prosím, vrať se ke mně. Potřebuji tě, Jenny.' Tohle tam stálo. Kdybys tak napsal Gwen, kdybys miloval

Gwen. Mě. Ale ne, vždycky to byla Jenny, dokonce i potom. I potom."

Dirk se na to rozpomněl a zamrkal. „Ano, tak jsem to nejspíš napsal," připustil po krátké odmlce. „Promiň. Nikdy jsem to nechápal. Teď to ale chápu. Je už pozdě?"

„Říkala jsem ti to. Tam v lese. Je pozdě, Dirku, všechno je mrtvé. A když naléháš, bolí to."

„Všechno je mrtvé? Tvrdila jsi, že něco zbylo a že to sílí. Před chvílí jsi to řekla. Tak se rozmysli, Gwen. Nechci ubližovat ani tobě, ani sobě. Chci jenom..."

„Já přece vím, co chceš. To ale nejde. Je to pryč."

„Proč?" dožadoval se. Ukázal přes stůl na její náramek. „Kvůli tomuhle? Nefrit a stříbro navždy a nikdy jinak, co?"

„Možná," pokrčila rameny. Hlas jí zakolísal. „Sama nevím. My totiž... vlastně... já..."

Dirk si vzpomněl na to všechno, co mu říkal Ruark. „Vím, že pro tebe není lehké o tom mluvit," začal opatrně a laskavě. „A já jsem slíbil, že počkám. Ale jsou věci, co nepočkají. Říkala jsi, že Jaan je tvůj manžel. Tak co je Garse? Co znamená betheyn?"

„Pevnostní manželka," odpověděla. „Ale ty to nechápeš. Jaan Je jiný než ostatní Kavalaři, je silnější a moudřejší a slušnější. Jen jemu samotnému se daří všechno měnit. Staré svazky, jako mezi betheyn a Vznešeným, těm se náš vztah nepodobá. Jaan na to nevěří o nic víc než na lovení palidí."

„Ale věří ve Vznešený Kavalaan a v soubojový kodex," namítl Dirk. „Možná je netypický, ale přesto je to Kavalar."

To neměl říkat. Gwen se na něj jen zazubila a začala si ho dobírat. „Tfuj, teď mluvíš jako Arkin."

„Vážně? Jenže třeba má Arkin pravdu. A ještě něco. Tvrdíš, že Jaan na hodně starých tradic nevěří, že?"

Gwen přikývla.

„Výborně. Ale co Garse? S tím jsem si zatím neměl moc příležitostí promluvit. Garse je podobně osvícený člověk, že ano?" To ji zarazilo. „Garse..." nedořekla. Pak váhavě potřásla hlavou. „No, Garse je přece jen konzervativnější."

„Ano," odtušil Dirk. Najednou mu připadalo, že už do toho pronikl. „Ano, to asi je, a to je valná část tvých potíží, ne? Na Vznešeném Kavalaanu netvoří rodinu muž a žena. Kdepak, to spíš

muž a muž a možná taky žena, ale ani tak není zrovna moc důležitá. Možná miluješ Jaana, ale na Garsem ti tak ukrutně nezáleží, že?"

„Cítím k němu..."

„Copak to?"

Gwen se zatvářila rázně. „Přestaň," nařídila.

Její hlas ho vyděsil. Stáhl se, protože si náhle a s nevolí uvědomil, jak se dosud nakláněl přes stůl, naléhal, vybízel, popichoval, útočil, dorážel, a přitom je tu, aby jí pomohl a přinesl soucit. „Omlouvám se," vykoktal.

Ticho. Dívala se na něj, spodní ret se jí chvěl, snažila se dát dohromady a sebrat sílu. „Máš pravdu," vyrazila konečně. „Přinejmenším zčásti. Někdy... někdy s nimi prostě nejsem úplně šťastná." Ironicky a nuceně se zasmála. „Myslím, že si toho hodně nalhávám. A to není šťastné řešení. Jenže dělá to každý. Každý. Nosím nefrit a stříbro a říkám si, že jsem víc než jen pevnostní manželka, víc než ostatní kavalarské ženy. Proč? Jen proto, že to tak říká

Jaan? Jaan Vikar je hodný člověk, Dirku, opravdu, v mnoha ohledech ten nejlepší mužský, jakého jsem kdy poznala. Milovala jsem ho a možná to trvá dodnes. Ani nevím. Jsem teď hrozně zmatená. Ale ať už ho miluju, nebo ne, mám k němu závazek. Vděk a povinnost, to jsou kavalarské vztahy. Láska, to je jenom cosi, co Jaan pochytil na Avalonu, a stejně nemám ani jistotu, jestli to už úplně zvládl. Kdyby to šlo, byla bych jeho teyn. On ale už teyna má. Kromě toho ani Jaan by nešel tak rázně proti zvykům svého světa. Slyšel jsi, co říkal o soubojích - a to bylo jen proto, že propátral pár starých databank a zjistil, že jeden z bájných kavalarských hrdinů měl prsa." Pochmurně se pousmála. „Představ si, co by se dělo, kdyby si mě vzal za teyna! Ztratil by všechno, úplně všechno. Nefritocel je poměrně tolerantní, to ano, ale potrvá ještě století, než kterákoli pevnost k něčemu takovému dozraje. Žádná žena nikdy nenosila železo a zářivec."

„Proč?" zeptal se Dirk. „Nechápu to. Poslouchám všechny tyhle řeči o chovných ženách a pevnostních manželkách a ženách, co se schovávají v jeskyních a bojí se vylézt, a tak dál. A pořád tomu tak docela nevěřím. Jak se vůbec stalo, že na Vznešeném Kavalaanu šlo všechno tak šejdrem? Co mají proti ženám? Proč je tak hrozná věc, že zakladatelka Nefritoceli byla žena? Spousta lidí jsou ženy, a co!"

Gwen mu věnovala unavený úsměv a mírně si promnula spánky špičkami prstů, jako by ji bolela hlava a ona doufala, že to zachrání masáž. „Měl jsi nechat Jaana, aby skončil s výkladem," poznamenala. „Pak bys věděl tolik, co my. Jenom se rozjížděl. Ještě se nedostal ani k Truchlivému moru." Vzdychla si. „Je toho k vyprávění strašně moc, Dirku, a já na to teď nemám sílu, sakra. Počkej, až se vrátíme do Larteynu. Seženu ti výtisk Jaanovy disertace a můžeš si to pročíst sám."

„No dobře," kývl Dirk. „Ale některé věci se člověk z žádné disertačky nedozví. Není to tak dlouho, co jsi řekla, že nemáš jistotu, jestli Jaana ještě miluješ. Vznešený Kavalaan nemiluješ rozhodně. A myslím, že Garseho nenávidíš. Tak proč si vlastně takhle ubližuješ?"

„Ty umíš ale pokládat hnusné otázky," ohodnotila ho nakysle. „Ale než odpovím, v pár věcech tě s dovolením opravím. Možná Garseho nenávidím, jak jsi říkal. Někdy v tom mám úplnou jistotu, i když Jaana by zabilo, kdybych to řekla. Ale jindy... nelhala jsem, když jsem začala mluvit o tom, že k němu něco cítím. Když jsem poprvé přiletěla na Vznešený Kavalaan, byla jsem důvěřivá a nevinná a zranitelná, že to víc nešlo. Jaan mi všechno předem vysvětlil, to samozřejmě, a trpělivě a velice důkladně, a já se s tím smířila. Jsem koneckonců z Avalonu - a kde najdeš složitější společnost než tam? Leda na Staré Zemi. Studovala jsem všechny podivné kultury, které lidstvo rozšířilo po vesmíru, a věděla jsem, že kdo vstupuje do hvězdolodi, musí být nachystaný na výrazně odlišný společenský a mravní systém. Věděla jsem, že se hodně liší i sexuální a rodinné zvyky a že v tomhle oboru Avalon nemá nezbytně patent na rozum víc než Vznešený Kavalaan. Myslela jsem si, jak nejsem moudrá.

Jenže na Kavalary jsem nebyla připravená, rozhodně ne. Dokud budu žít, nezapomenu ani na vteřinu na strach a trauma, jaké jsem prožila za svůj první den a noc v pevnosti Nefritocel jako Jaanova betheyn. Zvlášť na tu noc." Zasmála se, „Jaan mě samozřejmě varoval a já... sakra, prostě jsem nebyla připravená se o sebe dělit. Co ti mám říkat? Bylo to zlé, ale přežila jsem to. Garse mi pomohl. Upřímně měl o mě starost, a o Jaana ještě víc. Dokonce by se dalo říct, že byl něžný. Svěřovala jsem se mu, on poslouchal a projevoval soucit. Jenže druhý den ráno mě začal urážet. Jaan byl bezradný a ohromně zuřil. Když mě Garse poprvé nazval čubkou, mrštil s ním přes půl místnosti. Po tom Garse nějakou dobu mlčel. Dost často se

nechá zakřiknout, ale nikdy úplně nepřestane. Svým způsobem je to pozoruhodný člověk. Kteréhokoli Kavalara, který by mě urazil jen z poloviny tolik, jako to dělá sám, by vyzval na souboj. Ví, že jeho vtipy přivádějí Jaana k zuřivosti a způsobují strašné hádky... nebo způsobovaly. Teď už k tomu Jaan dost otupěl. On ale vytrval. Snad si nemůže pomoct, snad mě opravdu nesnáší, anebo mu možná dělá radost ubližovat. Pokud ano, moc radosti tím v posledních letech nezískal. Jednou z prvních věcí, ke kterým jsem se zařekla, bylo, že se už od něj nikdy nenechám rozplakat. A nenechala jsem se. I když někdy řekne něco, kvůli čemu bych mu nejradši rozsekla hlavu sekyrou, jen se usměju a zaskřípu zuby a pokusím se vymyslet něco nepříjemného, čím bych mu to oplatila. Jednou dvakrát se mi povedlo ho vyvést z míry. Obyčejně se ale po tom cítím jako rozšlápnutá štěnice.

Ale přes to všechno jsou tu i jiné okamžiky. Příměří, krátký klid zbraní v nikdy nekončící válce, překvapivě vřelé a přátelské chvíle. Často v noci. Když to přijde, vždycky to mnou otřese. Je to tak silné. Věř si tomu nebo ne, jednou jsem Garsemu řekla, že ho miluju. Vysmál se mi. Řekl nahlas, že on mě nemiluje, že pro něj jsem prostě cro-betheyn a že se mnou zachází, jak má, jen kvůli svazku, který mezi námi je. To bylo naposledy, kdy jsem měla slzy na krajíčku. Bojovala jsem s tím dál a zvítězila jsem. Neplakala jsem. Jen jsem na něj něco zařvala a utekla jsem na chodbu. Bydleli jsme pod zemí, jak jinak. Na Vznešeném Kavalaanu bydlí pod zemí všichni. Kromě náramku jsem toho na sobě moc neměla, ale běhala jsem jako blázen a nakonec se mě pokusil zadržel nějaký muž, nevím, jestli byl opilý nebo pitomý nebo slepý, že neviděl nefrit a stříbro. Byla jsem tak vzteklá, že jsem mu z pouzdra vytáhla zbraň a praštila jsem ho přes obličej, to bylo poprvé, co jsem ve vzteku uhodila člověka, a pak dorazili Jaan a Garse. Jaan se zdál být klidný, ale byl hodně rozrušený. Garse byl skoro spokojený a měl chuť se poprat. Jako by ten chlap, kterého jsem přemohla, nebyl už tak dost uražen, Garse mi ještě řekl, že mi to musí stačit a že bych měla posbírat všechny zuby, co jsem mu vyrazila, a vrátit mu je. Měli veliké štěstí, že za tuhle poznámku nedošlo k souboji."

„Krucinál, jak jsi do něčeho takového mohla zabřednout, Gwen?" zhrozil se Dirk. Vší silou se držel, aby se nezajíkal. Zlobil se na ni, bylo mu jí k smrti líto, a přece a kupodivu (i když možná ne tak velkému podivu) byl radostí bez sebe. Takže je to pravda, to

všechno, co mu Ruark povídal. Kimdísí je její dobrý přítel a důvěrník; není divu, že pro něj poslala. Její život je utrpení a ona sama je otrok; dokáže to napravit, on, kdo jiný. „Přece jsi musela mít aspoň nějakou představu, jaké to bude."

Pokrčila rameny. „Lhala jsem sama sobě. A dovolila jsem Jaanovi, aby lhal mně, i když on myslím všem těm milosrdným lžím, které mi říká, poctivě věří. Kdybych to mohla vrátit... jenže to nejde. Potřebovala jsem ho, Dirku, a milovala jsem ho. A on mi nemohl dát železo a oheň. Ty už dal, a tak tu pro mě byl jen nefrit a stříbro - a já je vzala, jen abych byla s ním, a měla jsem jen matné ponětí, co to znamená. Nedávno před tím jsem přišla o tebe. Nechtěla jsem, aby odešel i Jaan. A tak jsem si navlékla ten pěkňoučký náramek a říkala jsem hezky nahlas, že jsem přece víc než jen betheyn, jako by na tom sešlo. Dej něčemu jméno - a ono to neznámo jak ožije. Pro Garseho jsem Jaanova betheyn a jeho cro-betheyn, tečka. Jména určují svazky a povinnosti. Co jiného by v tom mohlo být? Pro všechny ostatní Kavalary je to stejné. Když se snažím tomu pojmenování odrůst, překročit je, Garse vztekle přiběhne a křičí na mě: betheynl Jaan je jiný, jen Jaan, a já si někdy nemůžu pomoct a přemýšlím, co vlastně doopravdy cítí."

Položila ruce na ubrus, jednu vedle druhé, a sevřela je do pěstiček. „Sakra, je to pořád totéž, Dirku. Ty jsi ze mě chtěl udělat Jenny a já jsem se spasila tím, že jsem to jméno odmítla. Jenže jsem pak jako hlupák přijala nefrit a stříbro a teď jsem pevnostní manželka a všechno popírání na tom nic nezmění. Je to pořád totéž!" Už skoro ječela a pěsti tiskla tak silně, že se jí do běla odkrvily klouby.

„Můžeme to změnit," pospíšil si Dirk. „Vrať se ke mně." Znělo to pošetile, optimisticky, zoufale, vítězně, soucitně; to vše najednou.

Gwen nejdřív neodpověděla. Prst po prstu, velice zvolna rozevírala pěsti a vážně se dívala na ruce, zhluboka dýchala, obracela hlavu sem a zase tam, jako by ty ruce byly nějaké dva podivné předměty, které jí podstrčili, ať si je pořádně prohlédne. Pak ruce položila dlaněmi na stůl, opřela se o ně a vstala. „A proč?" vyrazila a do jejího hlasu se vrátil chlad a ovládání. „Proč, Dirku? Abys ze mě mohl zase dělat Jenny? Proto? Protože jsem tě kdysi milovala a protože z toho možná maličko zbylo?"

„Ano! Vlastně ne. Ty mě pleteš." Už také vstal.

Usmála se. „Jenomže Jaana jsem taky milovala, a v nedávnější době než tebe. A s ním mě teď pojí jiné svazky, všechny povinnosti,

které s sebou nese nefrit a stříbro. S tebou... s tebou jen vzpomínky, Dirku." Když neodpovídal, jen stál a čekal, Gwen vykročila ke dveřím. Šel za ní.

Robočíšník jim zahradil cestu a nastavil kovový ovál tvare bez výrazu. „Platba," připomněl se. „Číslo vašeho festivalového účtu."

Gwen se zamračila. „Účet Larteynu, Nefritocel 797-742-677," štěkla. „Připište na něj obě jídla."

„Připsal jsem," odtušil robot a uhnul jim z cesty. Restaurace za jejich zády ztemněla.

Hlas jim nachystal vozidlo. Gwen mu nakázala, ať je zaveze zpátky na port, a tak vůz vyrazil do chodeb, které náhle ožívaly veselými barvami a hudbou. „Ten mizerný počítač v našich hlasech zaznamenal napětí," poznamenala trochu nakvašeně. „A teď se nás snaží rozveselit."

„Ne že by se mu to moc dařilo," utrousil Dirk, ale usmál se u toho. „Díky za pohoštění. Převedl jsem před příletem nějaké svoje standardy na festivalový účet, ale bohužel toho moc není."

„Pevnost Nefritocel není žádný chudák," řekla Gwen. „A na Worlornu stejně za moc věcí platit nemusí."

„Hm. Ano. Mě aspoň doteď nenapadlo, že se tu vůbec bude za něco platit."

„To je program z doby Festivalu. Je to ale jediné město, kde ještě běží. Ostatní prostě zavřeli. Z pi-Emerelu sem jednou ročně někoho pošlou, aby z bank vyzvedl všechny platby. Ale brzy bude jeho cesta stát víc, než tu vyzvedne."

„Spíš mě překvapuje, že to tak není už teď."

„Hlase! Kolik lidí teď bydlí ve Výzvě?" zeptala se.

Stěny odpověděly. „V současné době mám tři sta devět stálých obyvatel a čtyřicet dva hosty včetně vás. Jestli chcete, můžete se ubytovat nastálo. Cena je velice výhodná."

„Tři sta devět?" podivil se Dirk. „A kde všichni jsou?"

„Výzvu postavili pro dvacet milionů lidí," vysvětlila Gwen. „Těžko můžeš čekat, že na někoho narazíš, ale jsou tady. V ostatních městech taky, ale ne tolik jako ve Výzvě. Tady se žije snáz. A snáz se bude i umírat, pokud Vznešené z Braithu jednou napadne, že by místo v divočině měli lovit ve městech. Toho se Jaan od začátku bál nejvíc."

Co jsou zač?" zajímal se Dirk. „Jak tu žijí? Vůbec to nechápu. Copak se na Výzvě den co den strašně neprodělává?" Jistě. Vysoké

sumy za vyplýtvanou energii. Ale to je podstata celé Výzvy a Larteynu a Festivalu vůbec. Plýtvání, vyzývavé plýtvání, které mělo prokázat, že Periferie je bohatá a silná, plýtvání v takovém rozsahu, že to lidský svět ještě nezažil... přetvořit a potom zase opustit celou planetu. Chápeš? A co se týče Výzvy, po pravdě řečeno už jen běží naprázdno. Energii bere z fúzních reaktorů a vrhá ji do ohňostrojů, které nikdo nevidí. V obřích mechafarmách sklízí denně tuny potravin, ale nikdo je její, jen pár lidí: poustevníci, členové sekt, ztracené a zdivočelé děti, zbytky a odpadky po Festivalu. Dodnes odsud denně létá loď do Musquelu pro ryby. Samozřejmě tam nikdy žádné nenaloží."

„Hlas nepřepíše ten program?"

„Aha, to je jádro pudla! Hlas je idiot. Neumí myslet ani sám sebe přeprogramovat. Ovšem, Emerelci chtěli na lidi udělat dojem, a proto je Hlas veliký. Ve srovnání s počítači Akademie na Avalonu nebo s Umělými inteligencemi Staré Země je ale primitivní. Nedokáže myslet a moc se měnit. Dělá, co se mu řekne, a Emerelci mu řekli, ať funguje dál, ať odolává zimě tak dlouho, jak to půjde. A on poslechne."

Zadívala se na Dirka. „Jako ty," poznamenala. „Snaží se i dlouho po tom, co ta vytrvalost ztratila jakýkoli důvod a smysl. Pořád usiluje, i když je to k ničemu, protože všechno je mrtvé."

„Vážně?" ucedil Dirk. „Jenže jeden prostě musí usilovat, dokud není všechno mrtvé. V tom to všechno je, Gwen. Jinak to nejde, nebo snad ano? A já tohle město obdivuju, i když je to obrovský idiot, jak jsi řekla."

Potřásla hlavou. „Jak myslíš."

„A to není všechno," pokračoval. „Ty všechno pohřbíváš moc brzy, Gwen. Worlorn sice umírá, ale mrtvý ještě není. A my... my přece taky ještě nemusíme být mrtví. Myslím, že bys měla znovu zvážit to, co jsi tam v restauraci říkala o Jaanovi a o mně. A rozmyslet si, co zbylo, co u něj a co u mě. Jak moc tě ten náramek na ruce tíží a jaké jméno se ti líbí víc, nebo spíš kdo by ti měl říkat tvým vlastním. Rozumíš? Pak mi teprve povídej, co je mrtvé a co je naživu!"

Byl s tím krátkým projevem náramně spokojený. Myslel si, že jí určitě dojde, že on by se dovedl vzdát Jenny a nechat ji, ať je Gwen, o mnoho snadněji, než by z ní Jaan mohl udělat ženskou obdobu

teyna a ne jen pouhou betheyn. Připadalo mu to naprosto jasné. Ona se na něj ale jen podívala - a dokud nedojeli na port, nic neřekla.

Pak vystoupila z vozítka. „Když jsme se my čtyři rozhodli, že budeme žít na Worlornu, Garse a Jaan hlasovali pro Larteyn a Arkin pro Dvanáctý sen," prohlásila. „Já ani pro jeden z nich. Ani pro Výzvu, i když je naživu. Nerada žiju v takové králíkárně. Chceš se dozvědět, co je mrtvé a co je živé? Tak já ti ukážu svoje město."

Už byli zase venku, Gwen tiskla rty k sobě a mlčky seděla u řízení a všude kolem nich byl noční chlad a svítící sloup Výzvy jim bledl za zády. Teď už byla znovu hluboká tma, jako té noci, kdy Dirka ťLariena přivezla na Worlorn loď Hrůza ze zapomenutých nepřátel. Po nebi se sunula jen asi desítka osamělých hvězd a i polovinu z nich zakrývaly vířící mraky. Všechna slunce zapadla.

Noční město bylo rozlehlé a složité, tmu v něm probíjelo jen pár roztroušených světel; vypadalo jako bledý klenot na měkkém černém sametu. Jediné z měst stálo v divočině za horským hřebenem a také sem patřilo, sem, do lesů škrtičů a duchovců a modrých vdov. Jeho štíhlé bílé věže se zvedaly z temné masy lesa a spojovaly je elegantní kroucené můstky, které se leskly jako zmrzlé pavučiny. Nízké kupole držely osaměle hlídku uprostřed sítě průplavů, v jejichž vodě se odrážela světla z věží a poblikávání prořídlých a vzdálených hvězd; město obkružovaly početné podivné budovy, které vypadaly jako hubené kostnaté ruce vzpínající se k nebi. Zdejší stromy pocházely z vnějších světů; nebyl tu žádný trávník, jen hustý koberec matně fosforeskujícího mechu.

A město mělo svou píseň.

Nepodobalo se to žádné hudbě, kterou Dirk kdy poznal. Píseň byla přízračná a divá a skoro nelidská a co chvíli sílila a zase slábla. Byla to temná symfonie prázdnoty, bezhvězdných nocí a neklidných snů. Tvořilo ji sténání a šepot a vytí a také podivný hluboký zvuk, který nemohlo vydávat nic jiného než sám smutek. Přes to vše to ale byla hudba.

Dirk se s otázkou v očích podíval na Gwen. „Odkud?"

Už za letu naslouchala, ale otázka ji vyrvala ze zaujetí měnící se melodií, a tak se chabě pousmála. „Tohle město postavili lidé ze Šerozory, a ti jsou velice podivní. V horách je průrva. Jejich meteotechnici přiměli vítr, aby jí proudil. Pak vybudovali věžičky a každá má na vrcholu otvor. Vítr hraje na město jako na hudební nástroj. Hraje stejnou píseň pořád znovu. Přístroje na ovládání počasí

sílu a směr větru mění, takže s každou tou změnou se rozezní některé věže, ale jiné ztichnou.

Tu hudbu, tu symfonii napsala na Šerozoře před staletími skladatelka jménem Lamiya-Bailis. Prý ji hraje počítač, který ovládá vítr. Podivné na tom ale je, že lidé ze Šerozory nikdy počítače nepoužívali, je to technologie, kterou skoro nemají. Za dob Festivalu byla oblíbená i jiná povídačka. Nebo báje. Podle té je Šerozora svět, který odjakživa balancuje na hraně duševní příčetnosti, a hudba Lamiyi-Bailis, největší z tamních vizionářů, postrčila celou kulturu přes tu hranu. K šílenství a zoufalství. Za trest prý pak její mozek udrželi naživu a on je teď hluboko pod horami Worlornu připojený na ovladače počasí a hraje svoje mistrovské dílo pořád znovu a znovu, navěky." Otřásla se. „Vlastně tedy dokud nezmrzne atmosféra. Tomu nemůžou zabránit ani meteotechnici ze Šerozory."

„Docela..." Dirk byl do písně tak zabraný, že nenacházel slova. „Docela se sem hodí," řekl nakonec. „Píseň pro Worlorn."

„To až teď," opravila ho Gwen. „Je to píseň soumraku a blížící se tmy, po které už nikdy, vůbec nikdy nepřijde svítání. Píseň konce. Na vrcholku Festivalu zněla nevhodně. Kryne Lamiya... tak se město jmenuje, i když často mu říkali i Město sirén, asi tak jako Larteynu zase Ohnivá pevnost. Kryne Lamiya prostě nikdy nebyla oblíbená. Vypadá velká, ale vlastně není. Navrhli ji jen pro sto tisíc lidí a ani tak nikdy nebyla zaplněná víc než ze čtvrtiny. Jako sama Šerozora, aspoň myslím. Kolik lidí tam vůbec zabrousí, až na kraj Velkého černého moře? A kolik z nich v zimě, když je šerozorské nebe skoro úplně prázdné a nebýt světla pár vzdálených galaxií, nebylo by vidět naprosto nic? Moc ne. K tomu musí být člověk opravdu zvláštní. A stejně tak tady, aby měl Kryne Lamiyu rád. Lidé říkali, že je píseň zneklidňuje. A nikdy nepřestávala. Lidé ze Šerozory dokonce ani neodhlučnili ložnice."

Dirk neříkal nic. Díval se na pohádkové věžičky a poslouchal, jak zpívají.

„Chceš přistát?" zeptala se Gwen.

Přikývl a ona zavedla letoun po spirále dolů. Našli si otevřenou štěrbinu, port na boku jedné věže. Na rozdíl od těch ve Výzvě nebo Dvanáctém snu nebyla tahle naprosto prázdná. Spočívaly tu dva další letouny, červený sportovní s tupými křídly a drobná černostříbrná kapka, oba ovšem byly dávno opuštěné. Na kapotách a sklech měly silnou vrstvu větrem navátého prachu a čalounění ve sportovním

letounu začínalo plesnivět. Dirk ze zvědavosti oba vyzkoušel, jestli jsou schopné provozu. Sporťák byl mrtvý, vyhořelý, před řadou let přišel o energii. Zato drobný kapkovitý stroj se mu pod rukou hned rozehřál, ovládací deska se rozsvítila a zablikala a ukázala, že přece jen trochu energie zbylo. Velký šedý rejnok ze Vznešeného Kavalaanu byl větší a těžší než oba stroje dohromady.

Z portu vešli do dlouhé chodby, kde se v temných vzorech hodících se dobře k hudbě točily a vířily nástěnné malby. Pak vyšli na balkon, který si vyhlédli při příletu.

Všude venku byla samá hudba, volala na ně nezemskými hlasy, dotýkala se jich, pohrávala si s jejich vlasy, lomozila a vášnivě hromovala. Dirk vzal Gwen za ruku, poslouchal a aniž by něco viděl, díval se přes věže a kupole a průplavy až k lesům a horám. Větrná hudba jako by ho táhla k sobě. Tiše k němu promlouvala, jako by ho přemlouvala, ať skočí... ať všechno skončí, ať skončí se vší hloupostí a nedůstojností a naprostou bezvýznamností té povrchní věci, které se říká život.

Gwen mu to vyčetla z očí. Stiskla mu ruku, a když se na ni podíval, oslovila ho: „Za Festivalu spáchaly v Kryne Lamiyi sebevraždu plné dvě stovky lidí. Desetkrát víc než v kterémkoli jiném městě, přestože v tomhle městě žilo nejméně lidí ze všech."

Dirk přikývl. „Ano. Sám to cítím. Je to tou hudbou."

„Oslava smrti," přikývla Gwen. „Ale samo Město sirén mrtvé není, aspoň nějako Musquel nebo Dvanáctý sen. Pořád žije, postavilo si hlavu, žije, i když třeba jen proto, aby zdůraznilo tu beznaděj a oslavilo prázdnotu právě toho života, kterého se drží. Divné, ne?"

“Proč to vůbec postavili? Je to krásné, ale..."

„Jednu teorii bych měla." řekla Gwen. “Lidé ze Šerozory jsou většinou nihilisié se smyslem pro černý humor -a já si myslím, že Kryne Lamiya je jejich hořký vtip, narážka na Vznešený Kavalaan a Wolfheim a Tober a ostatní světy, které tak usilovně prosazovaly celý Festival Periferie. Šerozorští sem nakonec přišli, ale postavili město, které říká, že to všechno je na nic. To všechno - Festival, lidská civilizace, sám život. Jen si to představ! Pěkná past na domýšlivého turistu!" Zaklonila hlavu a rozesmála se na celé kolo. Dirk najednou a na krátko pocítil iracionální strach, jako kdyby Gwen zešílela.

„A ty jsi tu chtěla bydlet?" zeptal se.

Smích ustal tak najednou, jako začal; jako by jej uťal vítr. Daleko vpravo od nich vydala věž tenká jako jehla krátký pronikavý tón, který zakolísal jako bolestné zvířecí zakňučení. Jejich vlastní věž odpověděla hlubokým truchlivým stenem mlhové sirény, který se vlekl a vlekl. Hudba zakroužila kolem nich. Dirk si pomyslel, že snad z veliké dálky slyší údery na jeden jediný buben, krátké a pravidelné tupé údery.

„Ano, chtěla jsem tu bydlet." Mlhová siréna utichla; čtyři tenoučké věžičky na protějším břehu průplavu, spojené povislými lávkami, začaly skučet jako pominuté, každý tón byl vyšší než ty před ním, až konečně zvuk přestal být slyšitelný. Buben zněl beze změny dál: bum, bum, bum.

Dirk si vzdychl. „Rozumím tomu," pronesl velice unaveně. „Asi bych tu žil taky, i když jak dlouho, to je otázka. Braque byla trošku podobná, maličko tohle připomínala, zvlášť v noci. Možná právě proto jsem žil tam. Hodně jsem zeslábl, Gwen. Hodně. Asi jsem to vzdal. Za starých časů jsem pořád něco hledal, však to víš... lásku, poklady, tajemství vesmíru, co se naskytlo. Ale když jsi mě opustila... všechno najednou bylo špatně, všechno mi zhořklo. A když jsem přece jen našel něco, co bylo v pořádku, zjistil jsem pak, že na tom nesejde, že to nic nemění. Byl jsem prázdný. Pořád jsem se snažil, ale vždycky jsem se dopracoval jen únavy a otupělosti a cynismu. Možná právě proto jsem přiletěl sem. Když... prostě když jsem byl s tebou, bylo mi líp. Myslel jsem si, že až tě zase najdu, možná bych mohl najít i sebe. Ale tak to nedopadlo. I když ne že bych pořádně věděl, jak to dopadlo."

„Když budeš poslouchat Lamiyi-Bailis," utrousila Gwen, „její hudba ti řekne, že nic nedopadá nijak a že nic taky nic neznamená. Ano, chtěla jsem tu bydlet. Hlasovala jsem... vlastně jsem neměla v úmyslu tak hlasovat, ale povídali jsme si o tom po příletu a ze mě to prostě vypadlo. Až mě to vyděsilo. Možná jsme si pořád dost podobní, Dirku. Jsem taky unavená. Většinou to není vidět. Zaměstnává mě práce, Arkin je můj přítel a Jaan mě miluje. Pak ale přijdu sem... nebo někdy jenom uberu na tempu a příliš na dlouho se zamyslím. A pak se divím. To, co mám, přece zdaleka nestačí. Není to, po čem jsem toužila."

Obrátila se k němu a vzala ho za ruku. „Ano, myslela jsem na tebe. Napadlo mě, že když jsme tehdy na Avalonu byli spolu, všechno bylo lepší, a že možná pořád mám ráda tebe, ne Jaana, a že

bys mohl to kouzlo snad i vrátit, zařídit, aby to všechno zase zapadalo do sebe. Ale přece sám chápeš, že tak to prostě není, Dirku, a ať naléháš, jak chceš, ani to tak nebude. Poslechni si tohle město, poslouchej Kryne Lamiyi. To je pravda. Na mě a někdy i na sebe myslíš jen proto, že to, co bylo mezi námi, je mrtvé. To je taky jediný důvod, proč se to zda být lepší. Štěstí je vždycky včera nebo zítra, Dirku, ale nikdy dneska. Nemůže být protože nakonec je to jen iluze - a iluze vypadají skutečné jen z dálky. Je po všem, moje ztracená lásko ze sna, po všem, a to je to nejlepší, protože jen díky tomu to vypadá tak pěkně."

Rozplakala se; slzy jí pomalu stékaly po tvářích a chvěly se. Kryne Lamiya vzlykala s ní, věže naříkavě vyzpěvovaly. Ale zároveň se vysmívaly, jako by chtěly říct: Ano, vidíme tvůj žal, ale žal nemá o nic větší smysl než cokoli jiného a bolest je stejně prázdná jako potěšení. Věžičky kvílely, tenké mřížoví se šíleně smálo, vzdálený hluboký buben se nedal rušit: bum, bum, bum.

Dirk znovu a ještě silněji zatoužil skočit, řítit se z balkonu k světlému kameni a tmavým průplavům. Závratný pád a potom konečně klid. Město se mu ale vysmívalo jako hlupákovi: Klid? zpívalo. Ve smrti není žádný klid. Jen nicota. Nicota. Nicota. Bubny, vítr, kvílení. Otřásl se, ale Gweniny ruce nepustil. Podíval se dolů k zemi.

Na kanálu se něco pohybovalo. Nadskakovalo to, plulo, nechalo se zlehka nést k nim. Černý člun a v něm osamělý muž s bidlem. „Ne," vydechl.

Gwen zamrkala. „Ne?"

A najednou se mu vrátila řeč, všechna slova, která by ten druhý Dirk ťLarien řekl své Jenny, a měl je na jazyku, a i když už necítil jistotu, že jim porozumí, slyšel sám sebe, jak je přesto říká. „Ne!" vybafl, řval na město, vztekle se osopil na výsměšnou hudbu Kryne Lamiye. „Zatraceně, Gwen, samozřejmě že každý v sobě má kousek tohohle města. Ale zkouška spočívá v tom, jak se k tomu postaví. To všechno je děsivé," pustil jí ruce a máchl do tmy, „děsivé je i to, co říkáš, ale ještě horší je ten strach, co cítíš, když s tím zčásti musíš souhlasit, když cítíš, že to je všechno pravda a že sem patříš. Ale co s tím děláš? Když jsi slabá, nevšímáš si toho. Děláš, že to neexistuje, ono to možná zmizí. Za dne se zaměstnáváš maličkostmi a nikdy nemyslíš na to, že venku je tma. Ale tím tomu jen dovoluješ, aby to vyhrálo, Gwen. Nakonec tě to i se vším tím harampádím pohltí, a vy

blázni si navíc ještě navzájem lžete a vítáte to. Tak to ale nejde, Gwen, to nesmíš. Musíš se snažit. Jsi snad ekoložka, ne? O co jde v ekologii? O život! Musíš být na straně života, jinak to nejde. Tohle město, tahle mizerná vybělená kostra se svým hymnem smrti jen popírá všechno, čemu věříš, všechno, čím jsi. Kdybys byla silná, postavila by ses proti tomu a bojovala bys s tím a pojmenovala by sis to. Čelila bys tomu."

Gwen přestala vzlykat. „To není k ničemu," zavrtěla hlavou.

„To se pleteš," ucedil. „Pleteš se v tomhle městě i v nás. Všechno je tak sešněrované! Říkala jsi, žes tu chtěla bydlet? Výborně, tak se sem přestěhuj! Už jen to by bylo svým způsobem vítězství, aspoň filozoficky vzato. Ale žít tu a vědět, že sám život tu tvoji Lamiyi-Bailis popírá, žít tady a vysmívat se té její absurdní hudbě, to je lepší než tu nežít a souhlasit s touhle pitomou ukňouranou lží." Znovu ji vzal za ruku.

„Když já nevím," řekla. „Já ano," zalhal.

„Ty si opravdu myslíš... že by to mohlo zase jít? Líp než předtím?"

„Nebyla bys Jenny," slíbil. „Už nikdy." „Když já nevím," zopakovala šeptem. Vzal si její obličej do obou dlaní a zvedl jej, aby se mu dívala do očí. Políbil ji, jen lehce, vlastně se jí rty sotva dotkl. Kryne Lamiya zasténala. Mlhová siréna se rozezvučela, hluboko a smutně, věže v dálce ječely a upělý, osamělý buben udržoval svůj tupý, bezmyšlenkovitý rytmus

Po polibku stáli obklopeni hudbou a dívali se na sebe. „Gwen," ozval se konečně hlasem ani z poloviny ne tak pevným a jistým jako před chvilkou. „Já přece taky žádnou jistotu nemám. Ale možná by stálo za to prostě to zkusit a..."

„Možná," přikývla, ale veliké zelené oči zase uklouzly někam stranou a daleko. „Ale bylo by to těžké, Dirku. A taky musíme myslet na Jaana, na Garseho... těch problémů je tolik. A dokonce ani nevíme, jestli by to bylo co k čemu. Nevíme, jestli by to třeba jen v nejmenším něco změnilo."

„Ne, to nevíme," připustil. „V posledních letech jsem hodněkrát usoudil, že na tom nesejde a že to za pokus nestojí. Necítím se z toho nijak dobře, jsem jen unavený, nekonečně unavený. Jenže když to nezkusíme, Gwen, nikdy se to nedozvíme."

Přikývla. „Možná." Nic víc neřekla. Vítr byl studený a silně se opíral; hudba šerozorského šílenství sílila a utichla. Zašli dovnitř,

pak sešli po schodech dolů, míjeli blednoucí a poblikávající stěny z šedobílého světla, dostali se na místo, kde čekal jejich letoun, ta ztělesněná jistota a duševní vyrovnanost, čekal, až je bude moct odnést zpátky do Larteynu.

Kapitola 5

Od bílých věží Kryne Lamiye k pohasínajícímu ohni Larteynu přeletěli mlčky a zabraní každý sám do sebe. Gwen nechala letoun na obvyklém místě na střeše a Dirk šel po schodech dolů za ní až k jejím dveřím. „Počkej," špitla rychle, když už čekal, že mu popřeje dobrou noc. Zmizela uvnitř a on zmateně čekal. Zevnitř se ozývaly nějaké zvuky, snad hlasy, a pak se Gwen zase vynořila a vtiskla mu do ruky silný rukopis - působivě těžký špalík papíru ručně svázaného v černé kůži. Jaanova disertace. Skoro na ni zapomněl. „Přečti si to," pošeptala mu napůl vykloněná ze dveří. „Zítra ráno se stav a promluvíme si o tom." Políbila ho lehce na tvář a pak už se těžké dveře s tichým cvaknutím zavřely. Dirk chvíli stál a obracel vázaný rukopis v rukou, pak zamířil k výtahům.

První výkřik zaslechl, když ušel po chodbě jen pár kroků. Pak prostě dál nemohl; zvuky ho přitáhly zpátky a on stál a poslouchal u dveří.

Zdi byly silné, a tak se z hovoru ven dostalo jen málo. Slova a význam se ztrácely zcela, ale hlasy samotné prošly a tón také. Hádce vévodil Gwenin hlas: zněl hlučně, ostře, chvílemi to byl skoro křik, který neměl daleko k hysterii. Dirk ji v duchu viděl, jak rázuje po obývacím pokoji před rozšklebenými maskami, chodívala tak vždycky, když zuřila. Kavalaři jsou u toho zřejmě oba a zahrnují ji výčitkami - Dirk určitě slyšel dva další hlasy, jeden klidný a sebejistý, bez hněvu, ale neustávající v otázkách. To byl určitě hlas Jaana Vikara. Prozrazovala jej kadence řeči, rytmus, který byl jasně poznat i skrze stěny. Třetí hlas, patřící Garsemu Janasegovi, promlouval zpočátku zřídka, ale pak zaznával stále víc a pokaždé nabýval na zuřivosti a na síle. Po nějaké době klidný mužský hlas v podstatě utichl a Gwen a Garse na sebe křičeli. Pak klidný hlas něco vyštěkl, snad povel. A Dirk uslyšel nějaký zvuk, pleskavý úder. Pohlavek. Někdo někoho uhodil, nic jiného to být nemohlo.

Konečně Vikar vyrazil další rozkazy a po nich nastalo ticho. Uvnitř se zhaslo.

Dirk mlčky stál, držel Vikarův rukopis a přemýšlel, co má dělat. Nevypadalo to, že by něco vůbec podniknout mohl, snad jen zítra ráno si s Gwen promluvit a dozvědět se, kdo ji uhodil a proč. Určitě Janaseg, pomyslel si.

Nechal výtahy být a rozhodl se, že dolů k Ruarkovi sejde po schodech.

Jakmile byl v posteli, uvědomil si, že je příšerně unavený a že jím vše, co se ten den událo, zle otřáslo. Tak zle, že se s tím stěží dokázal srovnat. Kavalarští lovci a ti jejich palidé, podivně hořký život, který Gwen vede s Vikarem a Janasegem, náhle se objevivší, i když nejasná možnost, že by se k němu vrátila. Nedokázal usnout a dlouho o všem přemítal. Ruark už spal, a tak si neměl s kým promluvit. Konečně vzal silný rukopis, který mu dala Gwen, a zalistoval prvními stránkami. Jako uspávadlo se nic nevyrovná pořádné dávce vědecké suchopárnosti, usoudil.

O čtyři hodiny a pět či šest šálků kávy později rukopis odložil, zívl a promnul si oči. Pak zhasl s díval se do tmy.

Jaanova disertace se jmenovala Mýtus a dějiny: Původ pevnostní společnosti na bázi interpretace cyklu Jamise-Lva Taala Píseň démonů. A byla to horší obžaloba jeho vlastního národa než cokoli, co by kdy mohl říct Arkin, aspoň měl Dirk dojem. Vše tu detailně vysvětlil, doložil zdroji a dokumentací z počítačových bank na Avalonu a doprovodil dlouhými citacemi z poezie Jamise-Lva Taala a ještě delšími výklady o tom, co tím Jamis Taal myslel. Bylo tu všechno to, co on a Gwen vyprávěli Dirkovi ráno, jen podrobněji. Vikar vršil teorie na teorie a snažil se vysvětlit vše. Dokonce víceméně vysvětlil i palidi. Upozornil, že za Času ohně a démonů se někteří z městských lidí, kteří přežili, dostali do hornických táborů a hledali tam útočiště. Když je ale přijali, ukázalo se, že to je nebezpečné. Někteří trpěli nemocí z ozáření; umírali pomalu a děsivě a nejspíš ozářili i ty, kdo o ně pečovali. Ostatní byli sice na první pohled zdraví, a tak žili dál a stali se součástí protopevnostních společenství, jenže pak se oženili a měli děti. Teprve tehdy se ukázala poskvrna od radiace. Od Vikara to byly vše jen dohady, na jejichž podporu dokonce neměl ani řádku dvě od Jamise-Lva, ale jako racionální výklad mýtu o palidech se to zdálo být přijatelné.

Vikar se také široce rozepsal o události, které Kavalaři říkají Truchlivý mor - a k tomu, co ostražitě nazval „posunem k současnému kavalarskému pohlavnímu a rodinnému uspořádání".

Podle jeho hypotézy se na Kavalaan přibližně sto let po svém prvním útoku znovu vrátili Hrangové. Města, která vybombardovali, byla stále spečená na škváru; nikde nebylo stopy po tom, že by lidé něco znovu začali budovat. Přesto však nikde nebylo stopy ani po třech otrockých rasách, které na planetu vysadili, aby se ji pro ně pokusily kolonizovat. Jejich otroci byli zdecimováni, vyhubeni. Mozek, který druhé výpravě velel, z toho bezpochyby vydedukoval, že část lidí je stále naživu. Aby planetu vyčistili definitivně, shodili Hrangové biologické pumy. Aspoň podle Vikarovy teorie.

V básních Jamise-Lva není zmínky o Hranzích, o to víc však o chorobách. Na tom se shodují všechna dochovaná líčení z Kavalaanu. Přišel Truchlivý mor, dlouhé období, kdy pevnosti drtily jedna epidemie za druhou. Každé roční období přineslo novou a ještě nebezpečnější nemoc -a to byl nejhroznější démonský nepřítel, se kterým nikdo z Kavalarů nemohl bojovat a zabít ho.

Pomřelo devadesát mužů ze sta. Také ale devadesát devět žen ze sta.

Podle všeho jedna z chorob napadala selektivně ženy. Vikar se na Avalonu radil s epidemiology a ti mu řekli, že podle těch chabých údajů, co jim poskytl - několika starých básní a písní -, zřejmě jako katalyzátor choroby fungovaly ženské pohlavní hormony. Jamis-Lev Taal napsal, že mladičké dívky byly pro svou nevinnost krvavé lázně ušetřeny, zatímco na „řící" eyn-kethi dopadl mor strašlivě a ony umíraly v křečích. Vikar to vysvětloval tak, že prepubescentní dívky choroba ušetřila, zatímco na pohlavně zralé dopadla naplno. Byla vymazána ze světa celá generace. A co horšího, nemoc neustupovala; jen co děvčátka dorostla puberty, mor je skosil. Jamis-Lev z toho udělal náboženské ponaučení veliké váhy.

Unikly jen některé ženy, které měly přirozenou imunitu. Zprvu jich bylo velice málo. Později víc; protože přežily, porodily syny a dcery a mnohé z dcer byly imunní také. Ty, které odolnost nezdědily, zemřely kolem puberty. Nakonec byli až na nemnoho výjimek imunní všichni Kavalaři. Truchlivý mor skončil.

Škody se už ale odčinit nedaly. Byly vyhlazeny celé pevnosti; těm, které se udržely naživu, zbylo příliš málo lidí, než aby mohly udržovat funkční společnost. A sociální struktura a role pohlaví byly

nevratně pokřiveny a odchýleny od monogamního egalitarismu původních kolonistů z Tary. K dospělosti mířily celé generace, v nichž muži početně převyšovali ženy deset ku jedné; mladé dívky po celé dětství žily s vědomím, že puberta může být totéž co smrt. Pochmurné doby. O tom mluvili Jamis-Lev Taal i Jaan Vikar jednohlasně.

Jamis-Lev napsal, že hřích byl ze Vzneseného Kavalaanu konečně sňat, když eyn-kethi bezpečně zamkli daleko od denního světla, v jeskyních, ze kterých vzešly, a kde nebude jejich hanba vidět. Vikar napsal, že ti, kdo na Kavalaanu přežili, dělali, co mohli. Neměli technologie, s nimiž by mohli vybudovat vzduchotěsné sterilizované místnosti; bezpochyby jim však zbyly pověsti o takových místech, a tak stále doufali, že hluboko ukrytá místa by mohla proti nemoci poskytnout ochranu. Proto drželi zbylé ženy v nemocnících podobných spíš věznicím, hluboko pod zemí, v nejbezpečnějších částech pevností, nejdál od kontaminovaného větru a deště a vody. Muži, kteří předtím putovali a lovili venku se svými manželkami, se teď dávali dohromady s jinými muži, kteří stejně jako oni drželi smutek za zesnulé družky. Aby bylo zmírněno sexuální napětí, a také aby se co nejvíce udržel genofond, udělali muži, kteří přežili Truchlivý mor, z žen sexuální obecní majetek. A aby bylo co nejvíc dětí, udělali z nich i neustálé rodičky, které žily v bezpečí a ve stálém těhotenství. Pevnosti, které tato opatření nezavedly, neměly šanci přežít; ty, které se tak zařídily, to pak předávaly dál jako kulturní dědictví.

Ale zapustily kořeny i jiné změny. Tara byla náboženský svět, domov irskořímské reformované církve katolické, a nutkání k monogamii se změnám urputně bránilo. Jeho rysy se projevily ve dvou zmutovaných podobách; silné citové svazky, které se zrodily mezi loveckými druhy, se staly základem pro intenzivní a pohlcující vztah mezi teyny, a ti muži, kteří přesto toužili po napůl výlučném svazku se ženou, vytvořili roli betheyn, a to tím, že zajímali ženy z jiných pevností. Jaan Vikar tvrdil, že vůdci pevností takové nájezdy podporovali; nové ženy - to byla nová krev a víc dětí, početnější populace, a tudíž lepší šance na přežití. Bylo nemyslitelné, že by se snad jeden muž zmocnil některé z eyn-kethi, ale ten, který si dokázal přivést ženu z vnějšku, byl zahrnut poctami a dostal místo v radě vůdců... a co bylo snad nejvýznamnější, dostal i onu ženu samotnou.

Vikar uzavíral, že právě takovéto události, takovéto napůl zřejmé skutečnosti podle všeho vedly ke vzniku moderní kavalarské společnosti. Jamis-Lev Taal, který se po světě potuloval před mnoha generacemi, byl natolik dítětem své kultury, že si nedokázal představit svět, kde by ženy zastávaly jiné postavení než to, jaké znal. A kdykoli jej folklorní zkazky, které sesbíral, nutily myslet si něco jiného, vyhodnotil si to jako netolerovatelnou špatnost. Proto při tvorbě svého cyklu Píseň démonů ústně předávané pověsti přepsal. Velitelku Kay proměnil v obrovského muže, z Truchlivého moru vyrobil baladu o trestu za zkaženost eyn-kethi a vůbec vytvářel dojem, že svět je odjakživa takový, do jakého přišel on. A novější básnící stavěli na základech, které Jamis položil.

Tlaky, které vytvořily na Vznešeném Kavalaanu pevnostní společnost, už dávno pominuly. Dnes je žen zhruba stejný počet jako mužů, z epidemií jsou povídačky na strašení dětí, většinu hrozeb na povrchu planety lidé přemohli. Pevnostní koalice však existují dál. Muži podnikají souboje a studují nové technologie a pracují na statcích a v továrnách a řídí kavalarské hvězdolodi, zatímco eyn-kethi žijí v rozlehlých podzemních kasárnách jako sexuální partnerky pro všechny muže z pevnosti, dřou se s jakýmikoli pracemi, které rady Vznešených uznají za pro ně bezpečné a vhodné, a rodí děti, i když teď už v menším počtu. Populace Kavalaanu je totiž přísně řízena. Další ženy vedou poněkud svobodnější život pod ochranou nefritu a stříbra, těch ale není mnoho. Každá betheyn musí pocházet ze světa mimo pevnost, což v praxi znamená, že ctižádostivý mladík musí vyzvat a zabít Vznešeného, anebo se dožadovat některé z eyn-kethi z nepřátelské pevnosti a postavit se protivníkovi, kterého na její obranu zvolí rada této pevnosti. Druhý z těchto způsobů vede k úspěchu málokdy; jako obránce eyn-kethi volí rady pevností vždy ty nejlepší, mistry soubojů. Takové pověření je navíc výrazná pocta. Muž, kterému se přesto podaří získat betheyn, ihned dostává vznešená jména a místo mezi vládci. Říká se, že dal svým kethi dar dvojí krve: krev smrti, tedy zabitého nepřítele, a krev života, tedy novou ženu. Ta pak má postavení zaručené nefritem a stříbrem, a to dokud její Vznešený není sám zabit. Pokud jej skolí někdo z jeho pevnosti, stává se z ní eyn-kethi; pokud je vítěz zvenčí, přechází žena do jeho rukou.

A právě takové postavení přijala Gwen Delvanová, když si na ruku připjala Jaanův náramek.

Dirk dlouho jen ležel, byl vzhůru, myslel na všechno, co se dočetl, díval se do stropu a čím víc přemýšlel, tím víc zuřil. Když se první ranní světlo začalo zvolna prodírat oknem nad jeho hlavou, dospěl k rozhodnutí. V jistém smyslu už nesešlo na tom, jestli se Gwen vrátí k němu, anebo ne; hlavně aby opustila Vikara a Janasega a celou tu ohavnou kavalarskou společnost. Ona sama však pouta nerozbije, i kdyby chtěla sebevíc. No dobrá, Arkin Ruark měl pravdu: pomůže jí on. Pomůže jí na svobodu. Teprve pak bude čas přemýšlet o jejich vztahu.

Když se Dirk pevně rozhodl, konečně usnul.

Probudil se o poledni, náhle, a projel jím záchvat provinilosti. Posadil se a zamrkal a vzpomněl si, co slíbil Gwen. Že přijde ráno, jenže ráno je dávno pryč, zaspal. Spěšně vstal, oblékl se a rychle se rozhlédl po Ruarkovi, ale Kimdísí byl pryč, nebylo jak zjistit, kam zmizel a před jak dlouhou dobou, a tak šel Dirk nahoru, do Gwenina bytu, a Vikarovu disertaci pevně tiskl pod paží.

Když zaklepal, otevřít přišel Garse Janaseg.

„Co je?" vybafl zamračeně rudovousý Kavalar. Byl do pasu nahý. na sobě měl jen přiléhavé černé kalhoty a na paži věčný náramek ze železa a zářivce. Dirk se letmo podíval a zjistil, proč Janaseg nenosí košile s výstřihem do V, které měl naopak podle všeho rád Vikar; Garse měl na levé straně prsou, od podpažní jamky až k bradavce, dlouhou, rozeklanou, hladkou a ztvrdlou jizvu.

Janaseg si všiml, kam se zadíval. „To se mi jeden souboj nepovedl," vyštěkl. „Byl jsem moc mladý. Podruhé se mi to nestane. Tak co chceš?"

Dirk zrudl. „Přišel jsem za Gwen," vysvětlil.

„Není tady," opáčil Janaseg a oči měl chladné a nepřátelské. Už začal zavírat dveře.

„Počkej," zadržel je Dirk rukou.

„Ještě něco? Co zas?"

„Měl jsem se tu s Gwen sejít. Kde je?"

„V divočině, ťLariene. Potěšilo by mě, kdybys nezapomínal, že je to ekoložka a že ji sem Vznešení Nefritoceli poslali za významnou prací. Zanedbávala ji po celé dva dny, jen aby tě tu prováděla. A teď se k ní vrátila, což se patří. Vzali si s Arkinem Ruarkem vybavení a odletěli do lesa."

„Včera večer o tom nic neříkala," trval na svém Dirk.

„Nemá povinnost oznamovat ti, co má v plánu," odsekl Janaseg. „A zrovna tak se tě nemusí vůbec dovolovat. Není mezi vámi žádný svazek."

Dirk si vzpomněl na hádku, kterou včera zaslechl, a najednou začal být podezřívavý. „Můžu dovnitř?" dovolil se. Chci tohle vrátit Jaanovi a promluvit si s ním o tom," dodal a ukázal Garsemu vázanou disertaci. Ve skutečnosti doufal, že se porozhlédne po Gwen, že zjistí, jestli ji před ním neukrývají. Říct něco takového přímo by ale nebylo příliš zdvořilé; Janaseg je nepřátelství samo a pokoušet se protlačit dovnitř by bylo víc než nemoudré.

„Jaan zrovna není doma. Není tu nikdo, jen já. A i já se chystám pryč." Napřáhl ruku a vyškubl disertaci Dirkovi z prstů. „Ale tohle si vezmu. Gwen ti to neměla dávat."

„Ale ano!" namítl Dirk. „Ty dějiny byly velice zajímavé," prohlásil nečekaně. „Nemohl bych jít dál a popovídal si s tebou o tom? Jenom na chviličku... nebudu zdržovat."

Janaseg jako by se rázem proměnil. Usmál se, ustoupil a vpustil Dirka do bytu.

Dirk se zběžně rozhlédl. Obývací pokoj byl prázdný, v krbu vyhaslo; nezdálo se, že by tu něco bylo rozházené nebo v nepořádku. V celém bytě byl klid. Gwen ani Jaan nikde na dohled. Podle toho, co viděl, to vypadalo, že Janaseg mluvil pravdu.

Dirk se nejistě dovlekl přes celou místnost a zastavil se až před krbovou římsou a rozšklebenými plastikami. Janaseg jej mlčky pozoroval, pak se otočil a odešel, ale za chvilku se vrátil. A když zase vcházel dovnitř, navlékl si pás z ocelové mřížkoviny, na kterém viselo těžké pouzdro, a zapínal si vepředu vybledlou černou košili.

„Kam to jdeš?" zeptal se Dirk.

„Ven," odsekl Janaseg a na chvilku se ušklíbl. Rozepnul kryt pouzdra, vytáhl laserovou pistoli, podíval se na bok pažby, jak je na tom s energií, pak zbraň vrátil do pouzdra a znovu vytáhl - plynulým hladkým pohybem pravice -a zamířil na Dirka. „Vylekal jsem tě?"

„Ano," kývl Dirk a couvl od krbu.

Janaseg se zase zašklebil. Vrátil laser do pouzdra. „Umím se soubojovým laserem zacházet dost dobře," oznámil, „i když můj teyn je po pravdě řečeno lepší. Samozřejmě, musím vždycky používat jenom pravačku. V levé mám pořád bolesti. To zajizvení tahá, takže prsní svaly na té straně se nemůžou pohybovat tak daleko a snadno jako na pravé. Ale na tom moc nesejde. Jsem v podstatě pravák.

Pravačka je vždycky významnější než levička." Při řeči měl pravou ruku položenou na laserové pistoli a kousky zářivce zasazené do tmavého železa mu na paži svítily jako zamžené rudé oči.

„To je smůla, to zranění."

„Udělal jsem chybu, ťLariene. Snad jsem opravdu byl moc mladý, ale i na ten nízký věk ta chyba byla příliš závažná. Podobná pochybení můžou mít velice vážné následky, takže v jistém ohledu jsem z toho vyšel dobře." Díval se na Dirka velmi naléhavě. „Člověk si musí dávat pozor, aby nechyboval."

„Vážně?" Dirk vyrobil nevinný úsměv.

Janaseg nějakou chvilku neodpovídal. „Určitě víš, o čem mluvím," ozval se konečně.

„Měl bych?"

„Měl. Nejsi přece nechápavý, ťLariene. Já taky ne. Ty tvoje dětinské lsti mě nebaví. Tak například si se mnou nemáš o čem povídat. Prostě ses jen chtěl z nějakého vlastního důvodu vetřít dovnitř."

Dirkův úsměv zmizel. Přikývl. „Správně. A je jasné, že to byl hloupý fígl, když jsi to prohlédl tak snadno. Chtěl jsem se podívat, jestli tu není Gwen."

„Říkal jsem ti, že je v divočině, že pracuje."

„Nevěřím ti," odtušil Dirk. „Byla by mi včera něco pověděla. Schováváte ji přede mnou. Proč? Co se děje?"

Nic co by se tě týkalo," prohlásil Janaseg. „Laskavě se mě pokus pochopit, ťLariene. Možná ti stejně jako Arkinu Ruarkovi připadám jako zlý člověk. Možná si to o mně myslíš Moc mi na tom nesejde. Nejsem zlý. Proto tě varuji před chybami. Proto jsem tě pustil dovnitř, i když jasně vím, že mi nemáš co říct. Já totiž zato mám hodně co říct tobě."

Dirk se opřel o záda gauče a přikývl. „Tak dobrá, Janasegu.

Janaseg se zamračil. „Potíž s tebou, ťLariene, je v tom, že toho o Jaanovi a mně a o našem světě málo víš a ještě míň toho chápeš."

„Vím toho víc, než si myslíš."

„Určitě? Četl jsi, co napsal Jaan o Písni démonů, a určitě ti ještě někdo něco říkal. Ale co s tím? Nejsi Kavalar. Podle mého ani Kavalarům nerozumíš, a přitom si přijdeš a na očích je ti vidět odsudek. Jakým právem? Kdo jsi, abys nás soudil? Sotva nás znáš. Dám ti příklad. Před malou chvilkou jsi mi řekl Janasegu."

„Jmenuješ se tak, ne?"

„Je to součást mého jména, ta poslední, poslední a nejmenší část toho, kdo jsem. Je to moje zvolené jméno, jméno pradávného hrdiny Shromáždění Nefritoceli, který žil dlouho a plodně, mnohokrát se ctí bránil svou pevnost a své kethi ve vznešené válce. Samozřejmě vím, proč jsi je použil. Na tvém světě a při vašem systému jmen je obvyklé oslovovat toho, ke komu cítíte odstup nebo nepřátelství, poslední částí jména - přítele nebo známého bys oslovoval prvním, křestním jménem, nebo ne?"

Dirk přikývl. „Víceméně. Není to tak prosté, ale dost to souhlasí."

Janaseg se mírně pousmál; v modrých očích jako by zajiskřilo. „Tak vidíš, já rozumím tvému národu, a až moc dobře. Uznávám vaše způsoby, říkám ti ťLariene, protože k tobě necítím žádné přátelství, a to je správné. Jenže ty mi neoplácíš stejným. Oslovuješ mě Janasegu, aniž by ses sebeméně zamyslel a zvážil to, naprosto samovolně na mě uplatňuješ váš systém používání jmen."

„A jak bych ti tedy měl říkat? Garsi?"

Janaseg rázně a netrpělivě máchl rukou. „Garse je moje pravé jméno, ale pro tebe se nehodí. Podle kavalarských zvyků by už jen samo použití toho jména naznačovalo vztah, který mezi námi ve skutečnosti neexistuje. Garse je jméno pro mého teyna a pro mou cro-betheyn a moje kethi, ne pro člověka z jiné planety. Správě bys mi měl říkat Garse Nefritocel a mému teynovi Jaantony Vznešený-Nefritocel. Tak je to tradiční a správné pro rovného, pro Kavalara z jiného domu, se kterým se stýkáme. Jak vidíš, i tak ti dopřávám víc, než ti náleží." Usmál se. „Pochop, ťLariene, že to všechno ti vykládám jen pro ilustraci. Mně naprosto nesejde na tom, jestli mi říkáš Garsi nebo Garsi Nefritoceli nebo pane Janasegu. Nazývej si mě, jak se ti jen zlíbí, nikdy mě to neurazí. Vím o tom, že ten Kimdísí, Arkin Ruark, o mně mluví jako o Garsíkovi, a přesto jsem odolal nutkání probodnout ho a počkat si, jestli to lupne.

Co se týká zdvořilosti a oslovování, na to nepotřebuji Jaana, aby mi vykládal, že to zastaralo, že to je dědictví z časů, které byly zároveň rafinovanější i primitivnější, ale které v moderní době odumírají. Dnes Kavalaři cestují mezi hvězdami, jednají a obchodují s tvory, které by kdysi hubili jako démony, dokonce i přetvarovávají planety, jako jsme přetvořili Worlorn. Starokavalarština, kterou se v pevnostech mluvilo po tisíce vašich standardních let, se už skoro neslyší, i když pár výrazů přetrvává a přetrvá i dál, protože označují věci, které v jazycích hvězdných cestovatelů jde pojmenovat jen

nešikovně nebo vůbec, věci které by brzy zanikly, kdybychom se vzdali jejich imen jejich starokavalarskvch názvů. Všechno se změnilo dokonce i my na Vznešeném Kavalaanu. a Jaan tvrdí, že pokud máme naplnil svou roli v dějinách lidstva, musíme se změnil ještě víc. Proto se stará pravidla týkajíc se jmen a jmenných vztahů bortí a dokonce i Vznešení používají jazyk stále uvolněněji a Jaantony Vznešený-Nefritocel si běžně říká Jaan Vikar."

“Pokud na tom nesejde, k čemu tím míříš?" ozval se

Dirk.

“Chtěl jsem ti poskytnout ilustraci. ťLariene, prostou a elegantní ilustraci toho, jak moc a mylně předpokládáš. že tvoje kultura je součást té naší, jak nám každým slovem i skutkem vnucuješ svoje hodnocení a svoje hodnoty. O to šlo. Jde také o mnohem důležitější věci. ale podle stejného vzorce: děláš stejnou chybu, a dělal bys ji neměl. Cena by mohla být vyšší, než si můžeš dovolit. To si myslíš, že nevím, o co se chceš pokusil?"

“A o co se chci pokusil?"

Janaseg se znovu usmál, oči se mu scvrkly a jako by ztvrdly, pokožku u koutků rozryly drobné vrásečky. „Snažíš se odlákat Gwen od mého teyna. Je to tak?"

Dirk neřekl nic.

“Samozřejmě, je," pokračoval Janaseg. „A to je zlé. Musíš pochopit, že to my nikdy nedovolíme. Já to nedovolím. Jsem k Jaantonymu Vznešenému-Nefritoceli připoután železem a ohněm a na to nezapomínám. On je můj teyn a já jsem jeho teyn. Žádný svazek, který jsi kdy poznal, není tak silný."

Dirk se přistihl, jak myslí na Gwen a na temně rudou kapku plnou vzpomínek a slibů. Pomyslel si, jaká je škoda, že nemůže dát ševelkam Janasegovi, ať si ho na chvilku podrží, aspoň by ten nadutý Kavalar okusil, jak silný svazek býval mezi ním a Jenny. Takové gesto by ale nebylo k ničemu. Janasegův mozek by nenašel žádné společné rezonance se vzory, které esper vtiskl do klenotu; pro něj by to byl prostě jen šperk. „Miloval jsem Gwen," odsekl rázně. „Pochybuji, že nějaký váš svazek je víc než to."

„Opravdu? Jenže nejsi Kavalar o nic víc než Gwen, nechápeš, co znamená železo a oheň. Jaantonyho jsem poprvé potkal, když jsme oba byli ještě dost mladí. Po pravdě řečeno když já jsem byl ještě mladší než on. Rád si hrával s mladšími chlapci, radši než s vrstevníky, a tak k nám do školky chodil často. Od počátku jsem si

ho velice vážil, jak to dovedou jen kluci, protože byl starší, a tudíž byl blíž k možnosti stát se Vznešeným, a protože mě vodil za dobrodružstvími do podivných chodeb a jeskyní a vyprávěl mi úžasné příběhy. Když jsem pak trochu vyrostl, dozvěděl jsem se, proč tak často chodí mezi mladší děti, a to byl pro mě otřes a já se styděl. Stejně starých chlapců se bál, protože si z něj dělali legraci a často ho bili. Ale když jsem na tohle přišel, už mezi námi bylo pouto. Klidně si tomu říkej přátelství, ale to se budeš mýlit; znovu bys na naše životy uplatňoval svá vlastní pojetí. Bylo to víc než vaše přátelství, už mezi námi byl svazek železa, i když jsme nebyli teyn-a-teyn.

Když jsme s Jaanem šli příště na průzkum, daleko od pevnosti, do jeskyně, kterou on dobře znal, překvapil jsem ho a ztloukl, až měl celé tělo samou modřinu a podlitinu. Pak nepřišel do ubikací naší věkové skupiny po celou zimu, ale nakonec se přece jen vrátil. Nebyla mezi námi žádná hořkost. Zase jsme se spolu začali toulat a lovit a on mi vyprávěl další příběhy, báje, vykládal mi o dějinách. Já jsem ho čas od času napadl, vždycky jsem ho nachytal nepřipraveného a přemohl jsem ho. Po čase se začal bránil, a dobře. A posléze už jsem ho nijak nedokázal překvapit a zbít. Jednoho dne jsem z Nefritoceli ven propašoval pod košilí nůž, vytáhl jsem ho na Jaana a sekl jsem ho. Od té doby jsme začali nosit nože oba. Když Jaantony dosáhl dospělosti, věku, kdy si měl vybrat jméno a spadat pod platnost soubojového kodexu, už si z něj nikdo nemohl jen tak tropit žerty.

Vždycky byl neoblíbený. Uvědom si, že byl odjakživa zvídavý, samé nepříjemné dotazy a neortodoxní názory. Miloval dějiny, ale otevřeně pochyboval o víře a navíc projevoval až nezdravý zájem o lidi z jiných světů, kteří se mezi námi vyskytovali. Proto ho hned v prvním roce, kdy dosáhl soubojového věku, lidé znovu a znovu vyzývali. Vždycky vyhrál. A když jsem pár let nato dosáhl dospělosti i já, stali se z nás teyn-a-teyn. Skoro jsem se ani nemusel bít. Jaantony všechny odstrašoval, a tak nás nevyzývali. Byl jsem hrozně zklamaný.

Pak jsme se ale spolu bili často. Jsme svázáni na celý život a hodně jsme toho spolu prožili a mně nic nesejde na tom, že meleš o té nesmyslné ‚lásce', kterou se vy z jiných planet necháváte tak často omámit, o tom svazku dobrém tak pro palidi, který co chvilku přichází a zase si mizí. I sám Jaantony se nechal tím pojmem velice

nakazit, když žil na Avalonu, a do jisté míry to byla i moje vina, protože jsem ho nechat jet samotného. Je sice pravda, že na Avalonu bych neměl práci ani vhodné místo, ale přesto jsem tam měl být. V tom jsem Jaana zklamal. Ale podruhé ho už nezklamu. Jsem jeho teyn, navždy jeho teyn, a nikomu nedovolím, aby ho zabil nebo zranil, anebo aby mu ukradl jméno. To je můj svazek, moje povinnost.

Poslední dobou Jaan až moc často dovoluje, aby jeho jméno ohrožovali lidé, jako jsi ty nebo jako je Ruark. Jaan je v mnoha ohledech zvrácený a nebezpečný člověk a jeho výstřednosti nás často dostávají do ohrožení. Dokonce i ti jeho hrdinové... jednou jsem si uvědomil, že když si rozpomenu na všechny historky, co mi vykládal jako kluk, jeho nejmilejšími hrdiny vždycky byli osamělí muži, kteří nakonec utrpěli porážku. Tak třeba Aryn Vznešený-Zářivec, který vévodil celé jedné historické epoše. Silou své osobnosti vládl nejmocnější pevnosti, jakou kdy Vznešený Kavalaan poznal, Zářivcové hoře; a když se proti němu všichni nepřátelé spojili ke vznešené válce, když se proti němu napřáhly všechny ruce, dal meče a štíty do rukou svých eyn-kethi a vzal je do boje, aby zvětšil početnost svých vojsk. Nepřítele zdrtil a ponížil, tak mi to Jaan vyprávěl. Až později jsem se dozvěděl, že Aryn Vznešený-Zářivec vůbec žádného vítězství nedosáhl. Toho dne bylo pobito tolik eyn-kethi z jeho pevnosti, že jich zbylo jen málo, které by mohly rodit nové bojovníky. Zářivcová hora pak rychle upadala -jak co do moci, tak co do počtu obyvatel, a čtyřicet let po Arynově chrabrém úderu muži ze Zářivce padli a vznešení z Taalu a Nefritoceli a Bronzopěsti si vzali jejich ženy a děti a jejich komnaty zanechali opuštěné. Pravda o Arynovi Vznešeném-Zářivci zní tak, že to byl pošetilec, který prohrál, jeden z vyvrhelů dějin, a všichni Jaanovi potrhlí hrdinové jsou takoví."

„Mně zní příběh toho Aryna dostatečně hrdinsky," opáčil suše Dirk. „Na Avalonu bychom ho nejspíš příznivě hodnotili za to, že osvobodil otroky, i když nezvítězil."

Janaseg se na něj nasupeně zadíval a jeho oči vypadaly jako modré jiskřičky zasazené v té úzké lebce. „T'Lariene, tenhle komentář, to je přesně to, před čím jsem tě varoval. Eyn-kethi nejsou otroci, jsou to eyn-kethi. Soudíš mylně a pojmy si převádíš falešně."

„Podle tebe," upřesnil Dirk. „Zato podle Ruarka..."

„Ruark." Janaseg to řekl pohrdavě. „To je zdrojem všech tvých informací o Kavalaanu ten Kimdísí? Vidím, že jsem na tebe plýtval časem i slovy, ťLariene. Tvoje myšlenky už jsou otrávené, nemáš žádný zájem pochopit. Jsi nástroj kimdisských manipulátorů. Už ti nic vykládat nebudu."

„V pořádku," kývl Dirk. „Jenom mi pověz, kde je Gwen."

„Už jsem ti to řekl."

„V tom případě bych rád věděl, kdy se vrátí."

„Pozdě, a bude unavená. Jistě si nebude přát se s tebou vidět."

„Vy ji přede mnou schováváte!"

Janaseg chvilku mlčel. „Ano," prohlásil konečně zachmuřeně. „A je to tak nejlepší jak pro tebe, tak pro ni, ťLariene, i když nečekám, že tomu budeš věřit."

„K tomu nemáte právo."

„V tvojí kultuře. V naší to právo zcela jednoznačně máme. Už s ní nikdy nebudeš o samotě."

„Gwen není součást té vaší pitomé chorobné kavalarské kultury," upozornil Dirk.

„Nenarodila se tam, ale přijala nefrit a stříbro a jméno betheyn. Teď je Kavalarka."

Dirk se už chvěl, dávno se přestal ovládat. „A co na to ona?" zeptal se a popošel blíž k Janasegovi. „Co na to říkala včera večer? Nevyhrožovala, že odejde?" Namířil na Kavalara ukazovák. „Říkala, že se mnou odjede, že je to tak? A ty jsi ji uhodil a odvlekl jsi ji!"

Janaseg se zamračil a jedním máchnutím odrazil Dirkovu ruku. „Takže ty nás ještě ke všemu špehuješ. A navíc to děláš mizerně, ťLariene, ale stejně je to neškodné. Druhá chyba. Tu první udělal Jaan tím, že ti všechny ty věci napovídal, že ti věřil a dal ti ochranu."

„Ničí ochranu nepotřebuju!"

„To tvrdíš ty. Idiotská, pomýlená pýcha. Jen silní můžou odmítat ochranu, jaká se dává slabým; ti opravdu slabí ji potřebují." Odvrátil se. „Už s tebou nebudu marnit čas," prohlásil a vykročil k jídelně. Na stole tam ležel tenký kufřík. Janaseg jej otevřel, odcvakl najednou oba zámky, odklopil víko. Uvnitř, na rudém plyši, Dirk uviděl pět řad černých železných odznaků ve tvaru kvíly. „Určitě jeden nechceš? Nechceš být korariel?" zašklebil se.

Dirk založil paže a neuznal za vhodné mu na to odpovídat.

Janaseg na odpověď chvilku čekal. Když se žádná neozvala, zapíchl odznak zpátky na místo a kufřík zavřel. „Slimáčí děti nejsou tak vybíravé jako ty," utrousil. „Musím to dovézt Jaanovi. Zmiz odsud."

Bylo časné odpoledne. Čep matně zářil uprostřed nebe a roztroušená světélka čtyř viditelných Trojských sluncí byla rozložená nerovnoměrně kolem něj. Od východu vanul silný vítr a zdálo se, že možná přejde ve vichřici. V šedých a nachových uličkách vířil prach.

Dirk seděl na rohu střechy, nohy měl spuštěné nad ulici, přemítal, co může udělat.

Doprovodil Garseho Janasega na port a díval se, jak odlétá, jak odnáší kufřík s kvílami, jak zvedá do vzduchu ten svůj masivní hranatý exponát z vojenského muzea s khaki pancířem. Další dva letouny, šedý rejnok a světle žlutá kapka, byly také pryč. Uvízl tady v Larteynu, neměl ani páru, kde je Gwen a co s ní provedli. Na chvilku zatoužil, aby tu někde byl Ruark. Nebo aby on měl sám pro sebe letoun. Ve Výzvě by si nějaký bezpochyby mohl pronajmout, jen kdyby ho to tehdy napadlo, a mohl to ostatně udělal už na kosmodromu ten večer, co přicestoval. Místo toho je sám a bezmocný; dokonce i aeroskútry jsou pryč. Přemýšlel, co udělá.

A jak tak seděl a přemýšlel o letounech, najednou ho to napadlo. Festivalová města, která si prohlédl, byla velice odlišná, ale jedno měla společné: ani jedno nemělo zdaleka tolik prostoru na přistávání, aby to stačilo pro všechny létající stroje, které početní obyvatelé museli mít. To znamená. že města jsou bezpochyby propojena nějakou další dopravní sítí. A z toho plyne, že možná přece jen má nějakou svobodu pohybu.

Vstal a zašel k výtahům a pak sjel k Ruarkovu bytu u paty věže. Mezi dvěma rostlinami v květináčích, rostli námi s černou kúrou a vysokými až do stropu, čekala ob rázová stěna. tmavá, zhasnutá, jaká byla od doby, kdy sem Dirk přišel: na Worlornu zbylo pramálo lidí, kteří by mohli zavolat nebo kterým byste mohli volat vy. Bezpochyb je ale její součástí informační okruh. Prohlédl si dvě řaď. tlačítek pod obrazovkou, jedno zvolil a stiskl. Tma ustoupila jemnému modravému svitu a Dirk najednou dýchal trochu lehčeji; aspoň komunikační síť je stále funkční.

Na jednom z tlačítek byl otazník. Zkusil je a dočkal se odměny. Modré světlo zjasnělo a obrazovka byla najednou plná drobného

písma, stovek čísel pro stovky základních služeb, bylo tu kdeco, od první pomoci a náboženských informací až po zprávy z jiných planet.

Stiskl sekvenci nazvanou „doprava hostů". Po obrazovce začaly přebíhat údaje a Dirkovy naděje hasly jedna po druhé. Půjčovny letounů byly na kosmodromu a také v deseti ze čtrnácti měst. Všechno bylo zavřené. Funkční letouny opustily Worlorn s davy návštěvníků. V dalších městech bývala zase k mání vznášedla a kluzáky. Teď už ale ne. V Musquelu nad Mořem se mohli hosté projet na skutečné, větrem poháněné lodi ze Zapomenuté kolonie. Služba je už zrušena. Meziměstská hromadná letecká přeprava byla zrušena, toberské stratokřižníky na jaderný pohon a héliové vzducholodě z Eshellinu, všechno už přistálo a bylo odvezeno. Obrazovka mu ukázala mapu expresních tras metra, které vedly od kosmoportu ke všem městům, ale celé schéma bylo vyznačené červeně a legenda dole říkala, že červená znamená „bez energie, deaktivováno".

Na Worlornu podle všeho nezbyla žádná doprava, leda pěší. Plus to, co si hosté přivezli s sebou.

Dirk se zamračil a vypnul obraz. Už se chystal odvrátit od obrazovky, když tu ho napadlo něco jiného. Stiskl tlačítko „Knihovna" a dostal vyhledávací program a pokyny. Navolil výraz „Slimáčí děti", zadal povel „definuj". A čekal.

Čekal jen chviličku a knihovna na něj vychrlila tolik dat, že to rozhodně nepotřeboval, samé údaje o dějinách a zeměpisu a filozofii. Rychle si vybral kýžené vysvětlení a na ostatní nedbal. Zdálo se, že výrazem „Slimáčí děti" s oblibou lidé označovali členy pseudonáboženské narkomanské sekty ze Světa Blackwinova oceánu. Říkalo se jim tak proto, že trávili celé roky ve vlhkých vnitřních dutinách kilometry dlouhých sukovitých živočichů, kteří se nevýslovně pomalu plazili po dnech jejich moří. Sektáři těm tvorům říkali Matky. Matky krmily svá dítka sladkými halucinogenními výměšky a někteří věřili, že jsou polointeligentní. Jak si ale Dirk povšiml, tato víra nebránila Slimáčím dětem, aby svého hostitele zabily, jakmile začala klesat kvalita sekretů zajišťujících jim sny, což se bez výjimky stávalo, jak slimáci stárnuli. Když se Slimáčí děti zbavily jedné Matky, hledaly si jinou.

Dirk rychle smazal data z obrazovky a znovu se poradil s knihovnou. Svět Blackwinova oceánu měl na Worlornu město.

Leželo pod umělým jezerem o průměru padesát kilometrů, pod týmiž temnými vodami plnými života, jako byly ty, co pokrývaly povrch jejich domovského světa. Říkalo se mu Město v bezhvězdné laguně a jezero bylo plné živočichu, které sem pro účely Festivalu Periferie přesadili. Bezpochyby včetně Matek.

Dirk si ze zvědavosti našel město na mapě Worlornu. Neměl se tam samozřejmě jak dostat. Vypnul obrazovku a zašel si do kuchyně namíchat něco k pití. Naléval si do sklenice cosi, snad husté bílé mléko nějakého kimdisského zvířete (bylo velice studené, natrpklé, ale osvěžovalo), a netrpělivě u toho bubnoval prsty na desku baru. Začínal být stále neklidnější, stále silněji cítil touhu něco udělat. Připadal si tu jako v pasti, musí jen čekat, až se někdo vrátí, a ani neví, kdo to bude a co se bude dít pak. Vypadalo to, že od chvíle, kdy sem na lodi Hrůza ze zapomenutých nepřátel dorazil, jím druzí po libosti posunují sem a tam. Dokonce sem z vlastní vůle ani nepřiletěl; Gwen ho povolala ševelkamem, ačkoli když dorazil, moc to nevypadalo, že by byla nadšená. Ale aspoň tomuhle začíná rozumět. Uvízla ve velice složité síti, která je jak společenská, tak citová; a jeho do ní zřejmě vtáhli k ní, takže tu teď bezmocně trčí a kolem něj zuří vichřice psychosexuálního a kulturního napětí. A jeho už bezmocnost a nehybnost velmi unavovaly.

Náhle si vzpomněl na Kryne Lamiyu. Na větrem zmítaném portu tam stojí dva opuštěné letouny. Dirk zamyšleně odložil sklenku, otřel si hřbetem ruky rty a vrátil se k obrazovce.

Najít rozmístění všech portů pro letouny v Larteynu bylo zcela prosté. Plošiny byly na vrcholcích všech větších obytných věží a navíc byly dole, ve skále pod městem, veliké veřejné garáže. Jak ho systém informoval, dalo se do nich vejít z kteréhokoli ze dvanácti dopravních tunelů rozmístěných pravidelně po celém Larteynu; skrytá vrata se nacházela uprostřed strmého útesu vysoko nad Občinou. Pokud Kavalaři nechali v prázdné slupce svého města nějaké letouny, najde je tam.

Sjel zdviží do přízemí a vyšel na ulici. Satanáš už překonal zenit a pomalu se sunul k obzoru. Zářivcové ulice pobledly a byly temné, aspoň tam, kde záře zeslábla, ale když Dirk vyšel ze stínu mezi hranatými, ebenově černými věžemi, stále viděl pod sebou chladný oheň města, matně narudlou záři kamene, která slábla, ale držela se. Když byl na volném prostranství, sám začal vrhat stín, nejasné tmavé přízraky, které se nešikovně vršily jeden přes druhý (ležely skoro, ale

ne úplně přes sebe) a plazily se mu v patách příliš svižně, než aby spící zářivec probraly. Po cestě nikoho neviděl, i když si nepříliš radostně vzpomněl na lovce z Braithu, a jednou prošel kolem místa, kde zřejmě někdo bydlel. Hranatá budova měla klenutou střechu a černé železné sloupy u dveří - a k jednomu z nich byl uvázán lovecký pes vyšší než Dirk, který měl jasně rudé oči a dlouhý čenich bez srsti, jenž mu nějak připomněl krysí rypák. Zvíře se věnovalo kosti, ale když prošel kolem, zvedlo se a hluboce hrdelně zavrčelo. Ať v té budově bydlí kdokoli, jistě nemá moc rád návštěvy.

Dopravní tunely stále fungovaly. Sešel dolů, denní světlo zmizelo a on byl zase v chodbách, díky nimž se Larteyn tolik podobal pevnostem na samotném Vznešeném Kavalaanu: v kamenných síních s ozvěnou, litinovým kováním, spoustou kovových dveří, s komnatami uvnitř větších komnat. Opevnění v kameni, řekl předtím Ruark. Pevnost, u které není lehké dobýt žádnou jednotlivou část. Teď je ale opuštěná.

Garáže měly deset úrovní, byly mírně osvětlené a v každém patře bylo dost místa pro tisíc letounů. Dirk se motal prašnými prostorami půl hodiny, než našel aspoň jeden. Nebyl mu k ničemu. Zase jeden stroj ve tvaru zvířete, tentokrát ho z modročerného kovu vyrobili ke groteskní podobě obrovského netopýra, a byl ještě realističtější a děsivější než poměrně stylizovaný stroj Jaana Vikara podobný rejnokovi či kvíle. Tenhle ale navíc vyhořel. Jedno ze zdobných netopýřích křídel bylo pokroucené a roztavené a vlastně zbyl jen trup. Pryč bylo vnitřní zařízení, pohon, výzbroj a Dirk měl pocit, že zmizela i gravitační mřížka, i když na podvozek trosky neviděl. Jednou si to obešel a pak vyrazil dál.

Druhý letoun, který našel, byl v ještě horším stavu. Vlastně byl sotva k poznání. Zbyl jen holý kovový rám a čtyři plesnivá sedadla uprostřed trubek - odrbaný skelet. Dirk prošel i kolem něj.

Další dva vraky, na které narazil, byly nepoškozené, ale mrtvé. Mohl jen soudit, že jejich majitelé zemřeli tady na Worlornu a že letouny čekaly v hlubinách města dávno poté, co na ně lidé zapomněli, dokud jim nedošla energie. Oba vyzkoušel, ani jeden nereagoval na ovládání a odolával jeho nešikovným správkařským pokusům.

Zato pátý letoun, který našel po plné hodině, ožil až příliš rychle.

Stroj byl jednoznačně kavalaanský, podsaditý a dvoumístný, s krátkými trojúhelníkovými křídly, která vypadala snad ještě

zbytečněji než křídla ostatních letounů vyrobených na Vznešeném Kavalaanu. Měl stříbrnou a bílou povrchovou úpravu a kovový vrchlík kokpitu měl tvar vlčí hlavy. Po obou stranách trupu vyčnívaly hlavně laserových děl. Letoun nebyl zamčený; Dirk odsunul kryt, šlo to hladce. Nasedl si, kryt zase zabouchl a se znechuceným úsměvem vyhlédl velikýma vlčíma očima ven. Pak zkusil ovládání. Letoun měl pořád plný výkon.

Zamračeně zase přístroje vypnul, seděl a přemýšlel. Našel dopravní prostředek, který hledal, ale otázkou zůstávalo, jestli se odváží jej použít. Nedokázal oklamat sám sebe: tohle není žádná troska jako ty ostatní, které objevil. Je v příliš dobrém stavu. Bezpochyby patří některému z Kavalarů, kteří stále bydlí v Larteynu. Pokud mohl soudit podle barev - nebyl si tím moc jist -, pak jde nejspíš o Lorimaara nebo někoho z ostatních Braithských. Vzít si jej by nebylo nejbezpečnější, zdaleka ne.

Dirk si uvědomoval nebezpečí a zvažoval je. Nebyl nadšený z představy, že bude dál čekat, ale zrovna tak ne z vyhlídky na takové nebezpečí. Bez ohledu na Jaana Vikara by krádež letounu mohla Braithské vydráždit k činu.

Nerad odsunul kryt a vylezl ven, ale sotva vystrčil hlavu, uslyšel hlasy. Pustil kryt, ten se s tichým, ale slyšitelným klapnutím dovřel. Dirk se skrčil a poodešel do stínů několik metrů od vlčího letounu.

Slyšel, jak si Kavalaři povídají, i jejich kroky hlučně zněly dávno předtím, než se ukázali; byli jen dva, ale hluku dělali za deset. Když došli do světla u letounu, Dirk se vmáčkl do výklenku ve stěně garáže, kumbálku plného háků, na kterých kdysi visely nástroje. Sám pořádně nevěděl, proč se skrývá, ale byl rád, že je schovaný. To, co mu o ostatních obyvatelích Larteynu pověděli Gwen a Jaan, ho nemohlo zrovna uklidnit.

„A víš to všechno určitě, Bretane?" říkal zrovna jeden z nich, ten vyšší, když vešli do světla. Nebyl to Lorimaar, ale podobnost tu byla, a výrazná: muž byl stejně působivě urostlý a měl také snědou a vrásčitou tvář. Měl ale větší sklon k tloustnutí než Lorimaar Vznešený-Braith a vlasy měl čistě plavé, ne téměř šedivé jako on. Kromě toho mu pod nosem trůnil drobný knírek. On i jeho společník měli na sobě kalhoty a košile z chameleoní látky, která v téměř úplné tmě garáží přešla do černé, a přes ně krátké bílé bundy. A oba měli lasery.

„Roseph by si ze mě netropil šprýmy," odpověděl druhý Kavalar hlasem skřípavým jako smirkový papír. Menší než druhý byl o dost, byl zhruba vysoký jako Dirk, a také byl mladší a velice štíhlý. Jeho bunda měla krátké rukávy, aby byly vidět silné bronzové paže a hutný náramek z železa a zářivce. Jak šel k letounu, na chviličku se dostal do plného světla a jako by se zadíval do tmy, kde se skrýval Dirk. Měl jen polovinu obličeje, zbytek tvořila zajizvená tkáň, ve které cukalo. Když obracel hlavu, levé „oko" jako by se neúnavně vrtělo - a Dirk spatřil výmluvné zablýsknutí: v prázdném očním důlku byl vsazen zářivec.

„Jak to víš?" zajímal se starší, když se nakrátko zastavili u boku vlčího letounu. „Roseph má žerty rád."

„Ale já je rád nemám," opáčil ten, kterému jeho společník říkal Bretane. „Roseph by si možná tropil žerty z tebe, z Lorimaara, možná i z Pyra, ale na mě by si to nedovolil." Měl opravdu nepříjemný hlas; drsný a škrábavý, až to uráželo sluch, ale když si Dirk prohlédl všechny ty vystouplé jizvy na jeho krku, spíš se divil, že ten chlap vůbec dokáže mluvit.

Vyšší Kavalar zatáhl za bok vlčí hlavy, ale kryt se nezvedl. „Jestli je to pravda, tak si musíme pospíšit," řekl hádavě. „Je to zamčené, Bretane!"

Jednooký vydal zvláštní zvuk, něco mezi zavrčením a zaskučením. Sám zkusil odsunout kryt. „Můj teyne..." zaskuhral. „Nechal jsem mírně otevřeno... a.... a trvalo mi jen chvíli, než jsem pro tebe zašel nahoru."

Dirk se ve stínu přitiskl ke stěně a háky se mu bolestivě zaryly mezi lopatky. Bretan se zamračil a poklekl, jeho starší společník stál a tvářil se nechápavě.

Pak náhle Braith zase vstal a v pravé ruce měl laserovou pistoli a mířil na Dirka. V zářivcovém oku mírně žhnulo. „Tak vylez, ať víme, kdo jsi," prohlásil. „Nechal jsi v prachu náramně viditelnou stopu."

Dirk neřekl nic, zvedl ruce nad hlavu a vyšel ven.

„Pačlověk!" vyrazil vyšší Kavalar. „A tady dole!"

„Ne, jmenuju se Dirk ťLarien," namítl Dirk opatrně.

Ten vyšší si ho nevšímal. „To je vzácná a velice vítaná náhoda," oslovil svého kolegu s laserem. „Ti Rosephovi slimáčí lidé by byli dost mizerná zvěř. Tenhle vypadá vhodněji."

Jeho mladý teyn vydal znovu ten podivný zvuk a v levé části obličeje mu zacukalo. Laser se mu ale v ruce ani nepohnul. „Bohužel," oznámil druhému. „Myslím, že ho lovit nemůžeme. Určitě je to ten, o kterém mluvil Lorimaar." Zasunul laserovou pistoli zpátky do pouzdra a kývl na Dirka. Byl to velice drobný a rozvážený pohyb, spíš jen trhnutí rameny než hlavou. „Jsi trapně neopatrný. Kryt se automaticky uzamkne, když ho úplně dovřeš. Dá se otevřít zevnitř, ale..."

„To mi už taky došlo," kývl Dirk. Dal ruce dolů. „Jenom jsem hledal opuštěný letoun. Potřebuju dopravní prostředek."

„Takže jsi chtěl ukrást náš stroj."

„Ne."

„Ano." Kavalar mluvil, jako by ho každé slovo stálo bolest a námahu. „Jsi korariel Nefritoceli?"

Dirk zaváhal a popření jako by mu uvízlo v krku. Měl pocit, že do maléru ho dostanou obě možnosti.

„Nemůžeš odpovědět?" dožadoval se zjizvený.

„Bretane," umravnil jej druhý. „Co říká pačlověk, na tom nám stejně nesejde. Pokud jej Jaantony Vznešený-Nefritocel nazval korarielem, pak je to pravda. Taková zvířata nemají co sama říkat ke svému postavení. Ať si povídá, co chce, to jméno mu dál patří, takže skutečný stav je stejně nedůležitý. Pokud ho skolíme, ukradli jsme majetek Nefritoceli a oni nás jistě vyzvou."

„Přesto naléhám, abys probral všechny možnosti, Chelle," řekl Bretan. „Tenhle Dirk ťLarien je buď člověk, anebo pačlověk, buď korariel Nefritoceli, anebo ne. Správně?"

Správně. Ale pravý člověk není. Dej si říct, teyne. Jsi mladý, ale já tyhle věci znám, vím to od dávno mrtvých kethi."

„Přesto to zvaž. Pokud je pačlověk a Nefritocel mu dá jméno korariel, pak je korariel, ať to uznává, anebo ne. Ale pokud je to tak, Chelle, pak musíme my dva čelit Nefritocelským v souboji. Pokusil se nás přece okrást. Jestli je majetkem Nefritoceli, je původcem krádeže Nefritocel."

Velký bělovlasý muž pomalu a velice neochotně přikývl.

„Pokud je pačlověk, ale není korariel, pak je všechno snadné," rozvíjel úvahy Bretan. „Protože pak ho můžeme lovit. A co když je to skutečný člověk, stejný člověk jako Vznešení, a není vůbec pačlověk?"

Chellovi to myslelo o mnoho pomaleji než jeho teynovi. Starší Kavalar vraštil zamyšleně čelo. „Není žena," pravil potom, „takže nikomu nemůže patřit. Ale pokud je muž, musí mít mužská práva a mužské jméno."

„Přesně tak," souhlasil Bretan. „A nemůže být korariel, takže jeho zločin je jen jeho, a budu se bít s ním, ne s Jaantonym Vznešeným-Nefritocelem." Braith vydal znovu ten svůj podivný skučivý zvuk.

Chell přikyvoval a Dirk trnul. Mladší z lovců zřejmě hodnotí situaci s nechutnou precizností. Dirk řekl jak Vikarovi, tak Janasegovi zcela jednoznačně, že poskvrněný štít jejich ochrany odmítá. V tu chvíli to bylo poměrně lehké. Na rozumných světech, jako je Avalon, by to kromě toho bylo bez nejmenší pochyby správné řešení. Na Worlornu to tak jasné už není.

„Kam ho odvedeme?" zeptal se Chell. Oba muži z Braithu mluvili, jako kdyby Dirk neměl víc svobodné vůle než jejich letoun.

Musíme ho odvést k Jaantonymu Vznešenému-Nefritoceli a k jeho teynovi," prohlásil Bretan svým rašplovým hlasem „Vím, ve které věži bydlí."

Dirk chviličku zvažoval, jestli se nemá dat na útěk. Nevypadalo to reálně. Byli dva, měli krátké zbraně a navíc letoun Daleko by se nedostal. „Půjdu s vámi." prohlásil, když k němu vykročili. „Můžu vám ukázat cestu." Přinejmenším to vypadalo, že dostane nějaký čas na přemýšlení; Braithští nevědí, že Vikar a Janaseg už vyrazili do Města v bezhvězdné laguně - bezpochyby proto, aby se pokusili před lovci zachránit bezmocné Slimáčí děti.

Tak nám ji ukaž," kývl Chell. A Dirk, který nevěděl, co jiného by měl dělat, je vedl k dopravním tunelům. Když šli nahoru, trpce se zamyslel nad tím, že tohle všechno se stalo, protože ho nebavilo čekat. Teď to vypadá, že cekat přece jen bude.

Kapitola 6

Čekání bylo zprvu hotové peklo.

Když zjistili, že oba muži z Nefritoceli nejsou nikde, zavedli jej na port na vrcholu liduprázdné věže a přinutili ho, aby si sedl v rohu střechy, kde hodně foukal vítr. Tou dobou už v něm panika dost zesílila a žaludek se mu bolestivě sevřel. „Bretane," začal hlasem staženým hysterií, ale Kavalar se jen k němu otočil a vyťal mu přes ústa štiplavý úder otevřenou dlaní.

„Pro tebe nejsem žádný Bretan," sykl. „Když už na mě musíš mluvit, pačlověče, říkej mi Bretan Braith."

Pak už Dirk mlčel. Zborcené Ohnivé kolo žalostně pomalu dokulhalo přes worlornské nebe, Dirk se díval, jak se vleče, a měl pocit, že mu moc nechybí, aby se složil. Všechno, co se mu stalo, mu připadalo neskutečné, a nejméně skuteční ze všeho byli Braithští a to, co se stalo dnes odpoledne. Přemítal, co by se asi stalo, kdyby najednou vyskočil a vrhl se přes okraj střechy a padal na ulici. Řítil by se a řítil, jako ve snu, říkal si, ale až by se rozbil o bloky tmavého zářivce tam dole, nepřišla by žádná bolest, jen šok z náhlého probuzení. A zjistil by, že je ve své posteli na Braque, celý zpocený, a že se tomu absurdnímu snu směje.

Po dobu, která mu připadala jako věčnost, si pohrával s tou myšlenkou a jinými podobnými, ale když konečně zvedl hlavu, Satanáš skoro o nic víc nezašel. Pak se začal třást, to ta zima, říkal si, ten studený worlornský vítr, ale věděl, že to není zimou, a čím víc se to snažil ovládnout, tím víc se klepal, až po něm Kavalaři začali podivně pokukovat. A pořád čekali.

Konečně třas odešel a s ním i myšlenky na sebevraždu a zděšení z nich, a jej zaplavil jakýsi podivný klid. Zjistil, že zase myslí, ale na úplné hlouposti: jako by ho čekala sázka, líně spekuloval, jestli první přiletí šedý rejnok, anebo vojenský stroj, jak si Jaan nebo Garse povedou v souboji proti jednookému Bretanovi, co se ve vzdáleném

Městě v bezhvězdné laguně stalo se Slimáčími dětmi. Ty věci mu připadaly strašlivě významné, i když netušil proč.

Pak začal pozorovat své dva věznitele. Tahle hra byla nejzajímavější ze všech a čas u ní ubíhal stejně dobře jako u těch ostatních. Díval se a ledaco mu došlo.

Oba Kavalaři spolu od té doby, co ho dovedli na střechu, sotva promluvili. Chell, ten vyšší, seděl na zídce obklopující přistávací plošinu, sotva metr od Dirka, a když si ho Dirk začal prohlížet, došlo mu, že ten muž je opravdu dost starý. Podoba s Lorimaarem Vznešeným-Braithem byla velmi klamná. Chell se sice držel a oblékal stejně jako mladší muž, ale oproti Lorimaarovi byl podle Dirkova odhadu nejméně o dvacet let starší. Když seděl, roky jako by jej přímo drtily. Lesklý pásek z ocelové mřížkoviny mu nadouvalo viditelné bříško a vrásky rozrývaly ošlehanou hnědou tvář do značné hloubky. Na hřbetech Chellových rukou položených na kolena zahlédl Dirk modré žilky a šedorůžové skvrnky. I jeho poznamenalo dlouhé čekání na Nefritocelské, a něčím víc než jen nudou. Tváře jako by se mu propadly, široká ramena nevědomky unaveně svěsil.

Pohnul se jen jednou, vzdychl, sundal ruce z kolen, propletl prsty, protáhl se. Pak Dirk uviděl jeho náramky. Na pravé paži železo a zářivec, dvojče toho, který tak hrdě vystavoval na nahé paži jednooký Bretan, na levé zase stříbro. Nefrit však chyběl. Kdysi tam byl, ale kameny vyrvali z osazení a teď po nich byly na stříbrném náramku jen důlky.

Utahaný starý Chell - Dirkovi náhle přišlo zatěžko brat ho jako hrozivou válečnickou osobu, jako ještě před krátkou chvilkou - seděl a čekal kdy se něco začne dít, ale zato Bretan (nebo Bretan Braith, jak si chtěl dát říkat) celou věčnost rázoval sem tam. Byl ztělesněný neklid a energie, nic horšího Dirk nikdy nepoznal, horší než Jenny, která kdysi takhle rázovala pořád. Ruce měl vražené hluboko do kapes krátké bílé bundy a mašíroval po střeše tam a zpět, tam a zpět. Při asi tak každé třetí cestě netrpělivě vzhlédl, jako by smrákajícímu se nebi vyčítal, že mu ještě nedodalo Jaana Vikara.

Podivná dvojice, usoudil Dirk. Chell starý, Bretan Braith zase mladý, jistě mladší než Garse Janaseg a nejspíš i než Gwen a on sám. Jak se stal teynem Kavalara o tolik let staršího? Nepatří ale mezi Vznešené, nedal Braithu žádnou betheyn; na levé paží, porostlé jemnými nazrzlými chloupky, které se vždycky zaleskly, když došel

blízko a opřelo se do nich světlo, neměl žádný náramek s nefritem a stříbrem.

Jeho tvář, jeho podivná rozpůlená tvář byla snad to nejošklivější, co Dirk kdy viděl, ale jak světlo sláblo a sílil falešný soumrak, čím dál víc si na ni zvykal. Když Bretan Braith kráčel jedním směrem, vypadal naprosto normálně: mladík jako proutek, plný těkavé energie, kterou vší silou krotí, kterou krotí velmi těžce. Na té straně byla jeho tvář hladká a důstojná; krátké černé kudrny se tiskly k uchu a pár pramínků padalo až k rameni, ale nikde ani náznak vousů. Dokonce i obočí vypadalo jen jako sotva znatelná čárka nad velkým zeleným okem. Vypadal skoro nevinně.

Pak dorázoval ke konci střechy. otočil to zpátky, odkud přišel, a všechno se proměnilo. Leva strana obličeje byla nelidská, byla to krajina z pobořených plání a úhlů, které by žádná tvář mít neměla. Na dobrých pěti šesti místech byly vidět švy a faldy, jinde byla kůže hladká jako smalt. Na téhle straně neměl Bretan vůbec žádné ochlupení, nebylo tu ani ucho - jen otvor - a místo levé půlky nosu měl kousek umělé hmoty v tělové barvě. Ústa byla jako říznutí, bez rtů, a co nejhoršího, pohybovala se. Měl groteskní tik, který pravidelně vycházel od levého koutku úst a rozvlnil pahorky jizev až k holému skalpu.

Na denním světle bylo lovcovo zářivcové oko temné jako kousek obsidiánu. Pomalu se ale blížila tma, Čertovo oko zapadalo, a tak už se v důlku mlely plamínky. Za plné tmy bude sám Bretan, ne utahaný superobr worlornského slunce, Čertovým okem; zářivec bude stále, bez mrkání rudě žhnout a polotvář se stane černou parodií na lidskou lebku, patřičným místem pro podobné oko.

Všechno to bylo velmi děsivé, dokud jste si jako Dirk nepřipomněli, že to je zcela záměrné. Bretana Braitha nikdo nenutil, aby si dal místo oka zářivec; rozhodl se k tomu sám, měl k tomu důvody, a to důvody lehko pochopitelné.

Dirk se v myšlenkách o překot vrátil k dřívějším událostem toho odpoledne, k rozhovoru u vlčího letounu. Je jasné, že Bretan je rychlý a bystrý, zato Chell může klidně stát na prahu senility. Bolestně pomalu chápe, a tak ho ve všem musí jeho mladý teyn vést za ručičku. Najednou mu ti dva muži z Braithu připadali mnohem méně děsiví a on se divil, proč z nich vlastně měl takovou hrůzu. Jsou skoro k smíchu. Ať už Jaan Vikar po návratu z Města v

bezhvězdné laguně řekne cokoli, určitě se nic nestane; od takových mu sotva něco hrozí.

Chell, jako by mu chtěl dát za pravdu, začal něco huhlat, aniž by si to uvědomoval, povídal si sám se sebou; a Dirk po něm loupl očima a snažil se poslouchat. Starý muž se při řeči mírně pohupoval a díval se do prázdna. Slova nedávala žádný smysl. Dirkovi trvalo pár minut, než se v tom probral ale konečně se mu rozbřesklo, ze stařec si povídá ve starokavalarštině. V jazyce, který se vyvinul na Vzneseném Kavalaanu za dlouhých století Mezivládí, když ti, kdo tam přežili, neměli žádné spojení s jinými lidskými světy, v jazyce, který pak zase rychle splynul se standardní terránštinou, jen mateřskou řeč obohatil o slova, pro které ona neměla žádné ekvivalenty. Skoro nikdo už starokavalarsky nemluví, to mu říkal Garse Janaseg, ale Chell, postarší muž a člen nejtradičnější z pevnostních koalic, si mumlá cosi, co bezpochyby v mládí zaslechl.

Zrovna tak jako Bretan, který dal Dirkovi důkladný políček proto, že jej špatně oslovil, že použil jméno dovolené jen mezi kethi. Taky vymírající zvyk, říkal Garse; dokonce i Vznešení v tom jsou stále liknavější. Ale ne Bretan Braith, mladý a vůbec ne vznešený, ten lne k tradicím, které i muži o řadu generací starší než on dávno odložili jako nefunkční.

Dirkovi jich téměř bylo líto. Jsou mimo, usoudil, jsou horší vyvrhelové, jsou osamělejší než on sám a svým způsobem jsou i bez domova, protože Vznešený Kavalaan je předběhl a už to nemůže být jejich svět. Žádný div, že přiletěli na Worlorn; sem patří. Oni i jejich tradice vymírají.

Zvlášť k politování je Bretan, který se tak usilovně snaží šířit hrůzu. Je mladý, možná je poslední skutečný věřící, možná se dožije doby, kdy jeho názory nebude sdílet vůbec nikdo. Že by právě proto byl Chellovým teynem? Protože ostatní už jeho hodnoty a hodnoty starého pána odvrhli? Nejspíš, soudil Dirk, a to je úděsné a smutné.

Na západě stále ještě pableskovalo jedno žluté slunce. Cep se už na obzoru změnil v nejasnou narudlou vzpomínku a Dirk byl zamyšlený, ale zcela se ovládal a překonal jakýkoli strach. Pak uslyšeli, jak se blíží letouny.

Bretan Braith strnul, zvedl hlavu a vyndal ruce z kapes. Jedna téměř samočinně spočinula na pažbě laserové pistole. Chell zamrkal, pomalu povstal a najednou jako by shodil deset let věku. Dirk také vstal.

Letouny se přiblížily. Letěly oba, ten šedý i ten olivově zelený, bok po boku s téměř vojenskou přesností.

„Pojď sem," zachraptěl Bretan, Dirk k němu došel, pak se k nim přidal i Chell, a tak stáli všichni tři u sebe, ovšem Dirk uprostřed jako zajatec. Vítr na něj kousavě útočil. Zářivec Larteynu byl všude kolem, jasný a krvavý, a Bretanovo oko, které měl tak blízko, strašidelně svítilo ve svém zjizveném hnízdečku. Cukání ustalo, kdo ví proč; tvář byla velice klidná.

Jaan Vikar vyrovnal šedého rejnoka a jemně s ním klesl, pak vyskočil a rychlými kroky se k nim blížil. Hranatý a ošklivý bojový stroj, vyklenutý a pancéřovaný tak, aby pilot nebyl zvenčí vidět, přistál skoro zároveň. Na boku se otevřely silné kovové dveře a vynořil se Garse Janaseg. Maličko nakláněl hlavu a rozhlížel se, co se to událo. Když to zjistil, narovnal se, zabouchl dveře, až to hlučně zadunělo, a pak došel Vikarovi po pravý bok.

Vikar nejprve pozdravil úsečným pokývnutím a sotva znatelným úsměvem Dirka. Pak se podíval na Chella. „Chell Nim Chladný vítr Fre-Braith Daveson," odříkal obřadně. „Čest tvé pevnosti a čest tvému teynovi."

„I tobě," kývl starý muž. „Bok mi chrání můj nový teyn, kterého ještě neznáš." Ukázal na Bretana.

Jaan se otočil a rychle si zjizveného muže prohlédl. „Jsem Jaan Vikar ze Shromáždění Nefritoceli," prohlásil pak.

Bretan vydal svůj nezaměnitelný zvuk. Nasulo trapné ticho.

„Správněji řečeno," ozval se Janaseg, „je můj teyn Jaantony Riv Vlk Vznešený-Nefritocel Vikar. A já jsem Garse Nefritocel Janaseg."

Konečně Bretan odpověděl. „Čest tvé pevnosti a čest tvému teynovi. Jsem Bretan Braith Lantry."

„To je mi novinka," utrousil Janaseg s velice mírným náznakem úsměvu. „Něco jsme o tobě slyšeli."

Jaan Vikar mu věnoval varovný pohled. S jeho obličejem jako by něco nebylo v pořádku. Nejdřív si Dirk myslel, že to je hra světla a stínu, protože tma se už rychle snášela, ale pak zjistil, že Vikar má lehounce napuchlou tvář a z profilu je vidět, jak otok vystupuje.

„Přišli jsme za vámi s velkou křivdou," prohlásil Bretan Braith Lantry.

Vikar se podíval na Chella. „Je to tak?"

„Je to tak, Jaantony Vznešený-Nefritoceli."

„Je mi líto, že máme důvod ke sporu," odtušil Vikar. „V čem je potíž?"

„My se musíme ptát tebe," na to Bretan. Položil ruku Dirkovi na rameno. „Jde o tohohle, Jaantony Vznešený-Nefritoceli. Pověz, je to korariel Nefritoceli, anebo není?"

To už se Garse Janaseg zubil na celé kolo, pichlavými očky se zabodával do Dirka a jako by mu pobaveně chtěl říct - no vidíš, kam jsi to dopracoval.

Jaan Vikar se jen zamračil. „Proč?"

„Závisí snad pravda na tom, jaké my máme důvody, Vznešený?" optal se Bretan drsně a ve zjizvené tváři mu zacukalo.

Vikar se podíval na Dirka. Bylo jasné, že z toho nemá žádnou radost.

„Nemáš žádný důvod odkládat nebo odmítat odpověď, Jaantony Vznešený-Nefritoceli," prohlásil Chell Daveson. „Pravda zní ano, anebo pravda zní ne; jinak tomu být nemůže." Starý muž mluvil zcela vyrovnaně; nemusel skrývat žádnou nervozitu a kodex mu diktoval jedno každé slovo.

„Kdysi bys býval měl pravdu, Chelle Fre-Braithu," začal Vikar. „Za starých dob byla v pevnostech pravda prostou věcí, nyní jsou ale nové doby a ty jsou plné nových věcí. Jsme teď lidé mnoha slov, ne prostě jednoho, a proto jsou naše pravdy složitější."

„Ne," namítl Chell. „Buď je ten pačlověk korariel, anebo korariel není. Na tom nevidím nic složitého."

„Můj teyn Chell říká pravdu," přisadil si Bretan. „Otázka, kterou jsme ti položili, je zcela prostá, Vznešený. Požaduji odpověď."

Vikar se nenechal tisknout do kouta. „Dirk ťLarien je člověk ze vzdáleného světa Avalonu, daleko za Pokušitelovou rouškou, z lidského světa, kde jsem kdysi studoval. Dal jsem mu jméno korariel, dal jsem mu svou ochranu a ochranu Nefritoceli proti těm, kdo by mu chtěli ublížit. Chráním ho však jako přítele - stejně jako bych chránil bratra z Nefritoceli, jako teyn chrání teyna. Není mým majetkem. Nečiním si na něj jako na majetek žádný nárok. Chápete?"

Chell nechápal. Stiskl rty pod kartáčkem knírku pevně k sobě a něco si šeptal starokavalarštinou. Pak promluvil nahlas. Vlastně až příliš nahlas, skoro křičel. „Co to má být za nesmysly? Tvůj teyn je Garse Janaseg, ne tenhle divný tvor. Jak bys ho mohl bránit jako teyna? Patří k Nefritoceli? Není ani ozbrojen! Je to vůbec člověk?

Jestli totiž je, nemůže být korariel; a jestli není a je korariel pak ti musí patřit. V tom palidském řečnění nevidím žádný smysl."

„To je mi líto, Chelle Fre-Braithu," řekl Vikar, „ale selhal tvůj sluch, ne moje řeč. Snažím se zachovávat tvou čest, ale ne že bys mi to usnadňoval."

„Tropíš si ze mě žerty!" vybafl Chell ublíženě.

„Ne."

„Ale ano!"

Pak promluvil Bretan Braith, v jeho hlase nezněl hněv jako v Chellově, ale promluvil rázně. „Dirk ťLarien, jak si říká sám a jak mu říkáš ty, nám uškodil. To je jádro problému, Jaantony Vznešený-Nefritoceli. Vložil ruku na majetek Braithu, aniž by mu to kdokoli z nás slovem dovolil. Kdo za to zaplatí? Pokud je pačlověk a tvůj korariel, pak tě musím na místě vyzvat. Nefritocel uškodil Braithu. A jestli korariel není, pak..." Nedořekl.

„Rozumím," kývl Jaan Vikar. „Dirku?"

„Tak za prvé jsem neudělal nic jiného, než že jsem si na chviličku sedl do toho jejich pitomého letounu," vyrazil Dirk nejistě. „Hledal jsem nějaký opuštěný stroj, letoun, co nikomu nepatří, ale pořád je schopný provozu. V Kryne Lamiyi jsme jeden takový s Gwen našli, tak jsem si myslel, že by něco takového mohlo být i tady."

Vikar pokrčil rameny a podíval se na oba muže z Braithu. „Zdá se, že jste utrpěli velmi malou škodu, pokud vůbec nějakou. Nic nevzal."

„Dotkl se našeho letounu!" zahromoval starý Chell. „On, pačlověk; na to nemá právo! Tak malou škodu, říkáš? Mohl s ním odletět. To mám nad tím zavřít oči jako pačlověk a být vděčný, že toho nespáchal víc?" Obrátil se ke svému teynovi Bretanovi. „Nefritocelští si z nás tropí žerty a urážejí nás," prohlásil. „Možná ani oni nejsou praví lidé, možná jsou sami palidé. Rozhodne po palidsku mluví."

Okamžitě zareagoval Garse Janaseg. „Jsem teyn Jaantonyho Riva Vlka Vznešeného-Nefritoceli a zaručuji se za něj. Není žádný pačlověk." Vypadlo to z něj rychle, byla to navyklá formulace.

Podle způsobu, jakým se pak Janaseg zadíval na Vikara, bylo Dirkovi jasné, že od svého teyna očekává, že zopakuje tatáž slova. Jaan však jen potřásl hlavou. „Propána, Chelle, žádní palidé neexistují." Řekl to neskonale unaveně a široká ramena mu mírně poklesla.

Vysoký, postarší Braith se zatvářil, jako by ho Jaan udeřil. Znovu cosi drsně zadrmolil starokavalarsky.

„Takhle nemůžeme pokračovat," ucedil Bretan Braith. „Nikam to nevede. Dal jsi mu jméno korariel, Jaantony Vznešený-Nefritoceli?"

„Dal."

„Já ho ale odmítl," prohlásil Dirk tiše. Cítil, že to říct musí, a připadalo mu, že na to je vhodná chvíle. Bretan se mírně natočil a zpražil ho pohledem. V zeleném oku jako by bylo stejně tolik ohně jako v jeho zářivcovém dvojčeti.

„Odmítl přijmout jen to, že by byl majetkem," pospíšil si Vikar. „Můj přítel zdůraznil, že je člověk, ale přesto se těší štítu mé ochrany."

Garse Janaseg se usmál a potřásl hlavou. „Ne, Jaane. Tys nebyl dneska ráno doma. T'Larien nechce ani žádnou ochranu. Řekl to."

Vikar se na něj vztekle podíval. „Garsi! Není čas na vtipy!"

„To není žádný vtip," opáčil Janaseg.

„Mluví pravdu," uznal Dirk. „Říkal jsem mu, že se o sebe dokážu starat sám."

„Dirku, sám pořádně nevíš, co říkáš!" prohlásil Vikar.

„Myslím, že pro změnu to jednou vím."

Bretan Braith Lantry vydal ten svůj zvuk, dost nahlas a nečekaně. Dirk a dva muži z Nefritoceli se dohadovali, jeho teyn Chell stál celý zkoprněný vztekem. „Ticho," poručil si rašplovitý hlas, a domohl se ho. „To není vůbec podstatné. Nic to nemění. Říkáš, že je člověk. Vznešený. Pokud je, nemůže být korariel a ty ho nemůžeš chránit. Na to dohlédnou moji kethi." Otočil se na pětníku, aby byl tváří otočen k Dirkovi. „Vyzývám tě, Dirku ťLariene."

Všichni mlčeli. Larteyn všude kolem nich doutnal a vítr velice chladil. „Neusiloval jsem o urážku," rozpomněl se Dirk, jak to předtím říkali Nefritocelští. „Můžu se nějak omluvit, nebo jak to je?" Ukázal Bretanovi otevřené a zvednuté dlaně.

Ve zjizvené tváři zacukalo. „Nicméně ses jí dopustil."

„Musíš se s ním bít," řekl Janaseg.

Dirk zvolna spustil ruce dolů. U boků je zaťal do pěstí. Neřekl nic.

Jaan Vikar zamračeně hleděl do země, ale Janaseg byl čilost sama. „Dirk ťLarien neví o našich soubojových zvyklostech nic," oznámil oběma Braithským. „Na Avalonu tyto zvyklosti nepanují. Dovolíte, abych ho poučil?"

Bretan Braith přikývl, byl to tentýž nešikovný pohyb hlavy a ramenou, kterého si Dirk všiml odpoledne v garáži. Chell jako by vůbec nic neslyšel; starý muž z Braithu se stále díval na Vikara, špital si a poulil oči.

„Účastníci čtyřikrát volí, ťLariene," vyložil Janaseg Dirkovi. „Jako vyzvaný volíš první. Radím ti vybrat si volbu ze zbraní a zvolit si meče."

„Meče," řekl Dirk tiše.

„Já volím způsob boje," zachroptěl Bretan, „a to na čtverci smrti."

Janaseg přikývl. „Máš také třetí volbu, ťLariene. Protože nemáš teyna, volba počtu odpadá. Musí to být jeden na jednoho. Takže můžeš říct právě to, anebo si zvolit místo."

„Co takhle Stará Země?" řekl Dirk s nadějí v hlase.

Janaseg se zazubil. „Ne. Jen na tomhle světě, jinde to obávám se nejde. Nebylo by to právoplatné."

Dirk pokrčil rameny. „Takže lady."

„Volím počet," prohlásil Bretan. Byla už úplná tma a nebe ozařovaly jen nepočetné a roztroušené hvězdy vnějších světů. Bretanovo oko zahořelo a zvláštní odražené světlo se mu vlhce lesklo na jizvách. „Volím boj jeden na jednoho, jak tomu musí být."

„Je tedy rozhodnuto," prohlásil Janaseg. „Ještě se musíte dohodnout na sudím a pak..."

Jaan Vikar zvedl hlavu. Rysy měl zastíněné a nejasné, protože už je ozařovalo jen bledé světlo zářivce, ale napuchlá tvář vrhala podivný obrys. „Chelle," řekl velice tiše, ale rozvážným, ba klidným tónem.

„Ano," kývl starý Braith.

„Jestli věříš v palidi, jsi hlupák," oznámil mu Vikar. „Každý, kdo v ně věří, je hlupák."

Když Vikar promluvil, Dirk se ještě stále díval na Bretana. Zjizvený obličej sebou cukl jednou, podruhé, potřetí.

Chell promluvil, jako by byl v transu. „Dopustil ses urážky, Jaantony Vznešený-Nefritoceli, jsi falešný Kavalar, jsi pačlověk. Vyzývám tě."

Bretan se bleskově otočil a pokusil se vykřiknout. Jeho hlas ale něco takového nedokázal, a tak jen zadrhával a dávil se. „Ty... ty kazisvěte! Nefritocel..."

„Je to podle kodexu," odvětil Vikar vlažně. „Ovšem kdyby snad Bretan Braith chtěl přehlédnout bezvýznamný poklesek nevědomého

člověka z jiné planety, pak bych se přiměl Chella Fre-Braitha odprosit."

„Ne," namítl Janaseg zamračeně. „V odprošování není žádná čest."

„Ne," vyrazil Bretan jako ozvěna. Jeho tvář se teď už změnila v lebku zcela. Oko-klenot se lesklo a tvář sebou zuřivě cukala. „Všechno jsem to kvůli tobě překroutil tolik, že víc to už nejde, falešný Kavalare. Nebudu si tropit žerty ze vší moudrosti své pevnosti. Můj teyn měl více pravdu než já. Vlastně jsem se trpce mýlil už v tom, že jsem se snažil vyhnout souboji s tebou, lháři. Jsi pačlověk. Bylo to skrznaskrz ostudné. Ale teď se očistím. S Chellem tě zabijeme. Zabijeme vás všechny tři."

„To je možná pravda," kývl Vikar. „Brzy na to dojde, pak se uvidí."

„A tu tvoji čubku taky," sykl Bretan. Křičet nemohl; kdykoli se o to pokusil, hlas selhal. Proto mluvil stejně tlumeně jako vždy, zvuky mu drhly v hrdle, ale nedal se zadržet. „Až se s tebou vypořádáme, probudíme psy a budeme ji a toho jejího tlustého Kimdísího štvát po lesích, které tak dobře znají."

Jaan Vikar si ho nevšímal. „Byl jsem vyzván," připomněl Chellovi. „Mám právo první volby. Volím si počet. Budeme bojovat s teyny."

„Volím si zbraně," opáčil Chell. „Budou to krátké střelné zbraně."

„Volím si způsob," pokračoval Vikar. „Na čtverci smrti."

„Poslední je volba místa," kývl Chell. „Takže tady."

„Sudí vyznačí jen jeden čtverec," oznámil Janaseg. Jako jediný z pěti mužů stojících na střeše se stále ještě usmíval. „Ale pořád žádného sudího nemáme. Bude jeden a týž pro oba souboje?"

„Jeden bude stačit," souhlasil Chell. „Navrhuji Lorimaara Vznešeného-Braitha."

„Ne," zavrtěl hlavou Janaseg. „Je to jen jeden den, co za námi přišel s křivdou. Bude to Kirak Rudomosaz Cavis."

„Ne," ozval se Bretan. „Kirak Rudomosaz píše pěkné básně, ale k jiné práci se nehodí."

„Jsou tu ještě dva z Pevnosti Šanabran," ozval se Janaseg. „Ale neznám přesně jejich jména."

„Dali bychom přednost někomu z Braithu," řekl Bretan a cuklo mu ve tváři. „Braith bude soudit dobře a zachová cest kodexu."

Janaseg střelil pohledem po Vikarovi a ten pokrčil rameny. „Souhlasíme," podíval se Janaseg zase přímo na Bretana. „Takže Braith. Pyr Braith Oryan."

„Pyr Braith ne," namítl Bretan.

„Tobě je vážně těžko vyhovět," ohodnotil to Janaseg suše. „Je to jeden ze tvých kethi."

„Měl jsem s Pyrem Braithem spory," vysvětlil Bretan.

„Lepší bude zvolit Vznešeného," ozval se starý Chell. „Někoho, kdo má formát a je moudrý. Roseph Lant Kvíla Vznešený-Braith Kelcek."

Janaseg pokrčil rameny. „Souhlasím."

„Požádám ho já," ohlásil Chell. Ostatní přikývli.

„Takže zítra," uzavřel Janaseg.

„Je rozhodnuto," řekl Chell.

Dirk jen stál a přihlížel, připadal si zoufale a nepatřičně; a čtyři Kavalaři se loučili. Podivné bylo, že před rozchodem každý zlehka políbil oba protivníky na rty.

A Bretan Braith Lantry, zjizvený a jednooký Bretan Braith Lantry políbil Dirka.

Když Braithští odešli, oni tři se vydali dolů. Vikar otevřel dveře bytu a rozsvítil. Pak začal metodicky a mlčky zakládat na oheň ve velkém krbu; z ukrytého výklenku vedle ve stěně vyndával pokroucená černá polena. Dirk seděl na krajíčku gauče a kabonil se. Garse si sedl na druhý konec, na tváři měl mírný úsměv a roztržitě se prsty poškubával za rudooranžové konečky vousů. Nikdo nemluvil.

Oheň se probudil a začal šlehat, plameny s oranžovými a modrými konečky olizovaly polena, Dirk najednou ucítil na tváří a na rukou žár. V místnosti to začalo být cítit jakoby po skořici. Vikar se narovnal a odešel.

Vrátil se se třemi sklenicemi, baňatými a černými jako obsidián. Pod paží měl láhev. Podal po jedné sklence Dirkovi a Garsemu, třetí si položil na stolek a zuby vytáhl zátku Nápoj který pak nalil, byl tmavě rudý a štiplavě voněl. Vikar naplnil všechny sklenice až k okrajům a Dirk si tu svou přiblížil k nosu. Vůně štípala, ale připadala mu podivně příjemná.

Takže," začal Vikar dřív, než někdo z nich stačil ochutnat. Odložil láhev a zvedl sklenku. „Požádám vás oba o něco velice obtížného. O to, abyste na čas překročili hranice své malé kultury a stali se něčím, čím jste ještě nebyli, něčím, co je pro vás podivné. Garsi, tebe žádám

pro dobro nás obou, abys byl přítelem Dirka ťLariena. Vím, že starokavalarština pro to nemá žádné slovo. Na Vznešeném Kavalaanu to nikdo nepotřebuje, tam má každý svou pevnost a své kethi, a většina lidí i svého teyna. Všichni jsme ale na Worlornu a zítra se budeme bít. Možná ne všichni společně, ale proti stejným protivníkům. Proto tě jako svého teyna prosím, abys přijal k Dirkovi jméno přítel a svazek, který z něj plyne."

„Nechceš toho po mně málo," odvětil Janaseg, držel si tmavou sklenku před obličejem a prohlížel si, jak v ní tančí plameny. „T'Larien nás špehoval, pokusil se ukrást mně cro-betheyn a tobě jméno a teď nás zatáhl do sporu s Bretanem Braithem. Svádí mě to, abych ho za to všechno, co provedl, vyzval sám. A ty, můj teyn, mě místo toho žádáš, abych přijal svazek přátelství."

„Žádám," kývl Vikar.

Janaseg se podíval na Dirka a pak ochutnal víno. „Jsi můj teyn," prohlásil. „Skláním se před tvým přáním. Jaké povinnosti musím vykonávat v rámci jmenného svazku přátelství?"

„Zacházej s přítelem, jako by to byl keth," odpověděl Vikar. Mírně se natočil k Dirkovi. „A ty, ťLariene, jsi způsobil veliké obtíže, ale nevím jistě, za kolik z nich, pokud vůbec za nějaké, tě můžu činit odpovědným. Tebe také o něco žádám. Aby ses na čas stal pevnostním bratrem Garse Nefritocele Janasega."

Dirk neměl možnost odpovědět, protože ho předešel Janaseg. „To nemůžeš udělat. Kdo to je, tenhle ťLarien? Jak si můžeš myslet, že je hoden patřit k Nefritoceli? Zachová se falešně, Jaane. Nedodrží svazek, nebude pevnost bránit, nevrátí se s námi do Shromáždění. Protestuji."

„Myslím, že pokud to přijme, bude svazek dočasně dodržovat."

„Dočasně? Kethi jsou vázáni napořád!"

„Bude to něco nového, nový druh ketha, přítel na čas."

„To je o hodně víc než jen novinka," utrousil Janaseg, „a já to nedovolím."

„Garsi," oslovil jej Jaan Vikar. „Dirk ťLarien je teď tvůj přítel. Nebo jsi tak rychle zapomněl? Děláš špatně, když se snažíš moji nabídku znemožnit. Porušuješ svazek, který jsi právě přijal. Ke kethi by ses takhle nechoval."

„Ketha bys taky nevyzýval, aby vstoupil mezi kethi," zavrčel Janaseg. „Ten by mezi ně už patřil, takže to celé nedává vůbec

smysl. Je mimo soustavu svazků. Rada Vznešených by tě pokárala, Jaane. Je to naprosto nesprávné."

„Rada Vznešených sídlí na Vznešeném Kavalaanu, tady je Worlorn. Za Nefritocel tu můžeš mluvit ty jediný. Ublížíš svému příteli?"

Janaseg neodpověděl.

Vikar se znovu obrátil na Dirka. „Tak co, ťLariene?"

„Nevím," vzdychl si Dirk. „Snad už vím, co by znamenalo být pevnostním bratrem, a asi to oceňuji jako výsadu nebo co já vím. Ale hodně toho stojí mezi námi, Jaane."

„To mluvíš o Gwen," kývl Vikar. „Ta je opravdu mezi námi. Ale já tě, Dirku, žádám, aby ses stal novým a nezvyklým typem pevnostního bratra. Jen na tu dobu, co budeme na Worlornu, a jen pro Garse, ne pro mě nebo pro kteréhokoli jiného muže z Nefritoceli. Chápeš to?"

„Ano. Tím je to snadnější." Střelil očima po Janasegovi. „Ale něco je i mezi mnou a Garsem. To on se ze mě pokusil udělat majetek. A teď nedávno se mě zrovna nesnažil dostat z toho souboje."

„Jen jsem říkal pravdu," řekl Janaseg, ale Vikar na něj mávl, ať mlčí.

„Tyhle věci bych asi odpustit mohl," usoudil Dirk. „Ale ne to s Gwen."

„To si vyřešíme my tři," prohlásil Vikar klidně. „Garse do toho nemá co mluvit, i když asi bude tvrdit, že má."

„Je to moje cro-betheyn," postěžoval si Garse. „Mám právo mluvit i jednat. Mám k ní závazek."

„Já mluvil o včerejším večeru," opravil ho Dirk. „Stál jsem u dveří. Slyšel jsem to. Janaseg ji uhodil a pak jste ji přede mnou oba někam zavřeli."

Vikar se usmál. „Tak on ji uhodil?"

Dirk přikývl. „Slyšel jsem to."

„Slyšel jsi hádku a ránu, to jistě," prohlásil Vikar. Sáhl si na napuchlou tvář. „A jak myslíš, že jsem přišel k tomuhle?"

Dirk vytřeštil oči a najednou si připadal neskutečně natvrdlý. „Já... já si myslel... sám nevím. Snad ty Slimáčí děti..."

„Garse uhodil mě, ne Gwen," řekl Vikar.

„A udělal bych to znovu," dodal Janaseg nevrle.

„Ale co se tedy dělo potom? V noci? Dneska ráno?"

Janaseg vstal, přešel k Dirkovu konci gauče a naklonil se nad něj. „Příteli Dirku," začal mírně jedovatým tónem, „ráno jsem ti řekl čirou pravdu. Gwen odjela s Arkinem Ruarkem za prací. Kimdísí jí včera pořád volal. Byl celý bez sebe. Vykládal mi, že se dali v početných proudech na pochod pancéřníci, určitě kvůli sílící zimě. Prý to je u těchhle brouků velice nezvyklé dokonce i na Eshellinu. A na Worlornu je takový jev přirozeně jedinečný a nebude se opakovat. Ruark trval na tom, že ho musejí hned prozkoumat. Teď už to chápeš, můj příteli Dirku ťLariene?"

„Hm," ucedil Dirk. „Stejně by mi něco řekla."

Janaseg se vrátil na místo a na řezané a hubené tváři se mu usadil úšklebek. „Můj přítel si myslí, že lžu," posmíval se.

„Garse ti říkal pravdu," ozval se Vikar. „Gwen tvrdila, že pro tebe nechá vzkaz, lístek nebo nahrávku. Možná na to při přípravách zapomněla, byla hodně rozrušená. To se stává. Je do své práce dost zabraná, Dirku. Je dobrá ekoložka."

Dirk se podíval na Garseho Janasega. „Tak počkat," ozval se. „Ale ráno jsi přiznal, že ji přede mnou schováváte. Připustil jsi to."

Vikar se také zatvářil zmateně. „Garsi?"

„Pravda," nerad uznal Janaseg. „Přišel a pořád nedal pokoj, dokonce se pod průhlednou záminkou vetřel dovnitř. A navíc očividně chtěl věřit, že zlí padouši z Nefritoceli drží Gwen někde zavřenou. Pochybuji, že by uvěřil čemukoli jinému." Poklidně upíjel víno.

„To nebylo rozumné, Garsi," ohodnotil to Jaan Vikar.

„Nepravda za nepravdu," opáčil Janaseg blazeované.

„Nechováš se jako dobrý přítel."

„Napříště se polepším."

„To jsem rád. Tak co, ťLariene, budeš Arkův kethi?"

Dirk to poměrně dlouho zvažoval. „No dobrá," kývl konečně.

„Tak se napijeme," vyzval je Vikar. Všichni najednou pozvedli sklenice - jen Janaseg ji už měl napůl vypitou - a Dirk ucítil na jazyku víno, pálilo a bylo mírně nahořklé. Už okusil lepší. Ale špatné nebylo.

Janaseg dopil a vstal. „Musíme si promluvit o soubojích."

„Ano," kývl Vikar. „Nebyl to moc úspěšný den. Ani jeden jste se nechovali rozumně."

Janaseg se opřel o krbovou římsu pod jednou rozšklebenou maskou. „Nejnerozumnější to ale bylo od tebe, Jaane. Chápej,

nemám žádný strach ze souboje s Bretanem Braithem a s Chellem Prázdnorukým, ale nebylo to třeba. Schválnější to vyprovokoval. Po tom, co jsi řekl, tě Braith vyzvat musel, jinak by mu vlastní teyn naplil do tváře."

„Dopadlo to jinak, než jsem doufal," pokrčil Vikar rameny. „Myslel jsem si, že se nás Bretan snad bojí a snad oželí souboj s ťLarienem, aby se vyhnul boji s námi. Ale nevyšlo to."

„To tedy nevyšlo," řekl Janaseg. „Kdyby ses obtěžoval zeptat, byl bych ti to pověděl. Zahnal jsi ho až moc daleko a málem jsi zkazil souboj."

„Bylo to podle kodexu."

„Snad. Ale pravdu měl i Bretan; kdyby pominul ťLarienův prohřešek ze strachu před tebou, způsobil by si velkou hanbu."

„Právě v tomhle se ty i ostatní mýlíte. Vyhnout se souboji by neměla být žádná hanba. Jestli máme naplnit svůj osud, musíme se tohle naučit. Ale v určitém smyslu máš pravdu. Vzhledem k tomu, kdo a co je, nemohl odpovědět jinak. Špatně jsem ho odhadl."

„Dost vážný špatný odhad," poznamenal Janaseg. Ryšavé vousy rozvlnil úsměv. „Bylo by lepší nechat se bít jen ťLariena. Přece jsem se postaral, aby bojovali meči, ne? Za lak malichernou újmu by ho Bretan nezabil. Člověka Dirkova typu... kdepak, tím by si nezískal žádnou poctu. Zasadil by myslím jedinou ránu. Pěkná sečná rána by ťLarienovi prospěla. Dostal by lekci, poučil by se, že nemá dělal chyby. A menší jizva by jeho tváři dodala na rázovitosti." Podíval se na Dirka. „Ale teď tě Bretan Braith samozřejmě zabije."

Pořád se usmíval a poslední poznámku pronesl skoro ležérně. Dirk se snažil nezadusit se vínem. „Cože?"

Janaseg pokrčil rameny. „Byl jsi vyzván první, jako první musíš bojovat a nemůžeš doufat, že je s Jaanem skolíme dřív, než dojde na tebe. Bretan Braith Lantry je široko daleko znám obratností v soubojích... stejně jako svým fešáckým vzhledem. Ba je přímo proslulý. Palidi asi loví s Chellem, ale moc náruživý lovec není. Líp než v divočině se cítí na čtverci smrti, aspoň co jsem o něm slyšel. Dokonce i vlastní kethi s ním těžko vycházejí. Kromě toho, že je ošklivý, si ještě za íeyna zvolil Chella. Chell kdysi býval Vznešený s velkou mocí a uznáním. Přežil svou betheyn a původního teyna. Dneska je to pověrčivý starý páprda s velkým majetkem, ale slabým rozumem. V pevnostech se proslýchá, že Bretan Braith nosí Chellovo železo a oheň právě jen kvůli tomu bohatství. Samozřejmě

to ale Bretanovi nikdo přímo neřekne. Je prý dost nedůtklivý. A teď ho Jaan ještě rozzlobil a možná i trochu vystrašil. Nebude s tebou mít žádné slitování. Jen doufám, že se ti ještě před smrtí podaří ho trochu posekat. Pak bychom to měli v souboji lehčí."

Dirk se rozpomněl na sebedůvěru, která jej naplnila tam na střeše. Cítil naprostou jistotu, že ani od jednoho z Braithských mu nic moc nehrozí. Porozuměl jim a bylo mu jich líto. Teď mu začínalo být líto spíš sebe sama. „Říká pravdu?" zeptal se Vikara.

„Garse žertuje a přehání," odtušil Jaan, „ale v nebezpečí jistě jsi. Bretan se tě bezpochyby zabít pokusí, pokud mu to dovolíš. To se nesmí stát. Pravidla pro zvolený způsob boje a zbraň jsou velice prostá. Sudí nakreslí na zem čtverec pět krát pět metrů a vy si stoupnete do protějších rohů. Až dá sudí pokyn, vyrazíte s meči proti sobě. Když se setkáte, začne boj. Abys vyhověl soubojové cti, musíš jednu ránu dát a jednu přijmout. Radím ti, abys mu mířil na nohu nebo na paži, tím dáš najevo, že si nepřeješ skutečný souboj na smrt. A když první ránu přijmeš... pokus se ji mečem odrazit, jestli to dokážeš... pak můžeš odejít k okraji čtverce. Neutíkej. Útěk zbavuje cti, sudí by pak dal Bretanovi vítězství a právo smrti a Braithští by tě zabili. Musíš klidně jít. Jakmile budeš za čárou, nic ti nehrozí."

„Ale k tomu se k čáře musíš napřed dostat," přisadil si Janaseg. „A Bretan tě dřív zabije."

„Pokud jednu ránu zasadím a jednu přijmu, můžu upustit meč a odejít?" zeptal se Dirk.

„V tom případě by tě Bretan zabil, jen navíc s nechápavým výrazem na tváři... nebo na tom, co mu z ní zbylo," oznámil Janaseg.

„To bych nedělal," varoval jej i Vikar.

„Jaan navrhuje samé hlouposti," prohlásil Janaseg. Pomalu se vrátil ke gauči, vzal si sklenici a dolil si. „Měl by sis meč nechat a bojovat s ním. Nezapomeň, že ten chlap na jedné straně nevidí. Je tam jistě zranitelný! Všimni si, jak nešikovně přikyvuje nebo otáčí hlavu."

Dirk už měl dopito. Natáhl ruku se sklenkou a Janaseg mu dolil víno. „Jak s ním budete bojovat vy?" chtěl vědět Dirk.

„Pro náš způsob a zbraně platí jiná pravidla než pro tvoje," pokrčil Vikar rameny. „Musíme stát na rozích čtverce smrti se soubojovými lasery nebo jinými krátkými palnými zbraněmi. Nesmíme se hnout, jen ukročit dozadu, ven ze čtverce a do bezpečí. A i to můžeme udělat až poté, co všichni čtyři vystřelíme. Pak už je to na nás. Ti,

kdo zůstanou uvnitř, můžou dál pálit, pokud jsou ještě na nohou. Ten způsob může být neškodný, ale i velice vražedný, záleží na vůli účastníků."

„Zítra určitě bude vražedný," slíbil Janaseg a znovu se napil.

„Byl bych radši, kdyby to tok nebylo," potřásl Vikar lítostivě hlavou. „Ale obávám se, že říkáš pravdu. Braithští jsou na nás příliš rozzuřeni, než aby stříleli do vzduchu."

„To jistě," pousmál se mírně Janaseg. „Vzali si tu urážku náramně k srdci. Přinejmenším Chell Prázdnoruký ti to neodpustí."

„Nemůžete střílet jen tak, abyste je zranili?" zajímal se Dirk. „Odzbrojili?" Vyslovil to snadno, ale přišlo mu podivné, že něco takového říká. Situace byla všemu, co kdy poznal, natolik cizí... a přesto zjistil, že ji přijímá, že se se dvěma Kavalary a s jejich vínem a klidnou rozmluvou o smrti a mrzačení cítí kupodivu dobře. Snad to nějaký význam má, patřit mezi kethi; snad právě proto jeho neklid opadl. Dirk věděl jediné: že je klidný a cítí se ve své kůži.

Vikar se zato tvářil znepokojeně. „Zranit je? To bych rád, ale nejde to. Lovci se nás teď bojí. Kvůli tomu strachu nechávají být nefritocelské korariel. Zachraňujeme životy. Pokud bychom se do Braithských zítra dali příliš vlažně, už to nepůjde. Kdyby si ostatní mysleli, že jim nehrozí víc než menší zranění, možná by se přestali s lovem krotit. Kdepak, myslím, že budeme bohužel muset Chella a Bretana zabít, pokud to dokážeme."

„Dokážeme," řekl Janaseg s důvěrou. „A nepřítele v souboji zranit také není tak snadné ani rozumné, jak si myslíš, příteli ťLariene. A odzbrojit? Utahuješ si z nás? To je v podstatě nemožné. Bojujeme soubojovými lasery, příteli, ne válečnými zbraněmi. Tyhle zbraně pálí půlvteřinové pulzy a mezi výstřely jim trvá plných patnáct vteřin, než se dobijí. Rozumíš? Kdo výstřel uspěchá nebo si jej zbytečně ztíží tím, že by druhého chtěl jen odzbrojit, koleduje si o smrt. I na pět metrů můžeš minout - a než bude tvůj laser schopen druhé rány, protivník tě zabije."

„Takže to nejde?" ozval se Dirk.

Hodně lidí se při souboji jen zraní." oznámil mu Vikar Popravdě řečeno mnohem víc, než jich přijde o život. Ale v mnoha případech to také není ten pravý záměr. Někdy však ano Když jeden vystřelí do vzduchu a protivník se přesto rozhodne ho potrestat, může přijít k příšerným jizvám." “Chella bychom zranit mohli." soudil Janaseg.

“Je starý a pomalý, nevytáhne zbraň dost pohotově. Ale něco úplně jiného je to s Bretanem Braithem. Prý už zabil pět nebo šest lidí."

“O toho se postarám já," ozval se Vikar. „Ty dohlédni. aby ani neblikl Chellův laser, to bude stačit."

“Mohlo by," podíval se Janaseg na Dirka. “Kdybys Bretana sekl aspoň trochu, ťLariene, do paže, do ruky, do ramene... aspoň jedna bolestivá rána, co ho zpomalí. To by byl veliký rozdíl." Zazubil se.

Dirk si kupodivu uvědomil, že mu ten úsměv oplácí. “Můžu to zkusit," řekl, “ale nezapomeňte, že vím sakra málo o soubojích a ještě míň o mečích, takže nejvíc ze všeho se budu snažit zůstat naživu."

“Nerozptyluj se tím, co je neuskutečnitelné," stále se usmíval Janaseg. “Snaž se jen nadělat co nejvíc škody."

Otevřely se dveře. Dirk se otočil, podíval se, Janaseg zmlkl. Gwen Delvanová stála ve dveřích a obličej a oblečení měla zaprášené. Nejistě klouzala pohledem z jednoho obličeje na druhý a pak zvolna vešla dovnitř. Přes rameno jí visela senzorová souprava. Za ní vešel Arkin Ruark a pod paží vláčel dva těžké kufry přístrojů. Potil se a ztěžka dýchal, na sobě měl tlusté zelené kalhoty a bundu s kapuci a vypadal ještě pošetileji než obyčejně.

Gwen opatrně položila senzorovou soupravu na podlahu, ale popruh pořád jednou rukou držela. „Co nejvíc škody?" nadhodila. „O co jde? Kdo má komu udělat co nejvíc škody?"

„Gwen," začal Dirk.

„Ne," skočil mu do řeči Janaseg. „Kimdísí musí odejít." Ruark se rozhlédl, byl bledý a zmatený. Shodil kapuci na záda a začal si otírat čelo a odhrnovat plavé vlasy. „To jsou mi řeči, Garsíku," utrousil. „Zase nějaké velikánské kavalarské tajemství? Válka? Lov? Souboj? Prostě nějaké násilí, že ano? Do takových věcí bych nos nestrkal, já tedy ne. No dobrá, dopřeju vám soukromí po libosti." A vykročil ke dveřím.

„Počkej, Ruarku," oslovil jej Jaan Vikar. Kimdísí se zarazil.

Vikar se otočil ke svému teynovi. „Musíme mu to říct. Pokud bychom prohráli..." „My neprohrajeme!"

„Pokud bychom prohráli, určitě by ho lovili. Garsi, jeho se to týká taky. Musíme mu to povědět."

„Ale víš, co se bude dít. Na Toberu, na Wolfheimu, na Eshellinu, po celé Periferii. On a jeho lidi začnou rozšiřovat lži a ze všech Kavalarů udělají Braithské. Takhle to ti manipulátoři, ti palidi

dělají." V Janasegově hlase už nebyla ani stopa po drsném humoru, se kterým popichoval Dirka; mluvil teď smrtelně vážně.

„Jenomže teď je v sázce jeho život. A Gwenin taky. Musíme jim to povědět." „Všechno?"

„Je po schovávané," odtušil Vikar. Ruark i Gwen promluvili najednou. „Jaane, co se to..." vybafla.

„Po schovávané? O život? Lovení? Co se děje? Mluvte!" Jaan Vikar se otočil a vysvětlil jim to.

Kapitola 7

„Dirku, Dirku, to nemyslíš vážně. Nechce se mi tomu věřit. Já si celou dobu myslel, vážně myslel, že jsi lepší než oni. A ty mi řekneš takovou věc? To se mi snad zdá. To je vrchol pošetilosti!" Ruark se už poněkud sebral. Dlouhý župan z umělého hedvábí s vyšívanými sovami se k němu o hodně víc hodil, i když uprostřed zmatku v dílně v něm vypadal žalostně nepatřičně. Posadil se na stoličku zády k temným čtvercovým obrazovkám počítačové konzole; nohy v papučích zkřížil v kotnících a v buclatých rukou držel ojíněnou vysokou sklenku s kimdisským vínem. Láhev stála za ním, vedle dvou prázdných sklenic.

Dirk seděl na desce velikého umělohmotného ponku, nohy měl zkřížené pod sebou a loktem se opíral o senzorovou soupravu. Udělal si místo tím, že ji odsunul na jednu stranu a Štos papírů a průsvitek odstrčil na druhou. V místnosti byl neskutečný nepořádek. „Nechápu, co je na tom pošetilého," odvětil paličatě. Ale i při řeči šmejdil očima sem a tam. Ještě nikdy tady v dílně nebyl. Byla zhruba stejně velká jako obývací pokoj v bytě Kavalarů, ale vypadala o hodně menší. U jedné stěny stála řada malých počítačů. Naproti visela obrovská mapa Worlornu snad v deseti různých barvách, do které byly hustě zabodány různé špendlíky a značky. Mezi tím stály tři pracovní stoly. Tady Ruark a Gwen skládali dohromady informace a údaje, které posbírali v divočině umírajícího festivalového světa, ale Dirkovi to tu připadalo spíš jako ve vojenském štábu.

Ještě pořád nevěděl jistě, proč tu jsou. Po Vikarově dlouhém výkladu a po jízlivé debatě mezi Ruarkem a dvěma Kavalary, která pak následovala, Kimdísí uraženě odkráčel do svého bytu a Dirka odvedl s sebou. Nepřipadalo mu, že by byla vhodná chvíle promluvit si s Gwen. Jenže Ruark, sotva se převlékl a uklidnil si nervy hltem vína, nedal jinak, než aby s ním Dirk šel nahoru do dílny. Vzal s

sebou tři sklenky, ale pak pil jen on sám. Dirk si pamatoval, jak to dopadlo minule, a musel myslet na zítřek. Kromě toho ho napadlo, že pokud jdou k sobě kimdisské a kavalarské víno stejně jako Kimdísí s Kavalary, byla by holá sebevražda je míchat.

Proto Ruark pil sám. „Pošetilé na tom je, že se chceš bít jako Kavalar," odtušil Kimdísí po dalším hltu zelené tekutiny. „Jak říkám, nemůžu tomu ani uvěřit. Jaantony, proč ne, Garsík, ten rozhodně, a ti z Braithu samozřejmě. Je to xenofobní zvěř, jsou propadlí násilí. Ale fy! Ty, Dirku, člověk z Avalonu. Je to pod tvoji úroveň. Přemýšlej, prosím tě o to, ano, prosím, za sebe, za Gwen, i za tebe sama. To přece nemůžeš, nemůžeš myslet vážně! Laskavě mi to vysvětli. Člověk z Avalonu! Dospíval jsi na Akademii lidského vědění, co víc, v Avalonském ústavu pro studium mimolidské inteligence. Svět Tomase Čanga, základna Kleronomasova mapovacího ústavu, všude kolem tebe hory dějin a vědomostí, víc, než jich zbylo kdekoli, snad kromě Staré Země a Newholmu. Jsi zcestovalý, kultivovaný, viděl jsi různé světy, spoustu roztroušených národů. Ty přece musíš mít víc rozumu! Musíš! Jinak to nejde!"

Dirk se zamračil. „Ty to nechápeš, Arkine. Já si ten souboj nevybral. Je to celé nějaký omyl. Pokusil jsem se omluvil, ale Bretan o tom nechtěl ani slyšet. Co jiného bych asi měl

Co? Samozřejmě odjet. Sebrat naši milou Gwen a odjet; vypadnout z Worlornu, jen co to půjde. Musíš to pro ni udělat Dirku, to přece víš. Ona tě potřebuje, ovšem, nikdo jiný jí pomoct nemůže. A jak jí pomůžeš? Tím. ze budeš stejný mizera jako Jaan? Že se dáš zabít? Co? Tak povídej, Dirku, rád si to poslechnu."

Začínalo to zase být celé zmatečné. Když popíjel s Janasegem a Vikarem, všechno mu připadalo velice jasné, snadno přijatelné. Teď ale Ruark tvrdí, že to je všechno špatné. „Sám nevím," ošil se Dirk. „Odmítl jsem přece Jaanovu ochranu. Takže se musím bránit sám, ne? Kdo jiný by za to zodpovídal? To já jsem se takhle rozhodl; o souboji je rozhodnuto. Nemůžu z toho už vycouvat."

„Samozřejmě že můžeš," namítl Ruark. „Kdo ti v tom zabrání? Jaký zákon, ha? Na Worlornu není žádný zákon, žádný. Tak to je! Kdyby tu byl zákon, mohla by nás ta svoloč lovit? Nemohla, ale tady zákon nepanuje, a tak jsme všichni v maléru, ale ty, ty se bít nemusíš, leda když budeš sám chtít."

Dveře cvakly, otevřely se, Dirk se obrátil právě včas, aby uviděl, jak vchází Gwen. Přimhouřil oči, zato Ruark se rozzářil. „Jen pojď,

Gwen, a pomoz mi přivést ho k rozumu. Ten blázen se chce bít, nelžu, chce se bít, jako by byl Garsík."

Gwen došla mezi ně a zastavila se. Měla na sobě kalhoty z chameleoní látky, teď byly tmavošedé, k nim černý pulovr a na hlavě zelený šátek. Obličej měla vydrbaný a čistý a tvářila se vážně. „Řekla jsem jim, že si sem zajdu probrat nějaká data," utrousila a nervózně si špičkou jazyka šmejdila po rtech. „Nevím, co k tomu mám říct. Ptala jsem se Garseho na Bretana Braitha Lantryho. Dirku, možnost, že tě tam zabije, je docela reálná."

Ta slova ho zmrazila. Bůhvíproč mu to připadalo jiné, když to slyší od Gwen. „To já vím," kývl, „ale tím se nic nemění, Gwen. Kdybych toužil být v bezpečí, stačilo by mi přece být korarielem Nefritoceli, ne?"

Přikývla. „Ano. Jenže ty jsi to odmítl. Proč?"

„Co jsi mi to říkala tehdy v lese? A pak znovu? O jménech? Nechtěl jsem se stát něčím majetkem, Gwen. Nejsem žádný korariel."

Pozoroval ji. Na chviličku se zachmuřila a očima zabloudila dolů k nefritu a stříbru. „To chápu," řekla tak tiše, že to spíš byl šepot.

„Zato já ne," odfrkl si Ruark. „Klidně si buď korariel! Není to nic než pouhé slovo! Hlavně že přežiješ, no ne?"

Gwen se na něj podívala, jak si trůní na stoličce. Vypadal v dlouhém županu, se sklenkou v ruce a podmračeným výrazem ve tváři trochu komicky. „Ne, Arkine," prohlásila. „Právě tuhle chybu jsem udělala já, když jsem si myslela, že betheyn je jenom slovo."

Zrudl. „No prosím! Dobrá, takže Dirk není žádný korariel, není ničí majetek. To ale ještě neznamená, že se musí bít, rozhodně ne. Ten kavalarský kodex cti je naprostá pitomost, idiotská kravina a nic jiného. Co tě zavazuje chovat se jako hlupák, Dirku? A navíc umřít jako hlupák?"

„Nic." Ruarkova slova vyvedla Dirka z míry. V kavalarský kodex cti opravdu nevěří. Tak proč to dělá? Tím si zdaleka nebyl jist. Snad aby něco dokázal, říkal si, ale netušil, co vlastně a komu vlastně. „Prostě musím a hotovo. Je to tak správné."

„Slova!" vyprskl Ruark.

„Dirku, já nechci, abys přišel o život," řekla Gwen. „Prosím tě. Nenuť mě, abych si tím musela projít."

Tělnatý Kimdísí se krátce zasmál. „Kdepak, ve dvou mu to vymluvíme, viď?" Upil víno. „Poslechni si mě, Dirku, to pro mě udělat můžeš, ne?"

Dirk mrzutě přikývl.

To jsem rád. Tak za prvé: věříš v soubojový kodex? Jako společenskou zvyklost? Jako morální závazek? Pověz mi to po pravdě, věříš v něj?"

Ne," uznal Dirk. „Ale podle některých komentářů, co jsem si vyslechl od Jaana, si myslím, že on v něj nevěří o nic víc. A přesto se bije. když musí. Cokoli jiného by byla zbabělost."

„Ne, nikdo si nemyslí, že jsi zbabělec nebo že on je takový. Jaantony je sice Kavalar se vším tím zlým, co k tomu patří, ale dokonce ani já neříkám, že je zbabělec. Ale jsou různé druhy odvahy, ne? Kdyby tahle věž začala hořet, nasadil bys život, abys zachránil Gwen nebo možná i mě? Anebo třeba i Garse?"

„To doufám," kývl Dirk.

Ruark přikývl. „Takže jsi odvážný. Nemusíš páchat sebevraždu, abys to dokázal."

Gwen přikývla. „Vzpomeň si, cos tehdy večer v Kryne Lamiyi říkal o životě a smrti. Po něčem takovém se prostě nemůžeš sebrat a nechat se zabít, ne?"

Zamračil se. „Sakra, tohle není sebevražda."

Ruark se rozesmál. „Není? Ale skoro, co? Skoro totéž. To si myslíš, že ho v souboji přemůžeš?"

„No to ne, ale..."

„Co kdyby mu řekněme ze zpocené ruky vyklouzl meč nebo tak něco - zabil bys ho?"

„Ne, to bych..."

„To bys nepovažoval za správné, co? Mám pravdu? Jasně! Jenže dovolit mu, aby zabil tebe, je stejně nesprávné. Dát muk tomu možnost, to je hloupé. A nejsi Kavalar, tak mi nepředhazuj Jaantonyho. Ať pochybuje nebo ne, stejně je zabiják. Ty jsi lepší, Dirku. A on má omluvu, protože si nejspíš myslí, že bojuje za budoucnost, za to, aby změnil svůj národ. Náš Jaan má náramný spasitelský komplex, ale já se tomu nevysmívám, to rozhodně ne. Ty, Dirku, ovšem žádné takové důvody nemáš. Nebo snad máš?"

„Asi nemám. Ale krucinál, Ruarku, on se chová správně. A když ti tam nahoře pověděl, že nebýt jeho ochrany, Braithští by tě ulovili, nevypadal jsi nějak moc dobře."

„Ne, a taky jsem se moc dobře necítil, co bych lhal. Tím se ale nic nemění. Dobrá, tak jsem korariel, tak jsou Braithští horší než Nefritocelští, tak Jaan používá násilí, jen aby zabránil ještě horšímu násilí, a co? Je to tím pádem správné? To nedokážu říct. Dost těžký morální oříšek, jen co je pravda! Možná Jaanovy souboje slouží nějakému mravnímu účelu, snad to dělá pro svůj lid i... i pro nás. Ale ten tvůj souboj, to je dokonalá pošetilost. Neslouží ničemu, jen tě připraví o život. A Gwen zůstane s Jaanem a Garsem navždy, nebo spíš než prohrají nějaký souboj, a pak ji nečekají moc radostné vyhlídky."

Ruark se odmlčel, dopil víno, pak se protočil na otočné židličce a dolil si. Dirk seděl velice nehybně, Gwen se do něj vpíjela očima a on její trpělivý pohled dobře cítil. Hlava mu třeštila. Ruark to motá jedno přes druhé, pomyslel si znovu. Je potřeba se správně rozhodnout, ale jak? Najednou se mu vypařila všechna inspirace i schopnost rozhodnout se. V dílně zavládlo ubíjející ticho.

„Neuteču," ozval se nakonec Dirk. „To ne. Ale taky nebudu bojovat. Půjdu tam a řeknu jim, že jsem se rozhodl souboj odmítnout."

Kimdísí zavířil vínem ve sklence a uchechtl se. „V tom je jistě kus mravní odvahy, jen co je pravda. Ježíš Kristus, Sokrates, Erika Stormjonesová - a teď i Dirk ťLarien. Význační mučedníci dějin, že? Možná o tobě pak ten básník z Rudomosazi něco sepíše."

Gwen odpověděla o hodně vážněji. „Oni jsou z Braithu, Dirku, a navíc ze staré školy. Na samotném Vznešeném

Kavalaanu by tě nikdo k souboji nevyzval. I Rada Vznešených uznává, že lidé z jiných planet pod soubojový kodex nespadají. Tady to je ale jiné. Sudí prostě souboj kontumuje a Bretan Braith a jeho pevnostní bratři tě zabijí nebo budou lovit. Tím, že odmítneš souboj, podle nich prokážeš, že jsi pačlověk."

„Ale já utéct nemůžu," zopakoval Dirk. Najednou mu došly všechny argumenty; nezbylo nic než pocit, než odhodlání čelit zítřku a přežít to.

„Jenom jsi pozapomněl na vlastní zdravý rozum, tím to je. Není to žádná zbabělost, Dirku. Ber to tak, že čelit jejich hněvu tím, že utečeš, je možná to nejodvážnější řešení. I pak ti hrozí nebezpečí. Nejspíš tě budou lovit. Vydá se za tebou Bretan Braith, pokud přežije souboj, a jestli ne, tak ti ostatní. Ale ty přežiješ, snad se jim vyhneš a pomůžeš Gwen."

„Nejde to," zavrtěl Dirk hlavou. „Slíbil jsem jim to, Jaanovi a Garsemu."

„Slíbil? Co? Že umřeš?"

„Ne. Ano. Vlastně Jaan mě přiměl slíbit, že budu brát Garseho jako bratra. Kdyby se mě Vikar nepokoušel z té kaše vytáhnout, sami by se do toho souboje vůbec nedostali."

„Jenže to bylo až po tom, co tě do toho Garse navezl," upozornila jej trpce Gwen a Dirka náhlá jedovatost v jejím tichém hlase vylekala.

„I oni by mohli zítra zemřít," namítl nejistě. „Já bych za to byl zodpovědný. A vy si řeknete, že bych je měl opustit."

Gwen došla velice blízko k němu a zvedla ruce. Prsty mu lehce přejela po tvářích, shrnula šedohnědé vlasy z čela, zadívala se na něj velikýma zelenýma očima. Najednou si vzpomněl na jiný slib: na ševelkam. Ševelkam. A dávno zmizelé doby se začínaly v záblescích vracel a svět se točil a správné a špatné začínalo splývat a mísit se.

„Dirku, poslouchej mě," začala Gwen pomalu. „Jaan měl kvůli mně šest soubojů. Z toho čtyř se účastnil i Garse, který mě ani nemiluje. Zabíjeli kvůli mně, kvůli mojí pověsti, mojí cti. Já jsem o to nežádala a zrovna tak jsem se nedožadovala jejich ochrany. Bylo to jejich pojetí cti, ne moje. Přesto pro mě ty souboje byly tím, čím je tenhle pro tebe. I přesto jsi mě žádal, ať je opustím, ať se vrátím k tobě, ať tě mám zase ráda."

„Ano," kývl Dirk. „Ale... já nevím. Nechal jsem za sebou stopu z porušených slibů." Mluvil ztrápeně. „Jaan řekl, že jsem jejich keth."

Ruark si odfrkl. „A kdyby řekl, že jsi večeře, taky bys skočil do trouby?"

Gwen jen smutně potřásla hlavou. „A co kvůli tomu cítíš? Závazek? Povinnost?" „Tak něco," vyrazil nerad.

„Tak to sis odpověděl sám, Dirku. Vyložil jsi mi, jak musím odpovědět já tobě. Jestli sám tak silně pociťuješ, že musíš dostát závazkům jako dočasný keth, ačkoli takový svazek nemá žádné opodstatnění dokonce ani na Vznešeném Kavalaanu, jak můžeš žádat mě, abych se zbavila nefritu a stříbra? Betheyn znamená víc než keth."

Jemné ruce se mu odtrhly od tváře. Gwen poodstoupila. Dirk honem trhl rukou vzhůru a chytil ji za zápěstí. Za levé zápěstí. Dlaň se sevřela na studeném kovu a vyleštěném nefritu. „Ne." Gwen mlčela. Čekala.

Co se Dirka týkalo, Ruark jako by tu nebyl a dílna upadla do tmy. Byla tu jen Gwen, dívala se na něj, oči měla zelené a obrovské a plné... čeho? Slibů? Hrozby? Ztracených snů? Čekala, mlčela, on neobratně shledával slova a nikdy pořádně nevěděl, co řekne za chvíli. Nefrit a stříbro ho chladily do dlaně a on si vzpomínal.

Na rudé kapky plné lásky, zabalené ve stříbrné a v sametu a vyzařující chlad.

Na Jaanův obličej: vysedlé líce, hladkou hranatou bradu, řídnoucí černé vlasy, přívětivý úsměv. Na jeho hlas, klidný jako ocel a vždy vyrovnaný: Ale já existuji.

Na přízračné bílé věže Kryne Lamiye. které skučí a posmívají se a vyzpívávají čiré zoufalství za doprovodu vzdáleného bubnu, jehož údery beze smyslu nikdy nekončí. A uprostřed toho všeho: vzdor a odhodlání. Nakrátko tehdy věděl, co má říkat.

Vzpomínal na obličej Garseho Janasega: neosobní (kouřově modré oči, strnule vzpřímená hlava, stisknuté rty), nepřátelský (led v zorničkách, divoký úsměv), plný hořkosti a výsměchu (oči přeskakují sem a tam, zuby se cení do úsměvu, jaký by měla sama Smrt).

Na Bretana Braitha Lantryho: tik a zářivcové oko, strach i soucit naráz, chladný, děsivý polibek.

Na tmavočervené víno v obsidiánových pohárcích, na výpary z něj, které bodaly do očí, na to, jak popíjeli v místnosti plné vůně skořice a podivného kamarádství.

Slova. Nový a nezvyklý typ pevnostního bratra, říkal Jaan. Slova. Zachová se falešně, prorokoval Garse. Gwenin obličej, obličej mladší Gwen, štíhlejší, se snad ještě většíma očima. Smějící se Gwen. Plačící Gwen. Gwen při orgasmu. Gwen, jak se k němu tiskne, ňadra má rozpálená a zarudlá a ruměnec se šíří po těle. Gwen, jak mu šeptá: miluju tě. Miluju tě. Jenny!

Osamělý temný stín, který bidlem žene nízký člun po proudu nekonečného temného průplavu. Vzpomínal.

Ruka, kterou ji sevřel, se mu chvěla. „Takže když se nebudu bít, ty opustíš Jaana? A půjdeš se mnou?"

Přikývnutí přišlo, ale bylo bolestně pomalé. „Ano. Myslela jsem na to celý den, mluvila jsem o tom s Arkinem. Plánovali jsme to, proto tě přivedl sem nahoru, proto jsem Jaanovi a Garsemu řekla, že musím ještě pracovat."

Dirk vyprostil nohy, na kterých si dosud seděl, a ony se probíraly ze ztuhlosti a mravenčilo v nich, jako by ho bodaly stovky drobných nožíků. Vstal a rozhodl se. „Takže jsi to chtěla udělat tak jako tak? Není to jen kvůli souboji?"

Zavrtěla hlavou.

„Tak to půjdu. Jak brzy můžeme pryč z Worlornu?"

„Za dva týdny a tři dny," oznámil Ruark. „Do té doby nepřistane žádná loď."

„Budeme se muset ukrýt," řekla Gwen. „Když všechno zvážíme, je to jediné bezpečné řešení. Dnes odpoledne jsem nevěděla jistě, jestli mám Jaanovi říct, jak jsem se rozhodla, anebo jestli mám prostě odejít. Říkala jsem si, že bychom si třeba mohli promluvit a pak tam jít a čelit mu přímo. Ale souboj to vyřešil. Teď by ti odejít nedovolili."

Ruark slezl ze židle. „Tak běžte," vyzval je. „Já tu zůstanu, budu dávat pozor, až mi zavoláte, povím vám, jak to probíhá. Pro mě to je víceméně bezpečné, leda by Garsík a Jaantony v souboji prohráli. Pak bych si pospíšil, utekl a dostal se za vámi. Hm?"

Dirk vzal Gwen za ruce. „Miluju tě. Pořád. Opravdu."

Vážně se pousmála. „Ano. To jsem ráda, Dirku. Třeba by to zase šlo. Ale musíme si pospíšit a schovat se důkladně. Od nynějška jsou pro nás všichni Kavalaři jako jed."

„Dobrá," kývl. „Kam?"

„Zajdi si dolů pro věci, budeš potřebovat teplé oblečení. Pak se sejdeme na střeše. Vezmeme si letoun, rozhodneme se až po cestě."

Dirk přikývl a rychle ji políbil.

Když se první ruměnec svítání, první šarlatový svit nízko nad východem dotkl nebe, letěli už nad ztemnělými řekami a zvlněnými pahorky Občiny. Brzy vyšlo první žluté slunce a tma pod nimi se měnila v našedlou ranní mlhu, která se rychle rozptylovala. Letadlo podobné rejnokovi bylo otevřené jako vždy a Gwen letěla nejvyšší rychlostí, a tak se do nich mrazivý vítr opíral silně, tolik, že nemohli mluvit. Ona pilotovala a Dirk jí spal po boku schoulený do zimníku sešitého z různých kousků, který jim před odletem dal Ruark.

Probudila ho mírným šťouchnutím do ramene, jen co se před nimi objevilo lesklé kopí Výzvy. Spal jen lehce a neklidně. Okamžitě se narovnal a zívl. „Jsme tu," prohlásil zbytečně.

Gwen neodpověděla. Rejnok zvolnil, emerelské město bylo stále blíž a blíž.

Dirk se ohlédl po obzoru. „Už vyšla dvě slunce," ohlásil. „A Satanáš je skoro vidět taky, podívej. Nejspíš už vědí, že jsme odletěli." Pomyslel na Vikara a Janasega, jak na něj čekají u čtverce smrti načrtnutého na ulici, jak čekají s Braithskými. Bretan určitě netrpělivě chodí sem tam a pak vydá ten divný zvuk. Jeho oko bude po ránu neživé a zmatnělé, bude ve zjizvené tváři vypadat jako vyhaslý oharek. A možná je teď už mrtvý, nebo Jaan, nebo Janaseg. Dirk na chvilku zrudl hanbou. Přisunul se blíž ke Gwen a dal jí ruku kolem ramen.

Výzva se před nimi zvětšovala. Gwen zavedla letoun ostře výš, skrz vrstvu chomáčkovitých bílých mraků. Černý chřtán přistávací plošiny se rozsvítil, když se přiblížili. Gwen manévrovala dovnitř a Dirk si všiml čísel. Byli v 520. patře, port byl rozlehlý a čisťounký a liduprázdný.

„Vítáme vás," ozval se známý hlas, jen co rejnok po mírném zakolísání dosedl na plátovou podlahu. „Jsem Hlas Výzvy. Jak vás mohu rozptýlil?"

Gwen vypnula pohon letounu a vylezla na křídlo. „Máme zájem o dočasný pobyt."

„Cena je velice výhodná," oznámil Hlas.

„Tak nás zaveďte do nějakého apartmá."

Rozestoupila se stěna a přijel k nim další vůz na balonových pneumatikách. Ve všem kromě barvy to bylo dvojče onoho vozidla, ve kterém tu jezdili při poslední návštěvě. Gwen si nastoupila a Dirk začal nakládat zavazadla ze zadního úložného prostoru letounu. Senzorovou soupravu, kterou si s sebou vzala Gwen, tři tašky nacpané oblečením, balíčky s dávkami pro výlety do divočiny. Oba aeroskútry i s vysokými botami byly až na dně, ale Dirk je v letounu nechal.

Vůz vyrazil a Hlas jim začal vykládat o různých možnostech ubytování, které jim může nabídnout. Ve Výzvě byly pokoje zařízené ve stovce různých stylů, aby se tu lidé z jiných světů cítili jako doma, i když emerelský vkus převládal.

„Něco prostého a levného," rozhodl Dirk. „Dvě postele, kuchyňka, sprcha, to bude stačit."

Hlas je vyložil o dvě patra výš, v pokojíku s pastelově modrými stěnami. Měl manželskou postel, která zabírala většinu rozlohy pokoje, a kuchyňku vestavěnou do jedné stěny. Tři čtvrtě další stěny pokrývala velikánská barevná obrazovka.

„Tomu říkám emerelský luxus," utrousila Gwen sarkasticky, když vešli. Odložila senzorovou soupravu a kabát a vděčně sebou praštila na postel. Dirk narovnal zavazadla, která přinesl, do skříně s posuvnými dveřmi, pak si sedl na kraj postele, Gwen k nohám, a podíval se na obrazovku.

„Pro vaše potěšení nabízí městská knihovna široký výběr pořadů," snažil se Hlas. „Musím však s lítostí oznámit,

že všechny pravidelné festivalové programy již byly ukončeny

„To nikdy nedáš pokoj?" štěkl Dirk.

Základní monitorovací funkce probíhají za všech okolností v zájmu vaší ochrany a vašeho bezpečí. Nicméně pokud si přejete, moje obslužné funkce lze ve vašem blízkém okolí dočasně deaktivovat. Někteří hosté to tak chtějí."

„Včetně mě," kývl Dirk. „Deaktivovat."

“Pokud byste změnil názor nebo požadoval nějakou službu," řekl Hlas, „prostě stiskněte na kterékoli obrazovce tlačítko s hvězdičkou a já budu opět k vašim službám." Pak zmlkl.

Dirk chvilku čekal. „Hlase?" ozval se pak. Ticho. Spokojeně si kývl a vrátil se k prohlídce obrazovky. Gwen za jeho zády už spala, ležela schoulená na boku a hlavu měla přikrytou pažemi.

Zoufale toužil zavolat Ruarka, dozvědět se, jak proběhl souboj, kdo jej přežil a kdo zemřel. Myslel si ale, že zatím by to nebylo bezpečné. Jeden z Kavalarů, nebo třeba i víc než jeden, mohl Ruarkovi v jeho bytě či v dílně dělat společnost, a tak by tím hovorem prozradili, kde jsou. Bude muset počkat. Než odletěli, dal jim Kimdísí číslo na prázdný byt dvě patra nad svým a pověděl Dirkovi, ať zkusí po soumraku zavolat tam. Slíbil, že pokud to nebude nebezpečné, zajde tam a vezme to. A pokud to nebezpečné bude, Dirk se nedovolá. Každopádně teď Ruark neví, kam dva uprchlíci odletěli, a tak z něj tu informaci nemohou Kavalaři vypáčit.

Dirk byl velice unavený. I když si po cestě v letounu zdříml, vyčerpání na něj těžce doléhalo a navíc bylo zabarvené tmavými odstíny viny. Zase má po boku Gwen, ale necítil pražádné nadšení. Snad to přijde později, až ostatní starost, vyblednou, až se oni dva zase líp poznají, jako se znávali před sedmi dlouhými lety na Avalonu. To se ale nemusí stát, dokud nebudou bezpečně pryč z Worlornu, pryč od Jaana Vikara a Garseho Janasega a všech ostatních Kavalarů, pryč od mrtvých měst a umírajících lesů. Zmizí zase za Pokušitelovou rouškou, přemítal Dirk, seděl a nepřítomně se

díval na temnou obrazovku, opustí zcela Periferii, poletí na Taru nebo na Braque nebo na nějakou rozumnou planetu, třeba se i vrátí na Avalon nebo se možná vypraví i dál, na Gulliver nebo na Tuláka nebo na Starý Poseidon. Jsou stovky světů, které nikdy neviděl, tisícovka nebo snad i víc... světy lidí a nelidí a mimozemšťanů, nejrůznější barvitá místa, o kterých na Vznešeném Kavalaanu ani na Worlornu nikdo nikdy ani neslyšel. Můžou si ty světy prohlédnout s Gwen.

Byl příliš unavený, než aby spal, byl neklidný a vyvedený z míry, a tak si začal pohrávat s obrazovkou, líně zkoušel, co umí. Zapnul ji a stiskl tlačítko s otazníkem, jako to včera udělal v Ruarkově bytě v Larteynu, a bleskově naskočil tentýž seznam služeb, jen třikrát větším písmem. Pečlivě si nabídku prohlížel, aby věděl, co se s ní dá podniknout. Snad najde nějakou informaci, která mu přijde vhod, dobere se něčeho, co mu třeba pomůže.

Na seznamu bylo i číslo planetárních zpráv. Zvolil je v naději, že tam bude něco o časně ranním souboji v Larteynu, třeba nekrolog. Obrazovka ale zešedla a zazářil na ní jen nápis SLUŽBA UKONČENA, který hned smazal.

Zamračeně zkusil další kód, informace z kosmoportu, chtěl si ověřit to, co Ruark říkal o příští lodi. Tentokrát měl větší štěstí. V příštích dvou standardních měsících tu mají přistát tři lodi. Jak říkal Kimdísí, jako první přistane za dva týdny loď Teric neDahlir na pravidelné lince po Periferii. Ruark se ovšem nezmínil, že loď letí od centra ven, že přiletí z Kimdissu a míří na Eshellin a na Svět Blackwinova oceánu a končí na pi-Emerelu, odkud pochází. Týden nato dorazí loď se zásobami ze Vznešeného Kavalaanu. A pak už nic dokud se nevrátí na zpáteční cestě k centru Hrůza ze zapomenutých nepřátel. Tak dlouho však v žádném případě čekat nemohou; budou s Gwen prostě muset nasednout na Teric neDahlir a pak přestoupit na nějaké vzdálenější planetě. Dirk chápal, že největší nebezpečí jim bude hrozit, až se budou snažit na hvězdoloď dostat. Tady ve Výzvě je Kavalaři nemají skoro žádnou šanci najít, to by museli prohledat celou planetu, ale Jaanovi bezpochyby dojde, že mají v úmyslu co nejdřív odletět. To znamená, že v patřičné době na ně asi bude čekat na kosmoportu. Dirk zatím nevěděl, jak se s tím vypořádají. Mohl jen doufat, že to nebude potřeba.

Vyčistil obrazovku a zkusil další čísla. Všímal si, které služby už jsou zcela ukončeny, které jen zeštíhlili na minimální stav (například

lékařská pohotovost) a které stále fungují na stejné úrovni jako za Festivalu. Často v tom byly obrovské rozdíly mezi městy, což ho přesvědčilo, že Výzvu si vybrali správně. Emerelci byli odhodláni prokázat, že jejich město je nesmrtelné, a tak nechali funkční skoro vše, aby to pyšně vzdorovalo tmě a blížícímu se mrazu. Tady se bude žít lehce. Ostatní města jsou ve srovnání s tímhle v žalostném stavu. Čtyři ze čtrnácti jsou zcela bez energie, jedno z nich už stihlo utrpět větrnou i jinou erozí tolik, že se rozpadá a mění v zaprášené ruiny.

Dirk ještě nějakou dobu volil tlačítka, ale konečně ho ta hra přestala bavit, začal být znuděný a nedočkavý. Gwen pořád spala. Ještě stále bylo ráno, Ruarkovi rozhodně volat nemůže. Vypnul obrazovku, spěšně se umyl ve sprchovém koutě, pak se vrátil k posteli a zhasl světelné panely Ležel ve vlahé tmě, díval se do stropu a poslouchal Gwenin slaboučký dech, ale duchem byl daleko odsud a trápil se

Brzy bude zase všechno v pořádku, říkal si, jako to bývalo na Avalonu. Přesto tomu nedokázal věřit. Necítil se jako ten starý Dirk ťLarien, Gwenin Dirk, ten, kterým se zařekl znovu se stát. Místo toho měl pocit, že se nic nezměnilo; lopotí se jen stejně utahaně, stejně beznadějně, jako se lopotil na Braque a na jiných planetách předtím. Jeho Jenny je zase s ním, měl by být radostí bez sebe, ale nepřišlo nic než nechuť a únava. Jako by ji zase zklamal.

Dirk ty myšlenky zahnal a zavřel oči.

Když se probudil, bylo pozdní odpoledne. Gwen už byla vzhůru a na nohou. Dirk se osprchoval a oblékl do světlých šatů z avalonské syntetické tkaniny. Pak oba vyšli na chodbu, že si prohlédnou 522. patro Výzvy. Při chůzi se drželi za ruce.

Jejich byt byl jedním z tisíců v obytném sektoru. Kolem byly jiné, až na čísla na černých dveřích zcela stejné jako ten jejich. Podlahy a stěny a stropy chodeb, po kterých šli, byly všechny vyložené kobercem v bohatých odstínech kobaltové barvy a světla, která od stropu visela na křižovatkách chodeb - matné koule, uklidňující a šetrné k očím -, s jejich odstíny ladila.

„Pěkně nudné," poznamenala Gwen, když kráčeli pár minut. „Je to tak stejné, až to je depresivní. A nevidím žádné plánky. To se divím, že se tu lidi neztráceli."

„Asi se mohli jednoduše zeptat na cestu Hlasu," odhadl Dirk.

„Ano. Na to jsem zapomněla." Zamračila se. „Co se vlastně s Hlasem stalo? Poslední dobou toho moc nenapovídal."

„Taky jsem ho zavřel," vysvětlil Dirk. „Ale pořád se dívá."

„Můžeš ho zase zapojit?"

Přikývl, zastavil se a pak ji zavedl k nejbližším černým

dveřím Jak očekával pokoj byl volný a dveře se ochotně otevřely. Uvnitř bylo všechno - postele, zařízeni, obrazovka - všechno naprosto stejné.

Dirk zapnul obrazovku, stiskl tlačítko s hvězdičkou a pak ji zase vypnul.

Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Hlas.

Gwen se na Dirka usmála, ale byl to slabý a napjatý úsměv. Vypadalo to, že je stejně vyčerpaná jako on. U koutků úst měla ustarané vrásečky.

„Něco snad," řekla. „Chceme něco dělat. Zabav nás. Zaměstnej nás. Ukaž nám město." Dirkovi připadalo, že mluví maličko příliš rychle, jako by se honem honem chtěla rozptýlit a odvést od nepříjemného námětu k přemýšlení. Nevěděl, jestli v jejím hlase slyší obavy o jejich bezpečí, anebo starost o Jaana.

„Rozumím," odpověděl Hlas. „Provedu vás tedy po divech Výzvy, v níž se na Worlornu znovuzrodila sláva pi-Emerelu." Pak jim říkal, kudy mají jít, a oni vyšli u nejbližších výtahů, dostali se z říše nekonečných rovných kobaltových chodeb do krajů barvitějších a zábavnějších.

Vyjeli až na Olymp, do přepychového baru v úplném vrcholku města, a stáli po kotníky zaboření do černého koberce a dívali se ven jediným velikým oknem. Kilometr pod nimi se řítily řady temných mraků hnaných kousavým vichrem, který oni cítit nemohli. Den byl šedý a podmračený; Čertovo oko hořelo a lesklo se jako vždycky, ale jeho žluté průvodce zakryl šedavý opar rozmazaný po nebi. Z věže viděli v dálce hory a hluboko pod nimi nejasně i tmavou zeleň Občiny. Robočíšník jim přinesl vychlazené pití.

Došli k ústřední šachtě, válci, který byl od paty k vrcholku jádrem věžoměsta. Stanuli na nejvyšším balkonu u šachty, chytili se za ruce a dívali se spolu dolů, kolem dalších balkonů, jejichž nekončící řady mizely v chabě osvícených hlubinách. Pak otevřeli ozdobnou železnou branku, skočili a ruku v ruce se proti jemnému sevření vzestupného teplého proudu vzduchu snášeli dolů. Ústřední šachta byla určena k rekreaci, udržovali v ní přitažlivost tak nepatrnou, že se sotva dala přitažlivostí nazývat - ani ne 0,01 procenta emerelského normálu.

Pak se prošli po vnějším ochozu, široké a mírně nakloněné chodbě, která se spirálovitě vinula po obvodu města jako závity po obrovském vrutu, takže ctižádostivější turisté mohli jít pěšky od přízemí až na vrchol. Po obou stranách ochoz lemovaly restaurace, muzea a obchody; mezi nimi vedly vozovky pro vozy s balonovými pneumatikami i pro rychlejší vozidla. A ve středu byl pruh z tuctu kluzníků, šest vedlo nahoru, šest dolů a dohromady tvořily mírně zakřivený bulvár. Když je začaly bolet nohy, vlezli si na pás, pak na ten rychlejší, pak na ještě rychlejší. Kolem proplouvala krajina a Hlas je upozorňoval na různé obzvlášť zajímavé dominanty, které nebyly ani dominantní, ani obzvlášť zajímavé.

Zaplavali si nazí v Emerelském oceánu, sladkovodním pseudomoři, které zabíralo většinu 231. a 232. patra. Voda byla křišťálově čistá a jasně zelená, takže dvě patra pod sebou viděli pokroucené provazce řas na dně. Řasy jiskřily ve světle panelů, které vytvářely iluzi silného slunečního svitu. Ve větších hloubkách se jako šipky míhaly drobnější rybky hledající odpad; na povrchu se vznášely plovoucí rostliny, které si pluly jako obrovské houby ze zelené plsti.

Vzali si motorové lyže a jeli dolů po rampě, řítili se, svištěli jako diví po umělé hmotě s nízkým třením, takže se ze stého patra dostali rychle až do prvního. Dirk dvakrát upadl, ale pokaždé se jen odrazil a zase se narovnal.

Prohlédli si tělocvičnu pro volné pády.

Nahlédli do ztemnělých hledišť pro tisíce lidí, odmítli nabídku Hlasu, aby se podívali na nahraná holodramata.

Najedli se, rychle a bez potěšení, v kavárně na kraji kdysi rušného nákupního střediska.

Chvíli se toulali po džungli z pokroucených stromů a žlutého mechu, kde zněly nahrané skřeky zvířat, které se prapodivně odrážely od stěn zapařeného parku.

Konečně, ačkoli byli stále neklidní a znepokojení a to vše je rozptýlilo jen málo, dovolili Hlasu, aby je rychle dopravil nahoru, do jejich pokoje. Oznámil jim, že venku se už nad Worlornem snáší soumrak.

Dirk stál v prostůrku mezi postelí a stěnou a mačkal čísla. Gwen seděla hned za ním.

Ruarkovi dlouho trvalo, než to vzal, až moc dlouho. Dirka na chvilku napadlo, jestli se nestalo něco strašného. Ale v tu chvíli

blikající modrý volací signál zmizel a na obrazovce se objevila buclatá tvář kimdisského ekologa. Za ním v našedlém světle uviděli opuštěný a špinavý byt.

„Tak co?" vyrazil Dirk. Loupl očima dozadu po Gwen. Kousala se do rtu a pravou ruku měla položenou na stříbrném náramku s nefritem, který stále měla na levé paži.

„Dirku? Gwen? Jste to vy? Nevidím vás, u mě je obrazovka slepá." Ruarkovy bledé oči pod plandajícími pramínky ještě bledších vlasů nervózně těkaly sem tam.

„Samozřejmě, že jsme to my," štěkl Dirk. „Kdo by na to číslo asi tak volal?"

„Nevidím vás," zopakoval Ruark.

„Arkine," ozvala se z postele Gwen, „když nás nevidíš, tak nevíš, kde jsme."

Ruark přikývl. Už se mu skoro začínala dělat druhá brada. “Ano, já nemyslel... hlavně že jste v pořádku. Aspoň co já vím."

„Co souboj," naléhal Dirk. „Co ráno, jak to dopadlo?"

„Je Jaan v pořádku?" zeptala se Gwen.

„Souboj nebyl," oznámil Ruark. Pořád těkal očima sem a tam, asi hledal něco, na co by se mohl dívat. Anebo možná je nervózní, usoudil Dirk, že by mohli do prázdného bytu vtrhnout Kavalaři. „Šel jsem se podívat, ale souboj se nekonal, tak, pravda."

Gwen si slyšitelně oddechla. „Takže všichni jsou v pořádku? I Jaan?"

„Jaantony je živ a zdráv, Garsík taky, i Braithští," hlásil Ruark. „Žádné střílení, žádné zabíjení, ale když Dirk nepřišel poslušně na porážku, všichni zuřili, pravda."

„Povídej," ozval se Dirk tiše.

„Prostě jsi příčinou toho, že se ten druhý souboj odložil."

„Odložil?" pípla Gwen.

„Odložil. Bít se budou, stejným způsobem, se stejnými zbraněmi, jenom ne teď. Bretan Braith podal u sudího protest. Že prý má právo nejprve se bít s Dirkem, protože by mohl v souboji s Jaanem a Garsíkem umřít, takže by se jeho nárok na Dirka nedal naplnit. Požadoval, aby se druhý souboj pozdržel, dokud nenajdou Dirka. Sudí mu to odsouhlasil. Co taky, je to nástroj Braithu, ten pan sudí, souhlasil se vším, co ta sběř chtěla. Roseph Vznešený-Braith, tak mu říkali, takový velice zlostný človíček to je."

„A co Nefritocelští?" dožadoval se Dirk. „Co Jaan a Garse? Říkali něco?"

„Jaantony nic. Vůbec nic, jen stál mlčky ve svém rohu čtverce smrti. Všichni ostatní pobíhali sem tam, řvali a hulákali a chovali se po kavalarsku. Nikdo jiný kromě Jaana dokonce ani nebyl uvnitř čtverce, ale on tam pořád stál a rozhlížel se, jako by čekal, že souboj každou chvíli začne. Zato Garsík se náramně rozzuřil. Když jsi nešel, nejdřív trousil vtipy o tom, že ti není asi dobře, pak ale hodně

ztichl a na nějakou dobu byl stejně chladný a zamlklý jako Jaan, potom ho myslím vztek trochu přešel a tak se začal hádat s Bretanem a se sudím a s tím druhým, s Chellem. A Braithských tu bylo víc asi jako svědci. Netušil jsem, že máme v Larteynu tak početnou společnost, kdepak. Vlastně jsem to věděl, jaksi abstraktně, ale když se všichni sejdou vypadá to úplně jinak. Přišli i ti dva Šanabranští, ale ne ten básník z Rudomosazi, takže z celého města chyběli tři, on a vy dva. Jinak to vypadalo na valnou hromadu městské rady, protože všichni byli ve svátečním." Krátce se zasmál.

„Víš, co se bude dít teď?" zajímal se Dirk.

„Žádný strach," řekl Ruark. „Jen se schovávejte a pak chyťte loď, tak. Nemůžou vás najít, jak by prohledali celou planetu! Myslím, že Braithští se ani nebudou snažit. Označili tě za pačlověka. Toho se dožadoval Bretan Braith a jeho partner promluvil o starých tradicích a další z Braithu řečnili taky a sudí že ano, že když jsi nepřišel k souboji, tak vůbec nejsi skutečný člověk. Takže tě budou lovit... možná, ale asi bez většího zápalu, teď jsi jedna lovná zvěř z mnoha a jim postačí kterákoli jiná."

„Pačlověk," řekl Dirk tupě. Bylo to divné, ale měl pocit, jako by něco ztratil.

„Pro Bretana a pro ty ostatní jistě. Myslím, že usilovněji se tě bude snažit najít Garse, ale ten tě nebude štvát jako zvěř. Přísahal, že se budeš bít, nejdřív s Bretanem a potom s ním, anebo možná s ním prvním."

„A co Vikar?" zeptal se Dirk.

„Už jsem ti říkal, že neřekl nic, vůbec nic."

Gwen vstala z postele. „Mluvil jsi jen o Dirkovi," upozornila Ruarka. „Co ale se mnou?"

“S tebou?" zamrkal Ruark. „Braithští tvrdili, že jsi taky pačlověk, ale Garse to nepřipustil. Velice razně mluvil o tom, že se bude bít s každým, kdo na tebe sáhne. Roseph Vznešený-Braith si začal pouštět

hubu na špacír. Chtěl, aby tě prohlásili za pačlověka stejně jako Dirka, ale Garsík zuřil - a jestli se nemýlím, účastníci kavalarských soubojů můžou vyzvat i sudího, pokud rozhodne špatně, i když

i tak jsou zavázáni se jeho rozhodnutím řídit, ano. Takže má milá, jsi pořád betheyn a máš ochranu, když tě chytí, jen tě přivedou zpátky. Pak tě potrestají, ale bude to nefritocelský trest. Po pravdě řečeno se tebou nijak moc nezabývali, mnohem víc se řečnilo o Dirkovi. Jsi konečně jen žena, no ne?"

Gwen neřekla nic.

„Za pár dnů ti zavoláme znovu," slíbil Dirk.

„Ale to musí být v určitý čas, Dirku," upozornil Ruark a znovu se přidušeně zasmál. „Nejsem v téhle mizerné díře pořád."

„Dobře, tak za tři dny, zase po soumraku. Musíme si trochu promyslet, jak se dostaneme k lodi. Napadlo mě, že až přijde ta doba, Jaan a Garse budou kosmoport hlídat."

Ruark přikývl. „Budu o tom přemýšlet."

„Můžeš nám sehnat zbraně?" zeptala se náhle Gwen.

„Zbraně?" Kimdísí se div nezakuckal. „Gwen, tobě se opravdu kavalarské způsoby dostaly do krve. Já jsem z Kimdissu. Co já vím o laserech a jiných nástrojích násilí? Můžu to nicméně zkusit, kvůli tobě a kvůli příteli Dirkovi. Promluvíme si o tom pak, už musím jít."

Tvář zmizela, Dirk vypnul i jejich obrazovku a pak se otočil ke Gwen. „Chceš se jim bránit? Je to rozumné?"

„Sama nevím," pokrčila rameny. Pomalu došla ke dveřím, otočila se a vrátila se zpátky. A pak se zarazila; byt byl lak titěrný, že se v něm opravdu nedalo vehementně rázovat.

„Hlase!" dostal najednou nápad Dirk. „Je ve Výzvě nějaký obchod se zbraněmi? Dají se tu někde sehnat lasery nebo jiné zbraně?"

S politováním vám musím oznámit, ze pi-emerelske zákony zakazují nošení osobních zbraní," odpověděl Hlas.

Co sportovní zbraně?" nadhodil Dirk. „Na lov nebo

střelbu do terče?"

S politováním vám musím oznámit, ze pi-emerelske zákony zakazují všechny krvavé sporty a hry založené na náhražce násilí. Pokud patříte ke kultuře, která si podobných činností cení, ujišťujeme vás, že tím nijak nechceme váš domov urazit. Jinde na Worlornu jsou tyto formy zábavy dostupné."

„Pusť to z hlavy," řekla Gwen. „Stejně to nebyl dobrý nápad."

Dirk jí položil ruce na ramena. „Každopádně žádné zbraně potřebovat nebudeme," prohlásil s úsměvem. „I když uznávám, že kdybych u sebe nějakou měl, cítil bych se maličko líp. Pochybuji ovšem, že kdyby na to došlo, věděl bych, jak s ní zacházet."

„Já bych to věděla," ohlásila mu. A v očích, v těch velikých zelených očích se objevila tvrdost, kterou tam Dirk nespatřil ještě nikdy. Na chviličku mu kupodivu připomněla Garse a jeho ledově modré pohrdání.

„Jak to?" zeptal se.

Mávla netrpělivě rukou a pokrčila rameny, takže mu z nich sklouzly ruce. Pak se od něj odvrátila. „Používáme s Arkinem při práci značkovací pušky. Když se snažíme sledovat stopu nějakého zvířete a poznat jeho migrační zvyky, střílíme stopovací jehly. A taky uspávači šipky. Máme senzorové implantáty velké jako palec, které ti o živočichovi povědí všechno, co potřebuješ: jak loví, co žere, jak se páří, jak funguje jeho mozek v různých etapách životního cyklu. Když takových údajů seženeš dost a od různých druhů, můžeš si udělat představu o celém ekosystému. Nejdřív ale musíš ty svoje zvědy rozmístit, a k tomu musíš vybrané jedince uspat šipkami. Vystřílela jsem jich tisíce. Střílím dobře. Škoda, že mě nenapadalo jednu přibalit."

„To jsou dvě různé věci," namítl Dirk. „Používat zbraň na něco takového - a zastřelit laserem člověka. Ani jedno jsem nikdy nedělal, ale mám dojem, že to bude nesrovnatelné."

Gwen se opřela o dveře a ze vzdálenosti několika metrů se na něj nakysle zadívala. „Myslíš, že bych nedokázala zabít člověka?"

„Ne."

Usmála se. „Dirku, já už nejsem to děvčátko, co jsi znal na Avalonu. Mezitím jsem strávila řadu let na Vznešeném Kavalaanu. A nebyly to lehké roky. Jiné ženy mi plivaly do tváře. Od Garseho jsem si vyslechla tisíc přednášek o tom, k čemu mě zavazuje nefrit a stříbro. Ostatní Kavalaři mi říkali čubko a označovali mě za pačlověka tak často, až jsem se někdy přistihla, že na to slyším." Zavrtěla hlavou. Na čele měla těsně utaženou čelenku a kousek pod ní se oči leskly jako tvrdé zelené kamínky. Nefrit, pomyslel si Dirk hloupě, nefrit jako ten, co má pořád na náramku.

„Jsi vzteklá," upozornil. „Rozzlobit se je lehké. Ale já tě znal, lásko, a vím, že jsi v zásadě laskavý člověk."

„Byla jsem. Snažím se být i teď. Ale uteklo hodně času, Dirku, strašně, strašně moc času, ve mně se to hromadilo a ze všeho bylo dobré jen jedno jediné, a to Jaan. Říkala jsem to Arkinovi; ví, jak mi je a co mi je. Bývaly chvíle, kdy jsem byla tak blízko k propasti... tak úděsně blízko. Hlavně s Garsem, protože ten je, ať to vypadá jakkoli divné, mojí součástí, a ještě víc patří k Jaanovi, takže o to víc zabolí, když jde o někoho, na kom ti záleží, o někoho, koho bych skoro milovala, nebýt..."

Zarazila se Ruce si založila na prsou a pevně stiskla. Začala se mračit, ale pak přestala. Dirk usoudil že si zřejmě všimla jak se tváří. Copak mu asi vyčetla z obličeje?

„Možná máš pravdu," řekla po chvilce a uvolnila paže. „Možná bych nikoho zabít nedokázala. Ale občas mám pocit, že bych to zvládla. A teď zrovna bych moc ráda měla zbraň, Dirku." Zasmála se, ale krátce a neradostně. „Na Vznešeném Kavalaanu jsem samozřejmě neměla dovoleno nosit zbraň. K čemu by ji taky betheyn potřebovala? Chrání ji přece její Vznešený a jeho teyn. A žena by se mohla zastřelit. Jaan... Jaan se vší silou snažil změnit hodně věcí. Pořád se snaží. Koneckonců jsem tady. Většina žen nikdy neopustí skalní bezpečí pevnosti, jakmile jednou nosí nefrit a stříbro. Ale i když se snaží a i když si toho vážím, tomu Jaan nerozumí. Je přece jen Vznešený a probíhá v něm i jiný zápas a na každou věc, co mu říkám já, mu jinou řekne Garse. Někdy si toho Jaan ani nevšimne. Že prý ty drobnosti, jako jestli můžu nosit zbraň, nejsou důležité. Jednou jsem s ním o tom mluvila a on zdůraznil, že přece sama jsem proti nošení zbraní, proti soubojovému kodexu, což je pravda. Ale stejně... já jsem dobře chápala, Dirku, co jsi včera říkal Arkinovi, co jsi říkal o tom, že se chceš postavit proti Bretanovi, i když se necítíš kodexem zavazován. Občas mívám stejný pocit."

Světla krátce zablikala, ztemněla, pak se zase plně rozsvítila. „Co je?" zvedl k nim Dirk hlavu.

„Hosté se nemusí znepokojovat," ozval se basem Hlas. „Dočasný výpadek energie ve vašem patře již byl vyřešen."

„Výpadek energie!" Dirkovi hlavou proletěla představa, představa Výzvy, neprostupné, bez oken, naprosto uzavřené - a zbavené energie. Vůbec se mu nelíbila. „Co se stalo?"

„Prosím, neznepokojujte se," zopakoval Hlas, ale stropní světla jej usvědčovala ze lži. Úplně pohasla a Gwen s Dirkem na chvilku stáli v děsivé naprosté tmě.

„Asi by bylo lepší odejít," usoudila Gwen, když světla zase zaplála. Otočila se, odsunula dveře skříně a začala vyndávat jejich zavazadla. Dirk jí šel pomoct.

„Žádnou paniku, prosím," říkal Hlas. „Pro vlastní bezpečí vám doporučuji zůstat v bytě. Situaci máme pevně v rukou. Výzva má mnoho pojistných mechanismů a všechny významné systémy jsou zálohovány."

Měli už sbaleno. Gwen došla ke dveřím. „Už jedeme na záložní zdroje energie?" zeptala se Hlasu.

„Ze záložních zdrojů jsou nyní napájena patra jedna až padesát, dvě stě padesát jedna až tři sta, tři sta padesát jedna až čtyři sta padesát jedna a pět set jedna až pět set padesát," připustil Hlas. „Není to ale důvod ke znepokojení. Robotechnici zprovozní primární zdroje, jak nejrychleji to půjde, a pro ten nepravděpodobný případ, že by selhaly i záložní zdroje, existují další jistící systémy."

„Nerozumím tomu," řekl Dirk. „Proč to? Co je příčinou výpadků?"

„Žádnou paniku, prosím," řekl Hlas.

„Dirku, musíme jít," ozvala se Gwen klidně. Vyšla ven, tašku měla v pravé ruce, senzorovou soupravu na popruhu přes levé rameno. Dirk chytil další dvě tašky a šel za ní do kobaltově modrých chodeb. Spěchali k výtahům, Gwen měla dva kroky náskok, koberce pohlcovaly zvuky jejich kroků.

„Hosté, kteří podlehnou panice, se vystavují většímu riziku poškození než ti, kteří zůstanou v bezpečí svých bytů, dokud tyto drobné závady neodstraníme," peskoval je Hlas.

„Když nám povíš, co se stalo, možná si to rozmyslíme," utrousil Dirk. Nezastavili se ani nezpomalili.

„Provádíme nyní nouzová opatření," odpověděl Hlas. „Byli vysláni dozorci, kteří vás doprovodí zpět do bytu. Je to v zájmu vaší ochrany. Opakuji, byli vysláni dozorci, kteří vás doprovodí zpět do bytu. Pi-emerelské zákony zakazují..." Najednou se slova začala bortit a bas se změnil v pištění a drásající kvílení, které na chvilku zaútočilo na jejich sluch. Pak to přestalo a najednou bylo mrazivé ticho.

Světla zhasla.

Dirk se na chvíli zastavil, pak došel ve tmě dva kroky kupředu a narazil do Gwen. „Co to? Promiň," omluvil se.

„Tiše," špitla Gwen. Začala odpočítávat vteřiny. Při třinácti se povislé koule na křižovatkách chodeb znovu rozsvítily. Po modré záři teď ale zbyl jen matný přízrak, který tak tak stačil, aby něco viděli.

„Jdeme," vyzvala ho Gwen. Dala se znovu do chůze, tentokrát pomaleji, v namodralém příšeří pokládala nohy opatrně. Výtahy nebyly daleko.

Pak se stěny zase ozvaly, ale už ne hlasem Hlasu.

„Tohle město je veliké," říkal hlas, „ale ne dost veliké, aby ses v něm schoval, ťLariene. Čekám v nejspodnějším emerelském sklepem, v minus dvaapadesátém patře. Město je moje. Hned ke mně pojď, nebo všude kolem tebe vypnu energii a ve tmě se tě s mým teynem vydáme ulovit."

Dirk toho, kdo mluvil, poznal. Těžko ho také nepoznat. Na Worlornu nebo i kdekoli jinde by se stěží hledala obdoba pokřiveného, rašplovitého hlasu Bretana Braitha Lantryho.

Kapitola 8

Stáli v zešeřelé chodbě jako ochrnutí. Gwen vypadala jako matná modrá silueta a její oči jako temné důlky. V koutku úst jí zacukalo a Dirkovi to děsivě připomnělo Bretana a jeho tik. „Našli nás," řekla.

„Ano." Oba šeptali, ze strachu, že kdyby mluvili nahlas, Bretan Braith - jako falešný Hlas Výzvy - by je mohl zaslechnout. Dirk si velice bolestně uvědomoval, že je obklopují reproduktory, ale také uši a možná oči - a všechny jsou neviditelné a ukryté za koberci vyloženými stěnami.

„Ale jak?" divila se Gwen. „Nemohl to dokázat. To prostě nešlo."

„Ale dokázal to. Takže to nějak jít muselo. Co ale teď? Mám jít k nim? Co je vlastně v tom minus dvaapadesátém patře?"

Gwen se zamračila. „Nevím. Výzva nebylo moje město. Ale vím, že podzemní patra nejsou obytná."

„Stroje," usoudil Dirk. „Zdroje energie. Obslužné systémy."

„A počítače," dodala Gwen tichým a nevýrazným šepotem.

Dirk odložil tašky. Připadalo mu pošetilé držet se v takové situaci jako klíště oblečení a ostatních věcí. „Zabili Hlas," řekl.

„Možná. Pokud ho vůbec jde zabít. Já jsem měla dojem, že to je síť počítačů roztroušených po celé věži. Nevím. Možná to byl jen jeden velký počítač."

„V každém případě teď mají mozkové ústředí, nervové centrum, tak něco. Už nebudou žádné přátelské rady od stěn. A Bretan nás teď nejspíš vidí."

„Nevidí," ucedila Gwen.

„Proč? Hlas nás vidět mohl."

„Ano, možná, i když nemám dojem, že by ke smyslové výbavě Hlasu nutně musely patřit i zrakové senzory. Nepotřeboval je přece. Měl jiné smysly, jaké člověk nemá. Ale o to ani nejde. Hlas byl superpočítač a zvládal miliardy bitů informací najednou. To Bretan nemůže. To žádný člověk nemůže. Kromě toho vstupy nejsou v

takové formě, aby se v nich vyznal, ostatně nevyznali bychom se v nich ani my dva. To jen Hlas. I kdyby Bretan byl někde, kde má přístup ke všem datům, která dostával Hlas, bude to pro něj skoro všechno jen nesmyslné blábolení, anebo se to na něj bude řítit tak rychle, že mu to bude k ničemu. Zkušený kybernetik by z toho možná něco vydoloval, i když i o tom pochybuji. A Bretan docela jistě ne. Leda by věděl o nějakém tajemství, o kterém my nevíme."

„Věděl, jak nás najít," upozornil Dirk. „Věděl, kde se nachází mozek Výzvy a jak ho zkratovat."

„Jak nás našel, to nechápu," odpověděla Gwen, „ale dostat se ke Hlasu, to nebyly žádné čáry. Je v nejnižším minusovém patře, Dirku! Byl to od něj jen odhad, jinak to být nemohlo. Kavalaři budují svoje pevnosti hluboko ve skále, nejnižší patro je vždycky to nejbezpečnější, nejjistější. Tam mají svoje ženy a další cennosti patřící pevnosti."

Dirk přemýšlel. „Tak moment. Nemůže přesně vědět, kde jsme. Proč by se nás jinak pokoušel přilákat dolů do podzemí a vyhrožoval nám, že nás začne štvát?"

Gwen přikývla.

„Jenomže pokud je v počítačovém středisku," pokračoval Dirk, „Musíme být opatrní. Třeba by nás časem dokázal najít."

„Aspoň některé počítače určitě dál pracují," střelila Gwen pohledem po matně modré kouli visící pár metrů od nich. „Město je pořád víceméně živé."

„Může se zeptat Hlasu, kde jsme? Když ho zase zapojí?"

„Možná, ale řekne mu to Hlas? Pochybuji. Jsme tu hosty legálně, nemáme zbraně, zato on je ozbrojený vetřelec a porušuje spoustu pi-emerelských zákonů."

„On? Chtěl jsi říct oni. Je s ním Chell. A možná i ostatní."

„Dobře, tak tlupa ozbrojených vetřelců."

„To ale nemůže znamenat víc než... kolik? Dvacet? Míň? Jak by mohli dobýt takovéhle město?"

„Pi-Emerel je výjimečně zaměřený proti násilí, Dirku. A tohle je Festivalový svět. Pochybuji, že by Výzva měla moc prostředků, jak se bránit. Ti dozorci..."

Dirk se najednou rozhlédl. „Ano, dozorci. Mluvil o nich Hlas. Říkal, že pro nás nějakého posílá." Skoro čekal, kdy uvidí něco velikého a hrozivého, jak to jako na zavolanou vyjíždí z příčné

chodby. Jenže kde nic, tu nic. Jen stíny a kobaltové koule a modré ticho.

„Nemůžeme tu jen tak postávat," řekla Gwen. Přestala šeptat. On také. Oba si uvědomili, že kdyby Bretan Braith a jeho společníci mohli slyšet každé jejich slovo, dokázali by je lokalizovat i tuctem jiných způsobů. Pokud by tomu bylo tak, byli by na tom beznadějně. Šeptat, to by bylo prázdné gesto. „Letoun je jenom dvě patra pod námi," upozornila.

„Braithští můžou být taky jen dvě patra daleko," odpověděl Dirk. „A i kdyby nebyli, letounu se musíme vyhnout. Rozhodně vědí, že ho máme, a budou čekat, že k němu poběžíme. Možná právě proto si Bretan pospíšil s tím projevem, aby nás vyhnal do vzduchu, kde z nás bude lehká kořist. Jeho pevnostní bratři už nejspíš čekají, kdy nás budou moct sestřelit laserem." Zamyšleně se odmlčel. „Ale zůstat tady taky nemůžeme."

„Ani poblíž našeho bytu," souhlasila. „Hlas věděl, kde jsme byli, a Bretan Braith by nás mohl najít. Ale ve městě zůstat musíme; v tom máš pravdu."

„Takže se schováme," kývl Dirk. „Kde?"

Gwen pokrčila rameny. „Tady nebo tam, to je jedno. Město je veliké, jak říkal Bretan."

Spěšně si klekla k tašce, vyházela všechno zbytečné oblečení a nechala tam jen potravní dávky a senzorovou soupravu. Dirk si navlékl těžký kabát, který mu dal Ruark, a všechno ostatní nechal být. Došli k vnějšímu ochozu; Gwen trvala na tom, že musejí odejít co nejdál od bytu - a ani jeden nechtěli riskovat a jet výtahy.

Světla nad širokým lánem ochozu stále jasně a bíle zářila a kluzníky lhostejně hučely; šroubovicová cesta zřejmě má nezávislý zdroj energie. „Nahoru, anebo dolů?" chtěl vědět Dirk.

Gwen jako by jej neslyšela; naslouchala něčemu jinému. „Tiše," sykla. Cukalo jí v koutku úst.

A Dirk přes stejnoměrné hučení pohyblivých chodníků uslyšel jiný zvuk, slaboučký, ale nezaměnitelný.

Vytí.

Docela jistě věděl, že se ozývá z chodby za nimi. Vychází z vlahé modré nehybnosti chodby jako mrazivý dech. A zdá se, jako by viselo ve vzduchu delší dobu, než by mělo. A brzy po něm následoval tlumený, vzdálený křik.

Nakrátko zavládlo ticho. Gwen a Dirk se na sebe podívali, strnuli na místě a naslouchali. Vytí se ozvalo znovu, hlučněji, zřetelněji, tentokrát trochu s ozvěnou. Přešlo v zuřivý skřek, vysoko nasazený a dlouho trvající.

„Braithští lovečtí psi," ozvala se Gwen hlasem pevnějším, než jaký by se dal čekat.

Dirk si vzpomněl na potvoru, kterou viděl, když šel po ulici v Larteynu, na psa velkého jako kůň, který vrčel, sotva se on přiblížil, na to zvíře s holým krysím rypákem a malýma rudýma očkama. S obavami se zadíval dozadu do chodby, ale v kobaltových stínech se nic ani nepohnulo.

Ale zvuky sílily a blížily se.

„Dolů," rozhodla Gwen. „A rychle."

Dirk nepotřeboval přemlouvat. Spěchali přes celý ztichlý ochoz ke středovému pásu a dostali se na první a nejpomalejší ze sestupných kluzníků. Pak zrychlovali, přeskakovali z pásu na pás, až konečně jeli dolů po tom nejrychlejším. Gwen vyndala balíček s potravou a výbavou do terénu, otevřela ho a hrabala se v něm; Dirk zatím stál nad ní, jednou rukou ji držel za rameno a díval se, jak kolem kmitají čísla pater podobná černým strážím nad ztemnělými tlamami vstupů do vnitřních chodeb Výzvy. Čísla se míhala v pravidelných intervalech a byla stále nižší.

Zrovna minuli číslo čtyři sta devadesát, když Gwen vstala a v ruce držela jako dlaň dlouhou tyčinku z modročerného kovu. „Sundej si šaty," vybídla ho.

„Cože?"

„Sundej šaty," zopakovala. Když Dirk dál jen zíral, netrpělivě potřásla hlavou a poklepala si na prsa koncem tyčky. „Jmenuje se to bez-arom. Používáme to s Arkinem v divočině. Postříkáme se vždycky, než vyrazíme. Asi na čtyři hodiny to odstraní všechen tělesný pach, takže doufám, že psi zírati stopu."

Dirk přikývl a začal se svlékat. Když byl nahý, Gwen mu nakázala, ať si sloupne rozkročený a s pažemi nad hlavou. Stiskla jeden konec tyčky a ze druhého vyšla jemná šedá mlha, která ho na nahé kůži lechtala. Byla mu zima a připadal si hloupě a velice bezbranně, ale nechal se posprejovat, zepředu i zezadu a od hlavy k patě. Pak si klekla a postříkala i jeho šaty, zevnitř i zvenčí, postříkala všechno kromě silného pláště, který mu dal Arkin, ten pečlivě odložila stranou. Když skončila a Dirk se zase oblékl (šaty byly

suché a poprášené jakýmsi popílkem), svlékla se a on zase postříkal sprejem ji.

„A co ten kabát?" zeptal se, když se zas oblékala. Postříkala všechno, i senzorovou soupravu a zásoby a svůj stříbrný náramek s nefritem, všechno kromě Arkinova sešívaného hnědého kabátu. Dirk do něj rýpl špičkou boty.

Gwen jej zvedla a hodila přes zábradlí na rychle se sunoucí vzestupný pás. Dívali se, jak jim mizí z dohledu. „Nepotřebuješ ho," ozvala se Gwen, když kabát zmizel. „Třeba zavede smečku špatným směrem. Určitě nás vysledovali až na ochoz."

Dirk se tvářil pochybovačně. „Třeba," utrousil a zběžně se podíval na vnitřní stěnu. Mihlo se kolem nich číslo 472. „Myslím, že bychom měli vystoupit," řekl. „Vypadnout z ochozu."

Gwen se na něj tázavě zadívala.

„Říkala jsi to sama. Ten, kdo nás pronásleduje, se na ochoz určitě dostane. Pokud se už po něm vydali dolů, můj kabát je neoklame. Uvidí, jak sviští nahoru, a jen se zasmějí."

Usmála se. „Připouštím. Ale za pokus to stálo."

„Takže když vyjdeme z toho, že jdou za námi dolů..."

„Touhle dobou jsme už získali slušný náskok," skočila mu do řeči. „Psí smečku na klu/niky nikdy nedostanou, takže za námi musí pěšky."

„A co? Stejně není na ochozu bezpečno, Gwen. Bretan tam nahoře být nemůže, ten je přece dole v minusových patrech. A nejspíš to není ani Chell, viď?"

„Ne. Kavalar vždycky loví společně s teynem. Nerozdělují se."

“To jsem si domyslel. Takže to máme jednu dvojici dole, co si hraje s energií, a druhou za zády. Kolik dalších po nás jde? Dokážeš mi na to odpovědět?"

„Ne."

„Mám dojem, že pěkných pár jich bude; a i kdyby ne, musíme počítat s nejhorší variantou a z ní vyjít. Pokud jsou ve městě další lovci z Braithu a pokud jsou ve spojení, ti nahoře povědí ostatním, aby nám odřízli cestu."

Přimhouřila oči. „Možná ne. Lovecké dvojice málokdy spolupracují. Každá chce dostat kořist sama. Krucinál, jak já bych chtěla mít zbraň!"

Poslední poznámku nechal Dirk být. „Neměli bychom vůbec riskovat," prohlásil. Ale než to dořekl, jasné světlo nad nimi začalo

pomrkávat a rychle přešlo k matné tlumené šedi. Zároveň sebou kluzník pod jejich nohama škubl a začal zpomalovat. Gwen klopýtla. Dirk ji chytil a podržel. Nejpomalejší pás zastavil první, pak ten vedle, konečně znehybněl i ten, po kterém jeli.

Gwen se zachvěla a podívala se na něj. Dirk ji sevřel ještě pevněji a z tepla a blízkosti jejího těla čerpal jistotu, kterou potřeboval tak zoufale.

Pod nimi (Dirk by byl přísahal, že přímo pod nimi, z míst, kam je kluzník nesl) zazněl krátký, ječivý a ne příliš vzdálený výkřik.

Gwen se od něj odtrhla. Nic neříkali. Šli z pásu na pás, pak přes zastíněné, pusté vozovky ke vchodu, který vedl od nebezpečného ochozu pryč, zpátky do chodeb. Když vešli ze šedého světla do modrého, střelil pohledem po číslech; patro 468. Když koberce zase jednou pohltily jejich kroky, dali se do běhu, rychle proběhli první chodbou, pak odbočovali, a znovu, někdy doprava, jindy doleva, volili zcela náhodně. Běželi, dokud nebyli oba zadýchaní, nato se zastavili a padli ve světle matně namodralé koule na koberec.

„Co to bylo?" zeptal se konečně, když se vydýchal. Gwen ještě pořád po vysilujícím běhu namáhavě dýchala. Překonali velkou vzdálenost. Ze všech sil se snažila zadržet dech. Mlčela, ale v modravém světle jí po tváři slzy rýsovaly dvě stezičky. „Co bys asi tak řekl?" ucedila konečně trochu nabroušeně. „To křičel nějaký... pačlověk."

Dirk otevřel ústa a ochutnal sůl. Pak se dotkl vlastních vlhkých tváří a napadlo ho, jak dlouho už vlastně pláče. „Takže Braithští byli i dole."

„Pod námi," přikývla. „A našli si oběť. Sakra, sakra, sakra! Můžeme za to my, my jsme je tam dovedli. Jak jsme mohli být tak pitomí? Jaan se už dlouho bál, že začnou lovit ve městech."

„Začali s tím až včera," řekl Dirk. „Se Slimáčími děti ze Světa Blackwinova oceánu. Byla jen otázka času, než přijdou i sem. Nemusíš si vyčítat..."

Obrátila se k němu obličejem, rysy měla napjaté vztekem a na tvářích čárky od slz. „Cože?" vyštěkla. „Tak ty si myslíš, že za to nemůžeme? A kdo tedy? Bretan Braith pronásleduje tebe, Dirku. Proč jsme přišli sem? Mohli jsme do Dvanáctého snu, do Musquelu, do Esvochu. Do prázdných měst. Nikomu by se nic nestalo. A teď na to doplatí Emerelci... kolik to Hlas říkal, že tu zbylo lidí?"

„Nevzpomínám si. Myslím ke čtyřem stům. Tak něco." Pokusil se obejmout ji a přitáhnout si ji k sobě, ale vysmekla se mu a dál se na něj upřeně dívala.

„Je to naše chyba," řekla. „Musíme něco udělat." „Nemůžeme dělat nic, jen se snažit zůstal naživu. Nezapomněla jsi, že jdou po nás? Nemůžeme si lámat hlavu s těmi ostatními."

Gwen se na něj dívala a na tváři měla zatvrzelý výraz. Co to je, snad pohrdání? pomyslel si Dirk. Ten výraz jej vyděsil.

„Nemůžu uvěřit, že tohle říkáš," prohlásila Gwen. „To nedokážeš myslet na nikoho jiného, jen na sebe? Sakra, Dirku, když nic jiného, pro nás hraje aspoň to, že jsme se zbavili pachu. Emerelci nemají vůbec nic. Žádné zbraně, žádnou ochranu. Jsou to palidé, lovná zvěř, nic jiného. Musíme něco podniknout!"

„A co? Spáchat sebevraždu? Tohle chceš? Ráno jsi nechtěla, abych šel do toho souboje s Bretanem, a teď najednou..."

„Ano! Teď musíme. Kdysi na Avalonu bys takhle nemluvil," říkala stále hlasitěji, až skoro křičela. „Tehdy jsi byl jiný. A Jaan, ten by..."

Zarazila se, najednou jí došlo, co to povídá, a odvrátila od něj hlavu. Pak začala vzlykat. Dirk seděl a ani nepípl.

„No vida," ozval se až po čase. Řekl to klidně. „Jaan by nemyslel jen na sebe, co? Jaan by si hrál na hrdinu."

Gwen se na něj znovu podívala. „Samozřejmě, a ty to víš."

Přikývl. „Samozřejmě. Možná i já bych to býval udělal... kdysi. Možná máš pravdu. Možná jsem se změnil. Už sám pořádně nevím." Bylo mu zle, cítil se unavený, poražený a velice zahanbený. Myšlenky mu zběsile poletovaly sem a zase tam. Oba máme pravdu, stále si říkal. Opravdu jsme sem do Výzvy, za stovkami nevinných obětí, přivedli Kavalary. Gwen se nemýlí, je to jejich vina. A přece má pravdu i on, nemůžou dělat nic, vůbec nic. Možná to je sobecké, ale tím to není menší pravda.

Gwen už plakala nahlas. Znovu po ní sáhl, tentokrát ho nechala, aby ji objal a utěšoval. Ale i když ji hladil po dlouhých černých vlasech a vší silou zadržoval vlastní slzy,

celou tu dobu věděl, že to není k ničemu, že se tím nic nemění. Braithští jsou na lovu, chtějí zabíjet, a on je nedokáže zadržet. Bude rád, když se spasí sám. Přece jen už není ten starý Dirk, Dirk z Avalonu, kdepak. A ta žena v jeho náručí není Jenny. Oba jsou jen kořist.

A pak se mu náhle rozbřesklo. „Ano," vyrazil nahlas.

Gwen se po něm podívala, on roztřeseně vstal a pomohl na nohy i jí.

„Dirku?" divila se.

„Něco přece jen můžeme," oznámil a dovedl ji ke dveřím nejbližšího bytu. Snadno se otevřely. Dirk zašel k obrazovce vedle postele. Světla nesvítila, neměli jiné osvětlení než protažený obdélník chabé modré záře z otevřených dveří. Gwen nejistě stála na prahu a vypadala jako rozmazaná tmavá silueta.

Dirk s nadějí (s čím taky jiným) zapnul obrazovku, ta se rozsvítila a jemu se dýchalo lehčeji. Otočil se ke Gwen.

„Co to děláš?" zeptala se ho.

„Jaké máš číslo?" chtěl vědět.

Pochopila. Pomalu přikývla, nadiktovala mu svoje číslo domů, on je vyťukal, jednu číslici po druhé, a pak čekal. Blikání volacího signálu ozářilo místnost. Pak signál ustal a světlo se přetvařovalo do odhodlaných rysů Jaana Vikara.

Nikdo nepromluvil. Gwen došla za Dirka a jednu ruku mu položila na rameno. Vikar si je mlčky prohlížel a Dirk se dlouho bál, že Kavalar vypne obrazovku a ponechá je jejich osudu.

Ale neudělal to. „Byl jsi pevnostní bratr," oslovil Dirka. „Věřil jsem ti." Pak sjel pohledem ke Gwen. „A tebe jsem miloval."

„Jaane," ozvala se spěšně a tiše, hlasem tolik podobným šepotu, až Dirk zapochyboval, jestli ji Vikar slyší. Pak Gwen ztratila odvahu, otočila se a rychle vyšla ven.

Vikar přesto spojení neukončil. „Jak vidím, jste ve Výzvě. Proč jsi zavolal, ťLariene? Víš přece, co teď já a můj teyn musíme udělat?"

„Vím," přikývl Dirk. „To riziko přijímám. Musel jsem ti to říct. Braithští nás vysledovali až sem. Nechápu, jak se jim to povedlo, brali jsme jako jistotu, že nás najít nemůžou. Ale jsou tady. Bretan Braith Lantry vyřadil z provozu hlavní počítač města a podle všeho zbylou energii z valné části ovládá. Ostatní... přivezli sem smečky. A jsou v chodbách."

„Rozumím," řekl Vikar. Po obličeji se mu mihl nějaký výraz, nečitelný, zvláštní. „Takže jde o hosty Výzvy?"

Dirk přikývl. „Přijdeš?"

Vikar se velice neznatelně pousmál a nebyla v tom žádná radost. „Žádáš mě o pomoc, ťLariene?" Potřásl hlavou. „Ne, neměl bych žertovat, nežádáš ty a nežádáš sám pro sebe. To chápu. Přijdeme,

přijdeme s Garsem, kvůli těm ostatním, kvůli Emerelcům. Přineseme označení a z těch, koho najdeme dřív než lovci, uděláme korariel Nefritoceli. Ale to si vyžádá čas, možná příliš mnoho času. Hodně jich zemře. Včera, v Městě v bezhvězdné laguně... náhle zemřel tvor, kterému říkají Matka. A Slimáčí děti... víš něco o těchhle lidech, ťLariene?"

„Ano, vím toho dost."

„Vyrazili z Matky, hledali jinou, ale nenašli žádnou. Žili ve svém obrovském hostiteli po desetiletí a jiní lidé z jejich planety ho chytili a převezli ze Světa Blackwinova oceánu na Worlorn. A posléze je tu nechali. Mezi Slimáčími dětmi a ostatními obyvateli toho světa, kteří do jejich sekty nepatří, nepanuje zrovna velká láska. A tak se jich asi stovka vypotácela ven, šli do města, najednou je zase oživili, ani nevěděli, kde jsou a proč tam jsou. Většinou byli staří, dost staří. V panice začali mrtvé město probouzet k životu, a proto je Roseph Vznešený-Braith našel. Udělal jsem, co se dalo, některé jsem ochránil. Hodně ostatních našli Braithští, protože to nějakou dobu trvalo. Stejné to bude ve Výzvě. Ty, kdo vyběhnou do chodeb a budou prchat, uštvou a zabijí dlouho před tím, než jim s teynem dokážeme přijít na pomoc. Rozumíš?"

Dirk přikývl.

„Zavolat mi nestačí," pokračoval Vikar. „Musíš jednat sám. Bretan Braith Lantry tě velice touží dostat, tebe a nikoho jiného. Dokonce ti možná povolí souboj. Ostatní tě chtějí ulovit jako pačlověka, ale i tak si tě cení mnohem víc než ostatní kořisti. Ukaž se, ťLariene, a oni se vydají za tebou. Pro všechny ty Emerelce, kteří se kolem tebe ukrývají, bude ten odklad velice důležitý."

„Chápu," kývl Dirk. „Chceš, abysme se s Gwen..."

Vikar sebou viditelně škubl. „Ne. Gwen ne."

„Dobře, tak já. Chceš, abych na sebe upoutal jejich pozornost? Beze zbraně?"

„Zbraň máš," namítl Vikar. „Sám jsi ji ukradl a tím jsi urazil Nefritocel. Je jen na tobě, jestli ji použiješ nebo ne. Nebudu ti důvěřovat, že zvolíš správně. Důvěřoval jsem ti už jednou. Prostě ti to jen říkám. A ještě něco, ťLariene. Ať uděláš nebo neuděláš cokoli, mezi námi se tím nic nemění. Ani tohle zavolání nic nemění. Víš, co musíme udělat."

„To už jsi říkal," odpověděl Dirk.

„A říkám to podruhé. Chci, aby sis to pamatoval." Vikar se zamračil „A teď musím jít. Let do Výzvy je dlouhý a venku je zima."

Obrazovka ztemněla dřív, než mohl Dirk odpovědět.

Gwen čekala venku, hned za dveřmi, opírala se o kobercem vyloženou stěnu a tvář měla v dlaních. Když Dirk vyšel, narovnala se. „Přiletí oba?" zeptala se.

„Ano."

„Promiň, že jsem... odešla. Nedokázala jsem se na něj dívat."

„Na tom nesejde."

„Sejde."

„Ne," odsekl. Cítil svíravou bolest v břiše. Pořád si představoval, že z dálky slyší křik. „Nesejde. Už předtím ses jasně vyjádřila, jak to cítíš."

„Vážně?" zasmála se. „Jestli tohle víš, tak toho víš víc než já, Dirku."

„Gwen, já přece... přestaňme, tohle je opravdu jedno. Měla jsi pravdu. Musíme... Jaan mi řekl, že máme zbraň."

Zakabonila se. „Jistě? To si myslí, že jsem si vzala šipkostříl nebo co?"

„Ne, to asi ne. Jen řekl, že mám zbraň, že jsme ji sami ukradli a že jsme tím urazili Nefritocel."

Zavřela oči. „Cože?" podivila se. „Ale jistě," zase oči otevřela. „Letoun. Je vyzbrojený laserovými děly. Určitě myslel právě to. Jenže ta nejsou nabitá. Dokonce ani zapojená. Tenhle letoun jsem hodně často užívala a Garse..."

„Chápu. Myslíš, že by se lasery daly opravit? Uvést do provozu?"

„Možná. Nevím. Ale co jiného by Jaan mohl myslet?"

„Braithští už letoun samozřejmě mohli najít," upozornil Dirk. Mluvil chladně a vyrovnaně. „To riziko musíme přijmout. Schovávat se nemůžeme, to by nás našli. Pokud někde dole zachytili můj hovor s Larteynem, je už Bretan možná na cestě. Ne, ustoupíme k letounu. Nebudou to čekat, jestli vědí, že jsme mířili po ochozu dolů."

„Letoun je dvaapadesát pater nad námi," upozornila jej Gwen. „Jak se k němu dostaneme? Pokud Bretan ovládá energii tolik, jak si myslíš, určitě už vyřadil výtahy, jako zastavil kluzníky."

„O těch věděl, že po nich jedeme," namítl Dirk. „Nebo

přinejmenším věděl, že jsme na ochozu. Pověděli mu to ti, co nás stopovali. Oni jsou ve spojení, Gwen. Braithští. Musí to tak být, pásy se nemohly tak příhodně zastavit náhodou. Ale o to je to snazší."

„Snazší? Co?"

„Připoutat na sebe jejich pozornost," řekl. „Přimět je, aby se vydali za námi, a zachránit ty pitomé Emerelce. Právě to od nás Jaan chce. A nechtěla jsi i ty, abychom to udělali?"

Gwen mírně zbledla. „Vlastně chtěla," připustila.

„Tak jsi toho dosáhla. Uděláme to."

Zatvářila se zamyšleně. „Takže myslíš, že pojedeme výtahy? Že pořád fungují?"

„Výtahům nemůžeme věřit," zavrtěl Dirk hlavou. „I kdyby fungovaly. Bretan by je mohl odpojit, až budeme uvnitř."

„Nevím o tom, že by tu byly nějaké schody," namítla. „A i kdyby nějaké existovaly, bez pomoci Hlasu je jaktěživi nenajdeme. Mohlo by se jít po ochozu, ale..."

„Ale víme, že tam se potulují přinejmenším dvě dvojice lovců. Nejspíš víc. Kdepak."

„Tak co vlastně?"

„Co nám zbývá?" zamračil se. „Ústřední šachta."

Dirk se naklonil přes zábradlí z tepaného železa, podíval se nahoru a dolů a hlava se mu roztočila. Ústřední šachta jako by v obou směrech vedla do nekonečna. Od dna k vrcholu měřila jen dva kilometry, to věděl, ale působila jednoznačně dojmem nekonečné dálky. Vzestupné proudy teplého vzduchu sice nesly jako bójky lehoučká světla, ale také zaplňovaly šachtu šedobílou mlhou, a balkony okolo jejího obvodu byly patro po patru naprosto stejné, takže vytvářely iluzi nekončícího opakování.

Gwen něco vyndala ze senzorové soupravy - stříbřitý kovový přístroj velký jako dlaň. Stoupla si vedle Dirka a přistrčila tu věc zlehka do šachty. Oba se dívali, jak se sune, jak se otáčí a při tom na ně pomrkává odraženým světlem. Doplachtil až do poloviny průměru velké šachty a teprve pak začal klesat, a to ještě pomalu a mírně, zčásti jej nadlehčoval stoupající vzduch, vypadal jako kovové smítko tančící v umělém světle. Sledovali přístroj snad věky, až konečně zmizel dole, v šedé propasti. „Takže gravitační mřížka pořád funguje," zhodnotila to Gwen, když jej ztratili z dohledu.

„Ano. Bretan město nezná. Nebo ne dost dobře." Dirk se zase zadíval nahoru. „Myslím, že se do toho můžeme dát. Kdo jde první?"

„Začni," rozhodla.

Dirk otevřel branku v balkonu a couvl až ke stěně. Neklidně si z očí odhrnul pramen vlasů, pokrčil rameny, rozběhl se, a když nohou dosáhl na okraj podlahy, vší silou se odrazil.

Skokem se vznesl dopředu a nahoru a ještě víc nahoru. Chvilku měl zběsilý pocit, jako by padal, takže se mu strachem sevřel žaludek, ale pak se rozhlédl a uviděl a ucítil a zjistil, že to vůbec není pád, že letí, že prudce stoupá. Nahlas se rozesmál, najednou byl radostí bez sebe, začal paže přitahovat před sebe a silně jimi zabírat dolů, plaval výš a rychleji. Míjel řady prázdných balkonů: jedno patro, dvě, pět pater. Za nějakou dobu by začal padat, pomalu a krouživě padat do šedé a zamlžené dálky, ale určitě by neměl dost času padnout moc hluboko. Protější strana šachty je jen třicet metrů od něj, při tom kašírovaném sevření zdejší stopové přitažlivosti je to víc než snadný skok.

Posléze byla zakřivená stěna blíž a on se odrazil od litinového zábradlí, protočil se a absurdně padal vzhůru, načež se chytil sloupku balkonu hned nad tím, o který se odrazil. Přeletěl přes celou střední šachtu a byl o jedenáct pater výš. Usmíval se, cítil prazvláštní euforii, posadil se a chviličku sbíral síly ke druhému skoku. Mezitím sledoval, jak za ním plachtí Gwen. Letěla jako neskutečný, elegantní pták, stoupala a černé vlasy se leskly. Přeskočila ho o dvě patra.

Když se Dirk dostal do 520. patra, měl už aspoň šest sedm modřin, jak se mlátil o železné zábradlí, ale bylo mu skoro dobře. Po šestém závratném skoku přes šachtu už se mu napůl nechtělo přitáhnout se k poslednímu zábradlí a vrátit se do normální přitažlivosti. Přesto to udělal. Gwen na něj čekala, senzorovou soupravu a zásoby měla zase na zádech. Podala mu ruku a pomohla mu přes zábradlí.

Vyšli do široké okružní chodby okolo ústřední šachty, do teď už důvěrně známých modrých stínů. Koule světel na křižovatkách po obou stranách od nich povadle zářily, dlouhé rovné chodby vedly od středu města jako loukotě obrovského kola. Jednu si náhodně vybrali a svižně vykročili k obvodu. Cesta byla delší, než by Dirk považoval za možné, minuli spousty dalších křižovatek (ztratil nit u čtyřicáté), jedna jako druhá, a dveří, které se kromě číselných označení také ničím nelišily. On ani Gwen nemluvili. Příjemný pocit, který se jej nakrátko zmocnil, ta radost z letu bez křídel ho opustila stejně náhle, jako přišla: hned, jak vykročil do šera. A nahradily ji pichlavé jehličky strachu. Jeho sluch vyráběl přízraky, které ho děsily,

vzdálené vytí i tiché kroky pronásledovatelů; zrak dělal ze vzdálených světelných koulí cosi podivného a strašidelného, nacházel stíny v kobaltových koutech, kde mohla číhat jedině tma. Nepotkali ale nikoho a nic; to jen jeho mozek si s ním pohrával.

Braithští tu ale byli. Poblíž obvodu Výzvy, kde příčná chodba ústila do vnějšího ochozu, našli jedno z vozidel s balonovými pneumatikami, ve kterých Hlas vozil hosty. Vůz byl prázdný a převržený, ležel zpola na modrém koberci a zpola na chladivé a světlé umělé hmotě, kterou byla vyložena podlaha samotného ochozu. Došli k němu, zastavili se a Gwen místo komentáře našla pohledem Dirkovy oči. Rozpomněl se, že tahle vozítka nemají žádné řízení, které by mohli použít sami pasažéři; řídil je přímo Hlas. A tady si jeden leží na boku, nehybný, bez energie. Všiml si i něčeho jiného. Vedle jednoho ze zadních kol byl modrý koberec vlhký a zavánělo.

„Jdeme," špitla Gwen, a tak vykročili po ztichlém ochozu a doufali, že Braithští, kteří tu byli, jsou z doslechu. Přistávací plocha a jejich letoun už byly velice blízko; kdyby na lovce narazili, byla by to krutá ironie. Přesto Dirkovi připadalo, že jejich kroky znějí na podlaze ochozu, kde není žádný koberec, děsivě nahlas; určitě je slyší celá budova, dokonce i Bretan Braith kilometry pod nimi, hluboko ve sklepeních. Když se dostali k můstku pro pěší, který překlenoval středové řady nyní nehybných kluzníků, oba se dali do běhu. Nebylo jisté, kdo s tím začal, jestli Gwen nebo on sám. V jednu chvíli ještě šli bok po boku a snažili se kráčet co nejrychleji, aniž by při tom dělali větší hluk - a nato už upalovali.

Za ochozem byla holá chodba, dvě zatáčky, pak veliké dveře, které se nějak nechtěly otevírat. Nakonec se do nich Dirk napřel omláceným ramenem, dveře na protest zaskučely a on s nimi, ale dveře povolily a oni zase stáli na portu v 520. patře Výzvy.

Tma byla chladná a neprůhledná. Slyšeli, jak kolem emerelské věže skučí věčný worlornský vítr, v dlouhém nízkém rámečku vzdáleného nebe svítila jedna jediná jasná hvězda. Na plošině bylo naprosto temno.

Když vešli, nic se nerozsvítilo.

Letoun ale byl stále na místě, krčil se ve tmě jako živý tvor, jako kvíla, které se měl podobat, a kolem nestáli žádní Braithští, kteří by jej hlídali.

Došli k němu. Gwen si sundala senzorovou soupravu a zásoby a položila vše na zadní sedadlo, kde pořád byly aeroskútry. Dirk stál a díval se na ni a chvěl se; o Ruarkův kabát přišel a noční vzduch mrazil.

Gwen se dotkla ovládání a uprostřed rejnokovy kapoty se rozevřela tmavá škvíra. Kovové desky se odsunuly do stran a jim se naskytl výhled na útroby kavalarského stroje. Obešla to a zapnula světlo na spodní straně jedné stěny kapoty. Dirk si všiml, že druhá z odsouvacích stěn má držáky s nástroji.

Gwen stála v loužičce žlutého světla a prohlížela si složité soustrojí. Dirk došel k ní.

Konečně zavrtěla hlavou. „Nepůjde to," ohlásila unaveně.

„Energii můžeme vzít z gravitační mřížky," navrhl Dirk. „A nástroje máš," ukázal.

„Dost tomu nerozumím. Jen tak trochu. Doufala jsem, že přijdu na to, jak by se... ale nejde to. Nejde totiž jen o energii. Lasery na křídlech nejsou ani zapojené. Nebudou nám dobré o nic víc, než kdyby to byly jenom ozdoby." Podívala se na Dirka. „Ty tomu asi..."

„Ne," řekl.

Kývla. „Takže zbraň nemáme."

Dirk se narovnal a zadíval se kolem rejnoka k prázdnému worlornskému nebi. „Mohli bychom odsud odletět."

Gwen se natáhla, chytila každou rukou jeden panel a stáhla kapotu zase dolů a k sobě. Černá kvíla byla znovu celá a vypadala hrozivě. „To ne. Sám jsi to přece říkal. Venku by čekali Braithští. Jejich letouny ozbrojené budou.

Neměli bychom nejmenší šanci. Kdepak." Prošla kolem Dirka a nastoupila do letounu.

Po chvíli nasedl k ní. Seděl zkroucený na sedadle, aby viděl na osamělou hvězdu na studeném nočním nebi. Uvědomoval si, že je velmi unavený, a věděl, že to je víc než jen tělesný pocit. Od té doby, co přiletěl do Výzvy, se přes něj city přelévaly jako vlny přes břeh, jeden po druhém, ale najednou jako by celý oceán zmizel. Nezbyly vůbec žádné vlny.

„Tam dole v chodbě jsi asi měla pravdu," prohlásil zamyšleně. Nedíval se na Gwen.

„Pravdu?"

„Že se chovám sobecky. Že... že... nejsem žádný hrdina a zachránce."

„Zachránce?"

„Jako Jaan. Nikdy jsem nejspíš hrdina ani zachránce nebyl, jen jsem se tak tehdy na Avalonu rád stavěl. Věřil jsem fůře věcí. Teď mi dělá potíže si na ně jen rozpomenout. Kromě tebe, Jenny. Na tebe si vzpomínám. Právě proto... ale ty to víš. Posledních sedm let jsem dělal to nebo ono, žádná sláva, ale samé věci, které bych na Avalonu asi nedělal. Cynické, sobecké věci. Ale až doteď jsem nezpůsobil ničí smrt."

„Nech toho sebemrskačství, Dirku," ozvala se a i její hlas zněl unaveně. „Není to nic pěkného."

„Chci něco podniknout," pokračoval Dirk. “Musím. Jenomže... jenomže jsi prostě měla pravdu."

„Nemůžeme dělal nic, leda utéct a umřít, a to by nám moc nepomohlo. Nemáme žádnou zhraň."

Dirk se trpce zasmál. “Takže počkáme, kdy nás Jaan a Garse přijdou zachránit, a pak... sešli jsme se zas na příšerně králkou dobu, co?'"

Neodpověděla, jen se předklonila a položila si hlavu na přístrojovou desku. Dirk se po ní podíval a pak se zase zahleděl ven. Pořád mu v tom tenkém oblečení byla zima, ale najednou jako by to bylo jedno.

Tiše seděli v letounu.

Po čase se Dirk obrátil a položil Gwen ruku na rameno. „Ta zbraň," ozval se podivně oživlým hlasem. „Jaan říkal, že máme zbraň."

„Lasery na letounu," pokrčila Gwen rameny. „Jenže..."

„Ne," vybafl Dirk a najednou se usmíval. „Ne, ne, ne!"

„A co jiného mohl myslet?"

Místo odpovědi Dirk natáhl ruku a zapnul zdvihače letounu, takže šedý kovový rejnok se probral k životu a mírně se vznesl nad desky podlahy. „Tenhle stroj," vysvětlil Dirk. „Letoun sám."

„Braithští mají venku taky letouny," upozornila ho. „A vyzbrojené."

„Mají," kývl Dirk. „Ale my jsme s Jaanem nemluvili o těch, co jsou venku. Mluvili jsme o lovcích, co jsou uvnitř, o těch, co se toulají po ochozu a zabíjejí lidi!"

Pochopila a tvář se jí rozjasnila jako sluníčko. Usmála se. „Ano," vyrazila a sáhla po přístrojích a rejnok zavrčel a odkudsi zpod jeho kapoty vyrazily jasné proudy světla, které rozehnaly venkovní tmu.

Vznášela se se strojem půl metru nad podlahou, Dirk zatím vyskočil ven, na křídlo, došel k otlučeným dveřím a svým stejně tak otlučeným ramenem vyrazil i jejich druhé křídlo, takže získal dost místa, kudy letoun projde. Pak Gwen doletěla se strojem k němu a on si zase nastoupil.

Zakratičko už zase byli na ochozu a letěli nad vozovkou blízko od místa, kde leželo převrácené vozidlo. Jasná záře z reflektorů přejížděla po znehybnělých kluznících a po dávno opuštěných obchodech, až mířila přímo vpřed a dolů, na cestu, která je povede kolem dokola vysoké věže Výzvy, dokud se konečně nedostanou do přízemí.

„Uvědomuješ si doufám," ozvala se Gwen, než se dali do pohybu, „že jsme na cestě, co vede nahoru. Kdo jede dolů, má se držet na druhé straně od středových pásů." Ukázala na ně.

„Určitě to zakazují emerelské zákony," pousmál se Dirk. „Ale myslím, že Hlasu to už vadit nebude."

Gwen mu úsměv chabě oplatila, vrátila se k řízení a rejnok se rázem vrhl kupředu a nabíral rychlost. Pak dlouho vyráběli vlastní vítr, rychleji a rychleji se hnali přítmím, Gwen zamlkle a s pevně sevřenými rty seděla u řízení, Dirk byl vedle ní a lenivě pozoroval, jak se míhají čísla pater a jedna chodba za druhou.

Braithské uslyšeli o mnoho dřív, než je spatřili, zase se ozvalo vytí, divoké skučivé zvuky nepodobné zvukům kterékoli psovité šelmy, kterou Dirk kdy poznal, a ještě divočejší byly kvůli ozvěně, která se prohánělа po ochozu. Když Dirk poprvé smečku zaslechl, natáhl ruku a vypnul světlo v kabině.

Gwen se po něm tázavě podívala.

„Neděláme moc hluku," řekl. „A při tom vytí a vlastním křiku nás určitě nezaslechnou. Mohli by ale vidět, jak se shora blíží světlo. Mám pravdu?"

„Máš." Nic víc neřekla. Plně se věnovala letounu. Dirk si ji prohlížel v našedlém polosvitu, který jim jediný zbyl. Oči měla zase nefritové, tvrdé a jako vyleštěné, vzteklé zrovna tak, jako občas bývaly oči Garseho Janasega. Konečně měla svou zbraň a kavalarští lovci byli blízko před ní.

Poblíž 497. patra minuli místo poseté kusy rozervané látky, kterou vítr za jejich letounem rozvířil. Jeden kus, větší než ostatní, ležel uprostřed vozovky a skoro se ani nepohnul. Zbytky hnědého kabátu, rozervaného na kousky.

Před nimi zase o něco zesílilo vytí.

Gwen se po obličeji na chviličku mihl úsměv. Dirk si jej všiml a podivil se a rozpomněl se na laskavou Jenny z Avalonu.

Pak uviděli postavy, drobné tmavé obrysy na ztemnělém ochozu, jak se ale rejnok blížil k nim, rychle rostly a měnily se v muže a psy. Po vozovce se prohánělo pět velikých ohařů; byli za patami šestému, největšímu ze všech, který napínal k prasknutí dva těžké černé řetězy. Na koncích obou řetězů byli dva muži; vůdce smečky táhl tak silně, že za ním namáhavě klopýtali.

A rostli. Jak rychle rostli!

Psi uslyšeli blížící se letoun první. Vůdce smečky se honem pokusil obrátit a jeden z řetězů sebou švihl, až vyletěl lovci z rukou. Tři ze psů, kteří byli puštění na volno, se otočili a zavrčeli, čtvrtý se rozběhl po ochozu vstříc rychle klesajícímu letounu. Muži byli podle všeho chvilku zmatení. Jeden se zamotal do řetězu, který držel, když vůdce smečky změnil směr běhu. Druhý měl volné ruce, a tak se natahoval pro cosi, co měl u pasu.

Gwen rozsvítila. V polotmě je rejnokovy oči určitě oslepí.

Letoun vrazil do houfu.

Dojmy se na Dirka valily jeden po druhém. Protáhlé vytí se náhle změnilo v bolestné skučení; od nárazu se rejnok roztřásl. Divoké rudé oči blýskaly děsivě blízko, krysí rypák, do vlhka oslintané žluté zuby, pak další náraz, další otřes, prásknutí. A zase nárazy, hnusné pleskavé zvuky, jeden, druhý, třetí. Výkřik, velice lidský výkřik, pak lidský obrys ve světle reflektorů. Vypadalo to, jako by se k němu blížili snad hodinu. Byl to veliký urostlý chlap, Dirk ho ještě nikdy neviděl, na sobě měl silné kalhoty a bundu z chameleoní látky, která jako by měnila barvu, jak se blížili. Ruce si držel před očima, v jedné zbytečně svíral soubojový laser, Dirk zahlédl, jak mu zpod rukávu cosi vykouklo a kovově se to zalesklo. Zahlédl bílé vlasy na ramena.

A pak, po zmrazeném pohybu trvajícím věčnost, byl muž pryč. Rejnok se ještě jednou otřásl. Dirk s ním.

Před nimi zela šedá prázdnota dlouhého zakřiveného bulváru.

Za nimi - Dirk se schválně otočil - se hnal pes a při běhu za sebou hlučně vlekl dva řetězy. Jak se ale Dirk díval, zvíře se zmenšovalo, až zmizelo docela. Studenou umělohmotnou ulici lemovaly temné stíny. Sotva se je pokusil spočítat, byly pryč. Před nimi šlehl blesk světla, ale zdaleka až k nim nedospěl.

Zakrátko už zase byli s Gwen sami a neozývalo se nic, jen svist a hukot, jak letěli dolů. Gwen měla naprosto nehybný obličej. Ruce se jí netřásly. Na rozdíl od něj. „Myslím, že jsme ho zabili," ozval se.

„Ano," přikývla. „Zabili jsme ho. A pár psů taky." Chvíli mlčela. „Jestli si vzpomínám, jmenoval se Teraan Braith a nevím jak dál."

Oba byli zticha. Gwen znovu zhasla reflektory.

„Proč to?" zeptal se Dirk.

„Před námi jsou další," vysvětlila. „Vzpomeň si na ten výkřik, co jsme slyšeli."

„Ano." Chvilku přemýšlel. „Snese letoun i další nárazy?"

Pousmála se. „Jistě. Kavalarský soubojový kodex zná několik způsobů leteckého souboje. Letouny si Kavalaři volí jako zbraně často. Jsou odolné. I tenhle je konstruován tak, aby co nejdéle odolával laserové palbě. Pancíř... mám vůbec pokračovat?"

„Ne." Odmlčel se. „Gwen?" Prosím?" Už žádné nezabíjej."

Sklouzla k němu pohledem. „Loví tady Emerelec," připomněla mu. „Nebo prostě každého, kdo má tu smůlu, že zůstal uvnitř Výzvy. A moc rádi by ulovili i nás."

„I tak," řekl. „Můžeme je jen odlákat a získat pro ty ostatní nějaký čas. Není potřeba nikoho zabíjet."

Vzdychla si, pohnula rukou a letoun zpomalil. „Dirku," začala už něco říkat, ale nato něco uviděla a skoro zastavila, takže se pak vznášeli a jen pomaličku klouzali dopředu. „Tady se podívej," ukázala mu.

Světlo bylo tak tlumené, že bylo těžko něco rozeznat, dokud se nedostali blíž, ale pak uviděli... nějakou mršinu, nebo snad zbytky z ní. Ležela uprostřed ochozu, byla nehybná a krvavá. Kolem poházené samé kusy masa. Na umělé hmotě zaschlá tmavá krev.

„To bude určitě ten nešťastník, co jsme ho předtím slyšeli," vykládala Gwen nenucené. „Lovci palidí svou kořist nejedí. Jedním dechem říkají, že jejich zvěř nejsou lidé, jen něco jako zvířata s neplnohodnotným vědomím, a taky lomu věří. Jenže pachuť kanibalismu je příliš silná, i pro ně, a tak se neodvažují. Dokonce ani za nejstarších časů, za temných století na Vznešeném Kavalaanu, lovci z pevností nikdy nejedli maso palidí, které uštvali. Nechali je ležet, pro bohy, pro mrchomůry, pro písečné brouky. Samozřejmě nejdřív nechali za odměnu ochutnat psy. A taky si lovci berou trofeje. Hlavu. Vidíš támhle tu mrtvolu? Ukaž mi hlavu."

Dirkovi se udělalo zle.

„A taky kůži," pokračovala Gwen. „Nosí s sebou stahovací nože. Nebo nosívali. Nezapomeň, že lov palidí je na Vznešeném Kavalaanu zakázán už po generace. Dokonce i Rada Vznešených Braithu se vyjádřila proti němu. Poslední lovci už loví lajně. A trofeje musí ukrývat, ukazují si je snad jen mezi sebou. Ale tady... Jaan předpokládá, že Braithští hodlají zůstat na Worlornu tak dlouho, jak to jen půjde. Prý se povídá i o tom, že se chtějí vzdát Braithu, anebo si sem přivést z domovských pevností své betheyn a založit tady novou koalici, shromáždění, které oživí staré tradice, všechnu tu mrtvou nebo vymírající ohavnost. Na nějaký čas, na rok, dva, tři, dokud tu toberský stratoštít udrží teplo. Lorimaar Vznešený-Larteyn a jeho druhové... a nikdo, kdo by je omezoval."

„To by byla šílenost!"

„Snad. Ale to je nezadrží. Pokud by Jaantony a Garse zítra odletěli, okamžitě by to nastalo. Brání jim v tom jen přítomnost Nefritocelských. Bojí se, že kdyby se sem oni a další braithští tradicionalisté přestěhovali ve větším počtu, pak by svoje lidi vyslala i progresivní frakce v Nefritoceli. A potom by neměli co lovit a jim a jejich dětem by zbýval jen krátký a nelehký život na umírajícím světě, dokonce i zbavený té jejich oblíbené zábavy, bez radosti vznešeného lovu. A to nechtějí." Pokrčila rameny. „Ale i teď jsou v Larteynu místnosti s trofejemi. Jen sám Lorimaar se vychloubá, že ulovil pět hlav, a prý má dvě vesty z kůže palidí. Nenosí je. Jaan by ho zabil."

Zase uvedla letoun do pohybu a zase začali nabírat rychlost. „Tak co, pořád chceš, abych se pěkně vyhnula, až na některého příště narazíme? Když už víš, co jsou zač?"

Neodpověděl.

Za velice krátkou dobu se před nimi znovu ozvaly zvuky, protahovaná zavytí a křik rozléhající se po jinak prázdné vozovce. Našli další převrácené vozidlo, jehož tlusté pneumatiky byly vypuštěné a pokroucené, a Gwen se mu musela obloukem vyhnout. O něco dál tarasila cestu nehybná hromada černého kovu, masivní robot se čtyřmi pažemi napjatými strnule v groteskní poloze nad hlavou. Horní část trupu tvořil tmavý válec se skleněnýma očima; dolní zase podvozek jako od letounu, ale na nášlapných plochách. „Dozorce," utrousila Gwen, když se nehybné mechanické mrtvole vyhýbali, a Dirk si všiml, že ze všech paží někdo urval ruce a že trup je pokrytý dírami od laserů.

„To se jim bránil?" podivil se.

„Nejspíš," odtušila. „Což znamená, že Hlas je pořád naživu, že ovládá některé své funkce. Možná právě proto se nám Bretan Braith už ani jednou neozval. Možná se tam dole dostali do potíží. Hlas by přirozeně shromáždil dozorce, aby chránili funkce města." Pokrčila rameny. “Ale na tom nesejde. Emerelci neumějí používat násilí. Dozorci jsou určení jen k ochraně. Střílejí uspávací šipky a myslím, že taky dokážou z těch mřížek dole vypouštět slzný plyn. Braithští je porazí. Vždycky."

Robot už jim zmizel za zády a ochoz byl zase pustý. Zvuky zepředu hodně zesílily.

Tentokrát neřekl Dirk nic. když se Gwen vrhla proti nim a rozsvítila reflektory, ani když následovaly jeden po druhém výkřiky a nárazy. Srazila oba lovce, i když potom tvrdila, že neví jistě, jestli ten druhý je po smrti. Dostal náraz z boku a odletěl ke straně, na jednoho ze svých psů.

A Dirk nebyl s to ze sebe cokoli vymáčknout, protože když se ten muž potácel a otáčel se za jejich pravým křídlem, upustil tu věc, kterou nesl v ruce, a ona odletěla a rozbila se o výklad obchodu a nechala na skle krvavou šmouhu a pak sklouzla na podlahu Dirk si uvědomil, že ten chlap ji předtím držel za vlasy

Vývrtková cesta se točila stále dokola a kolem věže tvořící město Výzva, pomalu a usilovně klesala dolů. Dostat se z 338 patra, kde překvapili druhou dvojici Braithských, až do prvního, to trvalo delší dobu, než by si byl Dirk pomyslel. Letěli dlouho a v našedlém tichu.

Nepotkali nikoho dalšího, ani Kavalary, ani Emerelec Ve 120. patře jim zahradil cestu osamělý dozorce. Namířil na ně potemnělá očka a pak - stále vyrovnaným a srdečným hlasem Hlasu Výzvy - jim nakázal, aby zastavili. Gwen ale ani nezpomalila, a když se blížili, dozorce se jim odvalil z cesty, nevypálil žádné šipky a nevyslal žádný plyn. Jeho rozléhající se povely je pak pronásledovaly dolů po ochozu.

V padesátém sedmém nad nimi nouzová světla zablikala a zhasla a oni chvilku letěli v úplné tmě. Pak Gwen rozsvítila reflektory a maličko zpomalila. Ani jeden nepromluvili, ale Dirk pomyslel na Bretana Braitha a chvíli přemítal, jestli světla zhasla sama, anebo jim někdo pomohl. Asi to druhé, usoudil; nejspíš ten, co nahoře přežil, konečně zavolal dolů svým pevnostním bratřím.

V prvním patře ochoz končil velikým kruhovým objezdem s nákupním střediskem. Viděli z něj ale pramálo; jen tam, kam dopadalo světlo reflektorů, z oceánu smolné tmy kolem nich strašidelně vyskakovaly stíny. Zdálo se. že ve středu nákupního centra stojí nějaký strom. Dirk zachytil pohledem masivní sukovitý kmen, skutečnou stěnu ze dřeva, a shora slyšeli šelestění listí. Cesta se vinula do kruhu kolem velikého stromu. Gwen celý rozlehlý kruh obletěla.

Na opačné straně od stromu se do tmy rozevírala veliká brána a Dirk ucítil dotyk větru na tváři a došlo mu, proč listí ševelí. Jeli kolem brány, ale zůstali uvnitř, a on vyhlédl ven. Za bránou vedla ven z Výzvy bílá stužka silnice.

A nízko nad silnicí se sunul letoun, rychle a ke městu. K nim. Dirk jej zahlédl jen na chvilku. Byl tmavý, ale ve skrovném světle hvězd vnějších světů bylo tmavé všechno A kovový Nějaké znetvořené kavalaanské zvíře, které se mu ani nepodařilo určit.

Jist si byl jen tím, že to nejsou Nefritocelští.

Kapitola 9

„Podařilo se nám to," řekla Gwen suše, když proletěli kolem brány. „Jdou po nás."

„Viděli nás?"

„Určitě. Když jsme míjeli bránu, měli jsme rozsvíceno. To nemohli přehlédnout."

Na obou stranách se kolem nich hnala tma, že by se dala krájet, a nad hlavami jim pořád šelestilo listí. .Utečeme?" zeptal se Dirk.

Jejich letoun bude mít funkční lasery, náš je nemá. Jinde než po vnějším ochozu se pohybovat nemůžeme. Braithský stroj by nás pronásledoval nahoru a tam někde by na nás čekali lovci. Zabili jsme jen dva, možná tři. Bude jich tam víc. Jsme v pasti."

Dirk přemítal. „Můžeme znovu objet dokola a vyjet branou ven, až oni vletí dovnitř."

„Ano, to se nabízí. Až moc se to nabízí. Nejspíš na nás bude před vchodem čekat další letoun. Mám lepší nápad." Ještě než domluvila, zpomalila rejnoka a pak s ním zastavila. Bezprostředně před nimi se cesta v jasném světle reflektorů rozdvojovala. Doleva se zatáčel kruh. doprava začínalo dvoukilometrové stoupaní vnějšího ochozu.

Gwen zhasila světla a ocitli se ve tmě. Když chtěl Dirk promluvit, ostrým syknutím jej umlčela.

Celý svět byl černý jako uhel. Oslepl. Gwen, letoun, Výzva všechno zmizelo. Slyšel, jak se listy třou o sebe, měl pocit, že zaslechl i ten druhý letoun, braithský, jak se k nim blíží, ale to určitě byla jen představa, protože nejprve by určitě zahlédl jeho světla.

Mírně se zakolébali, jako by seděli v loďce. Něco pevného jej rýplo do paže, a tak sebou škubl, a pak ho něco škráblo do tváře.

Listí.

Stoupali, stoupali přímo do husté spleti velikého emerelského stromu.

Přes tvář ho bolestivě švihla větvička, která se ohnula a pak narovnala. Vytryskla mu krev. Listí se mačkalo všude kolem něj. Konečně se ozvalo mírné žuchnuti, jak rejnok narazil do silné větve. Víc už stoupat nemohou. Vznášeli se naslepo, obklopení tmou a neviděným listím.

Za velice krátkou dobu se dole pod nimi mihl záblesk světla, zabočil doprava a vyrazil nahoru po ochozu. Jen co zmizel, další světlo se přihnalo - zleva - a na rozcestí ostře zabočilo a letělo za tím prvním. Dirk byl velice rád, že Gwen na jeho návrh nedala.

Vznášeli se mezi listím nekonečně dlouho, ale další letouny se neobjevily. Konečně je Gwen zase spustila na okružní cestu. „Tím jsme je nesetřásli natrvalo," poznamenala. „Až jejich past sklapne a my v ní nebudeme, začnou přemýšlet, co se stalo."

Dirk si cípem košile osušoval vlhkost ze tváře. Když konečně pod prsty ucítil, že pramínek krve zaschl, otočil se tam, odkud slyšel Gwenin hlas. Pořád vůbec nic neviděl. „Takže se za námi poženou," řekl. „To je dobře. Dokud si budou lámat hlavy s tím, kam jsme se poděli, nebudou vraždit Emerelec A Jaan a Garse už by tu brzy měli být. Teď je čas se schovat, řekl bych."

„Schovat se, anebo utéct," ozvala se ze tmy odpověď. Ještě pořád se nedotkla ovládání světel.

„Mám nápad," prohlásil Dirk. Znovu si sáhl na tvář. Pak si spokojeně zase začal zastrkovat cíp košile. „Když jsi objížděla dokola, něčeho jsem si všiml. Rampy s označením. Viděl jsem to ve světle reflektorů jenom chviličku, ale něco mi to připomnělo. Worlorn měl síť podzemních drah, ne? Meziměstské trasy?"

„Správně," přikývla Gwen. „Ale už jsou mimo provoz."

„Opravdu? Vlaky tam nejezdí, to vím, ale co samotné tunely? Zasypali je snad?"

„Nevím. Ale myslím, že asi sotva." Reflektory letounu se náhle zase probraly k životu a Dirk začal mžourat do světla. „Ukaž mi ten nápis," požádala Gwen a znovu vyrazili po širokém okruhu kolem stromu.

Opravdu to byl vstup do metra, jak Dirk odhadl. Do tmy vedla mírně se svažující rampa. Gwen zastavila, takže se letoun vznášel jen pár metrů od vstupu a světlo reflektorů přejíždělo po nápisu. „To by ale znamenalo opustit letoun," připomněla. „Naši jedinou zbraň."

„Ano," souhlasil Dirk. Vstup byl příliš úzký, než aby jím šedivý kovový rejnok prošel; stavitelé metra jistě nepočítali s tím, že by

někoho napadlo v jejich tunelech létat. „To by ale mohlo být to nejlepší. Výzvu opustit nemůžeme a uvnitř města letoun velice výrazně omezuje naši pohyblivost. Mám pravdu?" Když Gwen hned neodpověděla, unaveně se podrbal na hlavě. „Já mám pocit, že to tak je, ale možná mi to tak dobře nemyslí. Jsem utahaný - a kdybych se přestal snažit přemýšlet, nejspíš bych byl i vyděšený. Jsem samá modřina a šrám a s chutí bych se prospal."

„Možná by stálo za to zkusit to metrem," soudila Gwen. „Mohli bychom urazit pár kilometrů pryč od Výzvy a pak se prospat. Nepočítám, že by Braithské napadlo nás honit tam dole v tunelech."

„Takže rozhodnuto," řekl Dirk.

Dali se do toho velice metodicky. Gwen posadila letoun na zem vedle rampy do podzemí a vzala si ze zadního sedadla senzorovou soupravu a zásoby. Také si vzali aeroskútry, přezuli se do vysokých bot a vlastní obuv zahodili. Mezi nářadím na spodní straně kapoty měl letoun i menší baterku, kovový a umělohmotný váleček dlouhý jako mužské předloktí, ze kterého vycházelo bledé, bílé světlo.

Když byli připraveni vyrazit, Gwen je znovu oba postříkala sprejem odstraňujícím tělesné pachy; Dirk pak čekal u vchodu do metra a ona odletěla s letounem po okružní cestě a nechala jej stát na druhé straně, uprostřed vozovky, poblíž jedné z největších chodeb v prvním patře. Ať si Braithští myslí, že zmizeli ve vnitřním bludišti Výzvy; čeká je pěkně dlouhý lov.

Dirk čekal ve tmě, dokud Gwen pěšky nezdolala dlouhou cestu zpátky okolo stromu, při které si svítila baterkou. Pak společně sešli po rampě na opuštěnou konečnou stanici metra. Trvalo to delší dobu, než Dirk předpokládal. Dostali se podle jeho odhadu jistě aspoň dvě patra pod povrch, šli mlčky a světlo se odráželo od fádních, pastelově modrých stěn. Myslel na Bretana Braitha, který je někde padesát pater pod nimi, a na chviličku pošetile doufal, že v tunelech stále bude energie, protože jsou (koneckonců) mimo emerelské věžové město, a tudíž mimo Bretanův dosah.

Podzemní síť však samozřejmě byla odpojena od energie dávno před tím, než Bretan a další Braithští vůbec na Worlorn přišli; tam dole nenašli nic, jen rozlehlé nástupiště, kde se odrážela ozvěna, a masivní kamenné červotoči díry mizející v nekonečnu. Nekonečno se v tom temnu zdálo docela na dosah. Na nástupišti vládlo ticho, které jako by nasáklo smrtí, a to mnohem víc než klidné chodby ve Výzvě. Bylo to jako procházet hrobkou. Všude samý prach. Dirk si

uvědomil, že ve Výzvě Hlas žádný prach nepřipustil, ale tunely nejsou součástí Výzvy, ba nejsou vůbec dílem pi-Emerelu. Šli a jejich kroky se děsivě rozléhaly.

Než vyrazili do tunelů, Gwen si velice pečlivě prostudovala mapku sítě. „Jsou tu dvě linky," oznámila potom, bůhvíproč šeptem. „Jedna je velký okruh, co spojuje všechna festivalová města. Vypadá to, že tudy vlaky jezdívaly v obou směrech. Ta druhá, to je pendl mezi Výzvou a kosmoportem. Každé město mělo takové přímé spojení. Takže kam bude lepší se vydat?"

Dirk byl vyčerpaný a podrážděný. „To je mi jedno. Co na tom záleží? Stejně nemůžeme dost dobře dojít až do vedlejšího města. Dokonce i na aeroskútry je to moc velká vzdálenost."

Gwen zamyšleně přikývla a pořád se dívala na mapku. „Dvě stě třicet kilometrů do Esvochu v jednom směru, tři sta osmdesát do Kryne Lamiye, když vyrazíme tím druhým směrem. A na kosmoport ještě víc. Asi máš pravdu." Pokrčila rameny, obrátila se a vybrala směr náhodně. „Takže tudy."

Potřebovali zmizet rychle a daleko. Sedli si na kraj nástupiště nad kolejiště, upevnili letecké boty na kovovou tkaninu desek skútrů, pak pomalu vyrazili směrem, který Gwen vybrala. Letěla první, držela se slabého čtvrt metru nad zemí a levou rukou zlehka přejížděla po stěně tunelu. V pravici držela baterku. Dirk zůstával kus za ní a letěl o něco výš, aby jí viděl přes rameno. Tunel, který zvolili, se mírně, ale do dálky zatáčel a mizel jim vepředu k levé straně. Nebylo na co se dívat, nebylo o čem mluvit. Dirk chvílemi úplně ztrácel pocit, že se pohybuje, natolik byl jejich let vyrovnaný a jednotvárný. Pak se mu začalo zdát, že se s Gwen vznášejí v nějakém bezčasí a zapomnění; jen stěny se rovnoměrně plížily kolem nich.

Posléze, když urazili dobré tři kilometry z Výzvy, sestoupili na dno tunelu a udělali si zastávku. Ani jeden neměl co říct. Gwen opřela baterku o nahrubo přitesaný kámen, oba se posadili do špíny a zouvali se. Beze slova vyndala balíček s potravinovou dávkou a použila ho jako polštář. A sotva jí na něj klesla hlava, už spala, už byla pryč.

Už byla pryč od něj.

Dirkovi se těžko usínalo, ačkoli jej únava neopustila. A tak seděl na okraji nevelkého kruhu bledého světla - Gwen nechala baterku zapnutou - a díval se na ni, sledoval, jak dýchá, sledoval stíny míhající se na jejích tvářích a ve vlasech, kdykoli se ve spánku

neklidně pohnula. Pak si uvědomil, jak strašně daleko od něj je, a vzpomněl si, že po celou cestu z Výzvy se navzájem nedotkli a nepromluvili spolu slovo. Nepřemýšlel o tom; mozek měl příliš zamlžený strachem a únavou, než aby myslel. Ale cítil to, cílil to jako tíhu na prsou a tma jej v té dlouhé zaprášené dutině pod světem pevně svírala.

Konečně vypnul baterku a s ní i výhled na svou Jenny a pokusil se usnout. Po chvíli se mu to podařilo. Se spánkem ale přišly i noční můry. Zdálo se mu, že je s Gwen, líbá ji a pevně ji tiskne, ale když se jí dotkl rty, nebyla to už Gwen, byl to Bretan Braith, Bretan, jeho rty byly suché a tvrdé, jeho zářivcové oko svítilo děsivě zblízka ze tmy.

A potom znovu utíkal, utíkal jakýmsi nekonečným tunelem, utíkal nikam. Za zády ale slyšel, jak se valí voda, a když se ohlédl, měl pocit, jako by spatřil osamělého muže, jak tyčí pohání dopředu prázdný člun. Lodník plul za ním na olejnatém černém proudu, zato Dirk běžel po suchém kamení, ale v tom snu to bůhvíproč nevadilo. Běžel a běžel a běžel, ale člun se stejně stále blížil, až nakonec bylo vidět, že lodník nemá tvář, nemá vůbec žádnou tvář.

Potom přišel klid a po zbytek dlouhé noci se Dirkovi nezdálo nic.

Světlo zářilo tam, kde žádné světlo být nemělo.

Dostalo se k němu i skrz zavřená víčka a skrz spánek: mihotavá žlutá záře, byla docela blízko, pak trochu ustoupila. Dirk si ji uvědomoval jen napůl, když do jeho tvrdě zaslouženého spánku vnikla poprvé. Něco zahuhlal a odkulil se od ní. Blízko se ozval nějaký šepot a někdo se krátce a ostře zasmál. Dirk si toho nevšímal.

Kopli ho, docela silně, do obličeje.

Hlava odskočila stranou a okovy spánku zmizely zakalené bolestí. Byl ztracený, cítil bolest, nevěděl, kde je, a ztěžka se snažil posadit. Ve spánku ho bolelo. Kolem bylo příliš světla. Položil si paži přes oči, aby k sobě nepustil ani světlo, ani další kopance. Ozvalo se další zasmání.

Svět pomalu nabýval pevného tvaru.

Byli to Braithští, jak jinak.

Jeden z nich, vytáhlý a kostnatý chlapík s černými kudrnatými vlasy, stál na protější straně tunelu, jednou rukou držel Gwen a ve druhé měl laserovou pistoli. Další laser, tentokrát pušku, měl přehozený přes rameno na popruhu. Gwen měla ruce svázané za zády, stála, mlčela a oči klopila k zemi.

Muž z Braithu, který stál nad Dirkem, laser nevytáhl, ale v levé ruce držel výkonnou svítilnu, kvůli které Dirk stěží rozeznával jeho rysy. Byl ale po kavalarsku vysoký a docela tělnatý a vypadalo to, že má hlavu holou jako vajíčko.

„Konečně ses uráčil nám věnovat pozornost," řekl muž, se svítilnou. Ten druhý se zasmál, byl to právě ten smích, který Dirk zaslechl předtím.

Ztěžka povstal a ukročil dozadu, od Kavalarů. Opřel se o stěnu tunelu a pokusil se sebrat, ale hlavu měl jako střep a všechno před ním plavalo. Ostré světlo lampy se mu bolestivě prodíralo do očí.

„Poranil jsi zvěř, Pyre," ozval se z protější strany tunelu ten druhý.

„Doufám, že ne vážně," odtušil tlouštík.

„Chcete mě zabít?" zeptal se Dirk. Vyšlo to z něj podivuhodně lehce, když uvážil, co jsou zač. Konečně se začal po kopanci zotavovat.

Když promluvil, Gwen zvedla oči. „Nakonec tě zabijí," řekla hlasem zbaveným naděje. „Nebude to lehká smrt. Promiň, Dirku."

„Zmlkni, čubko," řekl tělnatý chlapík, kterému druhý říkal Pyre. Dirk si matně vybavil, že to jméno už zaslechl. Když Gwen promluvila, Pyr po ní loupl očima, ale pak se zase zadíval na Dirka.

„Co tím myslela?" zeptal se Dirk nervózně. Tiskl se pevně ke skále a snažil se nenápadně si protáhnout svaly. Pyr stojí ani ne metr od něj. Tenhle Braithský vypadá nafoukaně a nesoustředěně, Dirk ale neměl ponětí, nakolik ten dojem odpovídá skutečnosti. Pyr držel svítilnu zvednutou levou rukou, ale v pravici měl ještě něco - asi metrový obušek z nějakého tmavého dřeva, s kulatým tvrdým knoflíkem na jednom konci a s krátkou čepelí na druhém. Držel tu věc lehce mezi prsty, ruku měl na středu tyčky, rytmicky si jí poklepával o nohu.

„Docela kurážně jsi nás povodil, pačlověče," ozval se Pyr. „A neříkám to lehkovážně ani ze žertu. Ve starém umění lovu se mi málokdo vyrovná - a nikdo mě v něm nepřekoná. Dokonce i Lorimaar Vznešený-Braith Arkellor má oproti mně jen polovinu trofejí. Takže když ti povím, že tenhle lov byl podivuhodný, můžeš mít jistotu, že to je pravda. Jsem nesmírně rád, že ještě není konec."

“Cože?" podivil se Dirk. “Není konec?" Ten chlap je tak blízko... jestlipak by nedokázal dostat Pyra mezi sebe a toho druhého, toho s

laserem, a třeba mu i vyrvat ten obušek s čepelí. Snad by šlo Pyrovi dokonce i vytáhnout laser z pouzdra.

„Ulovit spícího pačlověka, to není žádný sportovní výkon, to nepřináší žádnou čest. Zase budeš utíkat, Dirku ťLariene."

„Prohlásí, že jsi jeho osobní korariel," ozvala se Gwen vztekle a s vypočítanou vyzývavostí se zadívala na oba Braithské. „Kromě něj a jeho teyna tě nikdo nebude smět lovit."

Pyr se znovu otočil k ní. „Řekl jsem, ať zmlkneš!"

Vysmála se mu. „A jak znám Pyra, lov bude zcela podle tradic. Vypustí tě v lese, nejspíš nahého. Tihle dva nechají být lasery a letouny a půjdou za tebou pěšky, s noži, vrhacími noži a psy. Samozřejmě až poté, co mě předají mým pánům."

Pyr se mračil. Druhý muž z Braithu zvedl pistoli a švihem udeřil Gwen přes ústa.

Dirk se napjal, příliš dlouhou chvilku zaváhal, ale pak skočil.

I ten metr byl moc; Pyr s úsměvem otočil hlavu. Obušek se s děsivou rychlostí zvedl a knoflíkovitý konec udeřil Dirka přímo do žaludku. Dirk se zapotácel a zlomil se v pase, ale bůhvíjak se sunul dál. Pyr tanečním krokem couvl, znovu švihl obuškem a zasáhl Dirka do slabin. Svět zmizel v rudém oparu.

Když se zhroutil, už si jen matně uvědomoval, že Pyr se zase tyčí nad ním. Pak ho braithský lovec udeřil potřetí, skoro ležérně, do temene hlavy, a nato už nebylo nic.

Bolest. Tu si uvědomil nejdřív ze všeho. Vlastně si neuvědomoval nic jiného. Jen bolest. Hlava se mu točila a div nepraskla a v podivném rytmu se natřásala; břicho bolelo také a od něj dolů necítil nic. Bolest a malátnost tvořily hranice Dirkova světa. Po nesmírně dlouhou dobu neexistovalo nic kromě nich.

Postupně se mu ale vracelo vědomí, i když jen matné. Začínal si všímat různých věcí. Nejprve toho, že bolest přichází a mizí ve vlnách. Že sílí a slábne, sílí a slábne. Nahoru a zase dolů. Ne, to on nadskakuje nahoru dolů, s ním to tak cloumá. Na něčem leží. Táhnou ho, nebo snad vezou. Pohnul rukama, nebo se o to pokusil. Šlo to ztuha. Bolest jako by rušila všechny obvyklé pocity. Ústa měl plná krve. V uších mu zvonilo, drnčelo, pálilo.

Ano, nesou ho. A hlasy... slyší hlasy, řeč, bzukot. Slova nerozeznával. Někde vepředu nadskakovalo a chvělo se světlo; jinak všude samá šedá mlha.

Bzukot po troškách ustával. Konečně šlo rozpoznat slova.

„... nebude moc nadšený," říkal hlas, který neznal. Nebo přinejmenším měl pocit, že jej nezná. Těžko říct. Všechno zní z tak úděsné dáli, on nadskakuje, bolest přichází a mizí, přichází a mizí, přichází a mizí.

„Ovšem," řekl další hlas, silný, úsečný, sebejistý.

Další bzučení a hned víc hlasů najednou. Dirk ničemu nerozuměl.

Pak jeden muž ostatní umlčel. „Dost," štěkl. Znělo to z ještě větší dáli než ty předchozí dva hlasy. Odněkud zepředu, od toho chvějícího se světla. Pyr? Pyr. „Já nemám z Bretana Braitha Lantryho pražádný strach, Rosephe. Zapomínáš, kdo jsem. Ulovil jsem v divočině tři hlavy, když Bretan ještě ocumlával ženské bradavky. Pačlověk je podle práva můj."

„To je pravda," souhlasil první, neznámý hlas. „Kdybys ho složil v tunelech, nikdo by ti to právo neupíral. Ale ty jsi to neudělal."

„Přeji si patřičný lov podle nejstarších pravidel." Kdosi poznamenal něco ve starokavalarštině. Ozvalo se zasmání.

„Za tvého mládí jsme spolu podnikli nejeden lov, Pyre," pokračoval neznámý hlas. „Kdybys jen měl trochu jiný vztah k ženám, mohli jsme být teyny. Neřeknu ti nic nedobrého, ale Bretan Braith Lantry po tom člověku velice touží."

„Není to žádný člověk, ale pačlověk. Sám jsi tak rozhodl, Rosephe. Požadavky Bretana Braitha pro mě nic neznamenají."

„Rozhodl jsem, že je pačlověk, a tedy je. Pro tebe a pro mě nic víc není, nic víc než jeden z mnoha. Můžeme lovit Slimáčí děti, Emerelce i další. Nepotřebuješ ho, Pyre. Bretan Braith to ale bere jinak. Přišel na čtverec smrti a udělal ze sebe hlupáka, protože vyzval na souboj člověka, který vůbec člověk nebyl."

„To je pravda, ale ne celá. T'Larien je zcela zvláštní kořist. Jeho rukou zahynuli dva z našich kethi a Koraat má zlomenou páteř a umírá. Žádný pačlověk nám ještě nikdy takhle neunikal. Chci ho složit, mám na to právo. Našel jsem ho, já jediný ho našel."

„Ano," ozval se druhý nový hlas, ten silný a úsečný. „To je naprostá pravda, Pyre. Ale jak jsi ho objevil?"

Pyr byl velice rád, že dostal možnost se vychloubat. „Nenechal jsem se svést ze stopy letounem jako vy, ba dokonce i jako Lorimaar. Na to byli až moc chytří, tenhle pačlověk a ta čubka, co je s ním. Nenechali by přece letoun tam, aby ukazoval, kudy odešli. Když jste všichni přivedli psy a rozvinuli se po chodbách, začali jsme ve světle svítilny s teynem prohledávat celý okruh a hledat stopu. Věděl jsem,

že psi nebudou k ničemu. Nepotřebuji je. Jsem lepší stopař než kterýkoli pes nebo psovod. Stopoval jsem palidi po holé skále v Lameraanských vršcích, po seškvařených mrtvých městech, dokonce i v opuštěných pevnostech Taal a Bronzopěst a Zářivcová hora. S těmihle to bylo žalostně snadné. Prohledali jsme každou chodbu do hloubky několika metrů a pak jsme se přesunuli k další. Našli jsme stopu. Oděry na podlaze vedle rampy do metra a dál naprosto jasné stopy v prachu. Stopa samozřejmě zmizela, když si vzali ty své létající hračky, ale v tu chvíli už jsme museli volit jen ze dvou směrů. Bál jsem se, že zkusí uletět celou vzdálenost až do Esvochu nebo do Kryne Lamiye, ale tak to nebylo. Šli jsme daleko, trvalo nám to většinu dne, ale chytili jsme je."

Tou dobou už byl Dirk skoro při vědomí, i když tělo mu stále svíral krunýř bolesti, takže pochyboval, že by se nějak účinně rozhýbalo, kdyby se je k tomu pokusil přimět. Vcelku jasně viděl. Pyr Braith kráčel vepředu se svítilnou v ruce a mluvil k menšímu muži v bílé a nachové; to byl určitě Roseph, sudí soubojů, které se nekonaly. Mezi nimi byla Gwen, šla sama, ruce měla stále svázané. Mlčela. Dirk nevěděl, jestli jí dali roubík, ale poznat to nemohl, protože ji viděl jen zezadu.

Ležel na jakýchsi nosítkách a při každém kroku nadskakoval. Další muž oblečený do bílé a nachové barvy nesl přední konec a svíral dřevěné tyčky pěstmi s velikými klouby. Ten kostnatý, co se pořád smál, Pyrův teyn, je tedy za ním a drží druhý konec nosítek. Stále ještě byli v tunelu a šli; metro jako by se táhlo do nekonečna a Dirk neměl ani nejmenší ponětí, jak dlouho byl v bezvědomí. Tušil, že asi dost dlouho; když se pokusil pustit do Pyra, určitě u toho nebyl žádný Roseph a nikde nebyla žádná nosítka. Jeho věznitelé nejspíš přivolali na pomoc své pevnostní bratry a pak na ně počkali v tunelu.

Nikdo si zřejmě nevšiml, že Dirk otevřel oči. Anebo si toho všimli, ale bylo jim to prostě jedno. Nebyl na tom tak dobře, aby se mohl o cokoli pokusit, leda snad křičet o pomoc.

Pyr a Roseph si dál povídali, druzí dva jen občas přidali nějakou poznámku. Dirk se snažil naslouchat, ale kvůli bolesti se těžko soustředil, a stejně to, co říkali, bylo jemu a Gwen pramálo k užitku. Hlavně se zdálo, že Roseph stále varuje Pyra před Bretanem Braithem, který bude zuřit, pokud Pyr zabije Dirka, protože chce Dírka zabít sám. Pyrovi to bylo jedno; podle jeho odpovědí bylo zřejmé, že si Bretana, o dvě generace mladšího než ostatní, a tudíž

podezřelého, vůbec neváží. Ani jednou se Braithští při hovoru nezmínili o Nefritocelských, z čehož si Dirk dovodil, že Jaan a Garse se buď zatím nedostali do Výzvy, anebo o tom tihle čtyři ještě nevědí.

Po chvíli se přestal snažit porozumět a dovolil polospánku, aby se jej znovu zmocnil. Hlasy se opět rozmazaly a tak to trvalo dlouho. Po čase ale ustaly. Jeden konec nosítek dopadl nešetrně na zem a on sebou trhl a probral se. Silné ruce ho přidržely v podpaží a zvedly.

Dostali se k nástupišti pod Výzvou a Pyrův teyn ho na ně zvedal z kolejiště. Ani se nepokusil jim s tím pomáhat. Snažil se být co nejvíc ochablý a nechal je, ať se s ním vlečou jako s kusem masa.

Za chvíli byl zase na nosítkách a oni jej nesli po rampě nahoru do města. Na nástupišti s ním moc šetrně nezacházeli a jemu se znovu točila hlava. Pastelově modré stěny se míhaly kolem a on si vzpomněl, jak tudy včera šli dolů. Tehdy mu bůhvíproč připadalo, že schovat se v metru je úžasně dobrý nápad.

Stěny zmizely a oni byli znovu ve Výzvě. Spatřil veliký emerelský strom, tentokrát v celé jeho obrovité nádheře. Byl to sukovitý titán, byl modrý a černý, větve se rozbíhaly nízko nad viditelnou částí okruhu, ty nejvyšší sahaly až k zastíněnému stropu. Dirkovi došlo, že přišel den. Brána byla stále otevřená a skrz její oblouk viděl Satanáše a jedinou žlutou hvězdu visící na obzoru. Byl ale příliš zoufalý a unavený, než aby poznal, jestli vycházejí nebo zapadají.

Na vozovce blízko rampy do podzemí dřepěly dva kavalarské letouny. Kousek dál Pyr zastavil a Dirka složili na podlahu. Pokoušel se posadit, ale marně. Jen sebou chabě mrskl a bolest se vrátila, takže to vzdal a zase si lehl.

„Svolejte ostatní," řekl Pyr. „Musíme to vyřešit okamžitě, aby se mohl můj korariel připravit k lovu." Při řeči stál nad Dirkem. Všichni, dokonce i Gwen, se shlukli kolem nosítek. Jen ona jediná ale skláněla hlavu dolů a podívala se mu do očí. Měla roubík. Byla unavená. A ztratila naději.

Zabralo jistě přes hodinu, než se sešli ostatní Braithští; pro Dirka to byla hodina, kdy světla kolem něj ubývalo, ale jemu přibývaly síly. Takže opravdu slunce zapadají, došlo mu brzy; za bránou Satanáš zvolna klesal z dohledu. Tma je zaplavovala, houstla, až Kavalaři konečně museli zapnout reflektory letounů. Tou dobou už závrať Dirka přešla úplně. Pyr si toho všiml, dal mu svázat ruce za

zády a přiměl ho, aby se posadil opřený o stěnu jednoho z letounů. Gwen posadili vedle něj, ale roubík jí nevyndali.

Dirk sice roubík neměl, ale mluvit se nepokoušel. Seděl, zády se opíral o chladný kov, pouta mu rozdírala zápěstí. Čekal a pozoroval a poslouchal. Občas sjel pohledem ke Gwen, ale ta seděla zhrouceně, hlavu měla svěšenou a jeho pohledy neopětovala.

Přicházeli po jednom i ve dvojících. Kethi z Braithu. Lovci na Worlornu. Přicházeli ze stínů a ze tmy. Jako bledé přízraky. Nejdřív zvuky a nejasný obrys, pak vešli do kroužku světla a byli z nich zase lidé. Přese všechno to víceméně jsou lidé.

Ten první s sebou přivedl čtyři psy s krysími rypáky a Dirk jej poznal, protože ho zahlédl, když se jako šílení řítili dolů po ochozu. Muž přivázal psy k nárazníku Rosephova letounu, krátkými pokývnutími se pozdravil s Pyrem a Rosephem a jejich teyny a pak si sedl se zkříženýma nohama na podlahu pár metrů od zajatců. Nepromluvil, ani jediné slovo. Očima se vpíjel do Gwen, ani na chvilku je z ní nespustil a vůbec se nehýbal. Dirk slyšel, jak jeho psi nedaleko ve stínu vrčí a jak se jejich řetězy kroutí a chřestí.

Pak dorazili další. Lorimaar Vznešený-Braith Arkellor, hnědý obr v černočerném oblečení z chameleoní látky s knoflíky ze světlé kosti, přijel v masivním klenutém letounu v temně rudé barvě. Zevnitř slyšel Dirk štěkot smečky braithských psů. S Lorimaarem byl další muž, podsaditý tlouštík dvakrát těžší než Pyr, ale tvrdý a pevný jako cihla, s bledou prasečí tváří. Po nich přišel sám a pěšky křehce vypadající stařík, plešatý a vrásčitý a skoro bez zubů, s jednou rukou z masa a krve, zato druhou nahrazenou pařátem z černého kovu, se třemi hroty. Starci visela u pasu dětská hlava; ještě pořád z ní tekla krev a od ní měl muž na jedné nohavici bílých kalhot dlouhý hnědý flek.

Konečně dorazil Chell, stejně vysoký jako Lorimaar, bělovlasý a s knírkem a velice unavený. Na vodítku vedl jediného obrovského braithského psa. V louži světla se zastavil a zamrkal.

„Kde je tvůj teyn?" optal se Pyr.

„Tady," ozvalo se zachraptění ze tmy. Pár metrů daleko tlumeně žhnul jediný zářivec. Bretan Braith Lantry popošel a zastavil se vedle Chella. Ve tváři mu cukalo.

„Shromáždili jsme se všichni," oznámil Roseph Vznešený-Braith Pyrovi.

„Ne," namítl někdo, „chybí Koraat."

Promluvil zamlklý lovec, který seděl na podlaze. „Už tu není. Prosil o konec. Dopřál jsem mu ho. Byl opravdu vážně poraněn. Byl to druhý keth, jehož smrt jsem dnes zažil. První byl můj teyn, Teraan Braith Nalarys." Při řeči ani na chvíli nespustil oči z Gwen. Dokončil dlouhou, zadýchanou větou ve starokavalarštině.

„Tři z nás odešli," prohlásil stařec.

„Měli bychom za ně držet ticho," ozval se Pyr. Pořád svíral svůj obušek s tvrdým dřevěným zakončením a krátkou čepelí a pořád si jím při řeči neklidně poklepával do nohy, jako to dělal dole v tunelu.

Gwen se přes roubík pokusila vykřiknout. Pyrův teyn, vytáhlý Kavalar s rozcuchanými černými vlasy, došel k ní a výhružně se nad ní tyčil.

Dirk ale roubík neměl a pochopil. „Já za nikoho ticho držet nebudu," zařval. Nebo se zařvat pokusil. Neměl ale tolik síly. „Byli to jeden jako druhý vrazi. Umřít si zasloužili."

Všichni Braithští se po něm podívali.

„Dejte mu roubík, ať přestane pokřikovat," řekl Pyr. Jeho teyn se spěšně vydal splnit rozkaz. Když byl hotov, Pyr znovu promluvil. „Na křičení budeš mít času dost, ťLariene, až poběžíš nahý lesem a za sebou budeš slyšet moje psy."

Bretan nešikovně otočil hlavu i s rameny. Na jeho jizvách se zalesklo světlo. „To ne," vyrazil. „První právo je moje."

Pyr se k němu otočil. „Já jsem pačlověka vystopoval. Já jsem ho ulovil."

Bretanův tik zesílil. Chell stále držel velkého psa na vodítku omotaném kolem jedné silné ruky a tu druhou položil Bretanovi na rameno.

„Nic z toho pro mě není důležité," ozval se jiný hlas. Promluvil muž usazený na podlaze. Ten, který se jen díval a ani se nepohnul. „Co s tou čubkou?"

Ostatní se nechali vyrušit jen neradi. „O té nemůže být řeč, Myriku," opáčil Lorimaar Vznešený-Braith. „Patří Nefritoceli."

Muž najednou vycenil zuby a hezká tvář se na okamžik pokřivila, stal se z ní čenich zvířete, strnulý výraz zuřivosti. Pak to přešlo. Znovu se mu na obličeji usadil bledý vyrovnaný výraz, znovu měl vše pod kontrolou. „Já ji zabiju," oznámil. „Teraan byl můj teyn. Poslala jeho ducha do světa bez duší."

„To ona?" ozval se nevěřícně Lorimaar. „Je to tak?"

„Viděl jsem to," odpověděl muž sedící na podlaze, kterému říkali Myrik. „Střílel jsem po ní, když nás srazila a zabila Teraana. Je to tak, Lorimaare Vznešený-Braithu."

Dirk se pokusil vstát, ale hubený Kavalar jej zase rázně strhl na zem a na zdůraznění mu praštil hlavou o kovový bok letounu.

Potom promluvil chatrný stařec, stařec s umělým pařátem a dětskou hlavou. „Pak si ji vezmi jako osobní kořist," rozhodl a hlas měl tenký a ostrý jako čepel stahovacího nože, který mu visel u boku. „Pevnostní moudrost je stará a jasná, bratři. Není teď žádná pravá žena, pokud kdy vůbec byla, není pevnostní manželka ani eynketh. Kdo se tu za ni zaručí? Opustila ochranu Vznešeného a utekla s pačlověkem! Pokud kdy byla tělo lidského těla, teď už není. Víme, jak se chovají palidé, ti lháři, ti velcí podvodníci. Když s ní ten pačlověk Dirk byl sám a ve tmě, určitě ji zabil a místo ní nastrčil démona, jako je on sám, vyrobeného k její podobě."

Chell přikývl na souhlas a cosi vážně poznamenal starokavalarsky. Ostatní Braithští se už tak jistě netvářili. Lorimaar si se svým teynem, tím podsaditým tlouštíkem, vyměnil kradmý úšklebek. Bretanova ohavná tvář neříkala nic, zpola to byla zjizvená maska, zpola nevinnost sama. Pyr se mračil a dál se nervózně poklepával po noze.

Odpověděl Roseph. „Když jsem byl sudím na čtverci smrti, prohlásil jsem Gwen Delvanovou za člověka," pravil opatrně.

„To je pravda," přidal se Pyr.

„Možná byla člověk... tehdy," pokrčil rameny stařec. „Ale ochutnala krev a spala s pačlověkem, kdo by ji bral jako člověka teď?"

Psi začali výt.

S tím děsivým koncertem započali ti čtyři, které Myrik uvázal k letounu, ale pak se přidala i smečka zavřená v Lorimaarově klenutém stroji. Chellův veliký ohař cenil zuby a trhal řetězem, dokud ho starý lovec vztekle neokřikl; pak si zvíře sedlo a přidalo se k vytí.

Většina lovců se zadívala do ztichlé tmy mimo jejich kroužek (výjimkou byl přirozeně Myrik, který stále měl obličej jako kámen, nehýbal se a díval se dál na Gwen), někteří sáhli k boku pro zbraň.

Na kraji kruhu, za letouny a světelnou skvrnou z nich, stáli bok po boku ve stínu oba Nefritocelští.

Dirkovi jako by najednou přestalo záležet na bolesti, i když mu hlava pořád třeštila. Celý se rozechvěl. Podíval se na Gwen; zvedla hlavu a dívala se na ně. Hlavně na Jaana.

Ten potom vešel do světla a Dirk zaznamenal, že se dívá na Gwen skoro tak upřeně jako Myrik. Pohyboval se jakoby zpomaleně, podobal se postavě ze sna či samotnému spícímu. Zato Garse Janaseg po jeho boku byl jako živé stříbro.

Vikar měl na sobě skvrnitý oblek z chameleoní látky, samé odstíny černé a ještě černější. Vešel do kruhu nepřátel, psi postupně utichali a jeho oblek přecházel do šedé. Rukávy košile mu končily nad lokty; železo a zářivec měl na pravé paži, nefrit a stříbro na levé. Po nekonečnou chvíli se tyčil jako hora. Chell i Lorimaar byli o hlavu vyšší, ale Vikar jako by je bůhvíjak převyšoval. Proplynul kolem nich coby kráčející duch, naprosto neskutečný, jako by mohl projít skrz Braithské, jako by je ani neviděl. Zastavil se u Gwen a Dirka.

Byla to ale iluze. Zvuk se prosadil, Braithští začali mluvit, Vikar byl zase jen člověk, větší než většina lidí, ale menší než někteří.

„Porušujete zákon, Nefritocelští," ozval se Lorimaar nakvašeně a ublíženě. „Nikdo vás sem nepovolal. Nemáte právo tu být."

„Palidé," štěkl Chell. „Falešní Kavalaři."

Bretan Braith Lantry vydal ten svůj divný zvuk.

„Tvoji betheyn ti odevzdám, Jaantony Vznešený-Nefritoceli," prohlásil pevně Pyr, ale jeho obušek sebou nervózně pocukával. „Potrestej si ji, jak chceš a jak musíš. Ale pačlověk je moje lovná zvěř."

Garse Janaseg se zastavil pár kroků od nich. Očima šmejdil z jednoho mluvčího na druhého a dvakrát to vypadalo, že se chystá odpovědět. Jaan Vikar si ale nikoho nevšímal. „Odstraňte jim ty roubíky," ukázal na vězně.

Pyrův dlouhonohý teyn stál nad Dirkem a Gwen tváří ke Vznešenému z Nefritoceli. Dlouho váhal, ale pak se sklonil a roubíky vyndal.

„Díky," řekl Dirk.

Gwen potřásla hlavou, aby jí volné prameny vlasů odletěly z očí, a rozkolísaně vstala, Ruce měla pořád svázané za zády. „Jaane," řekla nejistě. „Slyšel jsi?"

„Slyšel," kývl Vikar. Pak oslovil Braithské. „Uvolněte jí ruce."

„Příliš si troufáš," ozval se Lorimaar.

Pyr naopak vypadal, že ho to zajímá. Opřel se o obušek. „Poslechni," vyzval svého teyna.

Ten Gwen hrubě otočil a přeřízl jí nožem pouta.

„Ukaž mi ruce," poručil Jaan Gwen.

Zaváhala, pak ruce posunula dopředu a dlaněmi nahoru je napřáhla. Na levé paži se zaleskl nefrit a stříbro. Nesundala si náramek.

Dirk se díval, byl svázaný a bezmocný a cítil, jak trne zimou. Nesundala si náramek.

Vikar se podíval dolů na Myrika, který stále seděl se zkříženýma nohama a drobnýma očima sledoval Gwen. „Vstaň."

Muž vstal a otočil se k němu - poprvé od té doby, co sem přišel, spustil pohled z Gwen. Vikar se chystal promluvit.

„Ne," řekla Gwen.

Mnula si zápěstí. Teď s tím přestala a položila pravou ruku na náramek. Hlas se jí ani nezachvěl. „Ty to nechápeš, Jaane? Ne. Pokud ho vyzveš a pokud ho zabiješ, sundám si to. Opravdu."

Poprvé se na Jaanově obličeji objevil nějaký projev citu - a tím citem byla sklíčenost. „Jsi moje betheyn," prohlásil. „Pokud ho... Gwen..."

„Ne," zopakovala.

Jeden z Braithských se zasmál. Při tom zvuku se Garse Janaseg ušklíbl a Dirk si všiml, že na tváři muže jménem Myrik se znovu objevila a zase zmizela ta vzteklá křeč.

Pokud si toho Gwen povšimla, nevěnovala tomu pozornost. Zadívala se na Myrika. „Já jsem zabila tvého teyna. Já. Ne Jaan. Ani chudák Dirk. Já jsem ho zabila a uznávám to. Chtěl nás ulovit a ty právě tak. A chtěl zabít i Emerelec"

Myrik nic neřekl. Nikdo se nepohnul.

„Pokud se chceš bít, pokud opravdu toužíš po mojí smrti, lak se bij se mnou!" pokračovala Gwen. „Já jsem to udělala. Bojuj se mnou, pokud je pro tebe pomsta tak důležitá."

Pyr se nahlas zasmál. Za chviličku se k němu přidal i jeho teyn a také Roseph a pak i ostatní - tlouštík, Rosephův podsaditý a důstojně se tvářící společník a stařec s pařátem. Brzy se smáli všichni.

Myrik sytě zrudl v obličeji, pak zbledl a pak znovu zrudl. „Ty čubko," zasípal. Ještě jednou mu po tváři přeběhla ta zlostná křeč, tentokrát ji ale zahlédli všichni. „Tropíš si ze mě žerty. Souboj je... můj teyn... a ty jsi žena!"

Skončil výkřikem, který muže polekal a psy přiměl znovu k vytí. Potom Myrik ztratil sebeovládání.

Zvedl ruce nad hlavu, zatínal a zase uvolňoval pěsti, pak ji, když se od něj odvracela, zuřivě uhodil do obličeje a najednou se po ní vrhl. Sevřel jí prsty na hrdle, padal dopředu, ona se skácela dozadu, pak už se váleli po zemi, až tvrdě narazili na stěnu letounu. Myrik se ocitl nahoře, Gwen tiskl k zemi a prsty jí pevně zatínal do krku. Uhodila ho silně do brady, ale jako by si toho ve vzteku ani nevšiml. Začal jí mlátit hlavou o letoun, znovu a znovu, a pořád u toho ječel cosi starokavalarsky.

Dirk se vyštrachal na nohy, ale pak už mohl jen bezmocně stát se svázanýma rukama. Garse rychle udělal dva kroky dopředu a konečně se pohnul i Jaan Vikar. Jako první se k nim ale dostal Bretan Braith Lantry, to on vsunul Myrikovi ruku pod krk a odtrhl ho od Gwen. Myrik sebou divoce zmítal, dokud Bretanovi nepomohl i Lorimaar. Oni dva jej pak znehybnili.

Gwen bezvládně ležela a hlavu měla opřenou o kovové dveře, o které jí mlátil Myrik. Vikar si k ní klekl na jedno koleno a pokusil se jí vsunout paži pod rameno. Zátylek její hlavy zanechal na boku letounu krvavou šmouhu.

Janaseg si také nakrátko přiklekl a nahmatal jí pulz. Pak spokojeně vstal, znovu se otočil k Braithským a ústa měl vztekem pevně sevřená. „Nosila nefrit a stříbro, Myriku," oznámil. „Jsi mrtvý. Vyzývám tě."

Myrik už přestal řvát, ale pořád namáhavě lapal po dechu. Jeden ze psů zavyl a pak zase ztichl.

„Je naživu?" zeptal se svým rašplovým hlasem Bretan.

Jaan Vikar k němu vzhlédl a tvář měl stejně podivnou a napjatou jako Myrik před nedávnou dobou. „Je naživu."

„To je štěstí," kývl Janaseg, „ale ne pro tebe, Myriku, a taky na tom nesejde. Můžeš začít volit!"

„Pusťte mě!" řekl Dirk. Nikdo se nepohnul. „Pusťte mě!" zařval.

Kdosi mu přeřízl pouta.

Došel ke Gwen, klekl si vedle Vikara. Na chviličku se jejich pohledy střetly. Dirk si prohlédl její zátylek, kde už se na tmavých vlasech začínala vytvářet krusta sražené krve. „Přinejmenším otřes mozku," prohlásil. „Možná fraktura lebky, možná i hůř. Nevím. Jsou tu nějaká zdravotnická zařízení?" Rozhlédl se po všech. „Tak jsou?"

Odpověděl Bretan. „Ve Výzvě žádné není v provozu, ťLariene. Hlas se mi bránil. Město nereagovalo. Musel jsem je vyřadit."

Dirk se zakabonil. „Tak to by se s ní nemělo hýbat. Snad je to jen otřes mozku. Asi by měla zůstat v klidu."

Bylo to k neuvěření, ale Jaan Vikar ji nechal v Dirkově náručí a vstal. Ukázal na Lorimaara a Bretana, kteří stále drželi Myrika. „Pusťte ho."

„Co že ho mají..." střelil po Vikarovi zmateně očima Janaseg.

„Jaane, nech ho být," snažil se Dirk. „Gwen..."

„Odnes ji do letounu," nakázal Vikar.

„Myslím, že by se s ní nemělo..."

„Tady není bezpečno, ťLariene. Vezmi ji do letounu."

Janaseg se mračil. „Můj teyne?"

Vikar se znovu zadíval na Braithské. „Žádám vás, abyste ho pustili." Odmlčel se. „Toho pačlověka, jak byste asi řekli. To označení si zasloužil."

„Co máš v úmyslu, Vznešený-Nefritoceli?" řekl škrobeně Lorimaar.

Dirk zvedl Gwen a položil ji jemně dozadu do bližšího letounu. Byla úplně bezvládná, ale pořád pravidelně dýchala. Pak vklouzl na místo pro řidiče, čekal a masíroval si zápěstí, aby se mu zase rozproudila krev.

Všichni jako by na něj zapomněli. Lorimaar Vznešený-Braith pořád mluvil. „Uznáváme tvoje právo vyzvat Myrika, ale musí to být jeden proti jednomu, protože Teraan Braith Nalarys zemřel. A protože ho tvůj teyn vyzval jako první..."

Jaan Vikar už měl v ruce laserovou pistoli. „Pusťte ho a odstupte."

Lorimaar polekaně pustil Myrikovu paži a svižně poodešel stranou. Bretan zaváhal. „Vznešený-Nefritoceli," zachraplal, „v zájmu své i jeho cti, v zájmu cti své pevnosti a svého teyna odlož zbraň."

Vikar na mladíka s polovinou tváře namířil. Bretanovi cuklo v obličeji, pak pustil Myrika a s groteskním pokrčením rameny odstoupil.

„Co se to děje?" vyptával se pisklavě jednoruký stařec. „Co to dělá?" Nikdo si ho nevšímal.

„Jaane," řekl Garse Janaseg zhrozeně. „Máš z toho všeho zmatek v hlavě. Skloň zbraň, můj teyne. Vyzval jsem ho. Zabiju ho pro tebe." Položil Jaanovi ruku na rameno.

A Jaan Vikar se vykroutil a namířil zbraň na Garseho. „Ne. Odstup. Teď se do toho plést nebudeš. Teď jde o ni."

Janaseg se zamračil; pryč byly všechny jeho úsměšky i šibeniční humor. Pravici sevřel do pěsti a zvolna si ji zvedl před tvář. Železo a zářivec se zaleskly v mezírce mezi oběma muži z Nefritoceli. „Náš svazek," prohlásil Janaseg. „Mysli, můj teyne. Jde o moji čest, i o tvoji, a o čest naší pevnosti." Pronesl to vážně.

„A co takhle její čest?" odsekl Vikar. Netrpělivě máchl laserem, přinutil Janasega, aby od něj poodešel, a znovu se otočil k Myrikovi.

Ten stál sám a zmatený a jako by netušil, co se od něj chce. Vztek jej opustil, i když pořád lapal po dechu. Z jednoho koutku úst mu vytékal pramínek slin zabarvených do růžova krví. Otřel si jej hřbetem ruky a nejistě se podíval na Garseho Janasega. „Volím první ze čtyř možností," prohlásil omámeně. „Volím způsob boje."

„Nic takového," ozval se Vikar. „Nic si volit nebudeš. Postav se mně, pačlověče."

Myrik kličkoval pohledem z Vikara k Janasegovi a zase zpátky. „Způsob boje," zopakoval malátně.

„Ne," skočil mu znovu do řeči Vikar. „Sám jsi Gwen volit nenechal, ačkoli by ti bývala čelila čestně v souboji."

Na Myrikově tváři se objevil výraz ublížené poctivosti. „Ona? V souboji? Ona přece... je to žena, a navíc pačlověk." Stvrdil si to přikývnutím, jako by se tím vše vyřešilo. „Byla to žena, Vznešený. Copak jsi zešílel? Vysmívala se mi. Žena se bít nemůže."

„Ani ty se bít nebudeš, Myriku. Rozumíš? Chápeš? Ty..." vypálil a půlvteřinové světelný pulz zasáhl Myrika nízko, mezi nohama, až muž vykřikl...

„...se..." vypálil znovu a spálil Myrika na krku hned pod bradou a pak čekal, až muž padne a jeho laser se dobije...

„...bít..." pokračoval po patnácti vteřinách a s tím vytryskl proud světla, které ťalo kroutící se postavu do prsou, a Vikar začal couvat zpátky, k letounu...

„...nebudeš!" dokončil na půli cesty k letounu a trhl zápěstím a vyletěl čtvrtý záblesk a Lorimaar Vznešený-Braith Arkellor s napůl vytaženou zbraní padl k zemi.

Pak bouchly dveře a Dirk zapojil gravitační mřížku a s nimi to trhlo dopředu a nahoru a už byli na půli cesty k bráně, když teprve laserová palba začala syčet a pálit jim pancíř.

Kapitola 10

Nad Občinou vládla hluboká tma. Vzduch byl čirý a průzračný, čistý a chladný. Hodně to foukalo. Dirk byl rád, že jsou v těžce obrněném Braithské letounu s uzavřenou a vyhřátou kabinou.

Držel je asi sto metrů nad nížinou a mírnými vršky a hnal letoun tak rychle, jak dokázal. Jednou, ještě než Výzva zmizela vzadu, se Dirk ohlédl, jestli je pronásledují. Nespatřil nic, ale jeho pozornost si získalo samo emerelské město. Vysoké černé kopí, které se brzy mělo ztratit na pozadí ještě temnějšího nebe, mu svým způsobem připomnělo veliký strom, který čelí stopnímu požáru, přišel už o větve a listí a nezbylo nic než uhelnatěl a jako kopt černý kůl vyprávějící o jeho někdejší slávě. Vzpomněl si, jak Výzva vypadala, když mu ji Gwen ukázala poprvé, když chtěl vidět město, které stále žije: bylo jasné proti večernímu nebi, neskutečně vysoké a stříbrně lesklé, lemované stoupajícími plameny světla. Teď je to prázdná slupka a mrtvé jsou i sny jeho stavitelů. Lovci z Braithu toho zabili víc než jen lidi a zvířata.

„Brzy se za námi vydají, ťLariene," ozval se Jaan Vikar. „Nemusíš se po nich rozhlížet."

Dirk se zase vrátil k řízení. „Kam letíme? Nemůžeme jen tak lítat nad Občinou celou noc a nikam nemít namířeno. Do Larteynu?"

„Do Larteynu se teď nemůžeme odvážit," namítl Vikar. Laser vrátil do pouzdra, ale mračil se stále stejně jako ve Výzvě, když jím spálil Myrika. „To jsi takový hlupák, že si neuvědomuješ, co jsem udělal? Porušil jsem kodex, ťLariene. Jsem teď bez svazku, zločinec, soubojokaz. Půjdou po mně a zabijí mě stejně bez váhání, jako by zabili pačlověka." Zamyšleně si propletl prsty a podepřel si rukama bradu. „Nejlepší bude, když... ani nevím. Možná nemáme vůbec šanci."

„Mluv sám za sebe. Já mám teď o hodně větší šanci, než jsem měl před chvílí!"

Vikar se na něj podíval a nevolky se pousmál. „Pravda. I když je to velice sobecký postoj. To, co jsem udělal, jsem neudělal pro tebe."

„Pro Gwen?"

Vikar přikývl. „Dokonce... dokonce ani neměl tu slušnost, aby jí to odmítl. Jako by byla zvíře. Jenže... jenže podle kodexu byl v právu. Podle kodexu, kterým jsem se řídil i já. Byl bych ho za to zabil. Sám jsi viděl, že to Garse měl v úmyslu. Zuřil, protože Myrik... poškodil jeho majetek, pošpinil jeho čest. To znevážení by pomstil, kdybych ho nechal." Vzdychl si. „Chápeš vůbec, proč jsem to nemohl připustit, ťLariene? Chápeš? Žil jsem na Avalonu a miloval jsem Gwen. A ona tam ležela a přežila to jen s velikým štěstím. Myrikovi by bylo jedno, kdyby zemřela, a ostatním taky. Přesto by Garse tomu muži, co to udělal, zaručil čistou a slušnou smrt, dal by mu polibek společné cti a teprve pak by si vzal ten jeho životeček. Já... já mám Garseho rád. Ale přesto jsem to tak nemohl nechat, ťLariene, když tam Gwen ležela tak... nehybná. Tak přehlédnutá. Nemohl jsem to tak nechat."

Vikar ztichl a zamyslel se. Ve chvilce ticha Dirk uslyšel zvenčí vysoké kvílení worlornského větru.

„Jaane," ozval se po chvíli, „pořád jsme se nerozhodli, kam namíříme. Musíme dostat Gwen do bezpečí. Někam,

kde bude mít pohodlí a kde ji nebudou rušit. A třeba i sehnat doktora, aby se na ni podíval."

„Nevím o tom, že by byl na Worlornu nějaký lékař," opáčil Vikar. „Ale do města Gwen odvézt musíme." Chvíli to zvažoval. „Nejblíž je Esvoch, ale ten je v troskách. Nejlepší tudíž asi bude Kryne Lamiya, protože je po něm od Výzvy druhá nejbližší. Zaboč na jih."

Dirk otočil letoun v rozmáchlém oblouku, letěl výš a mířil ke vzdálené čáře horského hřebenu. Matně se rozpomínal, kudy letěla Gwen od zářící pi-emerelské věže k šerozorskému městu v divočině a jeho zběsilé hudbě.

Blížili se k horám a Vikar zase upadl do myšlenek a strnule se díval do worlornské tmy. Dirk, který přece jen trochu tušil, jak Kavalar trpí, se jeho melancholii nepokoušel prolomit a raději se stáhl do vlastního světa myšlenek a ticha. Cítil se velice slabý; bolest v hlavě se znovu vrátila, dorážela na něj, a navíc si náhle uvědomil, jak má vyprahlé hrdlo i ústa. Pokusil se vzpomenout si, kdy naposledy se napil nebo najedl, ale marně; nějak ztratil všechen přehled o čase.

Uhlově černé vysoké štíty worlornských hor se už tyčily na dosah, a tak Dirk vystoupal s braithským letounem ještě výš, aby je přeletěli, a stále ani on, ani Jaan Vikar ne řekli jediné slovo. Kavalar promluvil, teprve když byly hory za nimi a pod sebou měli divočinu. A i pak se ozval jen proto, aby Dirkovi stručně oznámil, kudy bude nejkratší letět. Potom zase upadl do mlčení a v tichu také urazili zbývající kilometry k cíli.

Tentokrát Dirk věděl, co má čekat, a naslouchal. Hudba Kryne Lamiye k němu dolehla s větrem jako slabé kvílení ještě dlouho před tím, než se město vynořilo z lesů, které je pohlcovaly. Mimo jejich pancéřovaný útulek nebylo nic než prázdno: dole pod nimi spleť lesa. nahoře nad nimi prázdné nebe s pramálem hvězd. Přesto tóny zoufalství přišly, mluvily, cinkaly, dotýkaly se jej.

Vikar hudbu uslyšel také. Střelil pohledem po Dirkovi. „Teď se pro nás tohle město hodí, ťLariene."

„Ne," pronesl Dirk až moc nahlas a sám tomu nechtěl věřit.

„No tak pro mě. Všechna moje snaha je v troskách. Ty, které jsem chtěl zachránit, už nechrání nic. Teď je Braithští můžou lovit po libosti, ať jsou korariel nebo nejsou. Nemůžu jim v tom zabránit. Garse by snad mohl, ale co dokáže sám? A možná se o to ani nebude snažit. Byla to moje posedlost, nikdy jeho. Garse je taky ztracen. Myslím, že se sám vrátí na Vznešený Kavalaan, sám sestoupí do pevnosti Nefritocel a Rada Vznešených mi odebere jména. A on bude muset vzít nůž a vyříznout zářivce z osazení a nosit na paži prázdné železo. Jeho teyn zemřel."

„Na Vznešeném Kavalaanu možná," namítl Dirk. „Ale ty jsi žil i na Avalonu, na to nezapomeň."

„Ano," kývl Vikar. „Bohužel. Bohužel."

Hudba kolem nich sílila a hlučela a i samo Město sirén dole nabývalo tvar. Vnější kruh věží byl jako bezmasé ruce ztuhlé v agónii, světlé můstky vedly přes temné průplavy, porosty mechu se matně leskly, hvízdající vížky probodávaly nebe. Bílé město, mrtvé město, les přiostřených kostí.

Dirk kroužil, dokud nenašel právě tu budovu, kam ho zavedla Gwen, pak přistál. Na plošině pořád nerušené stály dva vraky letounů, vysoko pokryté prachem. Dirkovi připadaly jako útržky nějakého dávno zapomenutého snu. Svého času mu bůhvíproč připadaly důležité; on i Gwen i svět se ale od té doby změnili a teď je

těžké si vybavit, co tehdy na těch kovových přízracích viděl významného.

„Ty jsi tu už byl," prohlásil Vikar. Dirk se na něj podíval a přikývl. „Tak nás povedeš."

„Ale já..."

Vikar už ale byl na nohou. Šetrně zvedl Gwen, zvedl ji do náruče a čekal. „Jdi," vybídl ho znovu.

A tak je Dirk vedl pryč z portu, do sálů, kde šerozorskou symfonii doprovázel tanec šedobílých nástěnných maleb, a zkoušeli jedny dveře po druhých, dokud nenašli jednu místnost, která ještě byla zařízená. Bylo to vlastně spíš apartmá ze čtyř propojených pokojů, všechny byly pusté a měly vysoko ke stropu a daleko k čistotě. Dva z pokojů sloužily jako ložnice a postele v nich, to byly kruhové prohlubně zapuštěné hluboko do podlahy. Matrace byly potažené bezešvou vrstvou koženky, která vydávala mírně nepříjemný pach podobný zkyslému mléku. Ale postele to byly, byly dost měkké a prostorné k odpočinku, a Vikar na jednu z nich pečlivě uložil nehybnou a bezvládnou Gwen. Když pokojně ležela (vypadala skoro důstojně), Jaan nechal Dirka sedět po turecku u ní a šel prohledat letoun, který ukradli. Zakrátko se vrátil s přikrývkou pro Gwen a s polní láhví.

„Jenom jeden hlt," řekl a podal láhev Dirkovi.

Dirk uchopil kov povlečený látkou, odšrouboval víčko, napil se a láhev vrátil. Tekutina byla vlažná a trochu nahořklá, ale jeho vyprahlému hrdlu udělala náramně dobře.

Vikar namočil pruh šedé látky a začal Gwen z hlavy otírat zaschlou krev. Jemně se dotýkal hnědavé vrstvy, znovu a znovu hadr namáčel, snažil se, dokud její jemné černé vlasy zase nebyly čisté a neležely rozprostřené na matraci jako vějíř, který se blýskal v nestálém světle nástěnných maleb. Když skončil, ovázal ji a podíval se na Dirka. „Budu hlídat," rozhodl. „Jdi vedle a prospi se."

„Měli bychom si promluvit," namítl Dirk váhavě.

„Až potom. Teď ne. Jdi a prospi se."

Dirk byl sotva s to se hádat. Tělo měl rozklepané a hlava mu třeštila. Zašel do vedlejší místnosti a padl jako žok na nakysle smrdící matraci.

Ale i přes útrapy nepřišel spánek nijak zlehka. Snad to bylo bolestí hlavy; snad spíš trhavými přesuny světla na stěnách, které ho pronásledovaly i pod zavřená víčka. Ale hlavně to bylo kvůli hudbě.

Ta jej neopouštěla, a když zavřel oči, jako by se rozléhala ještě hlasitěji, jako kdyby ji tím uvěznil uvnitř své lebky: slabá pípání a kvílení a pískání - a stále, neustále, i údery jediného bubnu.

V té nekonečné tmě se plížily horečnaté sny, naléhavé a neskutečné vidiny rozpálené úzkostí. Třikrát se Dirk s trhnutím probral z neklidného spánku, sedl si, klepal se a byl celý zpocený; a znovu čelil písni Lamiye-Bailis, aniž by mu docela došlo, co ho to vlastně probudilo. Jednou měl pocit, že slyší z vedlejší místnosti hlasy. Jindy zase zcela jistě věděl, že vidí Jaana Vikara, jak sedí naproti němu opřený o zeď a dívá se na něj. Ani jeden nepromluvili a Dirkovi trvalo skoro hodinu, než znovu upadl do spánku. Pak se ale znovu probral a byl v prázdném pokoji plném ozvěny a pohybujících se světel. Na chviličku ho napadlo, jestli ho tu nenechali samotného, ať si přežije nebo zemře; čím víc na to myslel, tím víc sílil strach a s ním i jeho chvění. Nějak ale nedokázal vstát, dojít do vedlejší ložnice a sám se podívat. Raději zavřel oči a snažil se všechny vzpomínky zaplašit.

A pak najednou svítalo. Satanáš vystoupal do půli nebe a horečnaté světlo, stejně rudé a mrazivé jako Dirkovy noční můry, se hrnulo dovnitř vysokým mozaikovým oknem (uprostřed bylo jeho sklo skoro čiré, ale kolem se vinul složitý vzor z tmavě rudohnědých a kouřově šedých sklíček) a dopadalo mu na obličej. Odvalil se dál a snažil se posadit. Pak se objevil Jaan Vikar a nabídl mu polní láhev.

Dirk se několikrát důkladně napil, div se chladnou vodou nezalkl, trocha mu vyšplíchla ze suchých a popraskaných rtů a stekla na bradu. Když mu Jaan láhev podal, byla plná, ale když ji Dirk vracel, byla poloprázdná. „Našel jsi vodu," konstatoval.

Vikar láhev zavřel a přikývl. „Čerpadla jsou odpojená už roky, takže ve věžích voda neteče. Ale jsou tu i průplavy. Včera večer, když jste s Gwen spali, jsem k jednomu sešel."

Dirk rozkolísaně povstal a Vikar mu podal ruku a pomohl mu ze zapuštěné postele vylézt. „Je Gwen..."

„Probrala se už v podvečer. Mluvili jsme spolu a já jí pověděl, co jsem udělal. Myslím, že se brzy sebere."

„Můžu s ní mluvit?"

„Teď odpočívá, spí. Určitě pak s tebou bude chtít mluvit, ale myslím, že bude lepší zatím ji nebudit. Včera v noci se pokoušela posadit, ale udělalo se jí jen na zvracení."

Dirk přikývl. „Rozumím. A co ty? Naspal jsi něco?" Při řeči se rozhlédl po bytě. Šerozorská hudba jako by se ztišila. Zněla pořád, pořád kvílela a sténala a šířila ducha Kryne Lamiye; jemu se ale zdálo, že je slabší a vzdálenější, takže si na ni snad konečně začínal zvykat, snad se naučil odsunout ji stranou a vědomě ji neposlouchat. Světelné nástěnné malby stejně jako zářivec v Larteynu po dotyku normálního denního světla povadly a zhasly, stěny byly šedé a prázdné. To málo nábytku v pokojích - pár nepohodlně vyhlížejících židlí - vyčnívalo přímo ze stěn a podlahy: pokroucené výrůstky, barevně sladěné s místností, takže byly skoro neviditelné.

„Vyspal jsem se dost," odpověděl Vikar. „Ale na tom nezáleží. Hlavně jsem hodnotil naši situaci." Mávl na něj. „Pojď se mnou."

Prošli vedlejší místností, prázdnou jídelnou, a vyšli na jeden z mnoha balkonů s výhledem na šerozorské město.

Ve dne vypadala Kryne Lamiya jinak, méně zoufale; dokonce i mdlé worlornské slunce stačilo k tomu, aby rychle plynoucí vody průplavů dostaly jiskru, a v celodenním soumraku vypadaly věže míň jako náhrobky.

Dirk byl zesláblý a měl hrozný hlad, ale přestala ho bolet hlava - a svěží vítr, který se mu opíral do tváře, mu dělal dobře. Odhrnul si z očí vlasy, zacuchané a beznadějně špinavé vlasy, a čekal, kdy Jaan začne.

„V noci jsem se odsud díval," ozval se Vikar, lokty si položil na studené zábradlí a pohledem propátrával obzor. „Hledají nás, ťLariene. Dvakrát jsem nad městem zahlédl letouny. Poprvé to bylo jenom světlo, vysoko a v dálce, takže jsem se mohl plést. Ale podruhé to bylo naprosto jisté. Chellův stroj s vlčí hlavou letěl skoro až u země, přes průplavy, a měl připojený nějaký pátrací reflektor. Proletěl docela blízko. Byl tam také pes. Slyšel jsem ho výt, byl z šerozorské hudby celý vzteklý."

„Ale nenašli nás," řekl Dirk.

„Pravda," kývl Vikar. „Myslím, že na nějaký čas jsme tu v bezpečí. Leda že by... nevím jistě, jak vás našli ve Výzvě, a to mě leká. Pokud nás do Kryne Lamiye vystopují a pak pročešou město s braithskými psy, ocitneme se ve vážném ohrožení. Nemáme už nic na odstranění pachu." Zadíval se na Dirka. „Jak vlastně mohli vědět, kam jste odletěli? Napadá tě něco?"

„Nic," odpověděl Dirk. „Nikdo to nevěděl. A určitě nás nikdo nesledoval. Snad to jen uhodli. Koneckonců to bylo nejlogičtější

rozhodnutí. Ve Výzvě se dalo bydlet mnohem pohodlněji než ve kterémkoli z ostatních měst. Snadněji. To víš sám."

„Ano, to vím. Ale tvoji teorii přesto neberu. Uvědom si, že jsme tu otázku řešili i my s Garsem, když jste nás zahanbené a opuštěné nechali na čtverci smrti. Výzva, to bylo nejvíc se nabízející řešení, a proto nejméně logické, aspoň jsme si to mysleli. Připadalo nám pravděpodobnější, že odletíte do Musquelu a budete jíst ryby. jestli tam nějaké jsou, anebo že Gwen bude pro vás lovit v divočině, když ji tak dobře zná. Garse dokonce nadhodil možnost, že jste prosté schovali letoun a zůstali v nějaké jiné části samotného Larteynu. takže až by všichni prohledávali celou pianem, mohli byste se jim vysmát."

Dirk se zavrtěl. “Ano. Asi jsme se rozhodli hloupě."

“Ne, ťLariene. to netvrdím. Mám dojem, že hloupé by bylo jen letět do Města v bezhvězdné laguně, protože se vědělo, že tam je Braithských jako máku. Výzva. to bylo dobré řešení, ať už jste to tak měli vymyšlené nebo ne. Vypadalo to tak nevhodně, že to vlastně bylo to nejvhodnější. Chápeš? Nedokážu si připustit myšlenku, že by vás Braithští našli prostou dedukcí."

“Asi máš pravdu," kývl Dirk a trochu se nad tím zamyslel. “Vzpomínám si, že jsme to zjistili, až když nás oslovil Bretan. On totiž... on si neověřoval žádnou teorii. On věděl, že tam někde jsme."

“Ale přitom nemáš ponětí, jak se to dozvěděl?"

“Nemám. Ani v nejmenším."

“Pak tedy budeme muset žít se strachem, že nás najdou i tady. Pokud se jim nepodaří tenhle zázrak zopakovat, jsme tu v bezpečí.

Nezapomeň ovšem, že tu jsou i určité obtíže. Máme sice úkryt a vodu, ale skoro žádnou potravu. I náš konečný únik - je totiž jasné, že se musíme co nejdřív dostat na kosmoport a opustit Worlorn - bude nesmírně obtížný. Braithští to budou vědět dopředu. Máme moji laserovou pistoli a dva lovecké lasery, které jsem našel v letounu. Navíc samotný letoun, ten je obrněný a vyzbrojený. Nejspíš patří Rosephovi..."

„Jeden z vraků na přistávací plošině je pořád částečně funkční," skočil mu do řeči Dirk.

„Tak tedy máme dva letouny, pokud by to bylo potřeba," kývl Vikar. „Proti nám stojí přinejmenším osm braithských lovců, ale spíš devět. Nevím, nakolik vážně jsem zranil Lorimaara Arkellora. Možná jsem ho zabil, ale spíš o tom pochybuji. Braithští

pravděpodobně můžou vzletět na osmi letounech, pokud se k tomu rozhodnou, i když tradičnější je létat jen teyn s teynem. Všechny letouny budou pancéřované. Mají zásoby, energii, potravu. Mají početní převahu. A protože jsem teď vyvrhel a soubojokaz, nejspíš přemluví i Kiraka Rudomosaze Cavise a ty dva lovce z Pevnosti Šanabran, aby se k honu na mě přidali. A konečně tu je Garse Janaseg."

„Garse?"

„Doufám... modlím se za to... že si odstraní z paže zářivce a vrátí se na Vznešený Kavalaan. Bude zahanbený, sám, s mrtvým železem. To není moc radostný osud, ťLariene. Poškodil jsem jeho čest i čest Nefritocele. Je mi líto, že jsem mu tak ublížil, ale přesto doufám, že to dopadne takhle. Protože jak asi chápeš, je tu i další možnost."

„Další..."

„Může nás začít lovit. Nemůže opustit Worlorn, dokud nepřiletí loď. To bude nějakou dobu trvat. Nevím, co udělá."

„K Braithským se přece nepřidá! Jsou to jeho nepřátelé, ty jsi jeho teyn a Gwen je jeho cro-betheyn. Asi by rád zabil mě, to jistě, ale..."

„Garse je víc Kavalar než já, ťLariene. Vždycky byl. A teď, poté, co jsem provedl tu věc a co už nejsem žádný Kavalar, to platí o to víc. Staré zvyky požadují, aby toho, kdo poruší soubojový kodex, připravili o život, a neplatí to pro jeho teyna o nic méně než pro ostatní. Je to ovšem zvyk, kterého se přidržují jen ti nejsilnější. Pro většinu je svazek železa a ohně až příliš pevný, takže jen zůstanou sami a truchlí. Jenže Garse Janaseg je velice silný, v mnoha ohledech silnější než já sám. Nevím. Vážně nevím."

„A když se za námi vydá?"

„Nezvednu proti Garsemu zbraň," prohlásil Vikar klidně. „Je to můj teyn, ať už já jeho teynem jsem, anebo ne, a už tak jsem mu hrozně ublížil, zklamal jsem ho a uvrhl do hanby. Většinu svého dospělého života kvůli mně strávil s bolestivou jizvou. Jednou, když jsme oba byli mladší, se starší muž urazil kvůli jeho žertu a vyzval ho. Bojovalo se na jeden výstřel a ve čtyřech a já jsem ve své hloupé přemoudřelosti přesvědčil Garseho, že naší cti bude učiněno zadost, když vypálíme jen do vzduchu. A bohužel jsme to tak i udělali. Ti druzí se ale rozhodli, že Garsemu dají lekci, aby si svůj humor rozmyslel. K mojí hanbě se mně nic nestalo, ale on byl kvůli mojí pošetilosti zmrzačen.

Přesto mi to nikdy nevyčetl. Když jsem k němu po tom souboji poprvé přišel, když už se zotavoval, řekl mi jen: ‚Měl jsi pravdu, Jaantony, opravdu mířili do vzduchu. Jen škoda, že se netrefili.' " Vikar se zasmál, ale Dirk se na něj podíval a spatřil, že má v očích slzy a rty má sevřené. Ale nerozplakal se; silou vůle zabránil slzám, aby stekly z očí.

Náhle se Jaan otočil, zašel zase dovnitř a nechal Dirka na balkoně samotného, jen s větrem a bílým soumračným městem a s hudbou Lamiye-Bailis. V dálce se úpěnlivě vzpínaly bílé ruce zadržující okolní divočinu. Dirk si je zamyšleně prohlížel a přemítal o tom, co řekl Vikar.

Kavalar se po několika minutách vrátil, oči měl suché a tvář bez výrazu. „Omlouvám se," začal.

„Nemusíš přece..."

„Musíme se dostat k tomu podstatnému, ťLariene. Ať už nás Garse bude pronásledovat, anebo ne, jsme ve strašlivé nevýhodě. Kdyby došlo na boj, máme zbraně, ale nikoho, kdo by je uměl použít. Gwen střílí dobře a odvahy má dost, ale je zraněná a slabá. A ty... můžu ti věřit? Předkládám ti to na rovinu. Věřil jsem ti jednou, ale zradil jsi mě."

„Jak na tohle mám odpovědět?" ozval se Dirk. „Nemusíš věřit žádným mým slibům. Ale Braithští mě přece taky chtějí zabít. A se mnou i Gwen. Anebo si myslíš, že ji bych zradil stejně snadno, jako jsem..." V hrůze nad vlastními slovy se zarazil.

„Jako jsi zradil mě," dokončil Vikar s kamenným výrazem. „Mluvíš dost jasně. Ne, ťLariene, nemyslím, že bys byl s to zradit Gwen. Ale právě tak jsem si nemyslel, že utečeš, když jsem ti dal jméno keth a ty jsi je přijal. Nebýt tebe, nečelili jsme tomu souboji."

Dirk přikývl. „To je mi jasné. Možná jsem udělal chybu. Nevím. Ale kdybych vám zachoval věrnost, zemřel bych."

„Zemřel jako keth Nefritoceli, se ctí."

Dirk se usmál. „Gwen mi připadala jako lepší vyhlídka než smrt. Aspoň tomu bys snad porozumět mohl."

„Rozumím tomu. Pořád stojí mezi námi. Vyrovnej se s tím, je to tak. Dřív nebo později si vybere."

„Už si vybrala, Jaane, když se mnou odešla. S tím by ses měl vyrovnat zase ty." Dirk to vychrlil spěšně a paličatě; sám nevěděl, nakolik tomu věří.

„Nesejmula nefrit a stříbro," upozornil jej Vikar. Netrpělivě mávl rukou. „Ale na tom nesejde. Od nynějška ti budu věřit."

„To je dobře. Co chceš, abych udělal?"

„Někdo musí zaletět do Larteynu."

Dirk se zamračil. „Proč se mě věčně snažíš přesvědčit, abych spáchal sebevraždu, Jaane?"

„Neřekl jsem, že poletíš ty, ťLariene. Udělám to sám. Bude to nebezpečné, to jistě, ale musíme to udělat."

„Kvůli Kimdísímu."

„Kvůli Ruarkovi?" Dirk na svého někdejšího hostitele a spoluspiklence skoro zapomněl.

Vikar přikývl. „Od Avalonu je to Gwenin přítel. Nikdy mě neměl rád a já jeho taky ne, ale nemůžu ho úplně opustit. Braithští..."

„Chápu. Ale jak ho najdeš?"

„Pokud se bezpečně dostanu do Larteynu, můžu ho zavolat. Aspoň doufám." Trochu smířeně pokrčil rameny.

„A já?"

„Zůstaneš tady s Gwen. Budeš ji ošetřovat a hlídat. Nechám ti tu jednu z Rosephových laserových pušek. Předej ji Gwen, pokud se dost zotaví. Rozhodně s ní umí zacházet líp než ty. Jasné?"

„Jasné. Nezdá se mi, že by to bylo moc těžké."

„Není," kývl Vikar. „Očekávám, že zůstanete ukrytí a v bezpečí, takže až se s Kimdísím vrátím, najdu vás tam, kde jste teď. Kdyby bylo nezbytné odletět, máš po ruce ten druhý stroj. Nedaleko je tu jedna jeskyně, Gwen o ní ví. Pokud budete muset opustit Kryne Lamiyu, jděte do ní."

„A co když se nevrátíš? Ta možnost tu je, to přece víš."

„V tom případě budete zase sami, jako když jste odletěli z Larteynu. Snad jste tehdy měli nějaký plán. Tak se ho držte, pokud to jde." Neradostně se usmál. „Ale já předpokládám, že se vrátím. Nezapomeň na to, ťLariene. Nezapomeň na to."

Ve Vikarově hlase zazněl nabroušený a ocelový podtón, ozvuk jiného rozhovoru, který vedli ve stejném mrazivém větru. Dirk se rozpomněl na Jaanova tehdejší slova: Jenomže já existuji. Nezapomeň na to... Tohle není Avalon, ťLariene, a dneska není včera. Je to umírající festivalový svět, svět bez zákona, takže se všichni musíme jako klíšťata držet těch zákonů, které jsme si přivezli s sebou. Jenomže sám Jaan Vikar, pomyslel si Dirk, si s sebou na Worlorn přivezl zákony hned dva.

Zatímco on sám si nepřivezl ani jeden. Nepřivezl si nic, jen svou lásku ke Gwen.

Gwen ještě stále spala, když se oba vrátili z balkonu. Nerušili ji a došli spolu na port. Vikar z braithského letounu všechno důkladně vybalil. Roseph a jeho teyn se evidentně chystali jen na krátký lov do divočiny, když se rozpoutalo tohle běsnění. Škoda, že neměli v plánu delší výpravu, napadlo Dirka.

Takhle Vikar nenašel k jídlu víc než jen čtyři proteinové tyčinky. Kromě toho tam byly dva lovecké lasery a nějaké to oblečení, co nechali přehozené přes sedadla. Dirk jednu tyčinku hned snědl, protože hlady šilhal, a ostatní tři si dal do kapsy těžké bundy, kterou si vybral. Trochu na něm plandala, ale na délku to šlo; Rosephův teyn byl zhruba stejně velký jako Dirk. A byla teplá, byla ze silné kůže nabarvené tmavě nachovou barvou, měla límec, na rukávech záložky a ušpiněnou kožešinovou podšívku. Oba rukávy byly pokryté složitými kroucenými vzory; pravý v červené a černé, levý ve stříbrné a zelené. Našli ještě druhou podobnou bundu, ale menší (bezpochyby Rosephovu); tu si Dirk vzal pro Gwen.

Vikar vyndal dvě laserové pušky, dlouhé trubky ze smolně černé umělé hmoty s bílými pažbami, na kterých byly reliéfní vzory vlků cenících zuby. První si přetáhl na popruhu přes rameno; druhou dal Dirkovi a přidal k ní krátký výklad o tom, jak se s ní zachází. Zbraň byla velmi lehká a na dotyk trochu mastná od oleje. Dirk ji nešikovně držel jednou rukou.

Rozloučili se stručně a zcela nesrdečně. Pak se Vikar zavřel do velkého braithského letounu, vznesl se s ním nad plošinu a vystřelil k prázdnému nebi. Po odletu se zvedly veliké mraky prachu, Dirk couval a dusil se, jednou rukou třímal pušku a druhou si zakrýval ústa.

Když se vrátil do bytu, Gwen se právě začala hýbat. „Jaane?" ozvala se a zvedla hlavu z kožené matrace, aby viděla, kdo zrovna vešel. Rychle ale zasténala a zase hlavu položila zpátky. Oběma rukama si začala třít spánky. „Moje hlava," špitla.

Dirk opřel laser o stěnu hned za dveřmi a posadil se na kraj zapuštěné postele. „Jaan zrovna odletěl," oznámil. „Vrací se do Larteynu pro Ruarka."

Neozvala se jiná odpověď než další zasténání.

„Mám ti něco přinést?" nabídl Dirk. „Vodu? Něco k jídlu? Mám jenom tohle." Vyndal z kapsy bundy proteinové tyčinky a napřáhl ruku, ať si je prohlédne.

Gwen se na ně jen krátce zadívala a znechuceně se zašklebila. „Kdepak," odmítla. „Nech si to. Takový hlad zase nemám."

„Ale něco bys sníst měla."

„Už se stalo," oznámila. „Včera večer. Jaan jich pár rozdrobil do vody a udělal mi takovou kaši." Spustila ruce ze spánků a otočila se tváří k němu. „Moc se mi nepovedlo to v sobě udržet," řekla. „Není mi zrovna dobře."

„To mi došlo," kývl Dirk. „Jak by taky bylo, po tom, co se ti stalo. Nejspíš máš otřes mozku a můžeš mluvit o štěstí, že nejsi mrtvá."

„Jaan mi to vylíčil," odtušila trochu úsečně. „A pověděl mi taky, co se stalo pak... co udělal Myrikovi." Zamračila se. „A to jsem si myslela, že jsem ho praštila dost, když jsme padali. Viděl jsi, ne? Měla jsem pocit, že jsem mu zlomila čelist, pokud to ovšem nebyly moje vlastní prsty. Ale on si toho ani nevšiml."

„Nevšiml," souhlasil Dirk.

„Vyprávěj mi... však víš, co se dělo pak. Jaan to víceméně jen shrnul. Chci to vědět." Mluvila unaveně a v hlase bylo cítit bolest, ale nedala se odbýt.

A tak jí to Dirk vyložil.

„Namířil na Garseho?" podivila se v jednu chvíli. Dirk přikývl a ona zase zmlkla.

Když skončil, Gwen mlčela jako hrob. Na chvilku zavřela oči, pak je zase otevřela, pak znovu zavřela a už neotevírala. Ležela nehybně na boku, sbalená do klubíčka jako embryo, ruce si držela stisknuté do pěstí pod bradou. Dirk se na ni díval a cítil, jak ho to nutí dívat se na levou paži, na chladivou připomínku toho, že stále nosí nefrit a stříbro.

„Gwen," promluvil tiše. Znovu otevřela oči - i když jen na velice krátkou dobu - a rázně zavrtěla hlavou, jako by ho mlčky okřikla, ať nic neříká. „No tak," oslovil ji, ale to už zase pevně sevřela víčka a ztratila se ve vlastních myšlenkách a Dirk zůstal sám s jejím náramkem a se svými obavami.

Místnost zalévalo sluneční světlo - anebo to, co se tady na Worlornu jako sluneční světlo bralo; soumračné barvy pravého poledne dopadaly šikmo skrze okna a v širokém pruhu svitu se líně potulovala smítka prachu. Světlo dopadalo tak, že ozařovalo jen

jednu polovinu matrace; Gwen ležela napůl ve stínu a napůl mimo něj.

Dirk už na Gwen nepromluvil ani se na ni nedíval a přistihl se, jak místo toho pozoruje světelné vzory na podlaze.

Uprostřed místnosti bylo všechno vyhřáté a červené a právě tady ve vzduchu tančila smítka prachu, přiletěla ze šera, na chvilku získala šarlatovou barvu, na chvíli zlatavou, pak zase odletěla ven ze světla a zmizela. Zvedl ruku a chvíli (minuty? hodiny?) ji držel. Byla stále teplejší a teplejší, prach kolem ní vířil, když pohnul prsty, stíny se vzdouvaly a zase opadaly jako příboj. Slunce bylo přátelské a důvěrně známé. Najednou si ale uvědomil, že pohyby jeho ruky stejně jako nekonečné víření prachu nemají žádný účel, žádný řád, žádný smysl. To hudba mu našeptala, aby to dělal; hudba Lamiye-Bailis.

Odtáhl ruku a zamračil se.

Kolem rozlehlé oblasti světla a života byl úzký pohyblivý pás, kam slunce prošlo okrajem okna vyrobeným z černých a krvavě rudých sklíček. Nebo kde se jím probojovalo. Lem byl jen maličký, ale uzavíral krajinu vířícího prachu ze všech stran.

A za ním byly temné kouty, ty části pokoje, kam se záře Čepu a Trojských sluncí nemohla dostat a kde se krčili podsaditý démoni Dirkových obav, zastínění, navždy v bezpečí před zvědavými pohledy.

Dirk se usmíval, drbal se na bradě (ji i tváře už mu pokrývalo strniště a jeho to začínalo svědit), nakukoval do těch koutů a dovoloval šerozorské hudbě, aby se mu vkrádala do duše. Nevěděl jistě, jak se předtím naučil ji moc nevnímat, ale teď se zase vrátila a byla všude.

Věž, ve které byli - jejich domov -, vydávala svůj hluboký tón. Roky nebo snad století daleko jí odpovídal sbor zvučného vdovského nářku. Slyšel dunivé rány, pláč opuštěných dětí, kradmý šmikavý zvuk nožů protínajících teplé tělo. A buben. Jak může vítr hrát i na buben? napadlo ho. Nevěděl. Snad na něj hraje něco jiného. Ale jako buben to zní. Ovšem tak nesmírně odtažitě a tolik osaměle.

Tak strašlivě a bez konce osaměle.

V nejvzdálenějším, nejtmavším koutě pokoje se shlukovaly mlhy a stíny, pak se ale začalo projasňovat. Dirk uviděl stůl a nízkou židli, jak rostou přímo ze stěn a podlahy jako podivné umělohmotné rostliny. Chviličku přemítal, jak to, že je vidí; slunce se trochu

posunulo a teď už oknem pronikal jen tenký proužek světla, a konečně i ten pohasl a svět zešedl.

Všiml si, že v tomhle šedém světě už částečky prachu netančí. Kdepak. Ani trochu. Nadechl se, aby to věděl jistě; žádný prach, žádné teplo, žádné slunce. Mudrlantsky si pokývl. Připadalo mu, že přišel na nějakou velikou pravdu.

Na stěnách se už vrtěla matná světla, probudily se přízraky pro další noc. Fantomy a prázdné slupky starých snů. Všechny byly šedé a bílé; barvy, ty jsou jen pro živé, tady nemají co dělat.

Přízraky se daly do pohybu. Byly jeden každý uvězněné ve stěnách a Dirk měl čas od času pocit, že zahlédl, jak některý ustal ve zběsilém tanci a zoufale buší do skleněné stěny, která jej vězní. Duchovité ruce bušily, bušily, ale pokoj se ani trochu neotřásal. Nehybnost byla součástí tohohle světa; přízraky jsou jen přízraky, nehmotné, a ať buší do stěn, jak mohou, nakonec se musejí vrátit a dál tancovat.

Ten tanec... tanec kostlivců... tanec beztvarých stínů... jak nádherné to je! Přeskakují, mizí, víří. Stěny z šedého plamene. Tihle tanečníci jsou o tolik lepší než prachová smítka, mají řád, jejich hudbou je píseň Města sirén.

Zkáza. Prázdnota. Rozklad. Jediný buben, pomalé údery. Sám. Sám. Sám. Nic neznamená nic.

„Dirku!"

Byl to Gwenin hlas. Potřásl hlavou, odtrhl zrak od stěn a podíval se do tmy, kde ležela. Byla noc. Noc. Den se bůhvíjak vypařil.

Gwen - už nespala - se na něj zdola dívala. „Promiň," ozvala se. Něco mu říkala. Ale on už všechno věděl, věděl to od jejího mlčení, věděl to od... snad od toho bubnu. Od Kryne Lamiye.

Usmál se. „Ty nikdy nezapomínáš, co? C) to tady nešlo. To nebyl důvod, proč sis nesundala ten..." Ukázal.

„Ano," kývla. Posadila se na posteli, přikrývka jí sklouzla k pasu. Jaan jí rozepnul předek kombinézy, takže na ní teď volně visela a byly vidět jemné křivky prsou. V mihotavém světle vypadala její kůže bledě a šedivě. Sáhla si rukou na nefrit a stříbro. Dotkla se náramku, pohladila jej, vzdychla si. „Nikdy by mě nenapadlo... sama nevím. Řekla jsem jen, co jsem říct musela, Dirku. Bretan Braith by tě byl zabil."

„Třeba by to tak bylo lepší," odpověděl. Ne trpce, spíš pobaveně a mírně roztržitě. „Takže jsi ho nikdy nechtěla opustit?"

„Nevím. Jak to chceš zjistit? Jen jsem se snažila, Dirku, upřímně snažila. Ale sama jsem tomu vlastně nevěřila. Říkám ti to po pravdě. Nejsme na Avalonu a oba jsme se změnili. Nejsem tvoje Jenny. Nebyla jsem nikdy a teď to platí o to víc."

„Ano," přikývl. „Vzpomínám si, jak jsi řídila letoun a svírala u toho knipl. Ta tvář. Ty oči. Máš nefritové oči, Gwen. Nefritové oči a stříbrný úsměv. Děsíš mě." Uhnul pohledem a zadíval se zase na stěny. Světelné malby se chaoticky pohybovaly do rytmu divoké hudby. Přízraky bůhvíproč zmizely. Spustil je z očí jen na okamžik, a přece všechny splynuly a odešly. Jako moje staré sny. pomyslel si.

„Nefritové oči?" podivila se Gwen.

„Jako Garse."

„Garse má modré oči."

„I tak. Jako Garse."

Krátce se zasmála, ale pak zaskučela. „Pořád mě to bolí, když se směju," upozornila ho. „Ale je to legrační. Já, a jako Garse. Nedivím se, že Jaan..."

„Vrátíš se k němu?"

„Možná. Nevím jistě. Opustil ho právě teď, to by byla hrozně těžká věc. Chápeš to? Konečně si vybral. Když namířil laser na Garseho. Po tom, co se obrátil proti svému teynovi a pevnosti a světu, prostě nemůžu... Však víš. Ale nevrátím se tak, abych zase byla jeho betheyn, to už nikdy. Bude to muset být o moc víc než jen nefrit a stříbro."

Dirk se cítil naprosto prázdně. Pokrčil rameny. „A já?"

„Sám víš, že to nešlo. Rozhodně ne. Musel jsi to cítit. Nikdy jsi mi nepřestal říkat Jenny."

Usmál se. „Opravdu? Možná. Možná nepřestal."

„Určitě," opravila ho. Sáhla si na hlavu. „Teď je mi trochu líp," ohlásila. „Pořád ještě máš ty proteinové tyčinky?"

Dirk jednu vytáhl z kapsy a hodil jí ji. Levou rukou ji chytila v letu, usmála se na něj, rozbalila ji a dala se do jídla.

Najednou vstal, vrazil ruce hluboko do kapes bundy a odešel k vysokému oknu. Špičky porcelánově bílých věží byly pořád mírně zbarvené do ruda, snad ještě Čertovo oko se svou svitou nezmizelo ze západní oblohy úplně. Pod nimi v ulicích se ale šerozorské město utápělo ve tmě. Průplavy vypadaly jako černé stuhy a všude se rozlézalo temně nachové záření fosforeskujícího mechu. V tom mihotavém šeru zahlédl Dirk svého osamělého lodníka, který k němu

zase jednou klouzal po stejně temné hladině. Jako vždy se opíral o bidlo, nechával se nést proudem, byl pořád blíž a blíž, pohyboval se lehce a neúprosně. Dirk se usmál. „Vítám tě," ucedil. „Vítám tě."

„Dirku?" Gwen už dojedla. Znovu si pevně dopnula kombinézu. V matném světle byla sotva vidět. Stěny za jejími zády ožívaly šedobílými tanečníky. Dirk slyšel bubny a šepoty a přísliby. A věděl, že to poslední jsou jen lži.

„Mám jeden dotaz, Gwen," řekl vážně.

Zadívala se na něj.

„Proč jsi mě zavolala zpátky? Proč? Pokud sis myslela, že je všechno mezi námi mrtvé, proč jsi mě nenechala být?"

Tvář měla bledou a strnulou. „Proč jsem tě... zavolala?"

„Přece tím ševelkamem," napověděl.

„Ano," kývla. „Je v Larteynu."

„Jak by nebyl," ztrácel Dirk trpělivost. „V mojí tašce. Poslala jsi mi ho."

„Ne. To ne."

„Přišla jsi mi přece naproti!"

„Protože jsi poslal laserový vzkaz z lodi. Mě nikdy ani... věř mi, tehdy jsem se poprvé dozvěděla, že přiletíš. Neměla jsem ani ponětí, co si o tom mám myslet. Ale říkala jsem si, že mi to časem povíš sám, tak jsem na tebe nenaléhala."

Dirk něco špitl, ale věž hluboko zasténala a přehlušila jej. Potřásl hlavou. „Tak ty jsi mě nezavolala?"

„Ne."

„Ale mně doručili ševelkam. Na Braque. Právě ten, od espera. Ten se nedá zfalšovat." Vzpomněl si ještě na něco. „A navíc Ar kin říkal..."

„Ano," přikývla a kousala se do rtu. „Nechápu to. Musel ho poslat on. Ale je přece můj přítel. Někomu jsem se svěřovat musela. Nerozumím tomu," naříkala.

„Bolí tě hlava?" zeptal se honem Dirk.

„Ne. Nebolí."

Prohlížel si její obličej. „Tak Arkin že ho poslal?"

„Ano. Určitě. Nikdo jiný to udělat nemohl. Seznámili jsme se na Avalonu, po tom, co my dva... Arkin mi pomáhal. Byla jsem na tom bledě. Byl u toho, když ty jsi poslal ševelkam Jenny. Obrečela jsem to. Vyprávěla jsem mu o tom všem, povídali jsme si. I potom, když

jsem poznala Jaana, jsme s Arkinem zůstali přátelé. Byl jako můj bratr!"

„Bratr," zopakoval Dirk. „Bratr by přece nikdy..."

„Já to prostě nechápu!"

Dirk přemítal. „Když jsi mě vítala na kosmoportu, byl

Arkin s tebou. Žádala jsi ho o to? Přece se pamatuješ, jak jsem počítal s tím, že přijdeš sama."

„Byl to jeho nápad," odpověděla. „Řekla jsem mu, že jsem nervózní... z toho shledání. A on se nabídl, že poletí se mnou a poskytne mi morální podporu. A tvrdil, že se s tebou chce seznámit. Po tom všem, co jsem mu vyprávěla na Avalonu."

„A toho dne, kdy jste vyrazili do divočiny... však víš, tehdy, jak jsem se chytil s Garsem a potom s Bretanem... co se dělo?"

„Arkin tvrdil, že... že migrují pancéřníci. Pak se to nepotvrdilo, ale prověřit jsme to museli. Vypadli jsme hodně rychle."

„Proč jsi mi neřekla, kam letíš? Já si myslel, že tě Jaan a Garse bili a že tě přede mnou chtějí schovat. Večer před tím jsi říkala, že..."

„Jistě, ale Arkin slíbil, že ti to poví."

„A přesvědčil mě, abych utekl," kývl Dirk. „Předpokládám taky, že tebe vybízel, abys mě přesvědčila, že..."

Přikývla.

Odvrátil se od okna. Ze špiček věží zmizely poslední stopy světla. Nahoře se třpytila hrstka hvězd. Dirk je spočítal. Dvanáct. Rovný tucet. Jestlipak některé nejsou vlastně galaxie, které je vidět přes celé Velké černé moře? „Gwen, Jaan odletěl ráno," ozval se. „Jak dlouho by to mělo trvat letounem odsud do Larteynu a zase zpátky?"

Když neodpovídala, obrátil se zase k ní.

Stěny byly samý přízrak a Gwen se v jejich světle celá chvěla.

„Už by měl být zpátky, co?"

Přikývla a zase si lehla na vybledlou matraci.

Město sirén zpívalo svou ukolébavku, svůj hymnus na poslední spánek.

Kapitola 11

Dirk chodil po pokoji.

Laserová puška byla opřená o zeď. Vzal si ji a znovu ucítil povrch kluzké umělé hmoty, který na dotyk působil trochu mastně. Palcem přejel po reliéfu vlčí hlavy. Zvedl zbraň k ramenu, zamířil, vystřelil.

Proutek světla visel ve vzduchu přinejmenším vteřinu. Mírně puškou pohnul a tužkový paprsek se přesunul také. Když pohasl a potom zmizel i ze sítnice, všiml si Dirk, že propálil do okna nepravidelnou díru. Tou hlučně fičel vítr v podivné disonanci s hudbou Lamiye-Bailis.

Gwen se ztěžka zvedla na nohy. „Co je? Dirku?"

Pokrčil rameny a sklonil pušku.

„Co je?" zopakovala. „Co to děláš?"

„Chtěl jsem se přesvědčit, že vím, jak to funguje," vysvětlil. „Já totiž... musím pryč."

Zamračila se. „Tak počkej, vezmu si boty."

Zavrtěl hlavou.

„Tak ty taky?" Ztvrdly jí rysy a najednou vypadala ošklivě. „Sakra, já žádnou ochranu nepotřebuju."

„O to mi nejde," namítl.

„Jestli se nějak idiotsky snažíš hrát si přede mnou na hrdinu, tak to nepůjde," ucedila a založila si ruce v bok.

Usmál se. „Jenže já se idiotsky snažím hrát si na hrdinu před sebou, Gwen. Na tobě... na tobě už v tomhle tolik nesejde."

„Tak o co jde?"

Nejistě potěžkal pušku. „Nevím," přiznal. „Snad o to, že mám rád Jaana a za něco mu vděčím. Snad mu chci vynahradit, že jsem utekl, když mi věřil a dal mi jméno keth."

„Dirku," začala.

Umlčel ji mávnutím ruky. „Já vím... ale to není všechno. Třeba chci jen dostat Ruarka. Třeba je to tím, že v Kryne Lamiyi došlo k

nejvíc sebevraždám ze všech festivalových měst, třeba jsem jeden z těch sebevrahů. Můžeš si vybrat motiv, Gwen. Z těch všech." Po tváři se mu mihl náznak úsměvu. „Třeba je to tím, že tu je jenom dvanáct hvězd, rozumíš? Takže je vlastně všechno jedno."

„Co asi tak můžeš užitečného dokázat?"

„Kdo ví? A proč na tom má záležet? Záleží na tom tobě, Gwen? Určitě?" Potřásl hlavou a znovu mu do čela padlo tolik vlasů, že musel přestat a odhrnout je. „Mně je jedno, jestli ti na tom záleží," prohlásil rozhodně. „Řekla si, anebo naznačila, že ve Výzvě jsem se choval sobecky. No prosím, je to možné. A možná se tak chovám i teď. Ale něco ti povím. Ať udělám cokoli, nechci po tobě, aby ses nejdřív podívala, co máš nebo nemáš na paži, Gwen. Pochopila?"

K ukončení hovoru by se to dost hodilo, ale přesto ještě na půl cesty ke dveřím zjihl, zaváhal a otočil se. „Zůstaň tady, Gwen," vybídl ji. „Prostě tu zůstaň. Ještě ti není dobře. Pokud bys musela utéct, Jaan povídal něco o jeskyni. Říká ti to něco?" Přikývla. „Dobře, tak jdi tam, pokud bys musela. Jinak zůstaň tady." Nemotorně jí s puškou v ruce zamával na rozloučenou, pak se otočil a až moc rychle odešel.

Na portu byly stěny prostě jen stěnami: žádné přízraky, žádné malby, žádná světla. Dirk klopýtal v šeru a hledal letoun, pak se zastavil a čekal, až si jeho oči zvyknou. Tenhle poloviční vrak, to nebyl žádný výrobek Vznešeného Kavalaanu; stroj se dvěma stísněnými sedadly, černost-stříbrná kapka z plastů a lehkých kovů. Samozřejmě neměl letoun vůbec žádné pancéřování a jedinou zbraní, co měl, byla laserová puška, kterou si položil do klína.

Stroj byl jen o maličko méně mrtvý než zbytek Worlornu, ale to maličko stačilo. Když Dirk zapojil přívod energie, letoun se probral a přístroje zalily kabinu pobledlou září. Spěšně snědl proteinovou tyčinku a prohlížel si displeje. Zásoba energie je malá, až moc malá, ale bude muset stačit. Nebude používat reflektory; může letět podle slabého světla hvězd. A zrovna tak se obejde bez topení, má přece koženou bundu, ta k němu mráz nepustí.

Dirk zabouchl dveře, připoutal se a zapnul gravitační mřížku. Letoun se zvedl, trochu se zakolíbal, ale zvedl se. Chytil knipl, posunul jej dopředu - a pak už byl venku a ve vzduchu.

Na krátkou chviličku se jej zmocnil děs. Věděl, že kdyby mřížka byla moc slabá, nikam by neletěl, jen by se valil dolů, k zemi porostlé mechem. Jakmile byl za plošinou, letoun znepokojivě

rachtal a trochu klesl, ale to jen na okamžik; pak se mřížka chytila a on letěl do zpívajícího větru a jediné, co div nedělalo kotrmelce, byl jeho žaludek.

Dirk rázně stoupal, snažil se malý letoun dostat tak vysoko, jak to půjde. Před ním je horský hřeben a on ho musí přeletět. Kromě toho vůbec netoužil potkat další noční letce. Když bude ve výšce a světla nechá zhasnutá, uvidí jakékoli létající stroje pod sebou - a přitom bude mít slušné šance, že oni si nevšimnou jej.

Po Kryne Lamiyi se neohlédl, ale cítil ji za zády, cítil, jak jej žene vpřed a plaší jeho obavy. Bát se je tak pošetilé; na ničem nezáleží, na smrti už vůbec. I když Město sirén i se svými bílými a šedými světly zmizelo, hudba přetrvávala, stále slábla a Michala, ale pořád byla s ním a neztrácela moc. Jeden tón, vysoké kolísající pískání, přečkal ty ostatní. Slyšel jej ještě dobrých třicet kilometrů od města, i když promíšený s hlubším kvílením větru. Konečně mu došlo, že ten zvuk vydávají jeho vlastní rty.

Přestal pískat a snažil se soustředit na řízení.

Když už byl ve vzduchu skoro hodinu, hory se vztyčily před ním, nebo spíš pod ním, protože byl poměrně vysoko, a cítil se blíž ke hvězdám a drobounkým galaxiím nad sebou než k lesům, které ležely hluboko pod ním. Vítr byl pronikavější, běsnil a vnikal dovnitř vlasovými štěrbinami kolem dveří, ale Dirk si jeho zvuků nevšímal.

Tam, kde končily hory a začínala divočina, spatřil světlo.

Naklonil letoun na bok, zakroužil a začal klesat. Na téhle straně od hor by žádná světla rozhodně být neměla; ať je to, co je to, je třeba to prozkoumat.

Klesal ve spirále, až byl přímo nad světlem, pak zastavil všechen pohyb letounu, chviličku se vznášel na jednom místě a začal zeslabovat výkon gravitační mřížky. Nekonečně pomalu klesal, kolíbal se ve větru sem a tam, zvolna se snášel.

Světel pod ním bylo několik. Největší záři vydával oheň. To už jasně viděl; viděl plameny, jak sebou mrskají a poblikávají ve větru. Byla tu ale i další, menší světla, a ta byla stálá a umělá, rozmístěná do kruhu ve tmě ne příliš daleko od požáru. Snad kilometr od něj, odhadoval, snad méně.

Teplota ve stísněné kabině začala stoupat a Dirk ucítil na kůži pot, který se pod těžkou bundou vsakoval do oblečení. A útočil na něj i kouř; byl černý a samé saze, stoupal v hustých oblacích od ohně a

bránil mu ve výhledu. Zakabonil se a posunul letoun, až už nebyl přímo nad požárem, teprve pak klesal dál.

Plameny mu povlávaly vstříc a jejich dlouhé oranžové jazyky byly na pozadí kouře dobře vidět. Viděl také jiskry nebo snad oharky nebo cosi takového; tryskaly ve žhavých a jasných proudech, vystřelovaly do tmy a pak mizely. Snesl se níž a byl odměněn dalším vjemem, vzteklým popraskáváním modrobílého plamene, které k němu přineslo ostrý pach ozonu, načež zase zmizelo.

Dirk znehybněl letoun, když byl oheň ještě vcelku hluboko pod ním. Kolem, v kruhu umělých světel, byli lidé a on by nerad, kdyby ho zahlédli. Jeho černý a stříbrný stroj, nehybně se vznášející proti černotě nebe, by se dal spatřit stěží, ale kdyby se nechal ozářit plameny, bylo by všechno jinak. Měl sice z výšky nerušený výhled, ale stále nerozpoznával, co to hoří; ve středu požáru byla beztvará temnota, která občas vychrlila jiskry. Kolem viděl hustou spleť škrtičů, jejichž voskovité větve se ve světle ohně jasně žlutě leskly. Několik jich padlo do středu ohně, kroutily se, měnily se v popel a vytvářely většinu černého dýmu. Ostatní, ta spletitá ohrada obklopující černou hořící věc, ale odmítaly vzplát. Místo aby se šířil, oheň na první pohled uhasínal.

Dirk čekal a díval se, jak požár skomírá. Teď už měl vcelku jistotu, že sleduje ztroskotaný letoun; tolik mu mohly říct jiskry a pach ozonu. Chtěl ale vědět, který letoun to byl.

Když plameny klesly a jiskry přestaly vířit, ale ještě před tím, než oheň úplně pohasl a změnil se v mastný dým, spatřil Dirk obrys. Na kratičko; křídlo netopýřího tvaru, zalomené v groteskním úhlu a trčící k nebi, za kterým ještě svítily plameny. To stačilo; nebyl to žádný z letounů, které znal, ale evidentně šlo o stroj kavalaanské výroby.

Jako temný přízrak nad lesem odklouzal od skomírajícího ohně ke kruhu umělých světel. Tentokrát udržoval větší odstup. Blíž přiletět nepotřeboval. Světla byla vcelku jasná a vše bylo viděl do podrobna.

Spatřil rozlehlou mýtinu na kraji nějaké veliké a nehybné vodní plochy, orámovanou elektrickými světly. Stály tam tři letouny a on je všechny znal; byla to právě ta trojice, která stála u emerelského stromu uvnitř Výzvy, když Myrik Braith napadl Gwen. Jeden ze strojů, ten velký a klenutý s temně rudým pancířem, patří Lorimaaru Vznešenému-Braithovi. Druhé dva byly menší a skoro identické, ovšem spíš identické bývaly, protože teď jeden byl poškozený, to

bylo jasně vidět i z dálky. Ležel nakřivo, napůl nachýlený do vody, část byla pokřivená a žhnula. Pancéřové dveře zely dokořán.

Kolem vraku se hemžily figurky. Kdyby se nepohybovaly, Dirk by je stěží zahlédl, tak dobře splývaly s pozadím. Poblíž kdosi od sklopných dveří na boku Lorimaarova letounu vedl braithské psy.

Dirk se zamračeně dotkl ovládání mřížky a zavedl letoun kolmo do výšky, dokud se mu muži i jejich stroje neztratili z dohledu a dokud ze všeho nezbyl než světelný bod v lese. Vlastně dva body, protože z požáru teď byl tlumeně řeřavý a od pohledu zhasínající oranžový uhlík.

Byl v bezpečí, v děloze nebe, nehýbal se a přemýšlel.

Tím poškozeným letounem je Rosephův stroj, právě ten, který ukradli ve Výzvě, ve kterém dnes ráno Jaan Vikar odletěl do Larteynu. Věděl to zcela jistě. Je jasné, že jej Braithští našli, pronásledovali k lesu a sestřelili laserem. Podle všeho ale Jaan nebude po smrti, k čemu by jinak brali ven psy? Přece nechce Lorimaar svou smečku jen vyvenčit. Je víc než pravděpodobné, že Jaan přežil a uprchl do lesa a že Braithští ho budou štvát.

Chvilku Dirk zvažoval, jestli mu nemá jít na pomoc, ale vyhlídky mu připadaly bídné. Neměl nejmenší představu, jak by Jaana v noční divočině vnějšího světa našel. Na to jsou Braithští mnohem lépe zařízeni než on.

Znovu vyrazil k horskému hřebenu a pak za něj, k Larteynu. Sám a chabě vyzbrojený by v lese Jaanovi moc neprospěl, V kavalarske Ohnivé pevnosti ale aspoň může pro Nefritocel vyrovnat účty s Arkinem Ruarkem.

Hory mizely pod ním a on se znovu uvolnil, i když jednu ruku měl stále položenou na laserové pušce, kterou pořád nesundal z klína.

Let trval ani ne hodinu; pak se z horské krajiny vynořil rudý a doutnající Larteyn. Vypadal velice mrtvě a prázdně, ale Dirk věděl, že to je klamné. Letěl nízko, neztrácel čas, svištěl přímo přes hranaté střechy a zářivcová náměstí k budově, kde kdysi bydlel s Gwen Delvanovou, dvěma Nefritocelským a krouhaným Kimdísím.

Na střeše vyčkával pouze jediný letoun: ta těžce obrněná vojenská památka. Po Ruarkově malém žlutém kluzáku nebylo ani vidu a šedý rejnok také někam zmizel. Dirk chvilku přemítal, co se s ním stalo, jestli zůstal opuštěný ve Výzve, ale pak ty myšlenky zahnal, sestoupil dolů a přistál.

Když vylezl ven, stiskl pevně laser. Celý svět byl nehybný a jasmínový. Došel rychle k výtahům a sjel dolů k Ruarkovu bytu.

Nikdo v něm nebyl.

Prohledal jej velice důkladně, všechno prohrabal, nehleděl na to, co rozhází a co rozbije. Všechen Kimdísího majetek byl stále na místě, ale sám Ruark zmizel a nebyl tu ani náznak toho, kam se poděl.

Zůstaly tu i Dirkovy věci, těch pár, které nechal být, když s Gwen utekli, vlastně jen hromádka lehkého oblečení, které si přivezl z Braque. Ve worlornském chladu je to k ničemu. Odložil laser, klekl si a začal prohrabávat kapsy špinavých kalhot. Co vlastně hledá a proč se vlastně vrátil do Larteynu, to sám pochopil až ve chvíli, kdy to našel, zastrčené, stále zabalené do stříbra a sametu.

V Ruarkově ložnici vyhrabal šperkovnici na zámek: prsteny, přívěsky, složité zdobné náramky a čelenky, náušnice s polodrahokamy. Prohraboval se krabičkou, dokud nenašel tenký jemný řetízek, u kterého na svorce visela sova ze stříbrného drátku zapuštěná v jantaru. Svorka vypadala, že má správnou velikost. Dirk sundal jantar se sovou a místo něj přivěsil na řetízek ševelkam.

Pak si rozepnul bundu a silnou košili a pověsil si řetízek na krk, takže měl rudou slzu přímo na holé kůži - a ona mu šeptala, šeptala a lživě slibovala. Ten drobný ledovec ho na prsou mrazil a bolel, ale to bylo v pořádku; to je Jenny. Velice brzy si na to zvykl a ono to přešlo. Po tvářích mu stékaly slané slzy. Ani si toho nevšiml. Vydal se nahoru.

Dílna, kde Ruark pracoval s Gwen, byla pořád stejně plná nepořádku, jak si ji Dirk pamatoval, ale Kimdísí tam nebyl. Zrovna tak nebyl k nalezení nahoře v prázdném bytě, kam mu Dirk volal z Výzvy. Už se dalo prohledat jen jediné místo.

Rychle vystoupal na vrcholek věže. Dveře byly otevřené. Zaváhal, pak vešel a laser držel přichystaný.

Velký obývací pokoj poskytoval obraz zmatku a zkázy. Obrazovka buď vybuchla, nebo ji někdo rozmlátil; střepy ležely všude. Stěny byly samá jizva od laserové palby. Gauč někdo převrátil a na tuctu míst rozřezal, vycpávky rval po hrstech a rozházel kolem sebe. Několik jich hodil i do krbu, kde se přidaly k navlhlé, začouzené kupce všeho možného, která zadusila oheň. Jeden z ozdobných chrličů přišel o hlavu a ležel nohama vzhůru u paty

krbu. Jeho hlava se zářivcovýma očima skončila na provlhlém popelu v ohništi. Ve vzduchu bylo cítil víno a zvratky.

Garse Janaseg spal na podlaze, byl bez košile a rudé vousy byly ještě rudější od vybryndaného vína. Ústa měl otevřená. Smrděl stejně jako celý pokoj. Hlasitě chrápal a v jedné ruce stále držel laserovou pistoli. Dirk si všiml, že košile je srolovaná a válí se v louži zvratků, kterou se jí bez valného nadšení pro věc zřejmě snažil setřít.

Opatrně Janasega obešel a vzal mu z bezvládných prstů laser. Vikarův teyn asi není tak ocelově pevný Kavalar, za jakého ho Jaan má.

Na pravici měl Janaseg stále železo a zářivce. Několik rudočerných kamenů už ale z osazení vyrval; prázdné důlky vypadaly obscénně. Velká část náramku však byla nedotčena, jen jej brázdily dlouhé škrábance. Ty měl Janaseg i na paži nad náramkem. Řezné rány byly hluboké a většinou navazovaly na ty načrtnuté do litiny. Paže i náramek byly pokryté sraženou krví.

Vedle Janasegovy boty zahlédl Dirk dlouhý zakrvácený nůž. Nebylo těžké se domyslet. Určitě byl opilý, levou ruku má navíc nešikovnou od starého zranění, a když se snažil vyrvat zářivce, ztratil trpělivost, bodal do nich, ale pak v bolesti a vzteku nůž upustil.

Dirk mírně poodstoupil, obešel Janasegovu mokrou košili, zastavil se ve dveřích a zdvihl pušku. „Garsi!" křikl.

Janaseg se ani nehnul. Dirk vykřikl znovu. Tentokrát aspoň chrápání znatelně zesláblo. Dirka to povzbudilo, a tak sebral nejbližší věc -jeden zářivec - a hodil ji na Kavalara. Kamínek dopadl Janasegovi na tvář.

Garse se pomalu posadil a mrkal. Uviděl Dirka a zamračil se na něj.

„Vstaň," vyzval ho Dirk a mávl na něj puškou.

Janaseg se rozklepaně vztyčil a rozhlížel se po své zbrani.

„Tu nenajdeš," upozornil ho Dirk. „Mám ji tady."

Janaseg měl skelné a vyčerpané oči, ale z opilosti se už

z valné části vyspal. „Co tu děláš, ťLariene?" zeptal se pomalu hlasem, ve kterém spíš než víno byla poznat únava. „Přišel ses mi vysmívat?"

Dirk zavrtěl hlavou. „Ne. Je mi tě líto."

Janaseg ho zpražil pohledem. „Líto?"

„Myslíš, že nezasloužíš lítost? Jen se rozhlédni!"

„Tak pozor," sykl Janaseg. „Pokud to s tím výsměchem přeženeš, ťLariene, zajdu si zjistit, jestli máš dost kuráže, abys vystřelil z toho laseru, který držíš tak nešikovně."

„Nedělej to, Garsi," požádal Dirk. „Prosím. Potřebuji tvoji pomoc."

Janaseg se zasmál, zvrátil hlavu a smál se na celé kolo.

Když přestal, Dirk mu vyložil, co všechno se stalo od té doby, kdy Vikar ve Výzvě zabil Myrika Braitha. Janaseg naslouchal a strnule stál, paže měl pevně přitisknuté křížem na holých zjizvených prsou. Ještě jednou se zasmál, to když mu Dirk pověděl, co si domyslel o Ruarkovi. „Manipulátoři z Kimdissu," ucedil. Dirk ho nechal být a dokončil vyprávění.

„No a co?" odsekl Janaseg, když Dirk skončil. „Proč si myslíš, že mi na tom záleží?"

„Asi jsem si myslel, že nenecháš Braithské, aby Jaana štvali jako zvíře," řekl Dirk.

„Sám ze sebe zvíře udělal."

„Podle braithských měřítek asi ano," opáčil Dirk. „Ty jsi snad z Braithu?"

„Jsem Kavalar."

„Odkdy jsou všichni Kavalaři stejní?" Dirk mávl na kamennou hlavu trůnící v krbu. „Jak vidím, už bereš i trofeje jako Lorimaar."

Janaseg neřekl nic. Ale oči měl jako kámen.

„Možná jsem se mýlil," pokračoval Dirk. „Ale když jsem přišel sem a viděl, jak to tu vypadá, přimělo mě to k zamyšlení. O tom, že možná máš přece jen nějaké lidské city ke člověku, který býval tvým teynem. Připomnělo mi to, jak jsi mi svého času vykládal, že svazek mezi tebou a Jaanem je silnější než cokoli, co jsem kdy poznal. Takže to asi byla lež."

„Byla to pravda. Ale Jaan Vikar ten svazek porušil."

„Gwen porušila všechny svazky mezi námi už před lety," nadhodil Dirk. „Přesto jsem přišel, když mě potřebovala. Jistě, pak se ukázalo, že mě tak docela nepotřebuje, že jsem přišel ze spousty sobeckých důvodů. Ale přišel jsem. To mi nemůžeš vzít, Garsi. Dodržel jsem slib." Odmlčel se. „A nikomu bych nedovolil, aby ji štval jako zvěř, kdybych tomu mohl zabránit. Takže se zdá, že náš svazek byl o hodně silnější než kavalarské železo a oheň."

„Říkej si, co chceš, ťLariene. Tvoje slova nic nemění. A ta směšná představa, že dodržuješ sliby. Co tvoje sliby mně a Jaanovi?"

„Ty jsem zradil," souhlasil rychle Dirk. „To vím. Takže jsme na tom stejně, Garsi."

„Já jsem nezradil nikoho."

„Opouštíš ty, kdo ti byli nejbližší. Gwen, která byla tvoje crobetheyn, která s tebou spala a milovala tě a nenáviděla zároveň. A Jaana. Svého nejdražšího teyna."

„Nikdy jsem je nezradil," vztekal se Janaseg. „Gwen zradila mě i nefrit a stříbro, které nosila ode dne, kdy se k nám přidala. Jaan zavrhl všechnu slušnost tím, jak zabil Myrika. Zapomněl na mě a na povinnosti železa a ohně. Nejsem ani jednomu ničím zavázán."

„Že nejsi?" Dirk cítil pod košilí, jak se mu ševelkam tiskne ke kůži a zaplavuje jej slovy a vzpomínkami a tím, jakým člověkem kdysi byl. Začínal zuřit. „A tím je všechno jasné, co? Nemáš k nim žádný závazek, takže se na všechno můžeš vykašlat. No jistě, ty vaše pitomé kavalarské svazky jsou přece jen povinnosti a závazky. Tradice, stará pevnostní moudrost - jako třeba soubojový kodex a lovení palidí. O tom se nepřemýšlí, to se jen dodržuje. V jedné věci měl Ruark pravdu - v žádném z vás není kouska lásky, snad kromě Jaana, a ani u toho to nevím úplně jistě. Co by sakra asi udělal, kdyby si Gwen nenechala ten náramek?"

„Totéž!"

„Opravdu? A co ty? Vyzval bys Myrika jen proto, že ublížil Gwen? Anebo to bylo proto, že poškodil tvůj nefrit a stříbro?" Dirk si odfrkl. „Jaan by možná udělal totéž, ale ty ne, Janasegu. Jsi stejný Kavalar jako Lorimaar, stejně škrobený jako Chell nebo Bretan. Jaan chtěl, abyste jako národ byli lepší, ale ty ses myslím jenom vezl a ani na chvilku jsi v to nevěřil." Vytrhl od pasu Janasegovu laserovou pistoli a volnou rukou mu ji přes místnost hodil. „Tumáš," zařval a sklonil pušku, „skoč si ulovit pačlověka!"

Překvapený Janaseg nejspíš reflexivně chytil zbraň v letu. Stál, nejistě ji držel a mračil se. „Teď bych tě mohl zabít, ťLariene," upozornil.

„Udělej buď to, anebo nic," řekl Dirk. „Vyjde to nastejno. Pokud jsi kdy měl Jaana opravdu rád..."

„Jaképak rád," štěkl Janaseg a zrudl. „Je to můj teyn!"

Dirk nechal Kavalarova slova dlouho odeznít. Pak se zamyšleně podrbal na bradě. „Je?" zeptal se pak. „A nechtěl jsi říct, že Jaan byl tvůj teyn!"

Ruměnec zmizel Janasegovi z tváře stejně rychle, jako se objevil. V koutku úst pod zrzavými vousy to zacukalo tak, že si Dirk vzpomněl na Bretana. Skoro okradou a napůl zahanbeně uklouzl pohledem stranou, k těžkému železnému náramku, který stále držel na zkrvaveném předloktí.

„Nevydal jsi ty zářivce všechny, co?" ozval se mírně.

„Ne," odpověděl Janaseg. Mluvil nezvykle tiše. „Ne, nevyndal. Samozřejmě to moc neznamená. Železo jako kov není nic, když zmizí železo z duše."

„Jenže ono nezmizelo, Garsi," snažil se Dirk. „Když jsme spolu byli v Kryne Lamiyi, Jaan o tobě mluvil. Já vím, snad se cítí být vázán železem i ke Gwen, a možná je to chyba. Mě se na to neptej. Ale vím jistě, že z Jaanovy duše to železo nezmizelo. Mám dojem, že tam zůstane i tehdy, až ho budou braithští psi trhat na kusy."

Janaseg zavrtěl hlavou. „T'Lariene, přísahal bych, že tvoje matka pochází z Kimdissu. Ale odolat ti nemůžu. Na to ti ta manipulace jde až moc dobře." Usmál se, byl to ten starý pokřivený úsměv, jaký se mu na tváři objevil to ráno, když na Dirka namířil laser a pak chtěl vědět, jestli se polekal. „Dobrá, Jaan Vikar je můj teyn," prohlásil. „Co chceš, abych udělal?"

Janaseg se nechal přemluvit obtížně, ale zato naprosto. Téměř okamžitě převzal iniciativu. Dirk byl toho názoru, že by měli hned vyrazit a plány probrat cestou, ale Janaseg trval na tom, že se osprchují a převlečou. „Pokud je Jaan stále naživu, až do rána mu nic nehrozí. Psi vidí v noci špatně a Braithští se ve tmě do lesa škrtičů nijak nepoženou. Kdepak, ťLariene, ti rozbijí tábor a budou čekat. Samotný muž se pěšky nedostane daleko. Takže máme dost času postavit se jim jako Nefritocelští."

Když byli nachystáni k odletu, zbavil se už Janaseg téměř všech stop po vzteklém opileckém záchvatu. V oblečení z chameleoní látky s kožešinovou podšívkou vypadal štíhle a bez poskvrnky, vousy měl čisté a učesané, tmavě rusé vlasy si pečlivě sčesal z očí. Prozrazovala ho jen pravá paže, kterou si sice vydrhl a pečlivě ovázal, ale která stejně vypadala podezřele. Nezdálo se ale, že by jej řezné rány nějak omezovaly; když si kontroloval laser a zasunul si jej za pás, působil u toho elegantně a svižně. Kromě pistole si vzal dlouhý nůž s oboustranným ostřím a pušku podobnou té Dirkově. Když si ji bral, tvářil se škodolibě.

Dirk se při čekání umyl a oholil, a také té příležitosti využil, aby se po řadě dnů poprvé pořádně najedl. Když odlétali ze střechy, připadal si nabitý energií.

Uvnitř Janasegova velikého hranatého letounu byl dočista stejně stísněný prostůrek jako v tom maličkém téměř vraku, v němž Dirk přiletěl z Kryne Lamiye, ačkoli místo dvou malých sedadel měl tenhle stroj čtyři. „To je pancířem," vysvětlil Janaseg, když o tom Dirk utrousil poznámku. Pomohl Dirkovi připnout pevné a nepohodlné bojové popruhy, sám se zařídil stejně a rychle vzletěl.

Kabina byla slabě osvětlená a zcela uzavřená, všude samé displeje a přístroje, dokonce i nade dveřmi. A žádná okna; panel osmi drobných obrazovek poskytoval pilotovi osm různých výhledů ven. Odolná slitina nebyla zevnitř nijak nabarvená ani ozdobená.

„Ten stroj je starší než my," řekl Janaseg, když byli ve vzduchu. Najednou mu bylo do řeči, ba dokonce byl, i když svým rýpavým způsobem, přátelský. „A viděl dokonce víc světů než ty. Jeho minulost je ohromující. Tenhle model pochází z doby zhruba před čtyřmi stovkami standardních let. Postavili ho Moudří na Dam Tullianu, daleko před Pokušitelovou rouškou, a používali ho k válkám proti Erikanu a Tulákově naději. Asi tak po stovce let letoun vyřadili a nechali stát. Erikanci ho pak, za míru, repasovali a prodali Ocelovým andělům na Bastion. Ti ho použili při řadě tažení, ale po čase ho od nich ukořistili Prométhejci. Na Prométheu si ho všiml jeden překupník z Kimdissu. Ten ho pak prodal mně a já jsem si ho přizpůsobil pravidlům soubojů. Od té doby mě nikdo nevyzval ke vzdušnému souboji. Podívej se." Natáhl ruku, stiskl zářící tlačítko a najednou zrychlení přitisklo Dirka do sedadla. „Přídavný pulzní pohon," zubil se Janaseg. „Budeme tam ani ne za polovinu doby, kterou to zabralo tobě, ťLariene."

„To je dobře," zhodnotil to Dirk. Ale něco ho zaujalo. „Říkal jsi, že jsi ho koupil od kimdisského překupníka?"

„Přesně tak," kývl Janaseg. „Tihle mírumilovní Kimdísí náramně šikovně obchodují se zbraněmi. Sám víš, že k těm manipulátorům nemám žádnou úctu, ale proč bych nevyužil výhodnou nabídku, když se naskytne."

„Arkin toho hodně napovídal o nenásilí," utrousil Dirk. „Takže to asi byl jeden z jeho podvodů."

„Nebyl," Janaseg střelil pohledem po Dirkovi a usmál se. „Překvapený? Pravda je snad ještě bizarnější. Že Kimdísí jsou

manipulátoři, to neříkáme bezdůvodně. Studoval jsi na Avalonu dějiny, ne?"

„Trochu," připustil Dirk. „Dějiny Staré Země, Federálního impéria, Dvojí války, expanzi."

„Ale dějiny vnějších světů ne," mlaskl Janaseg. „To se dalo čekat. V lidském okrsku je příliš mnoho světů a kultur a příliš mnoho jejich dějin. I samotných jmen je moc, než aby se to jeden naučil. Tak poslouchej, ať se vzděláš. Všiml sis kruhu vlajek, když jsi přistával na Worlornu?"

Dirk se po něm nechápavě podíval. „Ne."

„Možná tam už nejsou. Ale dřív, za Festivalu, vlálo na náměstí před kosmoportem čtrnáct vlajek. Absurdní nápad, přišli s ním Tobeřané, ale prošlo to, i když v deseti případech z těch čtrnácti planety žádné oficiální vlajky neměly. Na světech, jako je Eshellin a Zapomenutá kolonie, dokonce ani neměli tušení, k čemu taková vlajka je, a na druhé straně Emerelci mají jinou vlajku pro každou ze svých dvaceti městověží. A Šerozorští se nám vysmáli a vyvěsili jednolitě černý prapor." Zdálo se, že to Garseho náramně pobavilo. „A co se týče Vznešeného Kavalaanu, nikdy jsme vlajku pro celou planetu neměli. Ale něco jsme našli. Z vlastních dějin. Obdélník rozdělený na čtyři části v různých barvách: zelená kvíla na černém poli za Nefritocel, za Pevnost Šanabran stříbrný dravý netopýr na žlutém pozadí, za Rudomosaz zkřížené meče na šarlatu, za Braith bílý vlk na purpuru. Stará standarta Svazu Vznešených.

Svaz vznikl zhruba v té době, kdy se na Vznešený Kavalaan zase vrátily vesmírné lodě. Tehdy žil velký vůdce, Vikor Vznešený-Rudomosaz Corben. Ovládal Radu Vznešených v Rudomosazi po celou generaci, a když přišli lidé z vnějších světů, došel k přesvědčení, že všichni Kavalaři se musejí spojit, aby se vědění a majetek rozdělily rovnoměrně. Proto ustavil Svaz Vznešených, jehož vlajku jsem ti popsal. Svaz měl ale bohužel krátký život, protože obchodníci z Kimdissu se báli síly sjednoceného Kavalaanu a dohodli se, že budou dodávat moderní zbraně jen Braithu. Braithští Vznešení vstoupili do Svazu jenom ze strachu; ve skutečnosti se chtěli styku s jinými světy vyhnout, protože se domnívali, že tam žijí samí palidé. Ale lasery se od palidí brát nestyděli.

Tak začala poslední vznešená válka. Nefritocel a Rudomosaz a Šanabran společně porazili Braith, i přestože měl kimdisskou výzbroj, ale Vikor Vznešený-Rudomosaz padl a ztráty na životech

byly úděsné. Svaz Vznešených přežil svého zakladatele jen o pár let. Braithští se po těžké porážce přimkli k víře, že je palidé z Kimdissu podvedli a zneužili, a tak se drželi starých tradic ještě úzkostlivěji než předtím. Pro zpečetění míru krví a proto, aby vydržel, Vznešení ze Šanabranu, kteří tou dobou ovládali Svaz, zalkli všechny kimdisské obchodníky a také posádku jedné lodě z Toberu a prohlásili je všechny za válečné zločince... tomuhle výrazu jsme se mimochodem naučili až od lidí z jiných světů. Pak je všechny vypustili do nížin, aby je kdokoli mohl lovit jako palidi. Hodně jich zabily kvíly, další umřeli hladem, ale většinu dostali lovci, kteří si jejich hlavy odnesli jako trofeje. Říká se, že Vznešení z Braithu s obzvláštním potěšením stahovali z kůže ty, kdo je vyzbrojili a kdo jim radili.

Dnes na tenhle lov nejsme nijak pyšní, ale chápeme ho. Válka byla delší a krvavější než jakákoli jiná v našich dějinách od Času ohně a démonů. Byla to doba nesmírného smutku a nebetyčné nenávisti, doba, která zničila Svaz Vznešených. Shromáždění Nefritoceli ze Svazu raději vystoupilo, než aby nad štvanicemi mhouřilo oči, a prohlásilo, že Kimdísí jsou lidé. Brzy nás následovala Rudomosaz. Zabijáci palidí bez výjimky pocházeli z Braithu a z Pevnosti Šanabran, a tak byli Šanabranští najednou ve Svazu jen sami se sebou. Vikorova vlajka byla brzy opuštěna a zapomenuta, teprve Festival nás přiměl se na ni rozpomenout." Janaseg se odmlčel a loupl očima po Dirkovi. „Už je ti to jasné, ťLariene?"

„Je mi jasné, proč se Kavalaři a Kimdísí nemají rádi," připustil Dirk.

Janaseg se zasmál. „V tom nejde jen o naše dějiny," upozornil. „Kimdiss nevedl žádné války, ale přesto má ruce od krve. Když Tober v Roušce zaútočil na Wolfheim, manipulátoři dodávali zbraně oběma stranám. Když na pi-Emerelu vzplála občanská válka mezi urbanity, jejichž světem je jedna jediná budova, a vzpurnými lidmi, kteří toužili po širším rozmachu ve hvězdách, Kimdiss se do toho výrazně zapojil a dodal urbanitům prostředky ke konečnému vítězství." Ušklíbl se. „Abych pravdu řekl, ťLariene, dokonce se povídá i o kimdisských intrikách na druhé straně Pokušitelovy roušky. Prý právě kimdisští agenti poštvali proti sobě Ocelové anděly a Adapty z Prométhea, prý právě oni svrhli čtvrtého Cuchulainna na Taře proto, že s nimi odmítal obchodovat, prý oni

zasáhli na Braque ve prospěch kněžstva, aby tamní technologie zůstala mrtvě narozeným dítětem. Znáš starodávnou víru Kimdissu?"

„Ne."

„Určitě bys s ní souhlasil," posmíval se Janaseg. Je tak mírumilovná a civilizovaná, tak úžasně komplexní. Můžeš ji použít k ospravedlnění čehokoli kromě přímého násilí. A přitom jejich veliký prorok, Syn spáčův - prokázalo se mimochodem, že to je bájná postava, ale oni se mu klanějí dál -, kdysi pravil: ‚Nezapomeňte, že váš nepřítel má nepřátele.' Ovšemže má. To je pravý základ kimdisské moudrosti."

Dirk se na sedadle neklidně zavrtěl. „Takže ty tvrdíš, že Ruark..."

„Netvrdím nic," skočil mu do řeči Janaseg. „Závěry si vyvoď sám. Ty moje k tomu nepotřebuješ. Kdysi jsem tohle všechno vyložil Gwen, protože to byla moje cro-betheyn a já jsem o ni měl starost. Spíš než co jiného ji to pobavilo. Pověděla mi, že dějiny neznamenají nic. Arkin Ruark je Arkin Ruark a ne nějaký archetyp dějin vnějších světů. To mi oznámila. A také mi řekla, že to je její přítel a že tenhle svazek, to přátelství,' dal do toho slova tolik jedu, co jen šlo, „nějak vítězí nad skutečností, že je lhář a Kimdísí. Gwen mi doporučila, ať se podívám do vlastních dějin. Pokud je Arkin manipulátor jen proto, že se narodil na Kimdissu, pak já musím být lovec palidských hlav jen proto, že jsem Kavalar."

Dirk to zvážil. „V tom měla pravdu." odtušil potichu.

„Hm? Vážně?"

„Ten argument je v pořádku. Podle všeho se mýlila v hodnocení Ruarka, ale obecně vzato... "

„Obecně vzato je jistější všem z Kimdissu nevěřit." prohlásil Janaseg pevně. „Oklamal tě a zneužil, ťLariene, a přece ses nepoučil. Jsi úplně jako Gwen. A dost."

Zaklepal kloubem prstu na jeden displej. „Jsme už blízko u hor. Nebude to dlouho trvat."

Dirk pevně sevřel laserovou pušku. Otřel si zpocené dlaně do kalhot. „Máš plán?"

„Mám," přikývl Janaseg a usmál se. Zároveň se natáhl a hladce Dirkovi sebral pušku z klína. „Je to vlastně velice prostý plán," pokračoval a odložil zbraň pečlivě tak, aby na ni Dirk nedosáhl. „Předám tě Lorimaarovi."

Kapitola 12

Dirk se nevylekal. Ševelkam ho stále chladil pod šaty a připomínal mu dávné sliby i dávné zrady. Skoro mu na všem přestalo záležet. Založil si ruce a čekal.

Janaseg se zatvářil zklamaně. „Nevypadá to, že by se tě to dotklo," utrousil.

„Je to úplně jedno, Garsi," pokrčil rameny Dirk. „Když jsem odletěl z Kryne Lamiye, čekal jsem, že zemřu." Vzdychl si. „Jak to ale má prospět Jaanovi?"

Janaseg neodpověděl hned; modrýma očima si Dirka prohlížel a odhadoval ho. „Měníš se, ťLariene," prohlásil konečně a z tváře mu zmizel úsměv. „To ti opravdu víc záleží na Jaanově osudu než na vlastním?"

„Jak to mám vědět?" řekl Dirk. „Tak co je s tím tvým plánem?"

Janaseg se zamračil. „Zvažoval jsem, jestli nemám přistát v táboře Braithských a otevřeně se jim postavit. Ale ten nápad jsem zavrhl. Netoužím položit život tak nadšeně jako ty. Mohl bych sice jednoho nebo víc lovců vyzvat na souboj, ale to by až příliš okatě byla pomoc zločinci, který porušil svazek. Nikdy by se se mnou nebili. Moje postavení je teď navíc dost nejasné. Kvůli tomu, co jsem říkal a dělal ve Výzvě, mě Braithští pořád považují za člověka, ale upadlého v nemilost. Kdybych se otevřeně snažil Jaanovi pomoct, v jejich očích bych se pošpinil. Už by se neřídili kodexem. Sám bych se stal zločincem a nejspíš i pačlověkem.

Druhou možností je napadnout je náhle, bez varování, co nejvíc jich zabít. Ale nejsem na tom ještě tak zle, abych o tomhle přemýšlel. Ve srovnání s takovým zločinem by i to, co Jaan udělal Myrikovi, bylo relativně počestné.

Samozřejmě by nejlepší bylo, kdybychom letěli dál a našli Jaana a odvezli ho pryč, pěkně potají a bezpečně. Ale to je dost nepravděpodobné. Braithští mají psy. My je nemáme. Jsou to

zkušení lovci a stopaři, zvlášť Pyr Braith Oryan a sám Lorimaar Vznešený-Braith. Já v tom tolik nevynikám a ty nejsi k ničemu. Je vysoce pravděpodobné, že Jaana najdou dřív než my."

„To ano," kývl Dirk. „Takže?"

„Tím, že pomáhám Jaanovi, jsem lak jako tak falešný Kavalar," prohlásil Janaseg mírně znepokojeným hlasem. „Takže budu jen ještě o něco falešnější. V tom je naše jediná naděje. Nekrytě tam přiletíme a já jim tě předám, jak jsem říkal. Tím si přinejmenším trošku získám jejich důvěru. Pak se připojím ke štvanici a kromě vraždy se zapojím do všeho. Třeba se mi povede vyvolat nějakou hádku a pár jich vyzvat tak, aby to nevypadalo, že chráním Jaana."

„Můžeš podlehnout," upozornil Dirk.

Janaseg přikývl. „To je pravda. Můžu. Ale nepočítám s tím. V souboji jednoho proti jednomu je nebezpečný jenom Bretan Braith - a jestli jsi dobře viděl všechny letouny, on a jeho teyn mezi lovci nejsou. Lorimaar není neobratný, ale Jaan ho ve Výzvě zranil. Pyr je rychlý a s tou svou hůlčičkou umí kouzlit, ale s nožem nebo pistolí toho tolik nedovede. Ostatní jsou staří a slabí. Neprohrál bych."

„A pokud je neoklameš a nepřinutíš k souboji?"

„Pak budu u toho, až Jaana doženou."

“A potom?"

„Nevím. Ale nedostanou ho. To ti můžu slíbit, ťLariene. Nedostanou ho."

„A co bude zatím se mnou?"

Janaseg se po něm znovu podíval a modré oči si jej zase zkoumavé prohlížely. „Budeš ve velkém nebezpečí," řekl pak Kavalar, „ale myslím, že tě nezabijí hned, a rozhodně ne tak, jak jim tě předám, svázaného a bezbranného. Budou tě chtít lovit. Nejspíš se svého práva bude dožadovat Pyr. Doufám, že tě rozvážou a svlečou a nechají utéct do lesa. Pokud se jich pár vydá za tebou, o to míň jich bude štvát Jaana. A je tu i další možnost. Ve Výzvě se o tebe Pyr s Bretanem málem pohádali. Kdyby se Bretan později k lovcům přidal, nejspíš se k tomu sporu oba vrátí. Z toho můžeme jen vyzískat."

Dirk se usmál. „Tvůj nepřítel má nepřítele," utrousil ironicky.

Janaseg se zašklebil. „Nejsem jako Arkin Ruark," odsekl. „Pokud budu moct, pomůžu ti. Než přiletíme do jejich tábora, ještě přistaneme. Pěkně za tmy a potichu, jestli to půjde, přistaneme u toho napůl potopeného letounu, který jsi viděl. Ve vraku necháme

tvůj laser. A pak, až tě rozvážou a pošlou tě nahého do lesa, můžeš se ke zbrani dostat a snad i překvapit ty, kdo půjdou po tobě." Pokrčil rameny. „Možná bude tvůj život záviset na tom, jak rychle a usilovně umíš utíkat a jak přesně dokážeš střílet." „A jestli jsem s to zabít," připojil Dirk. „A jestli jsi s to zabít," souhlasil Janaseg. „Lepší šance ti poskytnout nemůžu, ťLariene."

„Stejně je přijímám," kývl Dirk. Pak dlouho letěli mlčky. Když se ale černé tesáky hor konečně posunuly za jejich záda a Janaseg zhasl všechna světla a začal pomalu a opatrně klesat, Dirk jej ještě jednou oslovil. „Co bys udělal, kdybych odmítl tu komedii s tebou hrát?"

Garse Janaseg se otočil a položil pravou ruku Dirkovi na rameno. Nedotčené zářivce se v železe jeho náramku matně zaleskly. „Svazek zářivcem a ohněm je silnější než kterýkoli svazek, který znáš ty," prohlásil Kavalar velice vážným tónem. „Je mnohem silnější než jakékoli prchavé závazky vděčnosti. Kdybys odmítl, ťLariene, vyřízl bych ti jazyk, abys nemohl Braithským vyzradit můj plán, a pak už bych postupoval stejně. Sehrál bys svou roli, ať už dobrovolně nebo nedobrovolně. Snad chápeš, ťLariene, že k tobě necítím žádnou nenávist, i když sis o ni hned několikrát nahlas řekl. Jsou chvilky, kdy se mi dokonce zamlouváš, pokud se člověk z jiných světů může zamlouvat Kavalarovi. Neublížil bych ti ze zloby. Ale udělal bych to. Zvážil jsem to totiž pečlivě a můj plán znamená pro Jaana jedinou naději."

Při řeči se na Janasegově tváři neobjevil ani ten nejmenší náznak úsměvu. Pro jednou nežertoval.

Na přemýšlení o jeho slovech Dirk moc času nedostal. Klesali tmou jako nějaký nemožně lehounký balvan, jako duch klouzali nad vrcholky škrtičů. Vrak stále ještě oranžově doutnal a oblak dýmu zahaloval jeho obrysy. Janaseg vyrovnal stroj nad místem havárie, pak otevřel jedny veliké pancéřované dveře a shodil laserovou pušku těch pár metrů dolů, do lesa. Na Dirkovo naléhání za ní hodil i braithskou bundu, kterou měl Dirk na sobě. Pro člověka, který upaluje nahý lesem, bude její kožešina a kůže jako dar z nebes.

Pak se zase rozletěli kupředu, vystoupali do výšky a tam Garse Dirkovi svázal ruce i nohy, tenké provazy bolestivě utáhl, div mu nezastavily oběh krve, takže to bylo velice autentické. Nato zase rozsvítil reflektory i obrysovky a vyrazili ke kruhu světel.

Psi byli uvázaní ke kůlům u břehu a spali, ale když podivný letoun přistával, probudili se, a tak Janaseg dosedl na zem za doprovodu

vzteklého vytí. Poblíž byl jediný z Braithských, hubený lovec, kterému neudržované černé vlasy trčely do stran tak strnule, jako by je oheň spekl na škvarek. Pyrův teyn, řekl si Dirk, ovšem jeho jméno neznal. Když ho zahlédli, seděl u nízkého ohně vedle psů a po boku měl laserovou pušku, ale jen co přistáli, dost spěšně povstal.

Janaseg znovu otevřel masivní dveře, rozrazil je a dovolil nočnímu chladu, aby vtrhl do vyhřáté kabiny. Vytáhl Dirka na nohy, hrubě jej vystrčil ven a přinutil pokleknout na studený písek.

„Nefritocelský," zavrčel strážný. To už se začínali scházet jeho kethi, vylézali ze spacích pytlů, vystupovali z letounů.

„Mám pro vás dárek," oznámil Janaseg a založil si ruce v bok. „Pozornost od Nefritocele pro Braith."

Dirk se z kleče rozhlédl a zjistil, že lovců je celkem šest; všichni byli už ve Výzvě. Plešatý a tělnatý Pyr spal venku, nedaleko od svého teyna; přišel jako první. Brzy po něm se ale ukázali i Roseph Vznešený-Braith a jeho tichý, svalnatý společník. I oni spali na zemi, poblíž letounu. Poslední přišel od vyklenutého rudého letounu Lorimaar Vznešený-Braith Arkellor, levou stranu hrudi měl ošetřenou tmavými obvazy a opíral se o rameno tlouštíka, který s ním byl už předtím. Všichni se objevili tak, jak spali: oblečení a ozbrojení.

„Dárek s díky přijímáme, Nefritocelský," prohlásil Pyr. Měl na černém kovovém pásku pistoli, ale někam založil svůj obušek a vypadal bez něj skoro nemístně.

„Ale tvoji přítomnost ne," dopověděl Lorimaar a vmáčkl se do kruhu. Hodně ztěžka se opíral o svého teyna, takže vypadal hrbatě a zdeptaně a už vůbec nepůsobil tím obřím dojmem jako předtím. A Dirk se na něj díval a měl dojem, jako by v tmavé a zvrásněné pokožce nacházel nové trhliny a rozsedliny: čerstvě vyrytá řečiště bolesti.

Je teď jasné, že souboje, pro které jsem byl jmenován sudím, se nikdy neuskuteční," řekl Roseph vyrovnaně a zcela bez té dusivé nenávisti, která zněla v hlase Lorimaarovi. „Takže nemám žádnou přímou pravomoc a nemůžu mluvit za Vznešený Kavalaan ani za Braith. Vím ale jistě, že mluvím za nás za všechny. Nepřipustíme, aby ses vměšoval, Nefritocelský. Bez ohledu na ten krevní dar."

„Tak," kývl Lorimaar.

"Já se nechci vměšovat," namítl Janaseg. „Chci se k vám připojit."

Lovíme tvého teyna," upozornil Pyrův společník.

„Nemám teyna," sykl Janaseg. „V lese pobíhá jen zvíře, co nosí moje železo a oheň. Pomůžu vám je zabít a získám zpátky, co mi patří." Mluvil velice rázně a přesvědčivě.

Jeden ze psů sebou na řetězu netrpělivě zmítal. Zavrčel a dostal se dost blízko, aby mohl na Janasega vycenit krysí čenich a žluté špičáky. „Je to lhář," ucedil Lorimaar Vznešený-Braith. „Dokonce i naši psi z něj tu prolhanost cítí. Nelíbí se jim."

„Je to pačlověk," přidal se jeho teyn.

Garse Janaseg jen velmi mírně natočil hlavu. Mírně a výhružně se pousmál a plameny ohně se mu zaleskly na zrzavých vousech. „Saanelem Braithu," řekl, „tvůj teyn je zraněn, a tak mě může urážet beztrestně, protože ví, že ho nemůžu vyzvat, aby si volil. Ty v takovém bezpečí nejsi,"

„Pro tuhle chvíli rozhodně je," řekl hrubě Roseph. „Tenhle kousek na nás už nezkusíš, Nefritocelský. Nebudeš se bít s jedním z nás po druhém, abys zachránil svého zločineckého teyna."

„Už jsem říkal, že si nijak nepřeji ho zachránit. Nemám teyna. Nemůžete mě zbavit práv, která mi dává kodex."

Malý a scvrklý Roseph, o dobrého půl metru nejmenší ze všech Kavalarů, upřel na Janasega oči a odmítal pohledem uhnout. „Jsme na Worlornu," řekl. „A děláme si, co chceme." Někteří další souhlasně zavrčeli.

„Jste Kavalaři," trval na svém Janaseg, ale po tváři mu přeběhl výraz nejistoty. „Jste z Braithu, jste Vznešení z Braithu, jste vázáni ke své pevnosti a radě a zvykům."

„Za minulá léta," prohlásil s úsměvem Pyr, „jsem potkal hodně kethi a ještě víc mužů z jiných pevností, kteří opustili starou moudrost. Hlavně ti roztomilí Nefritocelští pořád říkali, že tohle a taky tamto je špatně a že se tím už řídit nesmíme. A ovce z Rudomosazi to po nich opakovaly a zrovna tak zženštilí Šanabranští a bohužel i mnoho mužů z Braithu. Nebo že bych se nepamatoval dobře? Přijdeš si nám dělat přednášky o kodexu, ale nebyli to snad Nefritocelští, kdo mi za mého mládí vykládali, že už nesmím lovit palidi? A selhává mi snad paměť, když si vybavuji změkčilé Kavalary, které vyslali na Avalon, aby získali informace o vesmírných lodích a zbraních a dalších užitečných věcech, ale kteří se vrátili plní lží o tom, jak to a pak zase to, na co jsme tak dlouho byli pyšní, musíme změnit? Pověz, Nefritocelský, mýlím se snad?"

Garse neřekl nic. Jen si složil paže pevně na prsou.

„Jaan Vikar, kdysi Vznešený-Nefritocel, byl nejhorší ze všech, co chtěli změny, a největší lhář. A ty jsi za ním moc nezaostával," dokončil Lorimaar.

„Nikdy jsem nebyl na Avalonu," řekl prostě Janaseg.

„Odpověz," vztekal se Pyr. „Nechtěli jste s Vikarem změnit staré zvyky? Nevysmívali jste se tomu z kodexu, co se vám nezamlouvalo?"

„Nikdy jsem kodex neporušil," odpověděl Janaseg. „Jaan... Jaan možná někdy..." Nedořekl.

„Přiznává to," ozval se tlustý Saanel.

„Promluvili jsme si," ozval se klidně Roseph. „Pokud Vznešení mohou zabíjet a porušovat kodex, pokud pravdy které jsme uznávali, se dají změnit a zavrhnout, pak i my můžeme dělat změny a zavrhovat falešnou moudrost, kterou neuznáváme. Už nejsme vázáni k Braithu, Nefritocelský. Je z pevností nejlepší, ale to nestačí. Naši staří kethi přijali za vlastní příliš mnoho změkčilých lží. Už si s námi nikdo nebude pohrávat. Vrátíme se ke starým, poctivým zásadám, k víře, která byla prastará, ještě než padla Bronzopěst, k dobám, kdy Vznešení z Nefritoceli a Taalu a Hlubokodolských sídel spolu bojovali v Lameraanských vrškách proti démonům."

„Tak vidíš, Nefritocelský," přidal se Pyr, „říkal jsi nám špatnými jmény."

„Nevěděl jsem to," zareagoval trochu příliš pomalu Janaseg.

„Tak nás oslovuj správně. Nejsme z Braithu."

Janasegovi jako by oči ztmavly a něčím se přikryly. Stále měl založené paže. Podíval se na Lorimaara. „Založili jste novou pevnost," konstatoval.

„Precedens tu je," pokrčil rameny Roseph. „Rudomosaz vytvořili muži, kteří se odtrhli od Zářivcové hory, a sám Braith se odštěpil od Bronzopěsti."

„Jsem Lorimaar Reln Sněžná liška Vznešený-Larteyn Arkellor," ozval se Lorimaar svým drsným a ublíženým hlasem.

„Čest tvé pevnosti," odpověděl Janaseg a strnule se napřímil. „A čest tvému teynovi."

„Patříme všichni k Larteynu," přidal se Roseph.

Pyr se rozesmál. „Jsme Rada Vznešených Larteynu a dodržujeme starý kodex."

V tichu, které se potom rozhostilo, Janaseg klouzal pohledem z jedné tváře ke druhé. Dirk stále bezmocně klečel na písku a díval se,

jak Garse otáčí hlavu a všechny si prohlíží. „Označili jste se sami za Larteynské," prohlásil Janaseg konečně, „tak jste Larteynští. Na tom se všechny staré zvyky shodnou. Ale připomínám vám, že všechno to, o čem mluvíte, všichni muži a učení a pevnosti, kterých se dovoláváte, že to vše je mrtvé. Bronzopěst a Taal byly zničeny při vznešených válkách dřív, než se kdo z vás narodil, a Hlubokodolská sídla byla zaplavena a osiřela dokonce už za Času ohně a démonů."

„Jejich moudrost však žije v Larteynu," řekl Saanel.

„Je vás jen šest a Worlorn umírá," připomněl Janaseg.

„Pod námi zase rozkvete," ozval se Roseph. „Zpráva o nás se dostane na Vznešený Kavalaan a přijdou další. Naši synové se narodí tady, budou lovit v lesích škrtičů."

„Jak je libo," uznal Janaseg. „Mně na tom nesejde. Nefritocel nemá s Larteynem žádný spor. Přicházím k vám nepokrytě a žádám, abych se směl účastnit lovu." Ruku položil na Dirkovo rameno. „A přináším dar krve."

„To je pravda," kývl Pyr. Chvíli pak mlčel. Nato se obrátil k ostatním. „Já říkám, abychom ho vzali s sebou."

„Ne, já mu nevěřím," nesouhlasil Lorimaar. „Je do toho až moc žhavý."

„Mám k tomu důvody, Lorimaare Vznešený-Larteyne." ozval se Janaseg. “Na mé pevnosti a na mém jménu utkvěla velká hanba. Chci je očistit."

„Nechte ho jít na lov," ozval se Rosephův teyn. “Nás je šest a on je sám. Jak by nám mohl uškodit?"

„Je to lhář!" trval na svém Lorimaar. „Jak k nám přišel? Tak se ptejte! Podívejte se!" Ukázal na Garseho pravou paží, kde se v osazeních jako rudé oči blýskaly zářivce. Chybělo jich jen několik.

Janaseg položil levici na nůž a hladce jej vytáhl z pochvy. Pak napřáhl pravici k Pyrovi. “Pomoz mi ji držet pevně." vyzval jej klidným, nevzrušeným hlasem. “a já zahodím Jaanovy falešné kameny."

Pyr mu vyhověl. Nikdo nic neříkal. Janaseg měl pevnou ruku. Když skončil, zářivce ležely na písku jako uhlíky z rozházeného ohně. Sklonil se, jeden zvedl, vyhodil jej mírně do vzduchu a zase chytil, jako by ho potěžkával, a stále se u toho usmíval. Pak trhl rukou dozadu a vymrštil ji vpřed; kámen letěl dlouho, než konečně začal klesat. Na konci oblouku vypadal jako padající hvězda. Dirk

skoro čekal, že to zasyčí, až dopadne na hladinu jezera. Neozval se ale žádný zvuk, z dálky nedolehlo dokonce ani šplouchnutí.

Janaseg postupně posbíral všechny kameny, chvilku je převaloval na dlani a pak je hodil do jezera.

Když zmizel poslední, otočil se zase k lovcům a ukázal pravou paži. „Prázdné železo," řekl. „Podívejte se. Můj teyn je mrtev."

Potom už mu žádné potíže nedělali.

„Blíží se svítání," ozval se Pyr. „Připravte kořist k běhu." Lovci se proto začali věnovat Dirkovi a vše probíhalo v podstatě tak, jak mu to Garse vylíčil. Rozřízli mu pouta a dovolili mu, ať si trochu promne zápěstí a kotníky, aby se do nich zase vrátila krev. Pak ho nechali opřít o stěnu jednoho letounu, Roseph a Saanel ho přidrželi a Pyr mu osobně rozřezal oblečení. Holohlavý lovec zacházel s nožem stejně obratně jako předtím s obuškem, ale pozor si moc nedával; když skončil, měl Dirk dlouhou řeznou ránu na stehně a druhou, kratší, zato hlubší, na prsou.

Když jej Pyr řízl, Dirk sebou cukl, ale nijak se nebránil. Nakonec byl úplně nahý, už se ve větru začínal třást a záda měl pevně přitisknutá na studený kovový bok letounu. Pyr se najednou zamračil. „Co je tohle?" zeptal se a sevřel drobnou bledou rukou ševelkam, který Dirkovi visel na prsou.

„Ne," řekl Dirk.

Pyr silně škubl a zakroutil rukou. Tenký stříbrný řetízek se Dirkovi bolestivě zařízl do krku; klenot se odtrhl od improvizovaného závěsu.

„Ne!" zařval Dirk. Najednou se vrhl dopředu a začal se bránit. Roseph se zapotácel, přestal Dirka držet za paži a upadl. Saanel se mračil, ale držel dál. Dirk ho rázné udeřil do silného býčího krku těsně pod bradou. Tlustý muž zaklel a pustil ho a Dirk se rozmáchl po Pyrovi.

Pyr zvedl svůj obušek. Usmíval se. Dirk udělal jen jediný krok k němu a zastavil se.

To zaváhání stačilo. Saanel mu zezadu provlékl tlustou paži kolem krku a chytil ho do chvatu, ve kterém se brzy začal dusit.

Pyr to bez zájmu sledoval. Zabořil obušek do písku a podržel si ševelkam mezi palcem a ukazováčkem. „Pačlověčí šperky," sykl pohrdavě. Pro něj klenot neznamenal nic; v jeho mozku nebyla žádná rezonance s tím, co do ševelkam vyryl esper. Snad si všiml, jak je drobný šperk chladný na dotyk, snad ani to ne, ale žádný ševel

určitě neuslyšel. Zavolal na svého teyna, který kopal písek do ohně. „Nechtěl bys dárek od ťLariena?"

Muž beze slova došel k němu, vzal si klenot, chvilku je; držel a potom si jej vložil do kapsy u bundy. Bez úsměvu se otočil, vydal se kolem dokola tábora a zhasínal kruh elektrických svítilen, které zabořili do písku. Když světla zhasla, Dirk si všiml, že na východním obzoru se objevil první ruměnec svítání.

Pyr mávl obuškem na Saanela. “Pusť ho," poručil. Tlouštík uvolnil sevření a odstoupil. Dirk byl zase volný. Krk ho bolel a hrubý písek pod jeho nohama škrábal a studil. Cítil se velice zranitelně. Když přišel o ševelkam, najednou zase cítil strach Rozhlédl se po Garsem, ale Nefritocelský stál na druhé straně tábora a zapáleně o něčem debatoval s Lorimaarem.

“Už svítá," oznámil Pyr. „Můžu za tebou vyrazit co nevidět, pačlověče. Běž."

Dirk se ohlédl přes rameno. Roseph se mračil a mnul si rameno; když se mu Dirk vyškubl, dopadl natvrdo. Saanel se šklebil a opíral se zády o letoun. Dirk udělal váhavě pár kroků od nich, k lesu.

„Tak co je, ťLariene, určitě umíš utíkat rychleji," zavolal na něj Pyr. „Když poběžíš dost rychle, možná přežiješ. Já přece taky poběžím po svých a stejně tak můj teyn a naši psi." Vyndal pistoli a hodil ji Saanelovi, který ji chytil a ukryl mezi dlaněmi a velikými prsty. „Nevezmu si žádný laser, ťLariene," pokračoval Pyr. „Poctivý, pořádný hon podle nejstarších zvyklostí. Lovec s nožem a vrhacím nožem a nahá kořist. Utíkej, ťLariene, tak utíkej!" Došel k němu jeho kostnatý a černovlasý společník. „Odvaž psy, můj teyne," nakázal mu Pyr.

Dirk se otočil na pětníku a tryskem vyrazil k okraji lesa.

Byl to úděsný běh.

Vzali mu boty; stačily tři kroky mezi stromy, aby si v šeru pořezal chodidla na ostrém kamení a začal kulhat. Kamenů tu bylo hodně. Vypadalo to, že v běhu šlape na všechny.

Vzali mu šaty; mezi stromy to bylo lepší, tolik tu nefoukalo, ale stejně mu byla zima. Velká zima. Chvíli měl husí kůži, pak to přešlo. Ozvala se jiná bolest, a tak už zima nevypadala tak hrozivě.

V divočině vnějšího světa bylo příliš tmy i příliš světla. Příliš tmy, takže neviděl, kam šlape. Klopýtal přes kořeny, hrozně si rozdíral kolena i dlaně, zakopával o díry v zemi. Ale také příliš světla, svítání přicházelo rychle, až moc rychle, světlo se mučivě prodíralo mezi

stromy. Ztrácel proto z dohledu svůj maják. Rozhlížel se pokaždé, když se dostal na volnější místo, pokaždé, když bylo mezi hustým porostem vidět, se podíval a našel jej. Jedinou velikou rudou hvězdu, hvězdu Vznešeného Kavalaanu hořící na worlornském nebi. Garse jej na ni upozornil a řekl mu, že se podle ní má řídit, kdyby ztratil směr. Povede ho skrz les k laseru a bundě. Jenže svítání se blížilo, a blížilo se příliš rychle. Braithským moc dlouho trvalo, než ho propustili. Les byl hustý a mátl ho, škrtiče místy vytvářely neprostupné stěny a nutily ho obíhat je, všechny směry vypadaly stejně a bylo velice lehké zabloudit. A pokaždé, když zvedl hlavu a snažil se vybrat správný směr, pokaždé, když hledal svůj maják, našel jej slabší a bledší. Východní obloha se barvila do růžova, tam někde vycházel Satanáš, který jeho vůdčí hvězdu brzy z falešného soumraku na nebi smaže. Pokusil se běžet rychleji.

Stačilo uběhnout ani ne kilometr, ani ne kilometr. Jenže kilometr v divočině, když jste nahý a každou chvíli se můžete ztratit, to je velká dálka. Utíkal deset minut, když tu uslyšel, jak mu za zády vztekle štěkají braithští lovečtí psi.

Potom už nepřemýšlel a nestrachoval se. Jen utíkal.

Utíkal v pudovém děsu, sípal, krvácel, celé tělo se mu třáslo a bolelo ho. Běh jako by se táhl navěky, jako by se ocitl mimo čas, stal se z něj horečnatý sen o zběsile se míhajících nohou a útržcích živých pocitů a psím štěkání za zády, které se stále přibližuje... aspoň měl ten pocit. Běžel a běžel, ale nikam to nevedlo, běžel a běžel, ale ani se nepohnul z místa. Vrazil do husté stěny ohňošípků a trny s rudými hroty mu proťaly kůži snad na stovce míst, ale nevykřikl; běžel, běžel. Dostal se na hladkou šedou břidlici a snažil se přes ni překlouzat co nejrychleji a padl a uhodil se o kámen do brady a ústa měl plná krve a vyplivoval ji.

Žádný div, že upadl, kámen byl samá krev, jeho krev, spousta krve z pořezaných nohou.

přeplazil se přes hladký kámen a znovu se dostal pod stromy a běžel dál, zběsile, a potom mu došlo, že přestal hledat svůj maják. A když jej zase našel, byl za ním a ke straně, skoro nebyl vidět, byla z něj drobná tečička na šarlatovém nebi, a on se otočil a běžel k němu zpátky přes kamení, zakopával přes přehlédnuté kořeny, rval listí od sebe rukama, běžel, běžel. Naběhl do nízko rostoucí větve, padl ztěžka na zadek, chytil se za hlavu, vstal, běžel dál. Uklouzl na slizkém chomáči mechu, mech byl černý, smrděl rozkladem, byl

samý sliz a smrad, a on běžel a běžel. Rozhlédl se po svém hvězdném majáku a ten byl pryč. Běžel dál. Musí běžet správným směrem, musí. Psi byli za ním a vyli. Je to jen kilometr, ani ne kilometr. Mrznul. Hořel. V prsou ho bodaly nože. Pořád utíkal, zakopával a padal, vstával, pořád utíkal. Psi byli za ním, blízko, blízko, psi byli za ním.

A pak, neměl ponětí, kdy, nevěděl, jak dlouho utíkal a jak daleko se dostal, protože hvězda zmizela, pak najednou zachytil v lesním větru slabý pach kouře. Běžel k němu a vyrazil z lesa ven na malou mýtinu a doběhl k její protější straně a zastavil se.

Psi byli před ním.

Přinejmenším jeden z nich. Vyplížil se z lesa, vrčel, v drobných očkách měl smrt, holý rypák ohrnoval a předváděl ohavné zuby. Pokusil se jej oběhnout, ale zvíře ho dostihlo, srazilo k zemi, seklo po něm pazourou, pak se s ním převalilo a vyskočilo na nohy. Dirk se vztyčil na kolena; pes kroužil kolem něj a vztekle po něm chňapl pokaždé, když se pokusil vstát. Kousl ho už do levé paže, takže Dirk zase začal krvácet. Ale nezabil ho, neprokousl mu hrdlo. Je lak vycvičený, pomyslel si, je tak vycvičený.

Kroužil kolem, kroužil a na chvíli z něj nespouštěl oči. Pyr ho poslal napřed a sám se blíží zezadu se svým íeynem a ostatními psy. Tenhle ho jen bude držet na místě, dokud nepřijdou.

Najednou Dirk vyskočil a vrhl se ke stromům. Pes skočil, znovu jej srazil, přimáčkl na zem a div mu neutrhl paži. Tentokrát se Dirk nezvedl. Pes ustoupil, čekal, byl přichystaný, hubu měl vlhkou krví a slinami. Dirk se pokusil zdravou rukou nadzvednout. Doplazil se tak půl metru. Pes zavrčel. Ostatní byli blízko. Už slyšel vytí.

A pak z výšky uslyšel jiný zvuk. Ochable zvedl hlavu k malému proužku nebe s obláčky, po kterém se rozpínaly ranní paprsky Čertova oka a jeho doprovodu. Braithský pes od něj na metr couvl a také měl zvednutou hlavu. A zvuk se ozval znovu. Bylo to zakvílení i válečný pokřik, kolísavý a dlouhotrvající jekot, smrtelné zaskučení, které bylo ve své naléhavosti skoro melodické. Dirk nevěděl, jestli neumírá a neslyší v duchu zvuky Kryne Lamiye. Jenže pes to slyšel taky. Krčil se celý strnulý a díval se nahoru.

Z nebe sletěl temný stín.

Dirk se na něj díval. Stín byl obrovský, tmavě, skoro smolně černý, na spodní straně se otevírala tisícovka drobných rudých úst, všechna ta ústa byla otevřená a všechna zpívala, všechna zněla tím

strašlivým jekotem. Pokud viděl, neměla ta věc žádnou hlavu; zvíře bylo trojúhelníkové, jedno veliké temné křídlo, vzdušný rejnok, kožený plášť, který kdosi nechal uletět. Jenže plášť se spoustou úst a s dlouhým tenkým ocasem.

Všiml si, že ocas sebou jedinkrát náhle mrskl a švihl braithského psa do čenichu. Pes zamrkal a couvl. Létající tvor se chvíli vznášel, s vybranou vlnivou elegancí mával křídly, pak dopadl na psa a přikryl jej. Obě zvířata mlčela. Pes, ten obrovský a svalnatý pes s krysí tváří, velký jako člověk, teď zmizel. Druhé zvíře jej zcela pokrylo a oba leželi na trávě a hlíně jako obrovitá, černá, kožnatá uzenka.

Zavládlo ticho. Kvílení lovícího zvířete přimělo zmlknout celý les. Neslyšel ani ostatní psy.

Opatrně povstal a kulhavě se vydal kolem strnulého zabijáckého pláště. Ten se skoro ani nehýbal. V ranním položeru byste si ho mohli splést s velikou pokroucenou kládou.

Dirk ten obraz stále měl před očima, i když se už díval k nebi: černý obrys, jak ječí a snáší se, samá křídla a ústa. Když zahlédl jen siluetu, chvilku si myslel, že mu Jaan Vikar přiletěl na pomoc ve svém letounu ve tvaru rejnoka.

Na druhé straně mýtiny rostla hustá, žlutohnědá spleť škrtičů. Zpoza ní však vycházel kouř. Dirk malátně obcházel a odstrkoval voskovité větve, když musel, lámal je, prodíral se kupředu.

Vrak přestal hořet, ale stále se nad ním držel slabý dýmový opar. Jedno křídlo při pádu drhlo o zem, vyrylo dlouhou brázdu a porazilo několik stromů, než se ulomilo; druhé trčelo do vzduchu a jeho netopýří podobu znetvořovala řečiště roztaveného kovu a díry od laserového děla. Kabina byla černá a beztvará a zela do ní veliká, rozeklaná tmavá díra.

Svou laserovou pušku našel nedaleko. A našel i kosti; dvě kostry propletené ve smrtelném objetí, s tmavými a vlhkými kostmi, ještě nahnědlými od krve a s kousky masa. Jedna kostra byla... nebo bývala liská. Dlouhé kosti rukou i nohou byly zpřelámané, většina žeber povolila nebo zmizela, ale Dirk poznal kovový spár se třemi hroty, kterým jedna nadvakrát zlomená paže konala. S touto kostrou se pomísily kosti jakéhosi tvora, který mrtvolu vyvlekl z doutnajícího vraku ven. Byl to nějaký mrchožrout, kosti měl černě žilkované a jakoby gumové, zakřivené a dost veliké. Kvíla ho přepadla, když se krmil. Není divu, že pořád byla tak blízko.

Po kožené bundě s podšívkou, kterou sem s Garsem shodili, nebylo ani stopy. Dirk se dovlekl k vystydlému trupu letounu a vylezl do stínu jeho otevřené tlamy. Pořezal se při tom o kov, ale sotva si toho všiml; co pro něj bylo jedno říznutí navíc? Posadil se, čekal, byl chráněn před větrem, doufal, že je v bezpečí před kvílou i před Braithskými. Otupěle si povšiml, že se mu na většině ran už srazila krev. Nebo spíš že krvácí už jen nárazovitě a jen na několika místech. Hnědé strupy byly ale všude pokryté hlínou, a tak ho napadlo, že by měl něco udělat proti infekci. Ale řekl si, že to je jedno; zahnal tu myšlenku, sevřel laser trochu pevněji a zatoužil, aby se sem lovci dostali brzy.

Co je zpomalilo? Možná mají strach rušit kvílu; to by bylo docela logické. Natáhl se na studený popel, hlavu složil na paži, snažil se nemyslet a nic necítit. Chodidla se změnila v uzlíčky syrové bolesti. Nešikovně se pokusil zvednout nohy, aby se chodidly ničeho nedotýkal. Trochu to pomohlo, ale nebude mít sílu je takhle držet dlouho. Cítil bodavou bolest v paži, kam ho kousl braithský pes. Chvíli si toužebně přál, aby bolest přestala a aby se mu hlava už tak příšerně netočila. Pak si to rozmyslel. Pomyslel si, že bolest je nejspíš to jediné, co ho drží při vědomí. Nějak si nedovedl představit, že by se ještě kdy probral, kdyby led usnul. Spatřil Satanáše, jak visí nad lesem, krvavě rudý kotouč mu modročerné větve zakrývaly jen zpola. Kousek dal svítilo velice jasně jedno žluté slunce jako jiskřička na obloze. Zamrkal na ně. Jsou přece staří známí.

Znovu zpozornět jej přimělo štěkání psů. Deset metrů od něj vystoupili z lesa lovci. Nebyli tak blízko, jak čekal. No samozřejmě, řekl si, obešli škrtiče, neprodírali se naskrz. Pyr Braith byl skoro neviditelný, modročerný jako strom, před kterým stál, ale Dirk ho spatřil, když se pohnul, viděl i obušek v jeho ruce a jasně stříbrnou hůlku, kterou držel v té druhé. Jeho teyn šel pár kroků za ním a na krátkých řetězech držel dva psy; vztekle štěkali a táhli ho, takže skoro klusal. Po boku mu volně pobíhal třetí pes, který se skokem vydal k letounu, jen co vylezl z podrostu.

Dirk ležel na břiše v popelu a na rozbitých přístrojích a najednou mu to všechno přišlo neskonale legrační. Pyr zvedl nad hlavu stříbrnou tyčku a rozběhl se; nepochyboval, že konečně dostal svou kořist. Jenže neměl žádný laser, a Dirk ho měl. A tak i když se mu točila hlava a cosi ho nutilo se pochechtávat, zvedl ho a pečlivě zamířil.

Když vypálil, přepadla jej vzpomínka stejně náhlá a bodavá jako světelný pulz, který se zableskl z laseru. Vybavil se mu Janaseg, jak přednedávnem s vážnou tváří krčí rameny a říká: Možná bude tvůj život záviset na tom, jak rychle a usilovné umíš utíkat a jak přesně dokážeš střílet. A jestli jsem s to zabít, doplnil tehdy Dirk. V tu chvíli mu zabíjení připadalo jako ukrutně vážná věc, mnohem obtížnější než pouhé utíkání.

Znovu se zachechtal. Utíkat, to byla těžká věc. Zabít, to je drobnost, je to vlastně snadné.

Jasná pálivá čepel laserového paprsku dlouhou vteřinu visela ve vzduchu, Pyr pořád běžel k letounu a paprsek ho proťal skrz rozměrné břicho. Muž z Braithu se zapotácel a padl na kolena. Chvilku mu absurdně visela brada, pak se zhroutil na tvář a Dirk už na něj neviděl. Dlouhý stříbrný nůž, který držel, se zabodl do rozryté země a ve větru se kolíbal sem a tam.

Když Pyr padl, jeho černovlasý společník pustil řetězy a jako by zkameněl. Dirk mírně přesunul laser a vypálil znovu, ale nestalo se nic; ještě neuplynul patnáctivteřinový interval. Právě kvůli tomuhle je lovení sport, připomněl si. Když mineš, dostane kořist šanci utéct. Znovu se přistihl, jak se pochechtává.

Lovec se probral, padl na břicho a překulil se do dlouhé škarpy, kterou vyrylo křídlo letounu. Šmátrá tam dole po svém laseru, říkal si Dirk, ale žádný nenajde.

Psi obklopili letoun, a kdykoli změnil polohu nebo zvedl hlavu, štěkali po něm. Žádný se ale nepokusil vylézt k němu a zabít ho. To je práce lovců. Dirk pečlivě zamířil a toho nejbližšího střelil do krku. Pes padl jako špalek a ostatní dva vycouvali. Dirk se vyštrachal na kolena a vylezl ze své skrýše. Pokusil se vstát, držel se jednou rukou pokrouceného křídla. Svět se s ním točil. Ukrutná, bodavá bolest mu probíhala v nohou. Uvědomil si, že chodidla už vůbec necítí. Bůhvíjak se ale udržel vestoje.

Ozval se výkřik, něco ve starokavalarštině; Dirk to slovo neznal. Obrovští psi zaútočili, jeden a hned po něm i druhý, vlhké rudé tlamy se rozevíraly, ozývalo se vrčení. Koutkem oka zahlédl, jak pár metrů od něj vylézá i lovec s přichystaným nožem. Jedna dlouhá hubená paže sebou zpomaleně trhla do strany, nůž vyletěl a zarachotil na křídle letounu, o které se Dirk opíral. Muž se rozběhl, ale bližší ze psů už byl tady, skákal. Dirk padal a zvedal pušku. Tesáky cvakly a minuly, ale pes do něj vrazil, roztočil ho a srazil, a pak už ležel v

prachu na něm. Dirk bůhvíjak nahmatal spoušť. Na chviličku zazářilo světlo a ozvalo se děsivé zakňučení a on ucítil pach škvařících se vlhkých chlupů. Pes po něm znovu malátně chňapl a dusil se vlastní krví. Dirk mršinu odstrčil a vyštrachal se na jedno koleno. Braithský lovec doběhl k Pyrovu tělu a zvedl dlouhý stříbrný nůž. Druhý pes se za řetěz zachytil o rozeklaný okraj vraku. Když Dirk povstal, zvíře zakňučelo a vrhlo se k němu, ale i když se celý trup vraku třásl a trochu i posunul, pes se neuvolnil.

Černovlasý držel tu stříbrnou věc v ruce. Dirk namířil laser a vypálil; paprsek proletěl mimo cíl, jenže vteřina je dost dlouhá doba a Dirk puškou trhl zprava doleva, zleva doprava.

Muž padl ve chvíli, kdy vrhl zbraň. Ta pár metrů letěla, sklouzla po zkrouceném křídle, zabodla se do země a znovu se pohupovala sem a tam ve větru. Dirk pořád škubal laserem, zleva doprava zleva doprava zleva doprava, dlouho poté, co lovec padl a světlo zhaslo. Konečně se zbraň dobila a zase vydala vteřinový pulz, který spálil jen pár škrtičů, a Dirk se zděsil a uvolnil spoušť a upustil pušku.

Psa pořád držel řetěz, a tak jen vrčel a škubal sebou. Dirk se na něj s otevřenou pusou podíval, skoro jako by nechápal. Pak se uchechtl. Klesl na kolena, nahmatal laser a plazil se ke Kavalarům. Trvalo to příšerně dlouho. Nohy ho bolely. A také paže, kam ho první pes kousl. Poslední pes zmlkl, ale ticho nebylo. Dirk slyšel pláč, neustávající tlumené kvílení.

Vlekl se přes hlínu a popel, přes spálený kmen škrtiče do míst, kde padli lovci. Leželi bok po boku. Ten vyzáblý, ten, jehož jméno si nezapamatoval, který se jej snažil zabít nožem a psy a stříbrným vrhacím nožem, se nehýbal a ústa měl plná krve. Kvílení vycházelo z Pyra, který ležel obličejem k zemi. Dirk si k němu klekl, vsunul pod něj ruce a namáhavě ho obrátil. Pyr měl obličej samý popel a krev; při pádu si rozbil nos a z jedné dírky ještě stále vytékal čůrek krve, který načrtával jasnou stopu na umazaném obličeji. Pyrova tvář jako by zestárla. Pořád kvílel, Dirka jako by ani neviděl, rukama si svíral břicho. Dirk si ho dlouho prohlížel. Dotkl se jedné jeho paže, byla podivně měkká a drobná a kromě černé řezné rány přes dlaň i čistá, skoro dětská ruka, která by k tak staré lysé tváři patřit neměla, pak ji zvedl, zvedl i druhou a podíval se na díru, kterou

Pyrovi vypálil do břicha. Břicho bylo velké, dírka malá a tmavá; proč ho to vlastně tak moc bolí? A nikde navíc žádná krev, jen ta z

nosu. Skoro legrační, ale Dirk zjistil, že už nemá sílu se pochechtávat.

Pak Pyr otevřel ústa a Dirk nevěděl, jestli se mu nesnaží něco říct, snad poslední slova nebo prosba o odpuštění, ale Braithský se jen hlučně zalkl a pak znovu začal tiše naříkat.

Jeho obušek ležel opodál. Dirk jej zvedl, sevřel ruku na hlavici z tvrdého dřeva a krátkou čepel přiložil Pyrovi na prsa, kde by mělo být srdce. Celou vahou se opřel a zatlačil, protože si myslel, že mu ukrátí utrpení. Lovcovo zavalité tělo sebou chvilku děsivě škubalo a Dirk vytáhl nůž a bodl znovu a ještě jednou, ale Pyr se pořád hýbat nepřestal. Dirk po chvíli usoudil, že nůž není dost dlouhý, a tak jej použil jinak, našel na Pyrově masitém krku tepnu, stiskl obušek velice pevně hned u nože a zabodl jej skrz bledou tučnou kůži. Krve vytrysklo příšerně moc, ten proud zasáhl Dirka přímo do obličeje, a tak upustil obušek a odtáhl se. Pyr sebou stále mlátil, z místa na krku, kde jej Dirk řízl. mu pořád tryskala krev, a Dirk se díval, ale každý výtrysk byl slabší než ten předtím a po nějakém čase místo tryskání krev jen crčela a i to pak ustalo. Popel a hlína hodně krve nasákly, ale stejně jí bylo kolem spousty, mezi nimi se vytvořila louže, Dirk by nikdy neřekl, že je v člověku tolik krve, aby z toho byl úplné jezero. Bylo mu strašně zle. Ale aspoň že Pyr se už nehýbe a kvíleni přestalo.

Seděl, byl sám, odpočíval na malátném rudém světle Byl hrozně rozpálený i zmrzlý najednou a věděl, že by si měl od mrtvých vzít nějaké šaty, ale nenacházel k tomu sílu. Chodidla bolela příšerně a paže napuchla na dvojnásobek. Nespal, ale taky nebyl při vědomí. Díval se, jak Satanáš stoupá po nebi výš a výš, blíží se k poledni, jak žlutá slunce kolem něj bolestivě žlutě bodají do očí. Několikrát uslyšel, jak braithský pes zavyl, jednou zaslechl i přízračné zaječení kvíly a říkal si, jestli se to zvíře nevrátí sežrat jej i ty, které zabil. Zdálo se ale, že zvuk přišel z veliké dálky, a možná ho slyšel jen z horečky, anebo to byl jen vítr.

Když lepkavý vlhký potah na jeho tváři uschnul a byl z něj hnědý škraloup, a když z prachu konečně zmizela loužička krve, Dirk pochopil, že se musí zase sebrat, nebo tady zemře. Dlouho zvažoval, jestli nemá zemřít; tak nějak mu to připadalo jako velmi dobrý nápad, ale nemohl se k tomu přimět. Vzpomněl si na Gwen. Dolezl k tělu Pyrova teyna, pokud to šlo, nevšímal si bolesti, a prohledal mrtvému kapsy. Našel ševelkam.

Led v hrsti, led v srdci, vzpomínky, sliby, lži, láska. Jenny. Guinever - a on byl Lancelot. Nemůže ji zklamat. Nemůže. Drtil chladnou slzu v dlani a led mu přešel do duše. Přiměl se vstát.

Pak už to bylo snazší. Pomalu svlékl mrtvého a navlékl si šaty, i když všechno na něj bylo moc dlouhé a košile a vesta z chameleoní látky byly na prsou propálené a ten muž si nadělal do kalhot. Dirk stáhl mrtvole i vysoké boty, ale na jeho zkrvavené nohy samý strup byly moc těsné, a tak si musel vzít Pyrovy. Pyr měl veliké nohy.

S laserovou puškou a s Pyrovým obuškem místo berlí se začal belhat k lesu. Když vešel pár metrů mezi stromy, zastavil se a nakrátko se ohlédl. Obrovský pes štěkal a vyl a snažil se osvobodit a při každém jeho škubnutí se vrak kovově rozezněl. Dirk viděl nahé tělo na zemi a za ním tu vysokou stříbrnou věc, jak se pořád houpe ve větru. Pyra skoro neviděl. Lovecký oděv pod skvrnami od krve přešel do strakaté černohnědé barvy, občas i do matně rudé, a tak Pyr splynul se zemí, na které zemřel.

Dirk nechal psa na řetězu, ať si štěká, a kulhal spletí škrtičů dál.

Kapitola 13

Z tábora lovců k vraku musel uběhnout ani ne kilometr a připadalo mu, že to trvá věčnost. Chůze zpátky mu zabrala dvakrát víc času. Potom věděl docela jistě, že při ní nebyl úplně při vědomí. Ze vzpomínek mu v hlavě vydržely jen úlomky. Klopýtl, padl a roztrhl si kalhoty na koleni. Zastavil se u rychle ubíhajícího ledového potůčku, umyl si zaschlou krev z obličeje, sundal boty a strčil nohy do ledové vody, dokud úplně neotupěly. Přelezl přes nakloněnou břidličnou plotnu, kde předtím upadl. Zíralo na něj temné ústí jeskyně, příslib spánku a odpočinku, na který nedal. Ztratil směr, hledal slunce, našel je a vydal se dál podle něj, jak zase ztrácel cestu. Strašci poletovali mezi škrtiči z větve na větev a pisklavě štěbetali. Pak se na něj z voskovitých větví upřeně dívaly jejich mrtvé bílé kůže. Z dálky se ozval přízračný výkřik kvíly. Znovu zakopl, zpola z nešikovnosti, zpola ze strachu. Obušek se od něj skutálel po krátkém strmém svahu a ztratil se v hustém křoví, které se nepokusil prohledávat. Šel dál, šel dál, pokládal nohu před nohu, opíral se nejdřív o obušek, pak, když o něj přišel, o laserovou pušku, nohy bolely, bolely. Kvíla se ozvala znovu, tentokrát víc zblízka, skoro jemu nad hlavou. Zadíval se skrz gobelín větví na sešeřelé nebe, pokusil se ji zahlédnout, ale nezahlédl. Šel, trpěl. Na to všechno se rozpomínal a věděl, že jistě to bylo proložené ještě jinými věcmi, které ty jednotlivosti spojovaly dohromady, jenže na ně se nepamatoval. Možná v chůzi i spal. Ale kráčet nepřestal.

Na písečnou rovinku poblíž zeleného jezera se dostal až v pozdním odpoledni. Letouny byly stále na místě, jeden byl pokroucený a ponořený ve vodě, ostatní tři stály na písku. V táboře nikdo nebyl.

Jeden ze strojů, ten Lorimaarův, veliký a vyklenutý, hlídal lovecký pes uvázaný na dlouhý černý řetěz ke dveřím. Zvíře leželo, ale když Dirk přišel blíž, vstalo, vycenilo zuby a zavrčelo na něj.

Dirk se přistihl, že se zběsile a bláznivě směje. Překonal tu strašnou dálku, šel a šel a šel, a na konci zase pes uvázaný k letounu. To mohl mít - a nemusel ujít ani metr.

Opatrně obešel psa, držel se dál, než zvířeti povolil řetěz, dorazil k Janasegovu stroji, vyštrachal se do něj a zavřel za sebou těžké dveře. V kabině bylo temno a zatuchlo a málo místa. Po takové době, kdy mrzl, mu bylo skoro nepříjemně horko. Nejraději by si lehl a spal. Nejdřív se ale přiměl prohledat přihrádku. Našel soupravu pro první pomoc, vytáhl ji ven a otevřel. Byla plná prášků a obvazů a sprejů. Škoda, že ho nenapadlo přimět Janasega, aby soupravu vyhodil u vraku s laserem. Věděl, že by měl zajít ven, důkladně se umýt v jezeře a dostat z ran všechnu špínu, ještě než se začne ovazovat, ale masivní pancéřované dveře se mu v tu chvíli zdály příliš těžké, než aby jimi hýbal. Stáhl si vysoké boty, vysoukal se z bundy a košile a zasypal si napuchlé nohy a levou paži práškem, který měl zabránit infekci, anebo ji potlačit nebo co. Na to, aby si přečetl pokyny až do konce, byl příliš utahaný. Pak si prohlédl léky. Vzal si dva proti horečce, čtyři proti bolesti a dvě antibiotika, protože neměl po ruce žádnou vodu, spolkl to všechno nasucho. Potom se natáhl na kovovou podlahu mezi sedadly. Spánek přišel okamžitě.

Probudil se s vyprahlými ústy, třasem a silnou nervozitou, což asi byl dodatečný účinek prášků. Zase mu to ale myslelo, a když se dotkl čela hřbetem ruky, bylo chladné (ačkoli pokryté lepkavým potem); i nohy už bolely méně než předtím. Ustoupil i otok na paži, i když to místo bylo pořád větší než obvykle a hodně strnulé. Znovu si natáhl propálenou košili se spečenou krví a přes ni bundu, sesbíral soupravu první pomoci a vylezl ven.

Bylo přítmí; západní obloha byla celá rudá a oranžová a skrz večerní mraky silně zářila dvě drobná žlutá slunce. Braithští se nevrátili. Jaan Vikar, ozbrojený, oblečený a zkušený, určitě umí utíkat o mnoho líp než Dirk.

Přešel po písku k jezeru. Voda byla ledová, ale brzy tomu přivykl, a bahno na dně mu velice příjemně prolézalo mezi prsty. Svlékl se, sklonil hlavu a umyl se, pak si vzal soupravu a udělal všechno, co měl udělat už předtím: očistil si nohy a ovázal si je, z ran vydrhl tu nejhorší špínu a vydezinfikoval je, zanícené důlky po psích zubech na paži pokryl mastí, která měla minimalizovat alergické reakce. Pak

zhltl další dávku léků proti bolesti a tentokrát je zapil čerstvou vodou, kterou si nabral do dlaní z jezera.

Když se zase oblékal, už se rychle snášela tma. Braithský pes ležel vedle Lorimaarova letounu, ohryzával kus masa, ale po jeho pánech nebylo ani vidu. Dirk opatrně obloukem kolem zvířete došel ke třetímu letounu, tomu, co patřil Pyrovi a jeho teynovi. Usoudil, že z jejich zásob si může posloužit relativně beztrestně; až se do prázdného tábora vrátí ostatní Braithští, jaktěživi nepoznají, že něco vzal.

Uvnitř našel plný držák zbraní: čtyři laserové pušky ozdobené důvěrně známými vlčími hlavami, dvojici soubojových mečů, nože, dlouhý stříbrný vrhací nůž a vedle něj prázdný závěs na další. A na sedadle dvě nepořádně pohozené pistole. Také našel skříňku s rezervním oblečením, dychtivě se převlékl a potrhané šaty nacpal někam daleko, aby na ně neviděl. Nové oblečení mu sedělo mizerné, ale bylo mu v něm velice dobře. Vzal si i pásek z ocelové mřížkoviny, jednu z pistolí a plášť z chameleoní látky, dlouhý po kolena.

Když plášť sundal z háčku, zjistil, že pod ním je další přihrádka. Trhnutím ji otevřel. Uvnitř byly dobře známé vysoké boty a Gweniny aeroskútry. Pyr a jeho teyn si je zřejmě vzali jako kořist.

Dirk se usmál. Neměl vůbec v úmyslu vzít si některý z letounů; na to bylo příliš pravděpodobné, že ho lovci hned uvidí, zvlášť kdyby se na ně vyřítil ve dne. Ještě méně byl ale nadšen z představy, že půjde pěšky. Skútry, to bylo bezchybné řešení. Neztrácel čas a nasoukal se do větších bot, i když poté, co tam obvázané nohy dostal, musel je nechal nezavázané.

Jídlo bylo ve stejné skříňce jako skútry; proteinové tyčinky, sušené maso, kousek okoralého sýra. Dirk snědl sýr a to ostatní nacpal do batohu, kam už dal druhý skútr. Na pravou ruku si připnul kompas, přehodil si batoh na záda, vylezl ven a rozprostřel stříbrnou kovovou tkaninu na písku.

Už se úplně setmělo. Jeho včerejší maják, hvězda Vznešeného Kavalaanu, jasně, rudě a osaměle žhnul nad lesem. Dirk hvězdu spatřil a usmál se. Dneska mu jako ukazatel neposlouží; odhadl, že Jaan Vikar asi namířil opačným směrem, přímo ke Kryne Lamiyi. Přesto mu hvězda připadala přátelská.

Vzal si čerstvě nabitou laserovou pušku, stiskl v dlani ovladač a vzletěl. Braithský lovecký pes za jeho zády vstal a začal výt.

Dirk letěl celou noc, držel se pár metrů nad vrcholky stromů, občas se podíval na kompas a rozhlížel se po hvězdách. Moc toho vidět nebylo. Pod ním se nekonečně odvíjel les, černý a skrytý, jeho temnotu nepřerušovaly žádné ohně ani světla. Sem tam měl pocit, že zůstává na jednom místě, což mu připomnělo poslední cestu na skútru, tu po opuštěném tunelu worlornského metra.

Jeho stálým společníkem byl vítr; vál odzadu, opíral se mu silně do zad a on vděčně přijímal ten nádavek na rychlosti, který tím dostával. Při letu mu vítr mrskal mezi nohama šosem pláště a občas mu shodil pramen dlouhých vlasů do očí; a také jej slyšel, jak se dole prodírá lesem, takže ty svolnější stromy se ohýbají a šelestí a těmi pevnějšími třese divokýma mrazivýma rukama, dokud jim neserve aspoň pár listů. Jen škrtiče mu zřejmě odolávaly, ale škrtičů tu bylo hodně. Když se vítr prodíral jejich propletenými větvemi, vydával vzteklé pisklavé zvuky. Docela vhodné; Dirk věděl, že tohle je vítr z Kryne Lamiye, že se zrodil v horách a ovládají jej šerozorské stroje na úpravu počasí, že právě ty jej ženou vstříc jeho osudu. Před ním už vyčkávaly bílé věže a strnulé ruce mu kývaly ať letí blíž.

Slyšel ale i jiné zvuky: trhané pohyby dole v lesích houkání nočních dravců, zurčení říčky, dunění peřejí. Několikrát zaslechl pištivé dohadování strašků a spatřil drobounké obrysy, jak se míhají z větve na větev. Jako by se mu zvláštně zostřily zrak i sluch. Přeletěl nad velkým jezerem a uslyšel, jak v temné vodě cosi šplouchá, pak znovu a víckrát. V dálce na břehu se krátce rozlehlo zatroubení A za ním jako v odpověď výzva: dlouhé, kolísavé zavytí. Kvíla.

Tenhle zvuk jej zmrazil, jen co jej zaslechl. Ale strach rychle přešel. Když byl nahý v lese, znamenala kvíla děsivou hrozbu, samu okřídlenou smrt. Teď ale má pušku a ještě pistoli a ten tvor mu stěží může ublížit. A vlastně to možná je i spojenec, pomyslel si. Už jednou mu zachránila život. Třeba by to udělala znovu.

Když kvíla podruhé vydala svůj hlomozný pokřik - stále za ním, ale už výš, takže asi nabírala výšku -, Dirk se jen usmál. Vystoupal, aby zvíře zůstalo pod ním, a jednou pomalu zakroužil, jestli je nezahlédne. Bylo ale pořád moc daleko a navíc černé jako jeho chameleoní plášť, a tak spatřil pouze nejasné zavinění oproti lesu, nejspíš se jen pohnuly ve větru větve.

Dál letěl ve výšce, znovu se zadíval na kompas a opsal oblouk, aby držel směr ke Kryne Lamiyi. Tu noc se mu ještě dvakrát zdálo,

že slyší křik kvíly, ale zvuky přicházely z dálky a byly slabé a on to nemohl vědět jistě.

Východní nebe už začínalo jasnět, když poprvé zaslechl nestálou hudbu, útržky zoufalství, až příliš důvěrně známé, než aby se mu to zamlouvalo. Šerozorské město bylo nedaleko.

Zpomalil, vznášel se a mračil se. Letěl trasou, kterou nejspíš zvolil Jaan Vikar, ale nespatřil nic. Třeba je úplně vedle. Třeba vedl Vikar lovce naprosto jiným směrem. Tomu se ale Dirkovi nechtělo věřit. Spíš jej jenom přeletěl a ve tmě jeden druhého nezahlédli.

Vydal se po stejné trase zpátky, teď proti větru, a na tvářích cítil chladivé přízračné prsty Lamiye-Bailis. Doufal, že za světla to bude mít snazší.

Čertovo oko vyšlo a pak jedno po druhém i Trojská slunce. Po pusté obloze se potulovaly drobné chumáčky šedobílých mraků, dole v lese se plazila ranní mlha Les pod ním už nebyl černý. ale žlutohnědý; všudypřítomné škrtiče se proplétaly jako ruce nešikovných milenců a na jejich voskovitých větvích se odráželo narudlé světlo. Dirk stoupal a jeho zorné pole se zvětšovalo. Spatřil slunce lesknoucí se na hladinách řek. A rozlehlá jezera, která se neleskla vůbec, protože byla tmavá a pokrytá hustou plovoucí zelení. A závěje, nebo spíš něco, co závěje připomínalo, a když se ocitl nad tím, zjistil, že to je špinavě bílá houba, která pokryla porost jako deka.

Spatřil geologický zlom, skalnatou sečnou ránu táhnoucí se na severu lesem tak rovně, jako by ji narýsovali podle pravítka. A černé a hnědé a páchnoucí bažiny po obou stranách pomalu tekoucí řeky. A skalisko z ošlehaného šedého kamene, jež se nečekaně tyčilo z lesa a kterému se k úpatí tiskly škrtíce, kterému škrtiče trčely v bláznivých úhlech od vršku, ale nemělo vůbec nic na samotných kolmých stěnách, leda trochu bílého lišejníku a mršinu nějakého velkého ptáka v hnízdě.

Nikde ale neviděl ani Jaana Vikara, ani lovce, kteří ho pronásledují.

V půli dopoledne už Dirka brněly svaly únavou, v paži mu zase začalo cukat bolestí a jeho naděje slábla. Divočina se táhla do nedohledna, kilometry po kilometrech, jako obří žlutý koberec, ve kterém se snaží najít roztoče. Tichý svět zahalený soumrakem. Znovu zamířil ke Kryne Lamiyi, protože usoudil, že se už dostal příliš daleko. Začal kličkovat, místo přímého postupu vpřed opisoval

táhlé oblouky, hledal, stále hledal. Byl hrozně unavený. Kolem poledne se rozhodl, že bude létat v kruzích nad nejpravděpodobnější oblastí a pokusí se ji prohledat celou.

A uslyšel výkřik kvíly.

Tentokrát ji i uviděl. Letěla nízko, těsně nad vrcholky stromů, hluboko pod ním. Připadala mu neskutečně pomalá a nehybná. Černé trojúhelníkové tělo jako by se skoro nehýbalo; křídla drželo zvíře strnule a zřejmě jen plachtilo na šerozorském umělém větru. Když chtělo změnit směr, zachytilo vzestupný proud, zakroužilo v širokém oblouku a pak teprve zase klesalo. Dirk neměl nic lepšího na práci a po chvíli zjistil, že letí za kvílou.

Znovu zakřičela. Zvuk se dlouho držel, potom Dirk uslyšel odpověď.

Dotkl se ovladače a začal rychle klesat, naslouchal a najednou byl zase bdělý. Zvuk byl slabý, ale mýlka nebyla možná: smečka braithských psů. kteří ve vzteku a strachu štěkali jako diví. Přestal pozoroval kvílu. teď na ní nesešlo, a hnal se za slábnoucím zvukem. Měl dojem, že se to ozvalo ze severu. A tak se rozletěl na sever.

Psí zavytí se ozvalo už z menší dálky.

Dirk se na chvilku polekal. Kdyby letěl příliš nízko, možná by psi začali místo na kvílu štěkat na něj. To by každopádně bylo nebezpečné. Jeho plášť se snaží, co to jde, aby splynul s barvami worlornského nebe, ale když se někdo zadívá nahoru, mohl by spatřit, jak se stříbrně leskne ploška skútru. A když je nablízku kvíla, rozhodně se po nebi rozhlížet budou.

Jestli ale chce pomoct Jaanovi a své Jenny, nemá moc na vybranou. Pevně stiskl zbraň a dál klesal. Pod ním jako nůž protínala les rychle tekoucí modrozelená řeka. Obloukem se k ní snášel a pozorně přejížděl pohledem sem a tam. Zaslechl zurčení peřejí, ohlédl se po tom zvuku a peřeje našel. Z výšky vypadaly rychlé a nebezpečné. Holé balvany trčely z vody jako zkažené zuby, byly hnědé a znetvořené, voda kolem nich vztekle vřela a pěnila do bela, škrtíce se mačkaly až těsně ke břehům. Níž po proudu se řečiště rozšiřovalo a proud byl mírnější. Krátce se tím směrem zadíval a pak se zase věnoval peřejím. Přeletěl přes vodu, zakroužil, přeletěl zpátky.

Hlasitě zaštěkal pes. Další se přidali.

Rozhlédl se znovu níž po proudu. V místech, kde už proud nevypadal tak zle, se ve vodě brodily černé tečky. Rozletěl se tam.

Tečky se zvětšovaly a stávaly se z nich lidské postavy. Rozložily menší muž ve žlutohnědé se pral s proudem a snažil se přebrodit. Na břehu byl druhý muž a s ním šest velikých loveckých psů.

Muž ve vodě ustoupil. Dirk si všiml, že v ruce drží pušku. Jak byl malý, tak byl rozložitý. Bledá tvář, zavalitý trup, silné paže i nohy: Saanel Larteyn, Lorimaarův tělnatý teyn. A Lorimaar na břehu drží smečku. Ani jeden z nich se nedíval nahoru. Dirk zpomalil a udržoval si odstup.

Saanel vylezl z vody. Stále byl na špatném břehu, na tom, kde byl i Lorimaar, na tom vzdálenějším od Kryne Lamiye. Pokoušejí se řeku překonat. Tady to ale nepůjde. Oba lovci vyrazili dál po proudu, klopotně se sunuli přes plevel a balvany a škrtiče, které lemovaly koryto řeky.

Dirk už za nimi neletěl. Má aeroskútr a ví, kam mají namířeno; pokud by to bylo potřeba, může si je vždycky najít potom. Kde jsou ale ostatní? Roseph a jeho teyn? Garse Janaseg? Otočil to, vyrazil proti proudu a už se cítil trošku jistěji. Pokud se lovci rozdělili, snadněji se s nimi vypořádá. Letěl nízko nad řekou, letěl rychle, voda se mu čeřila dva metry pod nohama, očima prohledával břehy a pátral po další skupině, která se pokouší tok překonat.

Asi tak dva kilometry severovýchodně od peřejí - i tady bylo koryto úzké a proud rychlý - našel Janasega, jak stojí u kraje řeky a tváří se rozpačitě.

Zdálo se, že je sám. Dirk na něj křikl. Janaseg překvapeně zvedl hlavu, ale pak mu zamával.

Dirk přistál u něj. A přistál mizerně. Balvan, na který si Janaseg vylezl, byl pokrytý slizkým zeleným mechem, po kterém spodní strana Dirkova skútru podklouzla. Málem se zřítil do řeky. Janaseg ho chytil za paži.

Dirk vypnul gravitační mřížku. „Díky," ucedil. „Tam dole by se moc dobře neplavalo." přesně o tom přemýšlím celou tu dobu, co tu stojím," odpověděl Janaseg. Tvářil se zachmuřeně. Obličej i šaty měl špinavé a zrzavé vlasy vlhké potem. Do čela mu visel pramen mastných vlasů. „Snažil jsem se dospět k rozhodnutí, jestli to mám s tímhle proudem zkusit, anebo radši plýtvat časem a jít dál proti proudu v dost chabé naději, že najdu místo, kde se dá bezpečně přebrodit." Na obličeji se mu objevil mírný úsměv. „Ale ty s tou Gweninou hračkou jsi ten problém vyřešil. Kde jsi..."

„Měl to Pyr," vysvětlil Dirk. Chystal se vykládat Garsemu, jak utíkal k vraku letounu.

„Jsi naživu," předběhl ho Janaseg honem. „Bez nudných podrobností se obejdu, ťLariene. Od včerejšího rána se toho hodně událo. Viděl jsi Braithské?"

„Lorimaar a jeho teyn jdou po proudu," oznámil Dirk.

„To vím," štěkl Garse. „Už se dostali na protější břeh?"

„Ne, ještě ne."

„To je dobře. Jaan je už dost blízko, snad jen půl hodiny před námi. Nesmějí se k němu dostat první." Přejel pohledem protější břeh a vzdychl si. „Máš ten druhý skútr, nebo si musím vzít tvůj?"

Dirk odložil pušku na kamení a začal sundávat batoh. „Mám i ten druhý. Kde je Roseph? Co se dělo?"

„Jaan utíkal skvěle," odpověděl Janaseg. „Kdo by byl čekal, že urazí tak velkou vzdálenost a tak rychle? Braithští to tedy jistě nečekali. A dokázal toho ještě víc. Nastražil i pasti." Odhrnul si hřbetem ruky z čela vlasy. „Včera se utábořil. Byl hodně před námi. Našli jsme vyhaslé ohniště. Roseph šlápl na zamaskovanou jámu a probodl si nohu o kůl." Janaseg se usmál. „Vrátil se zpátky a jeho teyn mu pomáhá. Co Pyr a Arris, jsou mrtví?"

Dirk přikývl. Vytáhl už z batohu boty a druhý skútr.

Janaseg si je bez poznámek vzal. „Lovci nám ubývají. Myslím, že jsme vyhráli, ťLariene. Jaan Vikar bude unavený. Dva dny a dvě noci utíkal a nespal. Ale víme, že není zraněný, navíc má zbraň a je z Nefritoceli. Lorimaar a ten slimák, kterého má za teyna, nenajdou žádnou snadnou kořist."

Klekl si, začal si rozvazovat boty a pořád mluvil. „Z toho jejich šíleného výmyslu založit tady novou pevnost nic nebude. Lorimaar je blázen, že na to jenom pomyslel. Myslím, že ho opustily i zbytky zdravého rozumu, když ho ve Výzvě popálil Jaanův laser." Stáhl jednu botu. „Víš, proč s nimi nejsou Chell a Bretan, ťLariene? Protože ti dva mají na ten výmysl s Larteynem moc rozumu! Roseph mi to všechno při lovu vyložil. Říkal, že po pravdě se to stalo takhle: Lorimaar tu zběsilost oznámil, když se po Myrikově smrti Braithští vrátili do Larteynu. Bylo tam těch šest, co jsme potkali v lese, a navíc starý Raymaar. Bretan Braith Lantry a Chell Fre-Braith tam nebyli. Snažili se pronásledovat tebe a Jaantonyho, pak pročesávali některá města, kam byste se snad mohli ukrýt. Takže Lorimaar neměl v zásadě žádnou opozici. Ty ostatní vždycky zastrašil, snad s

výjimkou Pyra, jenže Pyra kromě uřezávání hlav palidem nikdy nic jiného nezajímalo."

Janasegovi dělalo potíže nacpat se do Gweniných bot. Mračil se a tahal za ně a rval nohu tam, kam se jí nechtělo. „Chell po návratu zuřil. Odmítl se k tomu přidat. Nechtěl to ani poslouchat. Bretan se ho snažil uklidnit, aspoň to tvrdil Roseph, ale nešlo to. Starý Chell je věrný Braithu a Lorimaarova nová pevnost pro něj byla zrada. Vyzval jej. Lorimaar byl ve skutečnosti proti souboji chráněn, protože byl zraněn, ale přesto přijal. Chell je velice starý. Lorimaar si jako vyzvaný volil první ze čtyř možností a zvolil počet."

Janaseg vstal a dupal silně na kluzkém kamenu, aby dostal nohu do boty pevněji. „Ani ti asi nemusím říkat, že vybral boj jednoho proti jednomu. Kdyby se proti němu kromě Chella postavil i Bretan Braith, byl by to úplně jiný souboj. Lorimaar se i přes to zranění se starým pánem vypořádal dost snadno. Bojovali meči na čtverci smrti. Chell dostal hodně ran, snad až příliš. Roseph si myslí, že teď leží v Larteynu a umírá. Bretan Braith zůstal u něj, a co důležitějšího, zůstal i Bretanem Braithem." Janaseg rozložil aeroskútr.

„Zjistil jsi něco o Ruarkovi?" zeptal se jej Dirk.

Kavalar pokrčil rameny. „Je to víceméně tak, jak jsme vytušili. Nikdo zřejmě neví, kde je Kimdísí teď, ale předtím se spojil s Lorimaarem a nabídl mu, že když mu dá jméno korariel, a tudíž zaručí ochranu, prozradí mu, kde je Jaan. Lorimaar na to rád přistoupil. Jaan měl štěstí, že když přišli, byl v letounu. Prostě vzletěl a prchal. Pronásledovali ho a posléze, právě nad horami, ho Raymaar dostihl, jenže je to taky jen stařec a zdaleka ne takový letec jako Jaan!" V Janasegově hlase se ozval škodolibý a pyšný podtón, jako když se rodič chlubí dítětem. „Po souboji šel Braithský k zemi, ale poškozen byl i Jaanův stroj, a tak Jaan musel přistát a utéct. Když Vznešení z Larteynu zjistili, kde nouzově přistál, byl už pryč. Pak ještě ztratili čas tím, že se pokusili pomoct Raymaarovi." Netrpělivě máchl rukou.

„Proč ses odtrhl od Lorimaara?" zeptal se Dirk.

„Proč asi, co myslíš? Jaan je už blízko. Musím se k němu dostat první, před nimi. Saanel tvrdil, že řeku bude lehčí překročit níž po proudu, tak jsem toho využil a nesouhlasil jsem. Lorimaar je už příliš unavený, než aby mě podezříval. Myslí jen na svou kořist. Zranění ho pořád pálí, ťLariene! Asi vidí Jaana, jak leží v krvi před ním, a zapomíná, koho to vlastně štve. Proto jsem je opustil a šel jsem proti

proudu a nějakou dobu jsem se bál, že to byla chyba. Řeka se opravdu dá přejít spíš dole, viď?"

Dirk znovu přikývl.

Janaseg se ušklíbl. „Tak to mám štěstí, že jsi dorazil."

„Ještě víc štěstí budeš potřebovat, abys našel Jaana," varoval ho Dirk. „Braithští už teď nejspíš překonali řeku a mají psy."

„To mě nijak nezneklidňuje," namítl Janaseg. „Jaan utíká přímo dopředu a já vím něco, co Lorimaar neví. Vím, k čemu to utíká. Do jeskyně, ťLariene! Můj teyn má odjakživa slabost pro jeskyně. Když jsme byli kluci, doma v Nefritoceli mě často bral na výpravy do podzemí. Zatáhl mě do víc opuštěných dolů, než jsem kdy toužil spatřit, a párkrát jsme zašli i pod stará města, do ruin, kde straší démoni." Usmál se. „A taky do starých pevností, do krbů, které vyhasly v dávných vznešených válkách, ale kde se to pořád jen hemží neklidnými duchy. Jaan Vikar znal taková místa všechna. Vodil mě tudy a dělal mi výklady z dějin, donekonečna mi vyprávěl o Arynovi Vznešeném-Zářivci a o Jamisovi-Lvu Taalovi a o lidožroutech z Hlubokodolských sídel. Je to rozený vypravěč. Vylíčil ty dávné hrdiny, jako by byli živí, a ty hrůzy zrovna tak."

Dirk zjistil, že se usmívá. „Děsil tě, Garsi?"

Jeho společník se rozesmál. „Jestli mě děsil? Ano! A strašně, jenže postupně jsem tomu přivykl. Byli jsme oba mladí, ťLariene. Později, o hodně později, jsme si v jeskyních pod Lameraanskými vršky slíbili svazek železem a ohněm."

„No dobrá, takže Jaan miluje jeskyně," vrátil ho k tématu Dirk.

„Jedna jeskynní soustava má vchod nedaleko Kryne Lamiye," prohlásil Janaseg. „A druhý vchod je poblíž místa, kde jsme teď. Prozkoumali jsme to tam všichni tři v prvním roce pobytu na Worlornu. Myslím, že Jaan poslední část útěku urazí pod zemí, jestli to půjde. Takže ho můžeme najít." Sebral ze země pušku.

Dirk zvedl vlastní zbraň. „V lese bys ho nenašel určitě," poznamenal. „Škrtiče poskytují spoustu úkrytů."

„Našel bych ho," ozval se Janaseg trochu nakvašeně a víc než trochu divoce. „Nezapomeň na náš svazek, ťLariene. Železo a oheň."

„Teď jen prázdné železo," upozornil Dirk a významně se zadíval na Janasegovu pravou ruku.

Muž z Nefritoceli se nezaměnitelně ušklíbl. „Kdepak." Vsunul ruku do kapsy, pak ji vytáhl a rozevřel dlaň. Na ní mu ležel jediný zářivec. Jediný klenot, oblý a nahrubo broušený, asi dvakrát větší

než Dirkův ševelkam, černý a v narudlém dopoledním světle skoro tmavý.

Dirk se na něj upřeně díval, pak se jej zlehka dotkl prstem, takže se kámen na Janasegově dlani převalil. „Je... je na dotek studený," utrousil.

Janaseg se zamračil. „Ne, spíš hoří, to oheň vždycky." Zářivec zase zmizel v kapse. „T'Lariene, ve starokavalarštině se vyprávějí příběhy, znají je všechny děti v pevnostních školkách. Znají je dokonce i eyn-kethi. Vyprávějí je ženy ženskými hlasy, ale Jaan Vikar je vypráví líp. Popros ho někdy. Jsou o tom, co všechno dokáže teyn udělat pro teyna. Poví ti o velkých kouzlech a ještě větším hrdinství, o staré neuvěřitelné slávě. Sám moc vyprávět neumím, jinak bych se toho ujal. Pak snad pochopíš, co to znamená, být něčím teynem a nosit železo a oheň."

„Možná to chápu už teď," řekl Dirk.

Stáli na kluzkém, mechem porostlém balvanu ani ne půl metru od sebe, zakleslí zraky do sebe, a zavládlo mezi nimi na dlouho ticho. Janaseg na Dirka shlížel z výšky a jen zcela mírně se usmíval. Pod nimi se neúnavně dál valila řeka a zurčení jako by na ně naléhalo, ať si pospíší.

Nejsi zase až tak úděsný chlap, ťLariene," řekl Janaseg konečně. „Vím, že jsi slabý, ale nikdo ti taky nikdy neřekl, že jsi silný."

Zprvu to vyznělo jako urážka, ale Kavalar to podle všeho myslel jinak. Dirk se zarazil, luštil to a pak druhý význam našel. “Věci a jejich jména?" zeptal se poté s úsměvem.

Janaseg přikývl. „Poslouchej, Dirku, podruhé to ode mě neuslyšíš. Vzpomínám si, jak mě poprvé varovali před palidmi, to jsem byl ještě kluk. Jedna žena, jedna eyn-kethi - ty bys ji možná nazval mojí matkou, i když v mém světě takové rozlišení nemá význam - mi vyprávěla legendu. Ale vyprávěla to jinak. Palidé, před kterými mě varovala, to nebyli ti démoni, o kterých jsem se pak doslechl od Vznešených. Říkala, že to jsou prostě lidé, žádné figurky v rukou mimozemšťanů, že nemají nic společného s lidodlaky nebo pijáky duší. Přitom ale v jistém smyslu měnit podobu umějí, protože nemají žádný pevný tvar. Jsou to lidé, kterým se nedá věřit, lidé, kteří zapomněli na vlastní zákon, lidé bez svazků. Nejsou skuteční; jsou to iluze lidství bez podstaty. Chápeš to? Podstata lidství... to je jméno, svazek, slib. Je to uvnitř, i když to nosíme na pažích. Tak mi to říkala. Proto si Kavalaři berou teyny, tvrdila, a chodí po světě ve

dvou, protože... protože když iluzi spoutáš železem, dokáže zpevnět a stát se skutečností."

„Moc pěkný projev, Garsi," ozval se Dirk, když jeho společník skončil. „Ale jaký účinek může mít stříbro na duši pačlověka?"

Po Janasegově tváři se spěšně mihla zloba, jako stín rychle přelétajícího bouřkového mraku. Pak se ale zazubil. „Zapomněl jsem na ten tvůj kimdisský ostrovtip," řekl. „V mládí jsem se naučil ještě jednu věc, a to nikdy se nepřít s manipulátorem." Zasmál se, natáhl se, krátce a pevně Dirkovi sevřel ruku. „Tak dost," prohlásil. „Nikdy z toho nic moc nebude, ale pokud dokážeš být keth, zvládnu i tak být tvůj přítel."

Dirk pokrčil rameny a kupodivu pocítil dojetí. „Tak dobře," kývl.

Jenže Garse už byl na cestě. Pustil Dirkovu ruku, dotkl se prstem ovládání, vyletěl asi metr do výšky a pak se rozletěl nad vodu, pohyboval se rychle, nakloněný kupředu, elegantně rozrážel vzduch. Na dlouhých rusých vlasech se mu zalesklo slunce, šaty jako by se posouvaly a poblikávaly, měnily barvu. V půli cesty nad prudce se valící řekou trhl hlavou dozadu a něco na Dirka křikl, ale zurčení a hučení vody jeho slova spláchlo, a tak Dirk zachytil jen tón: jásavý, výsměšný a krvavý.

Díval se, dokud se Janaseg nedostal nad druhý břeh, ale byl příliš unavený, než aby hned vzletěl. Volnou rukou vklouzl do kapsy bundy a dotkl se ševelkamu. Nepřipadal mu tolik chladný jako předtím a přísliby - Jenny! - se ozvaly jen slabounce.

Janaseg se řítil nad žlutými stromy, stoupal k šedému a šarlatovému nebi a rychle se zmenšoval.

Dirk se malátně vydal za ním.

Ačkoli se Janaseg skútrům vysmíval a říkal, že jsou to hračky, věděl dobře, jak se na nich létá. Brzy se hnal daleko před Dirkem a nabíral výšku v silném větru, dokud neletěl nějakých dvacet metrů nad lesem. Zdálo se, že rozestup mezi nimi stále roste. A na rozdíl od Gwen nejevil Janaseg žádný sklon zastavit a počkat, až ho Dirk dožene. Dirk se proto spokojil s rolí pronásledovatele. Vidět muže z Nefritoceli bylo vcelku snadné, byli na podmračeném nebi sami, a tak mu nehrozilo, že se ztratí. Znovu plachtil na šerozorském větru, přijímal jeho pevný tlak na zádech a odevzdával se hudbě marnosti. Zdály se mu podivné sny za bílého dne, sny o Jaanovi a Garsem, o svazcích železem a ševelkamy, o Guinever a Lancelotovi, kteří oba, jak si najednou uvědomil, porušili přísahu.

Řeka zmizela. Objevila se a zase se vytratila nehybná jezera, pak skvrna bílých hub, která ležela na lese jako strup. Jednou uslyšel daleko vzadu vytí Lorimaarovy smečky, ty slabé zvuky k němu donesl vítr. Nijak ho to neznepokojilo.

Zabočili k jihu. Janaseg vypadal jako drobná černá tečka, která se stříbrně zablýskla pokaždé, když se sluneční světlo odrazilo od plošky, na které stál. Byl menší a menší. Dirk ho následoval jako poraněný pták. Konečně Janaseg začal ve spirále klesat k vrcholkům stromů.

Byli v srdci divočiny. Zdejší krajina byla skalnatější než většina ostatních oblastí, vyčnívaly z ní vršky a skaliska pocákaná stříbrem a zlatem. Škrtiče rostly všude, škrtiče a nic než škrtiče. Dirk klouzal očima sem a zase tam a hledal jediný vysoký jehličnan, jedinou modrou vdovu nebo štíhlý a tmavý duchovec. Žluté bludiště se však nepřerušovaně táhlo až k obzoru. Dirk uslyšel zběsilé štěbetám strašků a spatřil je, jak pod jeho nohama na zakrnělých křidélkách provozují své krátké letecké výpady.

Vzduch kolem něj se rozechvěl jekotem kvíly a Dirkovi přejel po páteři mráz, sám nevěděl, proč vlastně. Rychle zvedl hlavu a v dálce uviděl světelný pulz.

Ten náhle vztyčený prst světla byl krátký, zabolel ho v unavených očích a dlouho nevydržel, v tomhle šedém soumračném světě ani nemohl. Jen jednou bodl zdola nahoru, jako divoký a tenký sloup ohně, který se na nebi rychle ztratil.

Janaseg byl před ním, blízko toho světla, a vypadal jako maličká hadrová panenka. Štíhlý svazek šarlatu přejel kolem něj, dotkl se stříbrné desky, na které stál, nepatrně a spěšně. Ten obraz Dirkovi utkvěl na sítnici. Janaseg se začal absurdně potácet a máchat rukama. Pustil černou tyčku, ta se roztočila a padala dolů mezi škrtiče. vletěla někam mezi jejich propletené větve.

Zvuky. Dirk slyšel zvuky. Hudbu v tom nekončícím zimním větru. Praskání dřeva, po něm bolestivé a vzteklé výkřiky, lidské i zvířecí, zvířecí i lidské, oboje zároveň a zároveň ani jedno. Věže Kryne Lamiye se zaleskly nad obzorem, průsvitné a podobné dýmu, a zpívaly mu píseň o konci.

Křik náhle ustal; bílé věže se mu rozpadly a svižný vítr, který se k němu hnal, odvál jejich střepy. Dirk zamířil dolů a zvedl laser.

Na místě, kde Garse Janaseg padl, zela vysoko v listoví díra: žluté větve se ohnuly dolů a zlomily, otvor byl velký tak na lidské tělo. A

temný. Dirk se nad ním vznášel a neviděl dolů na zem, tak temné byly stíny. Na nejvyšší větvi ale zahlédl cár látky, která povlávala ve větru a měnila barvy. Pod ní jako by stál čestnou stráž drobný duch.

„Garsi!" zařval a zapomněl, že dole je nepřítel, ten s laserem. Straškové mu odpověděli štěbetavým sborem.

Uslyšel pod stromy praskání a laserové světlo znovu krátce zažhnulo. Tentokrát ne vzhůru, ale vodorovně, paprsek neskutečného slunce dole v šeru. Dirk se nerozhodně vznášel. Na větvi hned pod ním se objevil strašek, kupodivu se vůbec nebál, jasné oči se dívaly nahoru, křídla se rozpínala a ve větru bzučela. Dirk namířil laser a vypálil a za chvíli byla ze zvířete jen prškvařená skvrna na žluté kůře.

Pak se zase rozletěl, kroužil ve spirále, dokud mezi škrtiči nespatřil holý svah dost široký, aby tam přistál. Dole, v přízemním patře lesa, byla skoro tma; škrtiče se nahoře proplétaly a zadržovaly devět desetin ochablého světla Čertova oka. Všude kolem něj se tyčily obrovité kmeny, sukovité žluté prsty kroutící se všemožnými směry, strnulé a artritické. Sklonil se - mech na zemi byl v rozkladu - a odpojil boty od stříbrné mřížky, takže kov ochabl. Pak se mezi škrtiči rozestoupily stíny a z nich vyšel Jaan Vikar a stanul nad ním. Dirk vzhlédl.

Jaan měl tvář bez výrazu a samou vrásku. Byl pokrytý krví; v náručí nesl rudou znetvořenou věc asi tak, jako by matka nesla nemocné dítě. Garse měl jedno oko zavřené, druhé zmizelo, něco je vyrvalo ze obličeje. Jen půlka jeho tváře byla tam, kde měla být.

„Jaane..."

Vikar sebou cukl. „Zastřelil jsem ho," řekl. Začal se třást a upustil tělo na zem.

Kapitola 14

V divočině se neozývalo nic, jen Vikarův namáhavý dech a slabé šustivé zvuky, které vydávali strašci.

Dirk došel k Janasegovi a převrátil jej. Na těle měl přilepené kusy mechu, které nasávaly krev jako houba. Strašci mu rozervali hrdlo, takže když jím Dirk pohnul, jeho hlava se obscénně zhoupla. Silný oděv ho nijak neochránil; prokousali se jím všude a z chameleoní látky zbyly jen vlhké rudé cáry. Janasegovy nohy, které stále držel u sebe zbytečný stříbřitý čtverec skútru, se při pádu zpřelámaly; z obou lýtek čouhaly nepravidelné úlomky kostí, obě tříštivé zlomeniny byly skoro stejné. Nejhorší byl obličej... ohryzaný. Pravé oko bylo pryč. Oční důlek se plnil krví, která přes tvář pomalu odkapávala na zem.

Nedalo se dělat nic. Dirk se bezmocně díval. Vklouzl rukou do kapsy Janasegovy orvané bundy a pak vytáhl zářivec, sevřený v pěsti. Potom znovu vstal a obrátil se k Vikarovi. „Říkal jsi předtím..."

„Že bych na něj nikdy nedokázal vystřelit," dokončil Vikar. „Já vím, co jsem říkal, Dirku. A vím, co jsem udělal." Mluvil velice zvolna, slova jako by mu odpadala od úst a olověně duněla. „Tohle jsem nechtěl. Nikdy. Chtěl jsem ho jenom zastavit, srazit ze skútru. Jenže padl do hnízda strašků. Do hnízda strašků."

Dirk sevřel zářivec pevně v pěsti. Neřekl nic.

Vikar se zachvěl; jeho hlas na chvíli ožil a ozvalo se v něm zoufalství. „Chtěl mě dostat. Arkin Ruark mě varoval mluvili jsme spolu v Larteynu přes obrazovku, Říkal, že Garse se přidal k Braithským a zapřísáhl se, že mě dostane. Nevěřil jsem mu." Otřásl se. „Nevěřil jsem mu! A přece to byla pravda. Šel po mně, lovil společně s nimi, právě jak to Ruark říkal. Ruark... není se mnou... vůbec jsme se... místo něj přišli Braithští. Nevím, jestli... možná ho zabili. Nevím."

Působil velice vysláble a zmateně. „Musel jsem Garseho zastavit, ťLariene. Ví o jeskyni. Musím myslet i na Gwen. Ruark říkal, že Garseho ve svém šílenství slíbil, že ji předá Lorimaarovi, a já jsem mu řekl, že lže, jenže jsem si to myslel, jen než jsem Garse zahlédl za sebou. Gwen je moje betheyn a ty jsi můj korariel. Mám zodpovědnost. Musím zůstat naživu, rozumíš? Tohle jsem rozhodně nechtěl. Šel jsem k němu, propaloval jsem si cestu... Uprostřed hnízda na něm byly samé straščí larvy, takové bílé, a taky dospělí... spálil jsem je, všechny, a vynesl jsem ho."

Vikar se otřásal vzlyky, ale na tváři se neobjevila jediná slza; to by nepřipustil. „Podívej se. Má prázdné železo. Lovil mě. Já jsem ho miloval - a on mě přišel ulovit!"

Dirka zářivec tížil v pěsti; tvrdé jadérko nerozhodnosti. Znovu sklonil hlavu ke Garsemu Janasegovi, jehož oblečení vybledlo do barvy zaschlé krve a hnijícího mechu, pak se podíval na Jaana Vikara, který byl na pokraji zhroucení, tvář měl bledou jako stěnu, stál a rozložitá ramena sebou cukala. Věci a jejich jména, pomyslel si Dirk. Teď on musí dát jméno Jaantonymu Vznešenému-Nefritoceli.

Vrazil pěst do kapsy. „Musel jsi to udělat," zalhal. „Byl by zabil nejdřív tebe a potom Gwen. Říkal to. Jsem rád, že tě Arkin stačil varovat."

Ta slova jako by Vikara uklidnila. Mlčky přikývl.

„Když ses nevrátil včas, vydal jsem se tě hledat," pokračoval Dirk. „Gwen měla starosti. Chtěl jsem ti pomoct.

Garse mě chytil a odzbrojil a předal mě Lorimaarovi a Pyrovi. Říkal, že to je dar krve."

„Dar krve," zopakoval Vikar. „On zešílel, ťLariene. Tak to je. Garse Janaseg takový nebyl, nebyl jako ti z Braithu, žádné dary krve by nedával. Tomu věř."

„Ano," kývl Dirk. „Nechoval se normálně. Máš pravdu. To se dalo poznat podle toho, jak mluvil. Ano." Cítil, že má slzy na krajíčku, a netušil, jestli to je poznat. Jako by všechen Jaanův strach a úzkost převzal na sebe; s každou chvilkou se zdálo, že je Nefritocelský silnější a odhodlanější, zato jemu se do očí nepozván vkrádal žal.

Vikar se podíval na nehybné tělo ležící pod stromy. „Měl bych ho oplakávat, jeho i všechno, co mezi námi bylo, ale nemáme čas; jdou po nás lovci se psy. Musíme si pospíšit." Na chviličku přiklekl k

Janasegovu mrtvému tělu a stiskl bezvládnou krvavou ruku. Pak políbil trosku, která mrtvému zbyla z obličeje, přímo na rty, a rukou pohladil zcuchané vlasy.

Když vstal, měl v ruce litinový náramek, Dirk spatřil, že Janasegova paže je holá, a ucítil náhle bolest. Vikar si dal prázdné železo do kapsy. Dirk potlačil slzy a nedovolil jazyku, aby cokoli řekl.

„Musíme jít."

„To ho tu jen tak necháme?" podivil se Dirk.

„Necháme?" nakrčil Vikar obočí. „A tak. T'Lariene, pohřbívání nepatří mezi kavalarské zvyky. My tak jako tak ponecháváme mrtvé v divočině a nijak se nestydíme, když ostatky sežere zvěř. Život se má živit životem. Není snad vhodnější, aby jeho silné tělo dalo sílu nějakému pružnému a čistému dravci než spoustě hnusných červů a larev v hrobě?"

A tak ho ponechali tam, kam jej Vikar položil, na nevelké mýtince mezi nekončícím žlutohnědým houštím, a vydali se sešeřelým podrostem ke Kryne Lamiyi. Dirk si nesl skútr a vší silou se snažil vyrovnat Vikarově rychlému tempu. Šli jen krátko a dostali se k vysokému a strmému hřebenu z pokroucených černých skal.

Když se Dirk ke skalní hradbě dostal, Jaan už byl v půli cesty nahoru. Janasegova krev mu na šatech zaschla v silné vrstvě a Dirk zdola ty skvrny jasně viděl. Jinak Kavalarovo oblečení přešlo do černé. Lezl svižně, pušku měl na řemeni na zádech, silné ruce se bez váhání přesunovaly od jednoho chytu ke druhému.

Dirk rozložil stříbrnou látku aeroskútru a na vrchol skalního hřebenu vyletěl.

Právě klesal mezi nejvyššími větvemi škrtičů, když zaslechl krátce a z nevelké vzdálenosti vykřiknout kvílu. Začal se honem rozhlížet, hledal očima velkého dravce. Mýtinka, kde nechali Janasega, odsud byla jasně patrná, skvrna soumraku ležící na dosah ruky. Tělo ale Dirk neviděl; střed mýtiny byl jedna kypící masa zmítajících se žlutých tělíček. Díval se, jak z okolních stromů slétávají další zvířátka hodlající se přidat k hostině.

Kvíla se vynořila zčistajasna, nehybně visela nad rvoucími se tvorečky, vydala své děsivé protáhlé zaječení, ale straškové se jako zběsilí prali dál, výkřiku si nijak nevšímali, štěbetali a chňapali jeden po druhém. Kvíla se vrhla dolů. Její stín je zakryl, velká křídla se zavlnila a složila, zvíře klesalo; a pak už bylo samo, straškové i

mrtvé tělo se ocitli v jejím hladovém objetí. Dirka to kupodivu zahřálo u srdce.

Ale jen na chvilku. Kvíla nehybně ležela a pak se ozvalo ostré zapištění a Dirk uviděl, jak dolů sletěla rozmazaná žlutá šipka a přistála na dravci. A další. A další. A dalších deset najednou. Mrkl a měl dojem, jako by se počet strašků zdvojnásobil. Kvíla znovu rozložila veliká trojúhelníková křídla, chabě, slaboučce jimi mávla, ale nevzletěla. Ti drobní škůdci byli všude na ní, kousali, trhali pařátky, tiskli ji k zemi a rvali na kusy. Byla přimáčknutá k zemi, dokonce ani nemohla vydat svůj úzkostný pokřik. Zemřela mlčky, s kořistí stále přitisknutou pod sebou.

Když si Dirk na vršku srázu zase sundal aeroskútr, z mýtiny už zase byla halda zmítající se žluti - stejně jako když se tam letmo podíval poprvé - a vůbec nebylo poznat, že by tam kdy jaká kvíla byla. Počkal, až k němu vyleze Jaan Vikar. Pak se spolu mlčky vydali dál.

V jeskyni bylo chladno a temno a panoval tam nekonečný klid. Hodiny utíkaly a Dirk šel pod zemí za kolísajícím světélkem Jaanovy baterky. Světlo jej vedlo kroutícími se podzemními chodbami, komorami s ozvěnou, kde se tma táhla donekonečna, klaustrofobickými průlezy, kudy se plazili po čtyřech. Světlo bylo celý jeho svět; jinak Dirk ztratil ponětí o čase i prostoru. Neměli si s Jaanem co říct, a tak neříkali nic; nebyly slyšet jiné zvuky než skřípání podrážek na prachem pokrytých kamenech a občas i rozléhající se ozvěna. Vikar znal jeskyně výborně. Ani jednou nezaváhal, natož aby se ztratil. Kulhali a plížili se utajenou duší Worlornu.

A vynořili se na mírném svahu vršku, mezi škrtiči, do trny plné ohně a hudby.

Kryne Lamiya hořela. Věže bílé jak kosti ječely tříštící se píseň úzkosti.

Všude v bledé nekropoli zuřily plameny jako zářící hlídky potulující se sem tam po ulicích. Město pableskovalo ve vlnách žáru a světla jako jakási podivná iluze; vypadalo jako oranžový přízrak bez těla. Před jejich očima se probořil a zhroutil jeden ze štíhlých vyklenutých mostů, první padal dolů do požáru jeho začernalý střed, pak následoval i zbytek kamenného oblouku. Oheň jej strávil a vyšlehl výš, nenažrané praskal a ječel. Nedaleká budova jako by

tlumeně zakašlala a pak se zhroutila do sebe, padla a vyslala obrovský mrak dýmu a plamene.

Tři sta metrů od kopce, na kterém stáli, se vysoko nad les škrtičů tyčila křídově bílá věž-ruka, stále nedotčená plameny. V děsivé záři však jako by se pohybovala, jako by byla živá, jako by se zmítala a cukala v bolesti.

Přes burácení ohně Dirk stále slabě slyšel hudbu Lamiye-Bailis. Šerozorská symfonie byla rozbitá, proměněná, věže ubývaly, tóny scházely, a tak byl vítr samá přízračná pomlka a popraskávání plamenů dodávalo dunivý kontrapunkt ke kvílení a pískám a stenům. Umělé větry, které bez ustání přilétaly od hor, aby Město sirén mohlo zpívat, právě ty větry přiživovaly velké ohně stravující Kryne Lamiyu, právě ony zatemňovaly její posmrtnou masku popelem a koptem a stále víc ji umlčovaly.

Jaan Vikar sundal laserovou pušku ze řemenu. Tvář měl bez výrazu, podivnou, zalévaly ji odrazy velkého požáru. „Jak to..."

„To vlčí letoun," řekla Gwen.

Stála pár metrů od nich, níž po svahu. Bez překvapení se na ni podívali. Za ní, ve stínu skloněné modré vdovy, u paty kopce, Dirk zahlédl Ruarkův malý žlutý letoun.

„Bretan Braith," ucedil Vikar.

Gwen došla k nim, k východu z jeskyně, a přikývla. „Ano. Hodněkrát přeletěl nad městem sem a tam a pálil z laserů."

„Chell je po smrti," konstatoval Jaan.

„Ale ty jsi naživu," řekla Gwen. „Už jsem začínala mít strach."

„Jsme naživu," přikývl. Puška mu vyklouzla z malátných prstů. „Gwen," vydechl, „zabil jsem svého kyna."

„Garseho?" vylekala se. Nakrčila obočí.

„Předal mě Braithským," ozval se honem Dirk a vyhledal pohledem Gwen. „A vydal se lovit Jaana Lorimaarovi po boku. Nedalo se dělat nic jiného."

Sklouzla očima od Dirka zpět k Jaanovi. „Takže je to pravda? Arkin mi něco takového povídal. Nevěřila jsem mu."

Je to pravda," kývl Vikar.

„Arkin je tady?" zeptal se Dirk.

Gwen přikývla. „Je v letounu. Doletěl sem z Larteynu. Asi jsi mu řekl, kde jsem. Zkoušel na mě nějaké nové lži. Zbila jsem ho. Je svázaný."

„Gwen, my jsme Arkina posoudili strašně mylně," prohlásil Dirk. Vzadu v hrdle jako by měl plno žluči. „Rozumíš, Gwen? Arkin varoval Jaana, že ho Garse zradí. Bez toho varování by to Jaan nevěděl. Byl by asi Janasegovi věřil a nestřelil by po něm. Garse by ho chytil a zabil." Mluvil chraplavě a naléhavě. „Rozumíš? Arkin..."

Oheň se jí chladně odrážel v očích. Dívala se na Dirka a pak pronesla zastřeným a rozechvělým hlasem: „Rozumím." Otočila se zase k Vikarovi. „Jaane..." Napřáhla k němu paže.

A on k ní došel a položil si její hlavu na rameno a objal ji a pevně sevřel. Pak začal plakat.

Dirk je nechal samotné a došel dolů k letounu.

Arkin Ruark seděl pevně svázaný na jednom ze sedadel. Na sobě měl silné pracovní šaty do terénu, hlavu měl povislou, takže se bradou opíral o prsa. Když Dirk vlezl dovnitř, namáhavě vzhlédl. Celá levá polovina obličeje se změnila v napuchlou nafialovělou podlitinu. „Dirku," vyrazil chabě.

Dirk si sundal nepohodlný batoh a složil ho na podlahu. Opřel se o přístrojovou desku. „Arkine," odpověděl vyrovnaně.

„Pomoz mi," poprosil Ruark.

„Janaseg je mrtvý," oznámil mu Dirk. „Jaan ho sestřelil laserem a on spadl do hnízda strašků."

„Tak Garsík..." vyrazil Ruark trochu ztěžka. Rty měl nateklé a samou krev a hlas se mu chvěl. „Byl by vás zabil všechny. Tak je to, naprostá pravda. Varoval jsem Jaana, varoval jsem ho. Věř mi, Dirku."

„Já ti přece věřím," přikývl Dirk.

„Chtěl jsem vám pomoct, tak. Gwen se rozzuřila. Viděl jsem, jak jdou Braithští po Jaanovi, chtěl jsem jít za ním, ale dostali se tam první. Bál jsem se o ni, tak. Šel jsem jí pomoct. Zmlátila mě, říkala, že jsem lhář, svázala mě a odletěla sem. Ona šílí, Dirku, příteli Dirku, úplně šílí, šílí po kavalarsku. Skoro jako Garse, a vůbec ne jako ta naše milá Gwen. Myslím, že mě chce zabít. A možná i tebe, kdo ví. Vrátí se k Jaanovi, určitě. Pomoz mi, musíš mi pomoct. Nedovol jí to," kňoural.

„Nikoho zabíjet nebude," namítl Dirk. „Jaan je tady a já taky. Nic ti nehrozí, Arkine, uklidni se. Všechno urovnáme. Za hodně ti přece vděčíme, ne? Hlavně Jaan. Kdo ví, co by se stalo, kdybys ho nevaroval."

„Ano," mrkl Ruark a usmál se. „Ano, pravda, naprostá pravda."

Ve dveřích se najednou objevila Gwen. „Dirku?" nevšímala si Ruarka.

Otočil se k ní. „Prosím?"

„Přiměla jsem Jaana, aby si na chvíli lehl. Je strašně' unavený. Pojď ven, promluvíme si."

„Počkej," ozval se Ruark. “Nejdřív mě rozvaž, ne? To musíš. Moje ruce, Dirku, moje ruce..."

Dirk vyšel ven. Jaan ležel nedaleko, hlavou se opíral o strom, nevidoucí oči se dívaly do vzdáleného ohně. Ode šli dál od něj, do šera pod škrtiči. Konečně se Gwen zastavila a svižně se obrátila k němu. „Jaan se to nikdy nesmí dozvědět," řekla. Pravou rukou si z čela odhrnula volný pramen vlasů.

Dirk se na ni jen upřeně díval. „Co je tohle?" ukázal na její paži.

Gwen měla na pravém předloktí černý a prázdný litinový náramek. Jen co tam Dirk ukázal, strnula. „Ano," přikývla, „zářivce přijdou pak."

„Chápu," ucedil Dirk. „Teyn a betheyn v jednom."

Gwen přikývla. Natáhla se a chytila Dirka za ruce. Pokožku měla chladnou a suchou. „Přej mi to štěstí, Dirku," prosila přiškrceným a smutným hlasem. „Prosím."

Stiskl jí ruce a snažil se působit jistě. „Však přeju," prohlásil nepříliš přesvědčivě. Zavládlo mezi nimi dlouhé, velice zahořklé ticho.

„Vypadáš úděsně," ozvala se posléze Gwen a přinutila se k mírnému úsměvu. „Jsi celý poškrábaný. Jak držíš tu ruku... a jak chodíš. Není ti něco?"

Pokrčil rameny. „Pánové z Braithu si nějak neumějí hrát šetrně," utrousil. „Ale přežiju to." Pak pustil její ruce a sáhl do kapsy. „Něco pro tebe mám, Gwen."

V dlani měl dva vzácné kameny. Zářivec, oblý a hrubě broušený, slabě žhnoucí zevnitř, doutnající ve výduti dlaně. A ševelkam, menší a tmavší; mrtvý a studený.

Gwen si je beze slova vzala. Chvilku je převalovala v dlani a mračila se. Pak si dala zářivec do kapsy a ševelkam vrátila Dirkovi.

Přijal jej. „To poslední, co mám z Jenny," utrousil, sevřel dlaň na zvučící ledové kapce a ta znovu zmizela v jeho kapse.

„Já vím. Díky za nabídku. Ale po pravdě řečeno už ke mně nemluví. Asi jsem se až moc změnila. Neslyšela jsem ho šeptat už roky."

„Něco takového jsem tušil. Ale musel jsem ti ho nabídnout... i s jeho sliby. Slib je pořád tvůj, Gwen, kdybys ho někdy potřebovala. Ber to jako moje železo a oheň. Nechceš ze mě přece udělat pačlověka, že ne?"

„Nechci," špitla. „A ten druhý..."

„Schoval si ho Garse, když ostatní zahazoval. Napadlo mě, že ho možná budeš chtít zasadit zpátky, k těm novým. Jaan je nikdy od sebe nepozná."

Gwen si vzdychla. „Tak dobře. Nakonec zjišťuji, že je mi Garseho líto. Není to podivné? Za ty roky, co jsme prožili spolu, snad neutekl den, abychom si nešli po krku, a chudák Jaan, který nás miloval oba, se zmítal mezi námi. Byly okamžiky, kdy jsem skoro jistě věděla, že mezi mnou a štěstím stojí jediná věc, a to je Garse Nefritocel Janaseg. A teď je po smrti a já tomu skoro nemůžu uvěřit. Pořád čekám, že přiletí ve svém letounu, po zuby ozbrojený, bude se šklebit a s chutí se do mě bude navážet a rovnat mě do latě. Myslím, že až mi vážně dojde, že to je pravda, dám se do breku. Nepřipadá ti to zvláštní?"

„Ne," řekl Dirk. „Nepřipadá."

„Skoro bych brečela i za Arkina," pokračovala. „Víš, co mi říkal? Když mě našel v Kryne Lamiyi? Když jsem mu pověděla, že je lhář, uhodila jsem ho a srazila na zem... víš, co vykládal?"

Dirk zavrtěl hlavou a čekal.

„Že mě miloval," pousmála se nevesele Gwen. „Že prý mě vždycky miloval, už na Avalonu, co se známe. Nemůžu zaručit, že říkal pravdu. Garse vždycky tvrdil, že manipulátoři jsou chytří, a Arkin nemusel být génius, aby mu bylo jasné, jak mě takové odhalení zasáhne. Když mi to pověděl div jsem ho nerozvázala. Vypadal tak maličký a žalostný. A brečel. Ale místo toho jsem... viděl jsi jeho obličej?"

„Viděl. Ten vypadá."

„Místo toho jsem ho zmlátila. Ale mám dojem, že teď mu věřím. Opravdu mě miloval, i když nějakým chorobným způsobem. A viděl, co sama se sebou provádím; věděl, že když mě nechá, ať si s tím poradím sama, nikdy Jaana neopustím, a tak se rozhodl zneužít tebe. Zneužít všechno, co jsem mu s důvěrou navykládala, a dostat mě od Jaana takhle. Asi si představoval, že my dva se pak rozejdeme stejně jako tehdy na Avalonu a já se nato uchýlím k němu. Anebo tomu

možná rozuměl líp. Nevím. Tvrdil, že myslel jen na mě, na moje štěstí, že nesnesl pohled na to. jak jsem svázaná nefritem a stříbrem. Že na sebe nemyslel vůbec. Že je můj přítel." Bezmocně si vzdychla. „Můj přítel," zopakovala.

„Moc ho nelituj, Gwen," varoval ji Dirk. „Bez nejmenšího zaváhání by poslal na smrt mě a Jaana taky. Garse Janaseg je mrtvý, zemřelo několik Braithských, nevinní Emerelci ve Výzvě... a to všechno má na svědomí přítel Arkin. Nebo nemá?"

„Teď zase mluvíš jako Garse ty." upozornila. „Cos mi to říkal? Ze mám nefritové oči? Kdybys viděl ty vlastní, Dirku! Ale nejspíš máš pravdu."

„Co s ním teď provedeme?"

„Rozvážeme ho," rozhodla. „Prozatím. Jaan nesmí nikdy vytušit, co vlastně Arkin provedl. To by ho zničilo, Dirku. Takže se Arkin Ruark musí zase stát naším přítelem. Chápeš?"

„Ano." Všiml si, že buráceni ohně zesláblo a je z něj mírné popraskávání; skoro zavládl klid. Znovu se letmo podíval k letounu a spatřil, že ohnivé peklo pohasíná. Mezi troskami ještě stále ochable sem a tam blikal nějaký oheň, který vrhal tančící stíny po padlém a dýmem zahaleném městě. Většina štíhlých věží padla a ty, které se udržely, naprosto zmlkly Vítr zas byl jen vítr.

„Brzy přijde ráno," utrousila Gwen. „Měli bychom vyrazit."

„Vyrazit?"

„Vrátit se do Larteynu, pokud i ten Bretan nezničil."

„Zvolil dost drsný způsob, jak někoho oplakávat," uznal Dirk. „Ale budeme v Larteynu v bezpečí?"

„Už se nemusíme schovávat a prchat," oznámila mu Gwen. „Nejsem v bezvědomí a nejsem ani bezmocná betheyn, kterou je potřeba chránit." Zvedla pravou ruku; na rozrytém železe se odrazily plameny v dálce. „Jsem teyn Jaana Vikara, dokonce vázaný krví, mám zbraň. A ty... i ty ses změnil, Dirku. Sám víš, že už nejsi korariel. Jsi keth.

Prozatím jsme spolu. Jsme mladí a jsme silní a víme, kdo jsou naši nepřátelé a kde je najít. A nikdo z nás už nemůže patřit k Nefritoceli. Já jsem žena, Jaan je zločinec beze svazků a ty jsi pačlověk. Poslední Nefritocelský byl Garse. Garse je po smrti. A s ním myslím zemřela i představa, co je podle Vznešeného Kavalaanu a Shromáždění Nefritoceli správné a špatné, přinejmenším pro tenhle svět. Na Worlornu neplatí žádné zákony, chápeš? Nejsou tu žádní

Braithští nebo Nefritocelští, jen zvířata, která se snaží zabít jedno druhé." „Co to povídáš?" ošil se Dirk, i když to dobře věděl. „Že už mě nebaví, aby mě někdo lovil a štval se psy a vyhrožoval mi," upřesnila Gwen. Její zastíněná tvář vypadala jako z tmavého železa; oči divoce žhnuly. „Že je na čase, aby se lovci stali z nás!"

Dirk si ji dlouho mlčky prohlížel. Pomyslel si, jak moc je krásná, krásná přesně tím způsobem, jako býval Garse Janaseg. Tak trochu jako kvíla, usoudil, a potajmu smutnil nad svou Jenny, nad Guinever, která nikdy neexistovala. „Máš pravdu," řekl vážně.

Přikročila až k němu, než stačil zareagovat, obkroužila ho pažemi a vší silou objala. On sám zvedl ruce jen pomalu, ale pak objetí opětoval, stáli tak možná deset minut, tiskli se k sobě a ona měla chladivou tvář na jeho strništi. Když se od něj konečně odtrhla, zvedla hlavu a čekala, že ji políbí, a tak jí vyhověl. Zavřel oči; rty měla suché a tvrdé.

Ohnivá pevnost za svítání nijak nežhnula. Vítr se kolem ní točil a bušil do ní; nebe nad ní bylo šedivé a zatažené.

Na střeše budovy našli mrtvolu.

Jaan Vikar opatrně vystoupil. V ruce držel laserovou pušku, Gwen a Dirk ho kryli z relativního bezpečí letounu. Ruark se mlčky a vyděšeně krčil na zadním sedadle. Rozvázali ho, než odletěli z blízkosti Kryne Lamiye, a on celou zpáteční cestu střídavě trucoval a vztekal se a nevěděl, co si má myslet.

Vikar si tělo natažené u výtahů prohlédl a pak se vrátil k letounu. „Roseph Vznešený-Braith Kelcek," ohlásil stručně.

„Vznešený-Larteyn," opravil ho Dirk.

„Správně," kývl Jaan podmračeně. „Vznešený-Larteyn. Odhaduji, že je po smrti už několik hodin. Asi půlku hrudníku mu urval zásah ze střelné zbraně. Vlastní palnou zbraň má v pouzdře."

„Z klasické střelné zbraně? Ne z laseru?" ujišťoval se Dirk.

Vikar přikývl. „O Bretanovi Braithovi Lantrym se ví, že je při soubojích používal. Je to mistr soubojů, ale myslím, že klasické střelné zbraně zvolil jen dvakrát, když se nechtěl spokojit s takovým vítězstvím, při kterém protivníka jen zraní. Soubojový laser je čistá a přesná zbraň. Tahle Bretanova zbraň taková není. Je určena k zabíjení, i když nezasáhneš přesně. Nečistý, surový krám, používá se jen pro krátké a zabijácké souboje."

Gwen se dívala do míst, kde jako kupka hadrů ležel Roseph. Jeho šaty nabraly špinavou barvu střechy a ve větru neklidně popleskávala „Ale tohle nebyl souboj," namítla.

„Nebyl" souhlasil Vikar.

„Ale proč to?" divil se Dirk. „Roseph přece Bretana Braitha nijak neohrožoval, nebo ano? A kromě toho soubojový kodex... Bretan je přece pořád Braithský, ne? Nezavazuje ho kodex pořád?"

„Bretan opravdu pořád patří k Braithu, a to je také odpověď na to tvoje proč, Dirku," prohlásil Vikar. „Nešlo o žádný souboj. Tohle je vznešená válka, Braith proti Larteynu. A ve vznešené válce platí pramálo pravidel; každý dospělý muž z nepřátelské pevnosti je korektní kořist, dokud se nesjedná mír."

„Křížová výprava," uchechtla se Gwen. „To mi k Bretanovi moc nesedí, Jaane."

„Ale o to víc to sedí ke starému Chellovi," opáčil Vikar. „Tuším, že když jeho teyn umíral, přiměl ho přísahat, že právě tohle udělá. Pokud je to pravda, Bretan zabíjí ze závazku, ne prostě jen ze zármutku. Nebude mít pražádné slitování."

Arkin Ruark se ze zadního sedadla dychtivě naklonil kupředu. „Ale to je k našemu prospěchu!" vyrazil. „Jistě, poslouchejte, to je skvělé. Gwen, Dirku, příteli Jaane, poslouchejte. Bretan je pobije místo nás, no ne? Zabije je jednoho po druhém, přesně tak. Je to nepřítel našich nepřátel, naše nejlepší naděje, tak, naprostá pravda."

„Tvoje kimdisské rčení je v tomhle případě zavádějící," upozornil ho Jaan. „Jen proto, že vede vznešenou válku s Larteynskými, ještě není Bretan Braith náš přítel, leda náhodou. Na krev a těžkou urážku se tak snadno nezapomíná, Arkine."

„Ano," přidala se Gwen. „Nepředpokládal přece, že se v Kryne Lamiyi skrývá Lorimaar. To město vypálil, aby dostal nás.

„Jen odhad, nic než odhad." huhlal Ruark. „Třeba měl i jiné důvody, co my víme? Třeba šílel, ztratil žalem rozum, tak."

„Víš co, Arkine?" nadhodil Dirk. „Někde venku tě vysadíme, a až narazíš na Bretana, zeptáš se ho."

Kimdísí sebou škubl a zvláštně se na něj podíval. “To ne," řekl. „Ne, bezpečnější bude zůstat s vámi, přátelé, vy mě ochráníte."

„Ochráníme tě," souhlasil Jaan Vikar. „Hodně jsi toho pro nás udělal." Dirk a Gwen si pokradmu vyměnili pohledy.

Vikar náhle uvedl letoun do pohybu. Vzletěli a od střechy se přesunuli nad sešeřelé ranní ulice Larteynu.

„Kam to..." začal Dirk.

„Roseph je mrtev," prohlásil Vikar. „Ale nebyl to jediný lovec. Uděláme si sčítání lidu, přátelé, takové malé sčítání lidu."

Budova, kde Roseph Vznešený-Braith Kelcek bydlel se svým teynem, stála nedaleko obydlí Nefritocelských a velice blízko metra. Bylo to veliké hranaté stavení s klenutou kovovou střechou a krytým černým litinovým sloupořadím. Přistáli poblíž a kradmo se přiblížili.

U sloupů před domem byli na řetězech dva braithští psi. Oba mrtví. Vikar si je prohlédl. „Mají propálené krky. Laserem, střílelo se relativně z dálky," hlásil. „Zabil je bezpečně a tiše."

Zůstal venku s laserovou puškou v ruce, dával pozor, hlídal. Ruark stál blízko u něj. Gwen a Dirk šli prohledat budovu.

Našli hodně prázdných místností a malou komoru s trofejemi, kde byly čtyři hlavy; tři staré a vyschlé, s napjatou kožnatou pokožkou, takže rysy vypadaly téměř zvířecky.

Čtvrtá hlava podle Gwen patřila některému ze Slimáčích dětí a vypadala na to, že ji vzali nedávno. Dirk si podezřívavě sáhl na kožené potahy na některém nábytku, ale Gwen zavrtěla hlavou.

Další pokoj, hned vedle, byl plný miniaturních figurek: kvíly a vlčí smečky, vojáci bojující s noži a meči, muži čelící v podivném souboji groteskním obludám. Všechny scény byly precizně provedené v železe, mědi a bronzu. „To je Rosephova práce," poznamenala Gwen napjatě, když Dirk neodolal, zvedl jednu figurku a prohlížel si ji. Kývla na něj, ať jde dál.

Rosephův teyn seděl u jídla. Našli ho v jídelně. Hustý guláš s masem a zeleninou v krvavě vyhlížející omáčce, u kterého na kraji talíře ležely kusy chleba, byl napůl snědený a vychladlý. Vedle toho na dlouhém dřevěném stole stál cínový korbel s hnědým pivem. Kavalarovo tělo bylo skoro metr od stolu, stále na židli, ale židle ležela na podlaze a na stěně za ní byla velká tmavá skvrna. Muž neměl obličej.

Gwen zamračeně stála nad ním, pušku měla nenucené položenou na jedné paži tak, že hlaveň mířila k zemi. Vzala pivo, napila se a podala korbel Dirkovi. Pivo bylo vlažné a vyvětralé, dávno ztratilo čepici.

„Co Lorimaar a Saanel?" optala se Gwen, když zase byli venku pod železnými sloupy.

„Pochybuji, že by už byli zpátky z lesa," řekl Vikar. „Třeba je Bretan Braith někde v Larteynu a čeká na ně. Včera určitě zahlédl

Rosepha a Chaalyna, jak letí zpátky. Možná se tu někde skrývá a doufá, že svoje nepřátele dostane jednoho po druhém, jak se budou vracet do města. Ale myslím, že to tak není."

„Proč?" chtěl vědět Dirk.

„Už jsi zapomněl, že i my jsme ráno přiletěli, a navíc v opancéřovaném letounu? Přitom nás nenapadl. Buď spal, anebo už tu není."

„Kde podle tebe je?"

„V divočině, loví naše lovce," soudil Vikar. „Z Larteynských zbyli jen dva, kteří se mu můžou postavit, ale to Bretan Braith nemůže vědět. Má tak staré informace, že podle nich jsou naživu Pyr a Arris, ba i starý Raymaar Jednoruký, takže musí počítat i s nimi. Řekl bych, že je letěl překvapit, snad se bál, že by se ostatní mohli vrátit do města najednou a najít své kethi pobité, takže by byli před jeho úmysly varováni."

„Tak to bysme měli utéct, ano, utéct dřív, než se vrátí," ozval se Arkin Ruark. „Odletět někam, kde je bezpečno, pryč od té kavalarské šílenosti. Do Dvanáctého snu, ano, do Dvanáctého snu. Nebo do Musquelu nebo do Výzvy, to je jedno. Brzy přiletí loď a potom jsme v bezpečí. Co vy na to?"

„Že ne," odpověděl Dirk. „Bretan by nás našel. Vzpomínáte si na to, jak skoro nadpřirozeně našel Gwen a mě ve Výzvě?" zabodl se očima do Ruarka. Kimdísí ale, všechna čest, udržel pozoruhodně nevýraznou tvář.

„Zůstaneme v Larteynu," rozhodl Vikar. „Bretan Braith Lantry je sám. My jsme čtyři a tři z nás jsou ozbrojení. Když zůstaneme pohromadě, nic nám nehrozí. Budeme hlídkovat. Budeme připravení."

Gwen přikývla a vsunula Jaanovi ruku pod paži. „Souhlasím. Bretan možná ani nepřežije Lorimaara."

„Kdepak," namítl Kavalar. „To ne, Gwen. Myslím, že se pleteš. Bretan Braith Lorimaara přežije. Aspoň v tom jsem si jist."

Na Vikarovo naléhání ještě před tím, než opustili okolí Rosephova obydlí, prohledali velké podzemní garáže. A vyplatilo se to. Když Rosephovi a jeho teynovi ukradli letoun ve Výzvě a pak ho zničili, vzali si ti dva Pyrův stroj, aby se mohli vrátit z lovu v divočině. Letoun parkoval dole a Jaan si jej vzal. V žádném případě se nevyrovnal Janasegovu zelenému válečnému veteránu, ale i tak byl nesrovnatelně působivější než Ruarkovo vozítko.

Potom si vybrali ubytování. U městských hradeb, nad strmou vysokou stěnou mračící se dolů na vzdálenou Občinu, stála řada strážních věží, které měly nahoře strážní komory s úzkými okny a dole, uvnitř samotných hradeb, obytné místnosti. Každé věži na střeše hnízdila veliká kamenná maska a všechny věže byly jen na ozdobu, měly jen pomáhat, aby festivalové město vypadalo nefalšovaně kavalarsky. Daly se ale lehce bránit a poskytovaly výtečný výhled na město. Gwen jednu náhodně vybrala a do té se také nastěhovali, když ovšem předtím pobrali z dřívějších bytů všechny osobní věci a potraviny a záznamy o výzkumech, které Gwen s Ruarkem vedla ve worlornské přírodě a na které skoro zapomněli (nebo na které rozhodně zapomněl Dirk).

Jakmile byli v bezpečí, udělali si pohodlí a čekali. Později Dirk soudil, že nic horšího udělat nemohli. Pod tlakem nečinnosti se začaly objevovat trhliny.

Vypracovali systém překrývajících se strážních směr. takže vždycky byli ve strážní věži dva lidé vybavení laser. a Gweniným dalekohledem. Larteyn by! šedivý a prázdný a upadal. Strážní toho neměli moc na práci, jen pozorovali pomalý příliv a odliv světla na zářivcových ulicích a po vídali si. Hlavně si povídali.

Arkin Ruark kroutil směny s ostatními a přijal, i když dost nerad, i laserovou pušku, kterou mu vnutil Vikar.

Znovu a znovu tvrdil, že se pro násilí nehodí, že by z laseru nikdy nevypálil, lhostejno na co. Ale protože ho o to Jaan Vikar žádal, smířil se s tím, že bude mít pušku u sebe. Jeho vztahy se všemi se radikálně změnily. Jak to jen šlo, držel se u Jaana, protože mu bylo jasné, že jeho skutečným ochráncem je teď Kavalar. Ke Gwen se choval srdečně. Požádala ho, aby jí odpustil, co udělala v Kryne Lamiyi, tvrdila, že ji k paranoii dočasně dohnaly strach a bolest. Ale už to pro Ruarka nebyla ta „milá Gwen"; den ode dne vystupovala víc na povrch hořkost, která mezi nimi byla. K Dirkovi se Kimdísí dál choval nejistě a podezřívavě, pravidelně na něj zkoušel přehnané projevy kamarádství, ale pak, jakmile bylo jasné, že Dirk nijak nejihne, okamžitě zase vycouvával k pouhé zdvořilosti. Poznámky, které Ruark trousil při jejich první společné stráži, naznačily Dirkovi, jak zoufale čeká tělnatý ekolog, kdy z Periferie přiletí loď Teric neDahlir. Měla přistát příští týden. Zřejmě si nepřál nic jiného, než zůstat bezpečně schovaný a zmizet z planety, jak to jen půjde.

Gwen Delvanová podle Dirka čekala na něco úplně jiného. Zatímco Ruark přejížděl pohledem obzor se zlou předtuchou, ona byla napjatá očekáváním. Vzpomněl si, co mu řekla, když spolu mluvili ve stínech za ohněm zpustošenou Kryne Lamiyou. „Je na čase, aby se lovci stali z nás," tvrdila. Ten názor nezměnila. Když vyšla hlídka na ni a na Dirka, odvedla sama všechnu práci. Seděla u vysokého a úzkého okna s téměř nekonečnou trpělivostí, dalekohled jí visel na prsou, paže měla položené na okenní římse, nefrit a stříbro byly blízko prázdného železa. Mluvila na Dirka, ale nikdy se na něj nedívala; všechnu pozornost směrovala ven. Kromě případů, kdy si musela odskočit, odmítala odejít od okna. Co chvíli zvedala dalekohled a prohlížela si nějakou vzdálenou budovu, kde se cosi pohnulo, občas požádala Dirka o hřeben, protože jí dlouhé černé vlasy pořád cuchal vítr.

„Doufám, že se Jaan plete," prohlásila jednou při česání." „Radši bych, aby se sem vrátili Lorimaar a jeho teyn než Bretan." Dirk cosi zahuhlal na souhlas, snad že Lorimaar je starý a zraněný, takže nebude zdaleka tak nebezpečný jako jednooký mistr soubojů, který se za ním vydal. Když to ale ze sebe vymáčkl, Gwen jen odložila hřeben a zvědavě se na něj podívala. „Ne, to není vůbec ten pravý důvod," utrousila.

Jaantony Riv Vlk Vznešený-Nefritocel Vikar působil dojmem, že ho čekání zraňuje nejhůře ze všech. Dokud byl v pohybu, dokud od něj situace něco požadovala, byl to ten starý Jaan Vikar: silný, rázný, vůdcovský. Když lenošil, byl z něj jiný člověk. Nemohl hrát žádnou roli, naopak měl neomezený čas na úvahy. A to bylo zlé. Poslední dny padlo jméno Garseho Janasega málokdy, ale bylo jasné, že duch jeho rudovousého teyna Jaana stále pronásleduje. Vikar byl často zachmuřený a upadával do nabručeného mlčení, které někdy trvalo celé hodiny.

Zprvu sám naléhal, aby se všichni a vždycky drželi vevnitř; teď sám za svítání a za soumraku, když neměl hlídku, podnikal dlouhé vycházky. Když trávil čas ve strážní věži, většinu hovoru věnoval nesouvislým vzpomínkám na chlapecká léta v pevnostech Shromáždění Nefritoceli a příběhům z dějin, vyprávění o mučednických hrdinech, jako byli Vikor Vznešený-Rudomosaz nebo Aryn Vznešený-Zářivec. Nikdy nemluvil o budoucnosti a jen vzácně o jejich nynějším postavení. Když se na něj Dirk díval, jako by přímo viděl, jaký uvnitř panuje zmatek. Vikar za pouhých pár dnů

ztratil všechno: svého teyna. svůj domovský svět a svůj lid, dokonce i zákon, podle kterého žil. Uránii se tomu - přijal Gwen jako teyna. a to tak naprosto a s tak dokonalou závislostí, jakou nikdy neprojevoval individuálně ani jí, ani Garsemu. A Dirkovi také připadalo, že se Jaan snaží dodržovat kodex, že se drží jako klíště těch kousíčků kavalarské cti, které mu zbyly. To Gwen mluvila o lovu na lovce, o tom, že když zmizely všechny zákony, jen zvířata se navzájem zabíjejí. Jaan nikdy. To Gwen všechno formulovala, jako by mluvila za sebe i za svého teyna, ale Dirk měl dojem, že tomu tak není. Když Vikar mluvil o blížícím se boji, vždycky jako by ze všeho jasně vyplývalo, že bude čelit Bretanu Braithovi v souboji. Na dlouhých procházkách po městě se cvičil s puškou i pistolí. „Jestli se mám postavit Bretanovi, musím na to být připravený," říkával a jako automat provozoval každodenní trénink, většinou na dohled od věže, a chystal se postupně na všechny kavalarské způsoby souboje. Jeden den pobíhal po čtverci smrti a měřil si vzdálenost na deset kroků a spaloval přízračné protivníky, druhý den cvičil volný styl a chůzi po čáře, pak zase souboj na jednu ránu a znovu čtverec smrti. Ti, kdo nahoře drželi hlídku, ho kryli a modlili se, aby žádný nepřítel nezahlédl pronikavé světelné pulzy. Dirk měl strach. Jaan byl jejich síla, ale utápěl se ve své bojovnické iluzi, ve svém skoro nevyřčeném předpokladu, že až se Bretan Braith vrátí, poskytne mu i přes vše, co se stalo, čestný souboj podle kodexu. I přes Vikarovu vychloubavou dovednost v boji, i přes denní výcvikové rituály se Dirkovi zdálo stále nepravděpodobnější, že by Nefritocelský nad Bretanem v souboji muže proti muži triumfoval.

Dirkovy sny sužovaly navracející se zlé sny o Bretanovi s polovinou tváře: o Bretanovi s podivným hlasem a žhnoucím okem a groteskním tikem, o Bretanovi štíhlém a hladce oholeném a nevinném, o Bretanovi ničiteli měst. Z těch snů se Dirk probouzel zpocený a vyčerpaný, zamotaný do povlečení, vzpomínal si, jak Gwen křičela (a jak se ten křik podobal naříkání věží Kryne Lamiye), jak se na něj Bretan díval. K tomu, aby ty vidiny zahnal, měl jen Jaana, a Jaan teď nevládl ničím než ochablým fatalismem, i když stále mechanicky dělal, co dělat měl.

To kvůli Janasegově smrti, říkal si Dirk - a co víc, kvůli okolnostem té smrti. Kdyby Garse zemřel nějak normálněji, z Vikara by byl mstitel zuřivější a zapálenější a neporazitelnější, než jakými byli Myrik i Bretan dohromady. Jenže takhle získal Jaan

přesvědčení, že jej jeho teyn zradil, že ho lovil jako zvíře nebo pačlověka, a to přesvědčení ho ničilo. Když Dirk seděl s Nefritocelským v nevelké strážní místnosti, nejednou pocítil nutkání říct mu pravdu, vrhnout se na něj a křičet Ne, ne! Garse byl nevinný, Garse tě miloval, Garse by byl za tebe zemřel! Ale neřekl nic. Pokud takhle Vikar umírá, pokud jej stravuje melancholie, pocit zrady a naprostá ztráta víry, pravda by jej zabila ještě mnohem rychleji.

A tak dny ubíhaly a trhliny se šířily a Dirk sledoval svoje tři společníky se stále sílícími obavami. Ruark čekal na únik, Gwen na odplatu, Jaan Vikar na smrt.

Kapitola 15

Prvního dne hlídky většinu odpoledne propršelo. Po celé dopoledne se na východním obzoru hromadily mraky, houstly a byly výhružnější, clonily Satanáše a jeho děti, takže byl den ještě zešeřelejší než obvykle. K polednímu propukla bouřka. S vichřicí. Venku svištěl vítr tak hlučně, že jako by se strážná věž chvěla, ulicemi se do zářivcových struh hrnuly řeky hnědé vody. Když tím slunce konečně prorazilo, to už bylo nedlouho před večerem, Larteyn se leskl, jeho stěny a budovy se vlhce blýskaly a vypadaly čistěji, než je Dirk kdy předtím viděl. Ohnivá pevnost vyhlížela skoro nadějně. Jenže to bylo prvního dne hlídky.

Druhý den se všechno vrátilo do svých kolejí. Čertovo oko črtalo přes oblohu pomalu narudlou stezku, Larteyn matně a černě žhnul, vítr donesl zpátky prach z Občiny, který včerejší déšť smyl. Za soumraku Dirk zahlédl letoun. Objevil se vysoko nad horami jako černá tečka, přeletěl nad Občinu a teprve pak zabočil a klesal k nim. Dirk jej pozorně sledoval dalekohledem, lokty měl opřené o kamennou římsu úzkého okna. Tenhle stroj určitě neznal, byla to smolně černá věc, drobný stylizovaný netopýr s velkými křídly a obrovitýma očima reflektorů. Na té hlídce s ním byl Vikar. Dirk ho zavolal k oknu a Jaan se bez zájmu rozhlédl. „Ano, ten stroj znám," kývl. „To se nás netýká, ťLariene, jsou to jen lovci z Pevnosti Šanabran. Dneska ráno Gwen hlásila, že je zahlédla, jak odlétají." Tou dobou už letoun zmizel, ztratil se někde mezi larteynskými budovami, Vikar se vrátil na místo a nechal Dirka přemýšlet.

V následujících dnech zahlédl Šanabranské několikrát, ale vždycky mu připadali neskuteční. Bylo to prapodivné, představit si, že vyrážejí a zase se vracejí, nedotčení vším tím, co se stalo, vedou si vlastní životy, jako by Larteyn stále byl tím mírumilovným umírajícím městem, které vypadá, jako by tu nikdo nezahynul. Byli tomu všemu tak blízko - a přitom jsou tak vzdálení a nezaujatí;

dokázal by si je představit, jak po návratu na Vznešený Kavalaan vyprávějí, nakolik byl život na Worlornu nudný a bez větších událostí. Pro ně se nezměnilo nic; Kryne Lamiya stále notuje svůj kvílivý žalozpěv, Výzva stále vře světlem a životem a přísliby. Záviděl jim.

Třetího dne probudil Dirka obzvlášť agresivní zlý sen, ve kterém sám bojoval s Bretanem, a pak už nebyl s to znovu usnout. Gwen neměla hlídku a přecházela sem a tam v kuchyni. Dirk si nalil Vikarovo pivo a chvíli ji poslouchal. „Už by tu měli být," stěžovala si pořád. „Nechce se mi věřit, že ještě hledají Jaana. Teď už jim muselo dojít, co se stalo! Proč tu nejsou?" Dirk jen krčil rameny a vyjádřil naději v to, že se neukáže vůbec nikdo; Teric neDahlir tu bude brzy. Když to řekl, vztekle se po něm otočila. „To je mi jedno!" štěkla; nato se zastyděla, zrudla jako pivoňka, došla ke stolu a posadila se. Oči pod širokou zelenou čelenkou vypadaly ztrhaně. Vzala ho za ruku a zajíkavě mu vykládala, že Vikar se jí od Janasegovy smrti ani nedotkl. Dirk jí znovu řekl, že pro ně bude lepší, když přiletí hvězdolet, když budou v bezpečí a pryč z Worlornu, a Gwen se usmála a odsouhlasila mu to, ale po chvilce se dala do pláče. Když konečně odešla, Dirk šel k sobě, našel ševelkam, držel ho v sevřené dlani a vzpomínal.

Čtvrtého dne, to byl Vikar zrovna na jedné z těch svých nebezpečných procházek za svítání, se Gwen a Arkin Ruark při hlídce pohádali a ona ho silně uhodila pažbou laserové pušky do tváře, právě do místa, kde napuchlina teprve nedávno začala podléhat ledovým obkladům a mastem. Ruark slezl z věže po žebříku a brblal, že Gwen zase šílí, že ho chce zabít. Dirk, který se probudil z tvrdého spánku, stál ve společné místnosti, a když ho Kimdísí uviděl, strnul na místě. Ani jeden nic neřekli, ale potom začal Ruark rychle hubnout a Dirk získal jistotu, že Arkin už ví, co předtím jen tušil.

Ráno šestého dne měli spolu Ruark a Dirk hlídku, mlčeli, když tu mužík v náhlém záchvatu vzteku mrštil přes celou místnost laserem. „Svinstvo!" vybafl. „Braithští, Nefritocelští, co na tom sejde, samá kavalarská zvířata, tak. A ty, vzdělaný člověk z Avalonu, ha? Ha! Nejsi o nic lepší, o nic lepší, jen se na sebe podívej. Měl jsem tě pustit k tomu souboji, ať zabiješ nebo se necháš zabít, jak jsi chtěl. Pak bys byl spokojený, co? Určitě, určitě. Měl jsem rád milou Gwen a tobě jsem byl přítelem, a kde je jaký vděk, kde, kde?" Odulé

tvářičky byly stále propadlejší a splasklejší a bledá očka neúnavně šmejdila sem tam.

Dirk si ho nevšímal a Ruark brzy zmlkl. Ale později, ještě to dopoledne, poté, co zase laser zvedl a pár hodin seděl a zíral do stěny, oslovil Kimdísí Dirka ještě jednou. „Byl jsem taky jejím milencem, víš," ozval se. „To ti nepověděla, jistě, ale je to pravda, naprostá pravda. Na Avalonu, dlouho před tím, než potkala Jaantonyho a vzala si ten pitomý nefrit a stříbro, tu noc, co jsi jí poslal ševelkam. Byla hrozně opilá, víš. Mluvili jsme a mluvili jsme a ona pila a pak si mě odvedla do postele a druhý den se na to nepamatovala, víš, ani se nepamatovala. Ale na lom nesejde, je to pravda, byl jsem taky jejím milencem." Otřásl se. “Nikdy jsem jí to neřekl, ťLariene, ani jsem se nepokusil to doslat znovu Nejsem takový hlupák jako ty, vím, co jsem zač vím, že to byla věc jednoho okamžiku. Ale ten okamžik existoval, a taky jsem ji toho hodně naučil a byl jsem jejím přítelem a jsem ve své profesi velice dobrý, tak." Zarazil se a nabíral dech a pak mlčky odešel z věže, i když do chvíle, kdy ho měla vystřídat Gwen, zbývala ještě hodina.

Když Gwen konečně přišla, nejdřív ze všeho chtěla vědět, co to Dirk řekl Arkinovi. „Nic," odpověděl podle pravdy. Pak chtěl vědět, proč se ptá, a ona že ji Ruark probudil, brečel a znovu a znovu jí vykládal, že ať se stane cokoli, určitě musí jejich práci publikovat, a že na ni patří i jeho jméno, ať už provedl cokoli, jeho jméno na ni patří taky. Dirk přikyvoval a předal Gwen dalekohled a místo u okna a za chvíli už mluvili o něčem jiném.

Sedmého dne pozdě večer připadla hlídka na Dirka a na Jaana Vikara. Kavalaanské město se odělo do noční matné záře, zářivcové bulváry byly jako pásy matného křišťálu, pod kterými temně, temně hoří rudé ohně. K půlnoci se nad horami objevilo světlo. Dirk se díval, jak letí k městu. „Tak nevím," utrousil a dál držel dalekohled. „Je to tmavé, těžko to rozpoznat. Ale mám dojem, jako bych viděl nahoře klenbu." Sklonil dalekohled. „Že by Lorimaar?"

Vikar stál nad ním. Stroj se blížil. Tiše přeletěl nad městem a jeho obrys byl jasně vidět. „Jeho letoun to je," kývl Jaan.

Dívali se, jak se stroj nad Občinou otáčí a míří zpět, jak nabírá směr ke stěně a ke vstupu do podzemních přistávacích portů. Vikar se tvářil zamyšleně. „Nechce se mi tomu věřit," ucedil. Sešli dolů, probudit ostatní.

Muž se vynořil z dopravního tunelu a najednou se díval do dvou laserů. Gwen na něj mířila pistolí skoro nenuceně. Dirk měl jednu z loveckých pušek, mířil na dveře do tunelu, tvář měl přitisknutou k mířidlům a byl připraven střílet. Jen Jaan Vikar žádnou zbraň nepozvedl; pušku držel volně v rukou a pistoli měl v pouzdře.

Dveře se za mužem zasunuly a on stál velice nehybně a samozřejmě se vyděsil. Nebyl to Lorimaar. Dirk ho jaktěživ neviděl. Sklonil pušku.

Muž se postupně zadíval na každého z nich a nakonec se jeho pohled ustálil u Vikara. „Proč mě zastavuješ, Vznešený-Nefritoceli?" řekl tlumeně. Byl středně vysoký, vychrtlý, měl protáhlou koňskou tvář s vousy a dlouhé plavé vlasy. Na sobě měl oblek z chameleoní látky, který teď přešel do tmavě rudošedé, zardělé a horečnaté barvy zářivcových bloků na podlaze.

Vikar se natáhl a jemně odstrčil Gweninu ruku s pistolí. Jako by ji to probralo. Zamračila se a vrátila zbraň do pouzdra. „Čekali jsme Lorimaara Vznešeného-Braitha," řekla.

„Přesně tak," potvrdil to Vikar. „Neusilovali jsme o urážku. Čest tvé pevnosti, čest tvému teynovi."

Chlapík s koňskou tváří přikývl a od pohledu se mu ulevilo. „I tvým, Vznešený-Nefritoceli," odpověděl. „Žádné urážky jste se nedopustili." Nervózně se tahal za nos.

„Ale letěl jsi v braithském majetku, ne?"

Muž přikývl. „To je pravda, ale získali jsme ho právem, jako pozůstatek. Narazili jsme na něj s mým teynem v divočině, když jsme pronásledovali prchajícího kovoroha. Zvíře se zastavilo, chtělo se napít, a tam, u jezera, stál opuštěný letoun."

„Opuštěný? Víte to zcela jistě?"

Muž se zasmál. „Znám Lorimaara Vznešeného-Braitha a tlustého Saanela příliš dobře, než abych s takovými jako oni riskoval, že je těžce urazím. Ne, našli jsme i jejich těla. Nějaký nepřítel na ně čekal u jejich tábora, domníváme se, že uvnitř letounu, a když se vrátili z lovu..."

Máchl rukou. „Ti už žádnou hlavu neuseknou, palidskou ani jinou."

„Jsou mrtví?" Gwen pevně stiskla rty.

„Naprosto mrtví, a už několik dnů," oznámil Kavalar. „Na těla se samozřejmě slétali mrchožrouti, ale i tak zbylo dost věcí, podle kterých šlo poznat, kdo byli. Pravda, našli jsme poblíž ještě jeden

letoun, v jezeře, havarovaný a k ničemu, a také v písku stopy od toho, jak tam přistály a zase odletěly další stroje. Lorimaarův letoun byl stále schopný provozu, i když plný mrtvých braithských psů. Vyčistili jsme ho a zabrali. Můj teyn letí za mnou v našem vlastním stroji."

Vikar přikývl.

„Jsou to velice nezvyklé události," pokračoval muž. Mazaně a s nepokrytým zájmem si je všechny tři prohlédl. Nepříjemně dlouho se pohledem zdržel na Dirkovi a pak na Gwenině litinovém náramku, ale ani jedno nekomentoval. „Vypadá to, že poslední dobou je tu míň Braithských, míň než obvykle, a teď ještě najdeme dva zabité."

„Když budete hledat dobře, najdete i další," poznamenala Gwen.

„Založili si novou pevnost," přidal se Dirk. „Ale v pekle."

Když muž odešel, zvolna se vraceli do strážní věže. Nikdo nemluvil. Od nohou se jim táhly dlouhé stíny, které se za nimi plazily po ztemnělých šarlatových ulicích. Gwen šla, jako by byla vyčerpaná. Vikar byl skoro nervózní; pušku držel ostražitě, připraven trhnout jí nahoru a pálit, kdyby se jim v cestě najednou vynořil Bretan Braith, a očima propátrá val všechny boční uličky a temná místa, která míjeli.

Když byli zase v jasném světle ve společné místnosti, Gwen a Dirk se rychle svalili na podlahu, Jaan ale ještě krátce postál hned za dveřmi a tvářil se zamyšleně. Pak odložil zbraně a otevřel láhev vína, právě toho štiplavého, které pili s Garsem a Dirkem večer před soubojem, který se nikdy nekonal. Nalil do tří skleniček a rozdal je. „Napijeme se," vyzval je a zvedl sklenku. „Blížíme se ke konci. Teď už zbyl jen sám Bretan Braith. Brzy bude s Chellem, anebo já budu s Garsem; v obou případech budeme mít klid." Velice rychle sklenici vyprázdnil. Ostatní pomalu upíjeli.

„Měl by se s námi napít i Ruark," oznámil najednou Vikar, jen co si dolil. Kimdísí je na půlnoční schůzku nedoprovodil. Nevypadalo to ale, že by jeho neochota pramenila ze strachu, aspoň v tu chvíli si to Dirk nemyslel. Jaan Ruarka vzbudil a on se oblékl stejně jako ostatní, navlékl si svůj nejlepší oblek z umělého hedvábí a nasadil malý šarlatový baret, ale když mu Vikar u dveří podal pušku, jen se na ni se zvláštním úsměvem zadíval a vrátil ji. „Mám vlastní kodex, Jaantony, a ty ho musíš respektovat. Díky, ale myslím, že zůstanu tady," oznámil. Řekl to klidně a důstojně, oči pod okrajem plavých

vlasů vypadaly skoro vesele. Jaan mu pověděl, ať dál hlídá ze strážní věže, a Ruark to slíbil.

„Arkin kavalaanské víno nenávidí," upozornila Gwen unaveně.

„Na tom nesejde," odpověděl Jaan. „Tohle je svazek mezi kethi, žádná oslava. Měl by pít s námi." Odložil sklenku a jistě a elegantně šplhal po žebříku do strážní věže.

Chvilku nato se vrátil a už se tak elegantně nepohyboval. Poslední metr seskočil, pak jen stál a upřeně se na ně díval. „Ruark se s námi nenapije," oznámil. „Ruark se oběsil."

Toho časného rána, osmého dne hlídky, si vyšel na procházku Dirk.

Nešel do samotného Larteynu. Procházel se jen po hradbách. Byly tři metry široké, z černého kamene lemovaného z boku silnými deskami zářivce, a tak nehrozilo, že by spadl. Dirk byl sám na hlídce (Gwen odřízla Ruarka a pak uložila Jaana do postele), díval se na hradby a držel laser zbytečně v ruce, pak vyšlo první ze žlutých sluncí a ohně noci začaly povadat. To nutkání se ozvalo nečekaně. Věděl, že Bretan Braith se už do města nevrátí a že z hlídky je teď zbytečná formalita. Nechal pušku opřenou o stěnu vedle okna, teple se oblékl a vyšel ven.

Kráčel dlouho. Další strážní věže podobné té jejich se tyčily v pravidelných rozestupech. Minul jich šest, a to odhadoval, že od věže ke věži je to zhruba třetina kilometru. Všiml si, že všechny věže mají nahoře rozšklebenou masku chrliče a že ty tváře nejsou nikdy úplně stejné. Po tom všem už je rozeznával. Nebyly to tradiční tváře chrličů jako na Staré Zemi, byli to démoni z kavalaanských bájí, groteskní, mytologizované verze daktyloidů a hruunů a githyanki, pijáků duší. Všechny byly v jistém smyslu skutečné. Někde ve hvězdách všechny tyhle rasy stále žijí.

Hvězdy. Dirk se zastavil a zvedl hlavu. Čertovo oko začínalo vykukovat nad obzorem; většina hvězd už byla pryč. Spatřil jen jedinou, velice slabou, drobounký rudý bod rámovaný cáry šedivých mraků. A jak se díval, hvězda zmizela. Hvězda Vzneseného Kavalaanu, pomyslel si. Ukázal mu ji Garse Janaseg, vedla ho na útěku jako maják.

Stejně je tady hodně málo hvězd. Na takových místech by lidé neměli žít, na světech, jako je Worlorn a Vznešený Kavalaan a Šerozora, na vnějších světech. Na jedné straně je příliš blízko Velké

černé moře, na druhé zastiňuje většinu galaxie Pokušitelova rouška, nebesa jsou deprimující a pustá. Na nebi by měly být hvězdy.

A člověk by měl mít zákon. Přítele, teyna, něco, o co usiluje... něco, co ho přesahuje.

Dirk došel na konec hradeb, zastavil se a zadíval se dolů. Ten sráz je hluboký, hluboký. Když poprvé letěl přes hradby, na aeroskútru, ztratil rovnováhu jen proto, že se tam podíval. Stěny klesají dolů, do dáli, a ještě do nekonečna pak pod nimi klesá útes a daleko na dně teče skrz zeleň a ranní mlhy řeka.

Stál s rukama v kapsách, vítr mu čechral vlasy a on se trochu třásl. Stál a díval se. Pak vytáhl ševelkam. Otáčel jím mezi palcem a ukazováčkem, jako by to byl talisman. Jenny, napadlo ho. Kam zmizela? Dokonce ani ten klenot mu ji nepovolal zpátky.

Nedaleko se ozvaly kroky a po nich hlas. „Čest tvé pevnosti, čest tvému teynovi."

Dirk se otočil a ševelkam stále držel v ruce. Kousek od něj stál starý muž. Byl vysoký jako Jaan a starý jako chudák mrtvý Chell. Byl urostlý a vypadal jako lev, protože měl na hlavě sněhobílé vlasy, které splývaly se stejně hustým vousem, takže vznikala úžasná hříva. Nicméně obličej měl unavený a pobledlý, jako by jej nosil o pár století déle, než bylo dobré. Vynikaly z něj jen oči, naléhavé, šílenecky modré oči, oči, jaké míval Garse Janaseg, oči žhnoucí pod hustým obočím ledovou horečkou.

„Nemám žádnou pevnost," opáčil Dirk, „a nemám žádného teyna."

„Promiň," omluvil se muž. „Takže jsi z jiné planety?"

Dirk se uklonil.

Starý muž se krátce zasmál. „Tak to strašíš ve špatném městě, duchu."

„Duchu?"

„Duch Festivalu, co jiného bys mohl být?" pokračoval starý muž. „Jsme na Worlornu, živí lidé dávno odletěli domů." Měl na sobě černý vlněný plášť s obrovskými kapsami a pod ním vybledle modré oblečení. Hned pod vousy mu visel veliký kotouč nerez oceli zavěšený na kožené šňůře. Když vyndal ruce z kapes pláště, spatřil Dirk, že mu chybí jeden prst. Neměl žádné náramky.

„Nemáš teyna," utrousil Dirk.

Stařec něco zabručel. „Samozřejmě že mám teyna, duchu. Byl jsem básník, ne kněz. Co to bylo za otázku? Dávej si pozor, mohl bych to vzít jako urážku."

„Nenosíš železo a oheň," upozornil Dirk.

„To je pravda, ale co z toho? Duchové šperky nepotřebují. Můj teyn je po smrti třicet let, straší nejspíš v nějaké pevnosti doma v Rudomosazi a já strašim zase tady na Worlornu. Vlastně jen v Larteynu, po pravdě řečeno. Strašit na celé planetě, to by jednoho dost vyčerpalo."

„A tak," pousmál se Dirk. „Takže ty jsi taky duch?"

„No ovšem," kývl stařec. „Povídám si s tebou jen proto, že nemám po ruce řetěz na chrastění. Co sis myslel, že jsem?"

„Myslím si," utrousil Dirk, „myslím si, že bys mohl být Kirak Rudomosaz Cavis."

„Kirak Rudomosaz Cavis," zopakoval starý muž chraplavě, a přece zpěvavě. „Toho znám. Jestli někdo někdy byl duch, tak tenhle určitě. Je mu souzeno strašit v mrtvole kavalaanské poezie. Vychází v noci, skučí a přednáší úryvky z žalozpěvů Jamise-Lva Taala a z některých slušnějších sonetů Erika Vznešeného-Nefritocel Devlina. Za úplňku vyzpěvuje braithské bojové písně a někdy přidá i starou kanibalskou písničku z Hlubokodolských sídel. Duch, přesně tak, a navíc velice dojemný. Když chce svoje oběti pomučit pořádně, recituje i svoje vlastní verše. Ujišťuji tě, že kdyby ti předčítal z Kiraka Rudomosazi, modlil by ses, aby radši chřestil řetězy."

„Vážně?" nadhodil Dirk. „Nechápu, co je samo o sobě tak strašidelného na tom, když je člověk básníkem."

„Kirak Rudomosaz píše poezii ve starokavalarštině," zakabonil se stařec. „A to stačí. Je to umírající jazyk. Kdo to bude číst, i když to napíše? I v jeho vlastní pevnosti lidé vyrůstají a učí se jen standardní hvězdný jazyk. Možná jeho poezii přeloží, ale sotva to stojí za tu námahu. V překladu se to nerýmuje, metrům kulhá jako pačlověk se zlomenou páteří. V překladu to není dobré ani trochu, ani trošku. Rachotivé kadence Galena Zářivce, lahodné hymny Laarise-Slepce Vznešeného-Kenna, všechny ty bezútěšné šanabranské verše oslavující železo a oheň, dokonce i písně eyn-kethi se sotva dají považovat za poezii. Všechno je to mrtvé, do posledního kousku, přežívá to jen v Kirakovi Rudomosazi. Ovšemže ten chlap je duch. Proč by jinak přiletěl na Worlorn? Tohle je svět po duchy." Stařec se zatahal za vousy a podíval se na Dirka. „Tak odhaduji, že jsi duch

nějakého turisty. Určitě ses tu ztratil, když jsi hledal koupelnu, a od té doby tu bloudíš."

„Ne, kdepak," zavrtěl hlavou Dirk. „Hledal jsem něco jiného." Usmál se a zdvihl ruku s ševelkamem.

Starý muž si klenot prohlédl, mžoural pronikavýma modrýma očima a studený vítr mu pohazoval pláštěm. „Ať je to co je to, nejspíš je to mrtvé," odhadl. Z veliké hloubky, od řeky, která se blýskala a vinula se přes Občinu, se k nim donesl zvuk: slabý, vzdálený výkřik kvíly. Dirk trhl hlavou, chtěl vědět, odkud ten zvuk vyšel. Nebylo tam nic, nic... jen oni dva stáli na hradbách, vítr se do nich opíral a Čertovo oko stálo vysoko na soumračném nebi. Žádná kvíla. Jejich čas už minul. Jsou všechny vyhubené.

„Mrtvé?" řekl Dirk.

„Worlorn je mrtvých věcí plný," pokrčil rameny stařec, „a je plný lidí hledajících mrtvé věci a duchů." Zašeptal cosi ve Starokavalarština, Dirk moc nezachytil, co to bylo, a muž pomalu vykročil.

Dirk se za ním díval. Sklouzl pohledem ke vzdálenému obzoru, který zakrývala vrstva modrošedých mraků. Někde tím směrem je kosmoport - a také Bretan Braith, to věděl jistě. „Ach bože, Jenny," oslovil ševelkam. Mrštil jím do dálky, jako když kluk hází kamenem, a on letěl daleko a daleko, než vůbec začal klesat. Dirk chvíli myslel na Gwen a na Jaana a ještě déle na Garseho.

Pak se zase otočil ke starci a zavolal za jeho vzdalujícím se obrysem. „Duchu!" křikl. „Počkej. Prokaž mi jednu laskavost... mezi námi duchy."

Starý muž se zastavil.

Epilog

To místo bylo rovné a travnaté a leželo ve středu Občiny, ne moc daleko od kosmoportu. Kdysi, za dob Festivalu, se tu konala sportovní utkání, borci jedenácti ze čtrnácti vnějších světů tu zápolili o křišťálové koruny.

Dirk a Kirak Rudomosaz tam dorazili dávno před smluvenou dobou a čekali.

Když se čas pomalu naplňoval, Dirk si začal dělat starosti. Ale nemusel. Letoun s rozšklebenou vlčí hlavou místo krytu se objevil včas na obloze. Jednou přeletěl, až pulzní trysky zasténaly, přeletěl nízko, aby měl pilot jistotu, že tu opravdu jsou, a pak přistál.

Bretan Braith šel k nim přes uschlou hnědou trávu a černými holínkami drtil shluky uvadajících květin. Byl skoro soumrak. Jeho oko začalo žhnout.

„Takže to byla pravda," řekl Bretan Dirkovi a do škrábavého hlasu, právě do toho hlasu, který Dirk tak často slýchal ve zlých snech, do hlasu o několik oktáv hlubšího a příliš pokřiveného na člověka tak štíhlého a rovného, se mu vkradla trocha úžasu. „Opravdu jsi tady." Braithský stál několik metrů od nich, díval se na ně, byl neskutečně čistý, navlečený do sněhobílé soubojové parády, na prsou s vyšívanou purpurovou vlčí hlavou. Na černém pásku měl dvě zbraně: nalevo laser, napravo těžkou klasickou pistoli z modrošedého kovu. Železný náramek měl plný zářivců. „Po pravdě řečeno jsem tomu starci z Rudomosazi nevěřil," prohlásil. „Ale říkal jsem si, že když to mám tak blízko, neuškodí se sem podívat. Když se ukáže, že to byla lež, můžu se dost rychle vrátit."

Kirak Rudomosaz klesl na kolena a začal do trávy črtat čtverec.

„Počítáš s tím, že tě poctím právem na souboj," ozval se Bretan. „Ale k tomu já nemám důvod." Pohnul pravicí a najednou se Dirk díval do hlavně mechanické pistole. „Proč bych tě neměl zabít? Hned a na místě?"

Dirk pokrčil rameny. „Jestli chceš, zabij mě, ale nejdřív ni odpověz na pár otázek."

Bretan ho probodával pohledem a nic neříkal.

„Kdybych k tobě přišel ve Výzvě," začal Dirk, „kdybych sešel do podzemí, jak jsi chtěl, dal bys mi právo na souboj? Anebo bys mě zabil jako pačlověka?"

Bretan vrátil zbraň do pouzdra. „Bil bych se s tebou. V Larteynu, ve Výzvě nebo tady... v tom není žádný rozdíl. Dal bych ti právo na souboj. Já na palidi nevěřím, ťLariene. Nikdy jsem na ně nevěřil. To jen Chell, který měl se mnou svazek a kterému bůhvíproč nevadila moje tvář."

„Ano," přikývl Dirk. Kirak už nakreslil polovinu čtverce smrti. Dirk střelil pohledem po nebi a napadlo ho, kolik času asi ještě zbývá. „A ještě jedna věc, Bretane Braithu. Jak jsi věděl, že nás máš hledat ve Výzvě, právě v tom městě a ne v žádném jiném?"

Bretan nešikovně pokrčil rameny. „Kimdísí mi to řekl. Nechal si za to zaplatit. Každý Kimdísí se dá koupit. Na ten plášť, který ti dal, připevnil stopovací čidlo. Myslím, že je používali při práci."

„A jakou cenu chtěl?" zeptal se Dirk. Tři strany čtverce byly načrtnuté, v trávě se táhly bílé čáry.

„Dal jsem mu závazek cti, že neublížím Gwen Delvanové a budu ji chránit před ostatními." Poslední paprsky slunce pohasínaly; opožděné žluté slunce doběhlo za ostatními za

hory. „A teď mám jednu otázku já, ťLariene," ozval se Bretan. „Proč jsi za mnou přišel?"

Dirk se usmál. „Protože se mi líbíš, Bretane Braithu. Vypálil jsi Kryne Lamiyu, ne?"

„To je pravda," řekl Bretan. „A doufám, že spálím i tebe a pak toho rušitele svazků, Jaantonyho Vznešeného-Nefritocele. Je ještě naživu?"

Na tuhle otázku Dirk neodpověděl.

Kirak Rudomosaz povstal a oprášil si křídu z rukou. Čtverec byl dokončen. Vybalil dva stejné meče; rovné meče z kavalaanské oceli, v jejichž zdobených jílcích byly zasazeny zářivce a nefrit. Bretan si jeden vybral a vyzkoušel ho - když proletěl vzduchem, zasvištěl a zazpíval -, pak spokojeně poodstoupil do jednoho rohu čtverce. Čekal a byl velice klidný; na chvilku vypadal skoro důstojně, štíhlá postava opírající se zlehounka o meč. Jako ten lodník, pomyslel si

Dirk, a nevolky loupl očima po vlčím letounu, jestli se neproměnil v nízký člun. Srdce mu bilo na poplach.

Zahnal ty myšlenky, vzal si druhý meč a postavil se na místo. Kirak Rudomosaz se na něj usmál. Bude to snadné, říkal si Dirk. Snažil se rozpomenout se na rady, které mu před dávnými dobami dal Garse Nefritocel. Jednu ránu přijmi, jednu dej, to je celé, upomínal se. Byl velice vystrašený.

Bretan odhodil palné zbraně na zem mimo čtverec, houpal mečem sem a tam, rozcvičoval si paži. I ze sedmimetrové vzdálenosti, která je dělila, viděl Dirk, jak mu cuká ve tváři.

Nad Bretanovým pravým ramenem vycházela hvězda. Byla modrobílá, veliká a zdála se být hrozně blízko. Šplhala po nebi z černého sametu nahoru, k zenitu. A za zenitem, pomyslel si Dirk, je Eshellin a pi-Emerel a Svět Blackwinova oceánu. Ať jim štěstí přeje.

Kirak Cavis vyšel ven ze čtverce smrti a pronesl starokavalarské slovo. Bretan vykročil, pohyboval se ladně, pohupoval se lehce na chodidlech, byl velice bílý a oko mu zářilo.

Dirk se škodolibě usmál, jako by to byl udělal Garse, odhrnul si vlasy z očí a vydal se k němu. Když zvedl meč a napřáhl jej proti Bretanově zbrani, po čepeli nepřeběhlo žádné světlo hvězd. Vál vítr. Bylo velice chladno.

Glosář

adapti - Geneticky pozměnění lidé na Prométheu. Prométhejští chirurgové neustále experimentují, proto je adaptů mnoho druhů. V běžném užití se slovo vztahuje na všechny Prométhejce.

a.i. - ante interregnum (před Mezivládím).

Avalon - Lidský svět v chumelu, kolonizovaný v prvním století Federálního impéria z Newholmu. Středisko sektoru za Dvojí války. Avalon nikdy nepřišel o hvězdnou flotilu a prostřednictvím svých početných průzkumných, obchodních a znovuvzdělavacích programů sehrál významnou roli na konci Mezivládí. Potom se z něj stalo středisko učenosti. Na Avalonu sídlí Akademie lidského vědění a její početné přidružené ústavy. Avalon je i důležité obchodní centrum a má největší obchodní flotilu v chumelu. Lodě z Avalonu často obchodují zároveň s vědomostmi i se zbožím.

Bakkalon - Božstvo, které uctívají Oceloví andělé a které bývá popisováno jako nahé lidské nemluvně třímající černý meč; také nazýván Bledé dítě.

Baldur - Lidská kolonie první generace, osídlená přímo ze Země v prvních rocích hvězdných cest. Za Dvojí války středisko sektoru, nyní významný obchodní uzel.

Bastion - Lidský svět v chumelu, podrobnosti o osídlení nejsou známy. Bastion byl kdysi lidskou kolonií, ale za Dvojí války jej dobyli Hrangové. Posléze byl opět dobyt lidmi a dnes tam žijí Oceloví andělé, kteří si z něj udělali svoje hlavní centrum.

betheyn - Kavalarský výraz pro ženu vázanou k muži a pod jeho ochranou, doslova znamená pevnostní manželka.

Braith - Jedna ze čtyř moderních pevnostních koalic na Vznešeném Kavalaanu. Je považován za nejkonzervativnější z nich.

Braque - Lidský svět poblíž Pokušitelovy roušky, na samém okraji chumelu. Braque je primitivní a pověrčivý svět ovládaný vrstvou kněží, kteří přísně omezují užití technologie.

Bronzopěst - Zaniklá pevnostní koalice na Vznešeném Kavalaanu.

cro-betheyn - Kavalarský výraz pro vztah betheyn k teynovi muže, jemuž je vázána; doslova sdílená pevnostní manželka.

Čep - viz Satanáš.

Čertova koruna - Jedno ze jmen šesti žlutých hvězd, které krouží kolem červeného superobra, jemuž se někdy říká Čertovo oko. S ním vytvářejí Ohnivé kolo. Známy také jako Satanášovy děti či Trojská slunce. Šestice hvězd je v podstatě identických; obíhají v trojanské formaci.

Čertovo oko - viz Satanáš.

daktyloidi - Lidský výraz pro okřídlené otroky, které Hrangové za Dvojí války používali jako úderné jednotky. Tito tvorové dostali jméno podle své mírné podoby s pozemskými prehistorickými pterodaktyly. Daktyloidi byli divocí, ale měli nízkou inteligencí a byli jen zpola rozumnými tvory.

Daronne - Lidský svět v chumelu, blízko Pokušitelovy roušky. Protože byl kolonizován přinejmenším třikrát mimozemšťany a dvakrát lidmi, je spletí esoterických kultur.

Dvanáctý sen - Festivalové město, které na Worlornu vybudovali lidé z Kimdissu. Milovníci rafinovaných slastí je považovali za esteticky nejzdařilejší ze čtrnácti měst postavených pro Festival Periferie. Jméno dostal podle kimdisské víry: ta tvrdí, že vesmír a vše v něm je dílem Spáče - a jeho dvanáctým snem je Sen o nepřekonatelné kráse.

Dvojí válka - Staletí trvající konflikt mezi Federálním impériem a dvěma nelidskými rasami, Fyndey a Hrangy. Známa také jako Veliká válka, Fyndejská válka, Hranžský konflikt, Tisíciletá válka nebo prostě Válka. V mnoha ohledech šlo vlastně o dvě střetnutí; mezi protivníky nikdy nedošlo k žádným kontaktům. Ačkoli oba válčili proti lidem, nebyli ani v nejmenším spojenci. Federální

impérium zabíralo prostor mezi nimi, a proto bojovalo na dvou frontách. Fyndejské hordy mířily k Jádru, takzvaná Hranžská říše se rozpínala k okraji galaxie. Válka proti Fyndeům začala dřív a byla obecně vzato kratším a čistějším střetnutím, které skončilo díky vyjednávání a intervenci třetí mimolidské rasy, Damanů. Hrangové byli nepochopitelnější a k lidstvu se stavěli podstatně nepřátelštěji. Válečný stav mezi Hrangem a zemí nikdy formálně vzato neskončil; obě civilizace se zhroutily. Lidstvo se po Mezivládí vzpamatovalo, i když už nikdy netvořilo jedinou politickou strukturu. Hrangové utrpěli z rukou svých vlastních otroků a lidských kolonistů v podstatě genocidu.

Emerelci - Rodáci z pi-Emerelu.

Erikan - Lidský svět pojmenovaný po duchovní vůdkyni Erice Stormjonesové, který osídlili její následovníci a který se drží jejích zásad, především úsilí o nesmrtelnost prostřednictvím klonování.

Eshellin - Lidský svět na Periferii, osídlený vystěhovalci z Daronne. Poměrně primitivní a velice řídce obydlený.

Esvoch - Festivalové město vybudované lidmi z Eshellinu.

eyn-kethi - Kavalarský název pro „chovné" ženy v pevnosti, které jsou sexuálně dostupné pro všechny muže; doslova „vázány k bratrům pevnosti".

Federální impérium - Politické uskupení, které ovládalo lidmi osídlený vesmír v prvních staletích po počátku mezihvězdných letů a které kolonizovalo většinu světů první a druhé generace a některé ze třetí. Vedlo také Dvojí válku, za níž se posléze zhroutilo. Sám název je příhodný, leč nesprávný: takzvané impérium bylo ve skutečnosti demokraticko — socialisticko — kybernetickou byrokracií. Konečná rozhodnuli byla na Hlavním správci, který se zodpovídal trojkomorovému legislativnímu tělesu se sídlem ve staro zemské Ženevě, jímž byl také volen, ale valná část řízení samotné Země byla prováděna umělými inteligencemi, obrovskými počítačovými konstrukty. V posledních letech Dvojí války bylo Federální impérium stále represivnější a ztrácelo spojení nejen s koloniemi, ale i s vlastními vojenskými organizacemi.

Fyndeové - Mimozemská rasa, první inteligentní druh schopný mezihvězdných cest, se kterým se lidstvo setkalo. Jedni z nepřátel, kterým Federální impérium čelilo ve Dvojí válce. Fyndeové podle všeho neznají vůbec žádnou věrnost vlastní rase. Jejich společnosti se skládají z empaticky propojených „hord" a každá horda brojí proti všem ostatním. Takzvaní „duchoněmí", ti, kdo nejsou empatického spojení schopni, jsou vyhnanci bez přátel. Fyndeové ovládají zhruba devadesát světů, většinou ke středu galaxie od světů kolonizovaných lidmi.

githyanki - Hranžská otrocká rasa; lidé jim často přezdívali „pijáci duší". Githyanki jsou nepříliš inteligentní, zlovolní a výkonní jako telepati. Dokázali pokřivovat a lámat myšlení lidí, vysílat falešné představy, halucinace a sny, posilovat zvířecí stránku lidské povahy a pokrucovat úsudek a uvažování, výsledkem čehož bylo, že se lidé obraceli jedni proti druhým.

Haapalovo město - Festivalové město vybudované lidmi z Wolfheimu. Jméno dostalo po Ingu Haapalovi, tamním astronomovi, který zjistil, že Worlorn proletí kolem Ohnivého kola.

Hlubokodolská sídla - Mytologická pevnostní koalice na Vzneseném Kavalaanu, která údajně existovala v dávných dobách. Obyvatelé Hlubokodolských sídel byli kanibalové a lovili lidi z jiných pevností, dokud nebyli zničeni ve válce. Údajně to byli jen napůl lidé a z druhé poloviny démoni.

Hrangové - Nepřátelé lidstva za Dvojí války. Hrangové jsou patrně nejcizejší myslící bytosti, jaké kdy člověk potkal. Jejich společenský systém se zakládá na soustavě biologických kast, které jsou většinou tak odlišné, že vypadají jako různé druhy. Z milionů Hrangů jsou inteligentní vlastně jen takzvané Mozky, s nimiž se lidem nikdy nepodařilo navázat komunikaci. Hrangové jsou zuřivě xenofobní; ještě před Dvojí válkou zotročili asi desítku méně pokročilých ras a jsou i důkazy o tom, že jiné zcela vyhladili. Válka je v podstatě zničila, zbyli jen na samotném Starém Hrangu a na několika málo jeho nejstarších koloniích.

hruunové - Otrocká rasa, kterou Hrangové za Dvojí války často používali v boji. Byli inteligentnější než většina jejich ostatních otroků. Jejich domovský svět má na lidské standardy silnou

gravitaci, a tak se hruunové jako bojovníci vyznačují obrovskou silou. K dalším jejich vlastnostem patří zraková schopnost sahající daleko do infračerveného pásma, díky čemuž se obzvlášť hodili pro noční boj.

chumel - Slovo z wolfmanského slangu, které se nyní běžně používá ve vnějších světech; označuje prostor mezi Periferií a civilizačně vyspělými světy okolo Staré Země. Hranžská říše většinu toho, čemu se dnes říká chumel, obsadila, a tak právě tady se odehrála valná část děsivých událostí Dvojí války. Mnoho planet válka uvrhla do zkázy a mnoho civilizací zlomila a wolfmanský výraz označuje právě tento stav, „nepořádek" či „zmatek". K významným lidským světům v chumelu patří Avalon, Bastion, Prométheus a Jamisonův svět.

Imperiálové - Původně správci vysílaní na vrcholu Federálního impéria ze Země. Po Mezivládí přešel výraz na jakékoli lidi, kteří žili v dobách impéria.

Jamisonův svět - Lidský svět v chumelu, osídlený především ze Starého Poseidonu. Jeho obyvatelé žijí na ostrovech a souostrovích oplývajících hojností a jediný větší kontinent světa je povětšinou neobydlen. Je to regionální středisko průmyslu a obchodu a obchodně soupeří s Avalonem.

Kavalar - Obyvatel Vznešeného Kavalaanu.

Kenn - Zaniklá kavalarská pevnostní koalice.

keth, kethi - Kavalarský výraz pro muže z pevnosti nebo pevnostní koalice; doslova „pevnostní bratr (bratři)".

Kimdísí - Obyvatel Kimdissu.

Kimdiss - Lidský svět na Periferii, osídlený skupinou nábožensky založených pacifistů, nyní významná obchodní mocnost v regionu vnějších světů. Kimdísí udržují tradici nenásilí, a proto se nepřátelsky staví k Vznešenému Kavalaanu a jeho soubojovému kodexu.

korariel - Kavalarský výraz, doslova „majetek pod ochranou". Původně jej pevnosti nebo jedinci používali, když si chtěli některé palidi či skupiny palidi označit jako soukromou lovnou zvěř. Pytláky

pak vyzývali k souboji. Progresivnější koalice výraz později používaly k tomu, aby primitivy ochránily před vyhubením rukama konzervativních kavalarských lovců. Je nepatřičné použít tento výraz pro skutečného člověka, hodí se jen pro pačlověka nebo zvíře.

Kryne Lamiya - Festivalové město, které na Worlornu vybudovali lidé ze Šerozory. Říkalo se mu i Město sirén a bylo postaveno tak, aby jeho věže pod řízenými nápory horského větru fungovaly jako hudební nástroj hrající znovu a znovu symfonii největší šerozorské skladatelky, nihilistky Lamiye-Bailis.

kvíla - Též černá kvíla; létající dravec původem ze Vznešeného Kavalaanu.

Larteyn - Festivalové město, které na Worlornu vytesali do úbočí hory Kavalaři. Doslova jméno znamená „vázán k nebi". Do značné míry bylo vyrobeno ze zářivce a často se mu říkalo Ohnivá pevnost.

Léthie - Rozšířený výraz pro primitivní lidskou kolonii na Periferii. Je známa také jako Zapomenutá nebo Ztracená kolonie. Všechny tyto názvy však přišly zvnějšku a sami Ztracenci říkají své planetě Země. Léthie je nejstarší z lidských světů za Pokušitelovou rouškou, proto se všechny údaje o jejím osídlení ztratily a zbyly jen dohady. Místní jsou hlavně rybáři a o život mimo rámec svého světa nemají vůbec zájem.

Město v bezhvězdné laguně - Festivalové město, které na Worlornu postavili lidé ze Světa Blackwinova oceánu pod hladinou umělého jezera.

Mezivládí - Úsek dějin mezi Zhroucením a návratem k mezihvězdným letům. Už z jeho podstaty vyplývá, že je velice těžké je přesně datovat. Některé světy zažily Zhroucení časně, některé pozdě; některé ztratily hvězdolety na pět let, některé na padesát, některé na pět set. Některé, jako třeba Avalon, Baldur, Newholme a Stará Země, nebyly od ostatního lidstva izolovány vlastně nikdy, jiné možná na znovuobjevení čekají ještě nyní. Obvykle se uvádí, že Mezivládí trvalo „jednu generaci", což je použitelné jako přibližné určení, pokud se mluví jen o větších lidských světech.

Musquel nad Mořem - Festivalové město, které na Worlornu vybudovali lidé z Léthie. Pro Zapomenutou kolonii je však postavilo

sdružení ostatních vnějších světů, protože Léthie pro tak rychlou stavbu neměla technické prostředky. Musquel, starobyle vyhlížející přístavní město z barevných cihel a dřeva, se stal jednou z nejoblíbenějších atrakcí Festivalu.

nelidé - Lidské bytosti, které se vyvinuly nebo zmutovaly natolik, že už nejsou schopny křížení se zbytkem rasy.

Newholme - První lidská vesmírná kolonie; urbanizovaný, přelidněný, vysoce technologický svět, jen 4,3 světelného roku vzdálený od Staré Země. Od Mezivládí a izolace Staré Země je Newholme brán jako nejpokročilejší lidský svět a středisko mezihvězdné obchodní výměny. Je také formálně sídlem takzvaného Svazu lidstva, politického uskupení, které tvrdí, že pod jeho jurisdikci spadá každý lidský svět, ať leží kdekoli. Nicméně Svaz kromě Newholmu samotného uznávají jen tři další světy, a tak je z valné části pouhou idejí.

Oceloví andělé - Přezdívka členů vlivné a rozšířené válečné církve, hnutí, jež se vyvinulo mezi vojáky Federálního impéria za Dvojí války a jež od té doby přetrvalo, ba zesílilo. Oceloví andělé věří, že duši mají pouze praví lidé („setba Země"), že přežití rasy je nejvyšším zákonem a že jedinou skutečnou ctností je síla. Nyní je jejich střediskem Bastion, ale ovládají asi deset planet a mají kolonie, misie a tábory na stovce dalších. Sami členové kultu si říkají Děti Bakkalonovy. O skutečném původu hnutí se vedou spory. Andělé zažili dvě velká schizmata a vedli mnoho válek, většinou proti mimolidským rozumným bytostem.

Ohnivé kolo - Souborné jméno pro vícehvězdnou soustavu ze sedmi hvězd, která se nachází na Periferii, za Pokušitelovou rouškou. Jsou lidé, kteří v Kole vidí umělý pomník zaniklé rasy superbytostí. Viz též Satanáš, Čertova koruna.

pevnost - Základní sociální jednotka na Vznešeném Kavalaanu. Podzemní prostora nebo více prostor, které se snadno brání proti útoku a které poskytují útočiště šesti lidem až stovce lidí. Za pradávna byla pevnost nezávislou jednotkou, kombinací rodiny a národa. Brzy ale pevnosti začaly vytvářet spojenectví a splývat s jinými pevnostmi a dokonce se i pod zemí propojovat; pak se jim říkalo pevnostní koalice. Současně je už výraz pevnost používán

volněji a někdy označuje to, co je přesněji vzato celá pevnostní koalice.

Pevnost Šanabran - Jedna ze čtyř novodobých pevnostních koalic na Vznešeném Kavalaanu.

p. i. - post interregnum (po Mezivládí).

pi-Emerel - Lidský svět v Periferii, osídlený bezprostředně po Mezivládí (odtud předpona pi-) arkologily z Daronne. Emerelská civilizace je technologicky vyspělá, kultivovaná, pacifistická, nicméně statická a poněkud příliš sešněrovaná. Občané žijí v kilometr vysokých věžových městech (arkologiích) obklopených zemědělskou krajinou i divokou přírodou, ale většinou nikdy neopustí budovy, kde se narodili. Nespokojencům je dovoleno sloužit v emerelské obchodní hvězdné flotile, ale nesmějí se pak vrátit do domovských věží.

pijáci duší - viz githyanki.

Pokušitelova rouška - Oblak mezihvězdného prachu a plynů poblíž horního okraje galaktické čočky, který ukrývá Ohnivé kolo a další vnější světy. Hranice mezi chumelem a Periferií.

Prométheus - Lidský svět v chumelu, kolonizovaný za Dvojí války vojenskou organizací ze Staré země, která si říkala Sbor ekologického boje. Protože se planeta nacházela hluboko ve válečné zóně a ve sféře hranžského vlivu, sloužila jako ústředí pro bioválečné lodě, které šířily mezi Hrangy nemoci, hmyz i nákazy rostlinné a zvířecí. Po Zhroucení se Prométheus vrátil k mezihvězdným letům velice rychle. Také si zachoval, ba rozvinul techniky klonování a genetické manipulace, které byly přísně střeženými tajemstvími Federálního impéria. Je to jeden z nejmocnějších lidských světů v chumelu a v podstatě ovládá své nejbližší sousedy, Rhiannon a Tenkamen, a obrovský vliv má i na řadě dalších planet. Viz též adapti.

Rhiannon - Lidský svět v chumelu, kolonizovaný ve středním federálním období z Deirdre. Jde o bohatý zemědělský svět, který však nemá vlastní hvězdné lodi, je samostatný jen na papíře a ovládají jej Prométhejci.

Rommel - Chladná planeta se silnou gravitací, kolonizovaná přímo ze Země velice brzy po začátku federálního období. Spolu s Wellingtonem, svou bratrskou planetou v tomtéž systému, začínaly jako drsné vězeňské planety pro nenapravitelné vězně ze Země, ale za Dvojí války se z nich staly takzvané „válečné světy", na nichž Federace čerpala většinu útočných oddílů. Vojáci z Rommelu a Wellingtonu žili v tuhé armádní disciplíně a dostávali drogy a speciální trénink na zkrácení reakčních dob, aby se zlepšily jejich bojové dovednosti. Posléze je genetická uzpůsobení změnila v nelidi, kteří se nemohli křížit s lidmi. Za Zhroucení Rommel přišel o schopnost hvězdného letu a už ji nikdy nezískal. Obchodníci se světu vyhýbají, protože Rommelané mají pověst tvorů necitelných a nebezpečných.

Rudomosaz - Jedna ze čtyř novodobých pevnostních koalic na Vznešeném Kavalaanu a jedna ze dvou progresivnějších.

Satanáš - Červený superobr nacházející se za Pokušitelovou rouškou. Význačným rysem je šestice žlutých sluncí, jež se kolem něj otáčejí pravidelně rozmístěná. Celé soustavě se říká Ohnivé kolo. Někteří lidé spekulují, že Kolo vytvořila rasa zmizelých superbytostí, které uměly stěhovat slunce. Satanáš je také znám jako Čertovo oko nebo Čep.

Satanášovy děti - viz Čertova koruna.

Shromáždění Nefritoceli - Jedna ze čtyř novodobých pevnostních koalic na Vznešeném Kavalaanu a jedna ze dvou progresivnějších.

standard - peněžní jednotka užívaná v mezihvězdném obchodě a také na většině nejvýznamnějších lidských světů. Stejný název se užívá pro obchodnický jazyk, jímž mluví mezihvězdní obchodníci a cestovatelé: též terrastandard, zemština, obecná řeč. Výraz „standard" je také zkráceninou z termínu „standardní rok", který odpovídá pozemskému roku. Totéž platí pro standardní hodinu, den a tak dále.

Stará Země - Domov lidské rasy, dříve sídlo Federálního impéria. Za Mezivládí a po vzpouře význačných částí jeho ozbrojených sil povolala Stará Země zbytek své armády zpět a izolovala se od zbytku lidstva. Embargo až na několik málo výjimek

stále platí. O dnešním životě na Staré Zemi koluje mnoho legend a dohadů, ale pramálo faktů. Také známa jako Země, Terra, Domov.

Starý Hrang - Domovská planeta Hrangů a jedno z mála míst, kde ve větším počtu přežily hranžské Mozky.

Starý Poseidon - Lidský svět třetí generace, osídlený za federálních dob. Planeta bouřlivých moří a netušených bohatství. Brzy se z ní stalo středisko sektoru a významné obchodní centrum. Ani ne po století už Poseidonci sami stavěli hvězdné lodě a vysílali kolonisty; osídlili přes dvacítku dalších planet včetně Jamisonova světa.

strašek - Drobný dravý hlodavec z Kimdissu, který shodí před dospělostí několikrát kůži; kůže pak vystavuje kolem hnízda, aby vyděsil nepřátele.

Svět Blackwinova oceánu - Lidský svět na Periferii, osídlený p.i. 137 ze Starého Poseidonu.

Syn spáčův - Náboženský vůdce, který žil uprostřed federálního období na Deirdre. Syn spáčův kázal víru ve hmotný pacifismus a psychologickou agresi a svým přívržencům radil, aby místo síly proti nepřátelům užívali chytrosti. Jeho učení je dodnes vlivné na Kimdissu, Kayanu, Tamberu a řadě dalších světů.

Šerozora - Lidský svět na Periferii, blízko okraje mezigalaktického prostoru. Po Šerozoře už není nic; v zimě tu je nebe až na svit vzdálených galaxií prázdné. Šerozora je málo osídlená, osamělá a daří se na ní mnoha podivným sektám. Zdejší lidé proměnili řízení počasí v rafinované umění, ale jinak nekladou žádný důraz na technologii.

ševelkam - Krystal, který byl psionicky „vyleptán" tak, aby zadržel určité city nebo myšlenky, které jsou potom vnímatelné, pokud krystal drží v ruce „rezonantní", podobně naladěný člověk. Ševelkam může být vyroben z jakéhokoli krystalu, ale některé se k tomu hodí podstatně lépe než ostatní. Síla a jasnost ševelkamu se může měnit i s časem a podle dovednosti espera, který jej vyleptal. Velice ceněny jsou ševelkamy z Avalonu, protože tato planeta má jak vhodné krystaly, tak mnoho výrazných Nadaných. Některé méně

rozvinuté planety prý produkují ještě hodnotnější ševelkamy, ale jejich výrobky se na mezihvězdný trh dostanou vzácně.

škrtič - Rozšířený druh loberských stromů.

Taal -Zaniklá pevnostní koalice na Vznešeném Kavalaanu.

Tara - Lidský svět poblíž Pokušitelovy roušky, na samém konci chumelu. Taru přinejmenším pětkrát kolonizovaly migrující skupiny z různých světů a za Dvojí války utrpěla několika nájezdy, takže dnes hostí tříšť mnoha podivných kultur. Nicméně dominantní vlivy vyplývají z první vlny osídlení: je to vliv irskořímské reformované církve katolické a systému vlády dědičného válečného krále s titulem Cuchulainn.

Tenkamen - Umělý svět mezi Prométheem a planetou Rhiannon, který za Dvojí války zbudovalo Federální impérium jako údernou válečnou základnu. Tenkamen se nachází ve vesmíru, nekrouží kolem žádné hvězdy a je vcelku malý; svým způsobem to je spíše velká stacionární hvězdná loď než skutečný svět. Dnes jej ovládají Prométhejci.

teyn - Kavalarský výraz pro muže vázaného k jinému muži, obvykle na celý život, přičemž vztah je kvazirovný. Je to nejbližší možný vztah mezi Kavalary; doslova „moje vazba" nebo „těsná vazba" nebo „těsný vztah".

Tober v Roušce - Lidský svět na vnějším okraji Pokušitelovy roušky, obvykle je brán jako součást Periferie. Za Zhroucení jej objevila vzbouřená 17. flotila se základnou na Avalonu. Tobeřané jsou ze všech kultur vnějších světů technicky nejpokročilejší a vyvinuli energetické štíty a technologie pseudohmoty, které dokonce převyšují úroveň z federálních dob. Tober si udržuje silné vojsko a má vliv na mnoho primitivnějších planet Periferie.

Trojská slunce - Viz Čertova koruna.

Tulákova naděje - Lidský svět v Celiině shluku, dříve středisko sektoru.

Velké černé moře - Ve vnějších světech se tak označuje prostor mezi galaxiemi, kde nejsou žádné hvězdy.

vnější světy - Souhrnný výraz pro všechny světy na Periferii; čtrnáct lidských kolonií mezi Pokušitelovou rouškou a Velkým černým mořem.

Výzva - Festivalové město, které na Worlornu postavili lidé z pi-Emerelu. Výzva je automatizovaná, počítačově řízená, soběstačná arkologie.

Vznešený Kavalaan - Lidský svět na Periferii, kolonizovaný za Dvojí války uprchlíky a horníky z Tary. Hranžské nájezdy většinu původní kolonie zničily; ti, kdo přežili, vybudovali soudobou kavalarskou pevnostní civilizaci. Kavalarská společnost je sešněrovaná předpisy a zároveň individualistická; kultura klade veliký důraz na věrnost a osobní čest. Když jej obchodníci objevili, byl Kavalaan v podstatě barbarský, ale nyní se rychle industrializuje, rozšiřuje vzdělávání a pořizuje si vlastní flotilu hvězdných lodí. Vznešený Kavalaan si činí územní nárok na bludnou planetu Worlorn a byl jednou z hybných sil pořádání Festivalu Periferie.

Wellington - Teplá planeta se silnou gravitací, kolonizovaná jako trestanecké sídliště přímo ze Země velice brzy po začátku federálního období. Se svou bratrskou planetou Rommel se brzy staly válečnými světy, které impériu dodávaly divoké útočné jednotky. Viz také Rommel. Ke konci Dvojí války, když se velitel Stephen Cobalt Northstar a jeho 13. flotila vzbouřili proti Federaci, byl na Wellingtonu zničen všechen život. Tato událost se často vykládá jako začátek Zhroucení.

Wolfheim - Lidský svět na Periferii, osídlený za Zhroucení uprchlíky z Fenrisu. Jeho kultura je považována za dynamickou a neklidnou; planeta silně ekonomicky soupeří s Kimdissem a vojenskou silou ji ve vnějších světech překonává jedině Tober.

Wolfman - Obyvatel Wolfheimu.

Worlorn - Bludná planeta, kterou jako první objevila Celia Marcyanová. Místo konání Festivalu Periferie, a to mezi lety p.i. 589 a 599, kdy prolétala kolem Ohnivého kola.

Zářivcová hora - Jedna z největších pevnostních koalic v kavalarských dějinách, kterou ale posléze porazili a zničili nepřátelé. Nyní opuštěná.

zářivec - Kámen ze Vznešeného Kavalaanu, který dokáže hromadit světlo a ve tmě je pak vydávat. Zářivec se používá ve stavebnictví i ve šperkařství a je důležitou součástí kavalarského vývozu.

Zhroucení - Období, ve kterém padlo Federální impérium Staré Země. Datace se provádí obtížně, protože vinou války bylo spojení mezi světy ještě složitější než obvykle a každá planeta zažila Zhroucení svým způsobem a ve své době. Dějepisci většinou jako klíčové události pádu Federálního impéria uvádějí vzpouru na Thoru a zničení Wellingtonu, ale upozorňují i na to, že říše byla víceméně fikcí už po staletí dříve, přinejmenším pro vzdálenější kolonie.

*Martin, George Raymond Richard (*1948)*

Americký autor fantastiky, narodil se 20. 9. 1948 v Bayonne ve státě New Jersey, v roce 1972 dokončil studia žurnalistiky a v letech 1976-1978 sejí věnoval jako učitel, dnes žije v Santa Fe v Novém Mexiku. Do SF žánru vstoupil povídkou The Hero (Galaxy 1971, č. Hrdina - Ikarie 7/2002) a svou tvorbou záhy upoutal značnou pozornost mezi čtenáři i odbornou kritikou. Některé rané práce shrnul do souboru A Song for Lya (1976 - Locus, č. Píseň pro Lyu/Triton 2002), kde vyšly např. povídky With Morning Comes Mistfall {Analog 1973 - nom. Hugo a Nebula, č. Mlhy zrána klesají - Nečekané variace/AF 167 1997 a Mlha padá k ránu - Píseň pro Lyu/Triton 2002) a titulní A Song for Lya {Analog 1974 - Hugo, nom. Nebula, č. Píseň pro Lyu - Písečníci/Laser 1992 a Píseň pro Lyu/Triton 2002). Následující sbírka Songs of Stars and Shadows (1977) obsahuje zejména povídku And Seven Times Never Kill Man (Analog 1975 - nom. Hugo) či i u nás známé práce The Night of the Vampyres (Amazing 1975, č. Noc vampýrů - Poutník 11/96) a Men of Greywater Station (Amazing 1976, sp. Hovvard Waldrop, č. Zkáza Greywater Station - Poutník 11/96). Děj debutového románu Dying of the Light (čas. Analog 1977 = After the Festival, kn. 1977 - nom. Hugo, č. Soumrak na Worlornu. Triton) se odehrává na potulné planetě Worlorn, kde se během průletu kolem slunce uskutečnila galaktická slavnost nebývalých rozměrů. Román, který' byl navíc doplněn několika příběhy ze stejného prostředí, například ve sbírce Tufova dobrodružství.

Jako editor antologií začal pozoruhodnou sérií New Voices: New Voices in Science Fiction (1977 = New Voices I: The Campbell Award Nominees), New Voices II (19791, New Voices III (1980). New Voices IV (1981) a The John W. Campbell Awards Volume 5 (1984), v níž se objevily práce nadějných nováčků nominovaných na prestižní cenu John W. Campbell Award. Sám do prvního svazku přispěl povídkou The Stone City (New Voices in Science Fiaicn, ed. George R. R. Martin 1977 - notu. Nebula). Ze souborně dosud nevydaných prací jmenujme česky publikované povídky A Peripherial Affair (Fb-SF 1973, č. Okrajová záležitost - F&SF 1/96) a Warship (F&SF 1979, sp. George Florance-Guthrídge, č. Křižník - F&SF 5/93). Ve spolupráci s Lisou Tuttleovou vydal trojici novel The Storms of Windhaven (Analog 1975 - Locus, nom. Hugo a

Nebula, č. Bouře), One-Wing (Analog 1980 - nom. Hugo, č. Jednokřídlý) a The Fall (Analog 1981, č. Pád), jejichž spojením vznikl poutavý SF román Windhaven (1981, č. Křídla snů/Laser 1993), který sleduje příběh ženy bojující za právo létat na křídlech vyrobených z pozůstatků kosmické kolonizační lodi a proniknout tak do kasty letců, vzhledem k dědičnému právu uzavřené, s úkolem udržovat spojení mezi odlehlými sídly lidské společnosti na oceány pokryté planetě. Dosud zřejmě nejzdařilejším povídkovým souborem je kniha Sandkings (1981 - Locus, č. Písečníci/Triton 2002), v níž se mimo jiné objevily tituly Sandkings (Omni 1979 - Hugo, Nebula a Locus, č. Písečníci -Písečníci/Laser 1992 a Písečníci/Triton 2002) a The Way of Cross and Dragon (Omni 1979 - Hugo, Locus, nom. Nebula, č. Cesta kříže a draka - Nejmenší vesmír/Polaris

1992, Nové dobré kusy/Laser 2001 a Ve znamení kříže a draka - Písečníci/Triton 2002). Titulní práce byla v roce 1995 zfilmována jako úvodní díl seriálu Outer Limits.

V průběhu 80. let se Martin začal od SF odvracet směrem k fantasy a hororu, kladného přijetí se dočkal zejména román Fevre Dream (1983 - nom. WFA), skvostný upírský příběh z atraktivního prostředí parních lodí na řece Mississippi 19. století. K hororu patří také ambiciózní román Armageddon Rag (1983 - nom. WFA), nepříliš úspěšný apokalyptický příběh legendární hudební skupiny 60. let, která se pokouší o návrat na scénu a přitom se zaplete s nadpřirozenem. V souboru Songs the Dead Men Sing (1983) vyšly především povídky The Monkey Treatment (Fb-SF 1983 - Locus, nom. Hugo a Nebula) a u nás samostatně vydaná Nightflyers (Analog 1980, rozš. Binary Star 5, ed. James R. Frenkel, 1981 - Locus a Seiun, nom. Hugo, č. Nightflyers/Laser 1992), známá také díky filmovému zpracování z roku 1987. K posledním SF pracím patří cyklus sedmi povídek shrnutý do knihy Tuf Voyaging {Analog 1976 - 1985, kn. 1986, č. pouze zkráceně jako Tufova dobrodružství/Albatros 2000), kam patří také novela Guardians {Analog 1981 - Locus, nom. Hugo, č. Strážci). Kniha s humorným nadhledem popisuje dobrodružství vesmírného obchodníka a majitele dlouho ztracené vesmírné Archy s rozsáhlou sbírkou genetických informací mimozemských druhů. Další výběry kratších prací obsahují především již dříve souhrnně vydané tituly, zbývá jmenovat sbírky Nightflyers (1985) a zejména Portraits of His Children (1987, č. pouze výběr jako Nečekané variace/AF 167

1997), která zahrnuje také povídky Unsound Variations (Amazing 1982 - nom. Hugo a Nebula, č. Nečekaná variace - Nečekané variace/AF 167 1997) a Portraits of His Children (IASFM 1985 - Nebula, nom. Hugo, č. Portréty dětí - Nečekané variace/ AF 167 1997)- K práci editora antologií se vrátil při sestavení výběrů The Science Fiction Weight - Loss Book (1983, sp. Isaac Asimov a M. H. Greenberg) a Night Vi-sions 3 (1986 = Night Visions: The Hellbound Heart). Myšlenku alternativního světa obydleného nejrůznějšími druhy nadlidských bytostí vytvořených díky účinkům mimozemského viru rozvinul v rozsáhlém shared^vorkl projektu Wild Cards: Wild Cards (1987), Aces High (1987), Jokers Wild (1987), Aces Abroad (1988), Down and Dirty (1988), Ace in the Hole (1990), Dead Man's Hand (1990), One-Eyed Jacks (1991), Jokertown Shuffle (1991), Double Solitaire (1992), Dealer's Choice (1992), Card Sharks (1993), Marked Cards (1994) a Black Trump (1995). Ve třech případech jde o romány - sv. 7 (autory jsou G. R. R.Martin a John J. Miller), sv. 10 (Melinda Snodgrassová) a sv. 12 (Victor Milán). Mezitím se literárně zcela odmlčel, povídkovou tvorbu 80. let uzavřel horory The Pear-Shaped Man (Omni 1987 - Bram Stoker Award, nom. WFA) a The Skin Trade {Night Visions 5, ed. Douglas E. Winter 1988 - World Fantasy Award, č Proměna kůže - Temné vize/AF 167 1996). Již v roce 1986 se při práci na sérii Twilight Zone věnoval televizní tvorbě, v letech 1987 až 1990 se jako producent podílel na vzniku úvodních dílů seriálu Beauty and the Beast, od práce pro televizi ho odradil až neúspěch úvodního dílu dodnes nerealizovaného seriálu Doorways (1992).

V poslední době se plně soustředí na mimořádně propracovaný svět rozsáhlé fantasy série A Song ofice and Fire: A Game of Thrones (1996 - Locus, nom. WFA a Nebula č. Hra o trůny/Talpress 2000), A Clash of Kings (1999 -Locus, nom. Nebula, č. Střet králů/Talpress 2001) a A Storm of Swords (2000 - Locus, nom. Hugo a Nebula, č Bouře mečů/Talpress 2002), v níž rozehrál složitý mocenský boj o nadvládu nad královstvím, které v rozbouřené době plné krvavých bitev o trůn ohrožuje vzestup stále silnějších temných sil na odlehlých hranicích. Samostatná část prvního svazku vyšla pod názvem Blood of the Dragon (Asimov's SF 1996 - Hugo, nom. Nebula a WFA), třetí svazek obsahuje novelu Path of the Dragon (Asimov's SF 2000), cyklus dále doplňuje novela The Hedge Knight (Legends, ed. Robert Silverberg 1998 - nom. WFA, č. Potulný rytíř -

Legendy/BETA 1999). Původně plánovaná trilogie se později rozrostla do šesti svazků, chystány jsou tituly s předběžnými názvy A Dance with Dragons (nepub.) a The Winds of Winter (nepub.). Obě volně navazující části od sebe podle vnitřní chronologie mají oddělovat přibližně dvě desetiletí, které se Martin rozhodl popsat v nedávno vydaném románu A Feast for Crows (2003). Stejně jako v předchozích případech i zde neodolal a část románu publikoval ve formě novely pod názvem The Arms of the Kraken (Dragon 2003). Celkově jde o literárně možná nepříliš originální dílo, které však svým realistickým zpracováním vysoce převyšuje soudobou fantasy tvorbu a plným právem patří mezi komerčně nejúspěšnější fantastiku posledních let. Prokazuje také autorovu schopnost bez potíží se pohybovat ve všech žánrech fantastické literatury.

Martin Šust